

Leiner Laura

NÉLKÜLED

L&L Kiadó

Leiner Laura

NÉLKÜLED

A Bexi-sorozat negyedik kötete

A kitalált történet szereplői is
kitaláltak,
mindennemű hasonlóság a
valósággal a véletlen műve.

Copyright © Leiner Laura, 2016

© L&L Kiadó, 2016

Kiadja a L&L Kiadó Kft., 2016

e-mail: info@llkiado.hu

www.llkiado.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető
igazgatója

Felelős szerkesztő Rehova Kata

A borítót Müller Péter tervezte

Előfordul, hogy olyan döntést kell meghoznod, ami neked fáj a legjobban, mégis tudod, hogy nincs más választásod, mert csak így mentheted meg önmagadat. Hetek, vagy esetleg hónapok múlva pedig, amikor eltelt már annyi idő, hogy felfogd: azt tetted, amit tenned kellett, rájössz, hogy ennek így kellett történnie. Bármennyire is nehéz volt akkor.

A szobámban körbenézve örömmel állapítottam meg, hogy nagyjából rend lett, amire az elmúlt napokban nem sok esélyt láttam. A fal új színt kapott, a bútorok nagy része lecserélődött, és végre az utolsó darab is megérkezett, így

az egész lakásfelújítási örület, amit egy hónappal ezelőtt kezdtünk el anyuval, a végéhez közeledett. Tavasz. A legjobb időpont a változásra és változtatásra.

Elégedetten néztem körbe a helyiségben, és hiába volt minden teljesen új, azonnal megszoktam, sőt, már szinte alig emlékeztem arra, hogy milyen volt előtte. Ez a jó az új dolgokban. Egy másodperc alatt bekúszik a régi helyére, és elhomályosítja az emlékét. Nekem pedig pont erre volt szükségem. Az életem minden területén.

Indulás előtt még egy pillantást vettem a szobára, majd odaléptem a

gitárállványomhoz, és megigazítottam rajta a hangszer, ami ferdén állt. Miközben felegyenesedtem, a csípőmet bevertem az íróasztalom sarkába, aminek következtében kinyílt a szekrényajtó, és kiborult belőle a gondosan betuszkolt, „majd egyszer ezt is rendbe rakom”– holmim. Az órámra pillantva bosszúsan megállapítottam, hogy erre most pont nincs időm, és egyébként terveim szerint nem is kerítettem volna rá sort úgy ezer évig, így két kézzel felnyaláboltam a papírkötegeket, füzeteket, és egyéb, egyáltalán nem fontos dolgokat, és megpróbáltam visszatuszkolni a rumlis

szekrénybe, észben tartva, hogy ezúttal zárjam is kulcsra, az ilyen balesetek elkerülése végett. A szőnyegről felkaptam az utolsó köteg noteszt, és gyorsan benyomtam a többi után, majd egy rendkívül gyors mozdulattal kirántottam a kezem a szekrényből, és becsuktam az ajtót, aminek halk puffanással estek neki belülről a benyomott füzetek. Fordítottam egyet a kis kulcsra, és unottan elléptem az íróasztaltól, amikor szakadó hangot hallottam. A lábam alatt egy összegyűrődött, és a megtaposás miatt leszakadt előlapú füzet hevert, ami véletlenül nem került vissza a helyére.

Oda, ahová való volt. Egy elzárt szekrényajtó mögé. A szám szélét harapdálva néztem le a gyűrött kis füzetre, mintha csak azon tűnődnék, árthat-e még nekem. A gondolaton elmosolyodtam, és kissé nevetségesnek érezve magam lehajoltam, felkaptam, és megpróbáltam visszailleszteni az előlapot a helyére, de akkor már teljesen leszakadt, így hiába való volt minden próbálkozásom. Az első oldalon láthatóvá vált az írásom, a kék színű tollal firkált jegyzeteim, a kihúzott szavak, számokkal jelzett sorok, és nyilakkal ide-oda húzgált ötletek.

Hullócsillag – album. Ez volt a közepére írva, háromszor, vagy négyszer bekeretezve. Annyira réGINEK tűnt, hogy azon kaptam magam, önkéntelenül is belelapozok az oldalakba, és beleolvasok a dalszövegötletekbe. A füzetet forgatva azt láttam, hogy a kezdeti pozitív hangvétel oldalról oldalra komorabbá válik, a kék toll feketére vált, és a címek is beszédesebbek lettek. Az utolsó írt oldalra lapoztam, ahol a következő kihúzott dalcím ötleteket láttam: Gyűlöllek Szemét vagy Hogy tehetted?, Megbántam, Hiányzol Végeztem veled, Rohadék... Nem biztos, hogy toplistás

dalok, gondoltam, és a hajamba túrva kínosan elnevettem magam a két hónappal ezelőtti énemre és érzéseimre gondolva. Már nyitottam is a szekrényemet, hogy bedobjam a múltamnak eme sötét faltját a többi „nincs szükségem rá”- lomhoz, amikor feltűnt, hogy néhány üres lappal később még van egy teleírt oldal. Összeráncolt homlokkal, mint aki erre nem is emlékszik, ránéztem a címre. Nélküled. Kétszer aláhúzva.

És ahogyan elolvastam az első sorokat, már emlékeztem, hogy mikor írtam. A CsASz-forgatás éjszakáján. Aztán eltettem a füzetet, és egészen

mostanáig nem is láttam. Érdekes, hogy ennél a szövegnél egy kihúzott részt vagy áthúzott szót sem jelöltem. Ezt így írtam le egyben, majd javítás nélkül elraktam, azt gondolva, remélhetőleg soha nem látom többet.

„Néma csend, a múltunk széttört darabjai mindenhol

A sötét falra vetülő arcképed látom,
tudva, csak egy újabb álomfolt.

Egyszerűbb lenne utálni téged,
Ha hagynád, hogy ne szeresselek.
Mégis ezer napot választanék
egyedül

Ha még egyet eltölthetnék veled!
A sorokba merülve szinte éreztem annak

az éjszakának a hangulatát, a toll sercegését a papíron, a gitárt az ölemben, amire folyamatosan hullottak a könnyeim. A fejemet megrázva jeleztem saját magamnak, hogy ebből elég, és bevágtam a füzetet a szekrénybe, majd indulatosan rácsaptam az ajtót. Olyan erősen fordítottam rá a kis kulcsot, hogy majdnem beletört, majd elővettem a zsebemben rezgő telefont, és leolvastam az üzenetet.

„Itt vagyok a ház előtt” – írta, nekem pedig automatikusan mosolyra húzódott a szám, és visszaírtam, hogy jövök. Elengedtem a rossz emlékeket, amik egy pillanatra méregként kúsztak

fel a torkomig, és fullasztó érzéssel
töltöttek el, és kimentem a friss
festékszagban úszó szobámból.
Felkaptam a konyhapultra dobott
táskámat és dzsekimet, majd a
lépcsőházban lefutva magamra
rángattam, és sietve léptem a kapuhoz,
aminek kis üvegén át láttam, hogy
valóban megérkezett, és rám vár.
Teljesen mindegy, mi történt, hogy volt,
és hogyan lehetett volna máshogy.
Vannak dolgok, amiket el kell engedni,
amiken túl kell lépni, mert máskülönben
belepusztulunk. Én így tettem, és amikor
kiléptem a kora tavaszi napsütésbe, és
megláttam, ahogyan rám mosolyog, úgy

éreztem, ez így van rendben.

– Szia – köszöntem,

visszamosolyogva rá.

– Mehetünk? – kérdezte.

– Mi a program? – érdeklődtem,
bár a hangomat szinte elnyelte a körút
lármája és az úttesten elhaladó villamos.

– Mozi? – kérdezett vissza Tomi.

Az Üres Utcákból.

– A mozi jó ötlet – bólintottam
egyetértően. És elindultunk.

1.

Azért ennek a mozizásnak volt bőven előzménye. Leginkább az, hogy a *Csatáznak a Sztárok!* soha adásba nem került forgatása után széthullott az egész csapat. De úgy igazán. Azt hiszem, azon az ominózus, és mára híressé vált „verekedős” forgatási napon voltunk utoljára együtt, mindannyian. Onnantól kezdve pedig minden megváltozott. Semmi nem volt többé olyan, mint azelőtt, mert mindenkire máshogy hatott az az időszak. És a folyamat nem csak megállíthatatlannak, hanem

visszafordíthatatlannak is bizonyult. Azokban a napokban mindenkinek megváltozott az élete, egyszerűen megcsapott minket a változás szele, kit pozitív, kit negatív irányba taszított, végül pedig történt, ami történt, nem tehattünk ellene semmit. Az viszont biztos, hogy valamennyien azt a szombatot tekintjük annak a napnak, amikor megfordult a széljárás. És hogy kit merre fűjt el? Azokban a napokban az Evelin és a Fogd be Aszád formáció híre futótűzként terjedt a kisiskolások körében, a Madárijesztő-album után nem várakoztaták a közönséget, feltöltötték a YouTube-csatornájukra az új

szerzeményeiket (mint például a Gyümölcsabécé dalt, ami egy hét alatt hozta a félmillió kattintást), mostanra pedig, két hónappal később Magyarország legnépszerűbb gyerekzenekarává váltak. A folyamatos, napi két, akár három fellépés (a legtöbb délelőtt, az iskolákban, vagy kora délután művelődési házakban) mellett állandó a médiaérdeklődés irántuk, rádiókba és tv-műsorokba hívják őket, járják az országot, és konkrétan belefutnak a netes interjúfelkérésekbe. Ennek következtében sok-sok év után Aszadék végre pénzt is keresnek azzal, amit

csinálnak. Ez viszont azt eredményezte, hogy Puding, Bogyó és Pepe rövid időn belül összeszedték magukat anyagilag annyira, hogy március végén kibéreltek egy lakást, és elköltöztek a menedzserünk, Körte garázsából. Segítettem a cuccolásnál, megnéztem őket párszor az új helyen, és nálam jobban senki nem örül annak, hogy ennyire bejött nekik, de valahogy mindig egy kicsit összeszorul a torkom, amikor Körténél meglátom a kiürített garázst, ahol olyan sokáig „csöveztek”. A banda negyedik tagja, Evelin sem unatkozott a tél végi időszakban, a koncertezések és stúdiózás mellett akarata ellenére

beszerelmesedett, ami nálunk jobban csak őt lepte meg. Ugyanis még februárban Körte egy szerencsétlen műsorcsere (igen, AZT a bizonyos CsASz műsort cseréltük el az Üres Utcákkal) miatt odaígérte az egyik rappernek Evelint egy randira. Emlékszem, a találkozás előtt nálam volt, és ott hisztizett, hogy nem akar elmenni a „nála sokkal alacsonyabb Pablóval, hanem inkább megöli magát”, de én nem sokat szóltam hozzá a dologhoz, teljesen szétesve, kibőgött szemmel meredtem az egyetlen dologra, ami egy kicsit is érdekelt a világon. Az ölemben tartott nutellásüvegre. Így nem

tudtam elég jó indokot adni neki, hogy lemondja a randit, amire végül elment. És ami a legviccesebb az egészben, hogy Evelin annyi esélyt nem adott az egésznek, hogy végül smink nélkül, amolyan „rohangálós” ruhában ment el, rendezetlen hajjal, bízva abban, hogy hamar le tudja rázni a „törpe tagot”. Másnap reggel, amikor Nutellával a kezemben ültem, kábé ugyanúgy, ahogyan előző este hagyott, Evelin hívott, ráadásul teljesen kétségbeesve. Ugyanis minden ellenszenve és előítélete ellenére állítólag végigröhögte a délutánt, mert Pabló Evelin elmondása szerint „iszonyatosan vicces”.

– Most mit csináljak, Beki? – kérdezte a telefonban.

– Passz – nyöszörögtem, mivel továbbra is minden erőmmel azon voltam, hogy ignoráljam a külvilágot.

– Ne már, mondj valamit! A törpe pasim túl klassz fej. Nem lehet, hogy a személyiségét átültetik valakibe, aki magasabb, és mondjuk jól néz ki? – kérdezte tanácstalanul.

– Nem tudom – motyogtam. – A francba – sóhajtottam.

– Mi az? – kérdezte.

– Kifogyott a Nutella – kapargattam az üveg alját egy kanállal.

– Pontosan mennyit zabálsz belőle

egy nap? – szidott le Evelin telefonon keresztül.

– Amennyi leköti a figyelmemet – válaszoltam mellékesen, miközben továbbra is megpróbáltam összekaparni az üvegből az utolsó fél kanalat.

Így miközben én Nutellába fojtottam a bánatom, de néha Oreóba is, Evelin egyre több időt töltött az Üres Utcák rapperével, végül azon kapta magát, hogy egy ideje együtt járnak.

Ráadásul a szerelem nemcsak az Evelin és a Fogd be Aszád egyetlen lánytagját érte utol, hanem a társaságunk két másik tagját is. Anti, a legjobb barátom szintén jár valakivel (hihetetlen,

de tényleg), méghozzá Daniellával, az első látásra bájos, meglepően trágár csellistával. Ők egyébként azon a bécsi koncerten jöttek össze, ahová négy jegyünk volt, de végül csak ketten mentek el rá.

Anyunak pedig egyre komolyabb a kapcsolata Györggyel (alias Dzsordzs), akit először februárban mutatott be Lilinek és nekem, és aki azóta gyakori vendég nálunk, mondhatni közel áll a családtag-státuszhoz. Így aztán annyi változás és szerelem keringett a levegőben, hogy szép lassan szétesett a megszokott csapatunk. Aszádék költözése, a folyamatos fellépések, az új

dalpremierek, az újonnan kialakult vagy éppen véget ért kapcsolatok miatt elmaradtak az együtt töltött esték, a lakásunk, mint bázis, megszűnt létezni, mindenkinek több lett a munkája és a magánélete, és sokkal, de sokkal kevesebb a szabadideje, végül pedig már csak hébe-hóba tudtuk összehozni, hogy találkozzunk, akkor is csak külön, klikkesedve. Az, hogy úgy együtt, mint a CsASz forgatásán, az többé már nem létezett. És bár fáj bevallanom, de az, hogy mindenkivel sok új dolog történt, csak a hivatalosan megfogalmazott indok, amit azért használtunk, hogy egyszerűbb legyen kikerülni egy

bizonyos témát. Mert a felszín megkapargatva nagyon hamar meg lehet találni, mi az igazi ok, amit mindannyian gondosan eltemettünk, és nem is beszélünk róla azóta sem. Nagy Márk és én. Vagyis az, hogy nincs többé Nagy Márk és én. És nem is lesz soha.

A Csataznak a Sztárok! forgatása örökre beírta magát a hazai botrányok közé, sőt, valószínűleg első helyen végezne, ha valaki megversenyeztetné egy top hármas körben. Én próbálok a lehető legkevesebbet gondolni arra, hogy mi történt ott, azon kívül, hogy sokkot kaptam. Először apu, György és anyu

vitája, Körte és Pi szumójelmezes
verekedése, a BPRP kiadó a MusicNotes
elleni csatája, ami bőven túlmutatott a
műsor játékosságán, majd a forgatási
szünetben beadott *Pop/Rock sztár
leszek!* – főpróba a mellettünk lévő
stúdióból... És onnantól lassítva
emlékszem mindenre. Geri (az a
szemétláda, minden gyűlöletem táplálója
és minden bajom okozója) a kivetítőn a
Késtélt énekelte, a számot, amit valaha
neki és róla írtam, amivel Budai
Rebekából Bexi lettem, ami elindította a
karrieremet, és örök ellenségekké tett
minket. Majd a következő pillanatban
befejezte a számot Nagy Márk

stílusában, lezárta egy kacsintással, és... És a következő kép, amire mindannyian emlékszünk, hogy Márk átrohan a felvételre, és úgy üti Gerit a színpadon, ahogyan csak éri. Egészen addig a pillanatig az összes mozdulatra tökéletesen emlékszem, onnantól viszont minden felgyorsult, és a téboly közepén csak annyit érzékeltem, hogy mindenki ész nélkül rohangál, telefonál, intézkedik. A stábtagok leszedték Márkot Geriről, aki vérző orral állta a vakuk villogását, tudva, hogy sokáig címlapon lesz vele. A forgatásunkat azonnal lefűjták, Körte nem bírta tartani a sajtót, mindkét fiút megrohamozták

kérdésekkel, a neten landoltak az első képek és videók a verekedésről... Balogh úr, a BPRP Records tulajdonosa Márk mellett üvöltött valakivel, Körte összevert fejjel hadakozott a sajtóval, a Pop/Rock producerei tomboltak, mindenki felfokozott idegállapotban kiabált valakivel. Én pedig ott álltam, teljesen összezavarodva, és miközben mindenki intézkedett körülöttem, ordítoztak, rohangáltak, telefonáltak, Körte állt meg mellettem a rohanásban, és vörös fejjel üvöltött rám.

– Gyerek, tűnés innen, mielőtt belekevernek! Nem lehetsz rajta a felvételeken, mert akkor véged van!

Nyomás! – magyarázta, mire lassan hátrálni kezdtem, majd a riporterek és kamerázó telefonok keresztüzében észrevétlenül kimentem a stúdióból.

A fagyos februári szél megcsapta az arcomat, és magam előtt összehúzva a kabátomat, lehajtott fejjel sétáltam a tv épülete előtt ácsorgó taxikhoz, majd az utolsóba beültem, és szó nélkül otthagytam mindent és mindenkit, hazamentem.

Fogalmam sem volt, hogy mit gondoljak a történetekről, a fejemben villámként cikáztak az események, a net felrobbant, mindenhol Nagy Márk és Geri verekedése vezette a híreket,

összezsáptak kommentben a Márkerek és a Gerinátorok (igen, Geri rajongói is elnevezték magukat), aztán felkerültek az első videók a verekedésről, amiket ezrek osztottak meg valamennyi közösségi oldalon, én pedig semmi mást nem tehettem, mint vártam. Arra, hogy Nagy Márk befejezze az ámokfutást, és jelentkezzen valamiféle magyarázattal. De sajnos hozzám érkezett meg legkésőbb, előtte lerendezte a saját dolgait, letudta a kötelező nyilatkozatokat, reagált a kommentekre, Balogh oldalán a *Pop/Rock*-készítők nyomására tartott egy rövid sajtótájékoztatót a történekről (ahogyan

Geri is előadta ezt a saját szemszögéből, természetesen), én minden percben, amíg vártam Nagy Márkra, egyre dühösebb, csalódottabb és kiábrándultabb lettem. Mert a történetek alakulásán nem változtathattam, bármennyire is szerettem volna. Másodperceken múlt a döntésem, miszerint szakítok Nagy Márkkal. Ha akkor indul meg leütni Gerit, amikor meghallja, hogy az a szemétláda a Késtélt énekli, akkor... Akkor elhiszem, hogy miattam (is) történt, és Márk nagyrészt értem tette. De Nagy Márk nem akkor indult meg. Hanem akkor, amikor Geri őt provokálta a hülye kacsintással, ez pedig olyannyira

sértette Márkot, hogy egyszerűen nem bírta lenyelni, hanem cselekedett. Én pedig minél tovább vártam rá aznap este, minél több hírt olvastam a két fiú rivalizálásáról, minél több „*A Pop/Rock sztár leszek!* énekesei szó szerint csaptak össze egymással” főcímmel találkoztam, annál dühösebb lettem, akkor egyáltalán engedem-e végigmondani a verzióját, vagy mindenképpen közöltem volna, hogy ezt baromira elszúrta. És sajnos az a baj a feltételes móddal, hogy sose derül ki, mi lett volna, ha... Mert amikor kiléptem a kapun, és Márk meglátta az arckifejezésemet, nem mondott egy szót

sem. Azt hiszem, azonnal látta, hogy a helyzet menthetetlen, és igazából meg sem próbálta jóvátenni. Mert nem akarta, vagy mert nem tudta volna... Sose derül már ki. Számomra aznap este véget ért a szinte el sem kezdődött kapcsolatunk. És amikor elvesztette az eszét (már megint), és átrohant a másik stúdióba, hogy leüsse Gerit, abban a pillanatban neki tudnia kellett, hogy mindent feltesz egy lapra. Nemcsak a karrierjét, a hírnevét, a felépített imidzsét... hanem engem is. Mégis megtette. Én pedig annyira, de annyira dühös voltam rá emiatt, hogy egyáltalán nem érdekelt milyen kifogással magyarázza ezt. Ahogy

ránéztem a torkomban lévő gombóc
akkorára duzzadt, hogy minden erőmmel
azon voltam, hogy vissza tudjam tartani a
bőgést, legalább addig amíg elmegy,
miközben a szemembe nézve mindent
leolvashatott az arcomról, egy szót sem
kellett mondanom, értette magától is.

– A francba – suttogta idegesen
rágózva, majd a szemembe nézett. –
Beka... – kezdte.

– Vigyázz magadra, Márk – szóltam
közbe, mielőtt folytathatta, vagy
egyáltalán elkezdhette volna.

– Oké – bólintott feszülten, és úgy
tűnt, ő is nehezen tudja kontrollálni az
indulatait. – Biztos, hogy...

– Szia, Márk! – sürgettem a búcsúnkat, miközben annyira szorított a mellkasom, hogy alig kaptam levegőt. – És ha lehet... akkor ne csinálj semmi hülyeséget – tettem hozzá esetlenül, mintegy utolsó mondatként, mert még ott, abban a pillanatban is attól féltem, hogy ez a hülye még jobban elszúrja a dolgait. Ha ez egyáltalán lehetséges.

– Nyugi – kacsintott rám egy utolsót, amitől összeszorult a torkom. – Megleszek – köszönt el, és elindult az esőtől csillogó körút járdáján. Szótlanul néztem utána, mire Márk hirtelen megfordult, én pedig vadul dobogó szívvel néztem felé. – Csak – rázta meg

a fejét tanácstalanul – fogalmam sincs, milyen lesz.

– Mi? – kérdeztem.

– Nélküled – kiáltotta, dühösen széttárva a karját, és a fejét ingatva megfordult, majd elment.

Ez volt az utolsó, amit mondott nekem, én pedig még azután is meredten néztem az üres járdára, amikor már vagy negyedórája elment. A szavai visszhangként ismétlődtek a fejemben, szüntelenül, újra és újra.

Aznap éjszaka egy percet sem aludtam, egyszerűen nem jött álom a szememre. Bármilyen alternatívát elképzeltem, mindig az jött ki, hogy

végül szakítunk Nagy Márkkal. A kapcsolatunk mindig is viharos volt, általában csak akkor nem veszekedtünk, amikor aludtunk, mégis, egyszerre éreztem megsemmisülést, pokoli fájdalmat és ürességet attól, hogy szakítottunk, illetve, hogy szakítottam vele. És ezekkel a vegyes érzelmekkel küzdve sírtam, majd dühös lettem, aztán végtelenül szomorú, utána csalódott, végül pedig már nem is tudtam, hogy mit érzek, csak zavarodottan cikáztak a gondolataim. Hol mindent megbánva nyúltam a telefonoméért, hogy felhívjam, és visszavonjam az egészet, hol pedig a józan eszemre hallgattam, és letettem a

kezemből a készüléket, tudva, attól még nem változik meg semmi, csak mert nagyon szeretném. Életem legnehezebb döntése volt kihúzni magam, és elhatározni, hogy szakítok Nagy Márkkal, tartani magam előtte, hogy miután elment, teljesen összezuhanva keressem a saját igazamat, mert összesen annyim maradt. És a zene. Semmi más. A jegyzetfüzetemet az ölembe véve, amibe a Hullócsillag-album szövegeit írtam, fellapoztam egy üres oldalt, és gondolkodtam. Túl zaklatott voltam ahhoz, hogy normális, vagy legalábbis vállalható címeket találjak, a leírt szavak szélsőségesek lettek, a fele

reménytelenül szomorú volt, a másik fele pedig fröcsögött a dühtől, végül feladtam a próbálkozást, lekapcsoltam a lámpám, és hanyatt fekve, a hajnalodó szobában bámultam a plafon felé, miközben Nagy Márk utolsó szava zúgott a fülemben, megállás nélkül. Nélküled... És akkor visszakapcsoltam a lámpát.

Törökülésben leültem a földre, lerángattam a csuklómon lévő hajgumit, és összefogtam a hajam vele, majd a tollam kupakját a számba véve írni kezdtem.

Néma csend, a múltunk széttört

darabjai mindenhol

A sötét falra vetülő arcképed látom,
tudva, csak egy újabb álomfolt.

Egyszerűbb lenne utálni téged,
ha hagynád, hogy ne szeresselek.
Mégis ezer napot választanék
egyedül,
ha még egyet eltölthetnék veled.

Egy újabb nap nélküled,
a reményt táplálva, arra várva,
hátha holnap máshogy lesz.
Semmi sem jó nélküled,
itt ragadtam a magányban,
megjátszva,
hogy minden rendben lesz.

Hangzavar, de hiába, mert nem
hallak benne téged.

A monoton percek napokká
nyúlnak, és egyre távolibb
az emléked.

Bárcsak engednéd, hogy
elengedjelek,

ha ez lehetne a mi boldog végünk.

Mégis ezer napot választanék
egyedül,

ha tudnám, megvolt a befejezésünk.

Egy újabb nap nélküled,
a reményt táplálva, arra várva,
hátha holnap máshogy lesz.

Semmi sem jó nélküled,

itt ragadtam a magányban,
megjátszva,
hogy minden rendben lesz.

Ezt írtam búcsúzóul Nagy Márknak,
de úgy terveztem, hogy soha nem
mutatom meg neki. Igen, úgy terveztem.

2.

A szakítás utáni reggelen, az ominózus lefűjt és soha adásba nem került *CsASz*-forogatás másnapján, miközben Nagy Márk és Geri balhéja tartotta lázban szinte az egész országot, én kisírt szemmel kibontottam az első üveg Nutellát (amiből annyit ettem azokban az időkben, hogy szinte mérgezést kaptam), és megérkezett Körte.

– Hol van a gyerek? – hallottam a hangját, amikor anyu beengedte a lakásba.

– A szobájában, Lilivel –

válaszolta anyu. A húgom valóban ott ült velem, és szótlanul támogatott, ami nem lehetett könnyű, mert a világ legnagyobb Márkereként igazán nehéz helyzetbe került a szakításunk után.

Körte belépett az ajtón, és gondterhelten nézett rám.

– Tudtam, tudtam, hogy ez lesz, megmondtam! Nem megmondtam? – kezdte indulatosan, amikor meglátott. A dühét valószínűleg az állapotom váltotta ki, mivel kora délután még pizsamában ültem szétbögött fejjel az ágyamon, Nutellával az ölemben. – Gyerek, én szétcsapom, ha így látlak miatta – váltott, és aggódva fürkészett.

– Nem, hagyd, én jól vagyok, csak... – vonogattam a vállam.

– Vágom, ez valami lányos dolog lehet, hogy szakítás után úgy ültök egymás mellett, mintha valaki haldokolna – forgatta a szemét. – De valamit nem értek.

– Hm? – kanalaztam ki aogyorókrémet az üvegből.

– Nagy Márk azt mondta, hogy te dobtad, úgy, hogy egy szót sem mondhatott, már úgy mentél le hozzá, hogy esélyt sem adottál...

– Igen – bólintottam, majd amikor eszembe jutott, ismét rám tört a zokogás, és undorító látványt nyújtva, a számban

nutellával bőgtem, mire a menedzserem fintorogva fordult Lilihez.

– Meddig tart ez az állapot?

– Változó – töprengett Lili. – Egy hét és egy év között.

– Bazki – tekergette meg Körte idegesen a kis copfba kötött szakállát. – Oké, gyerek, árulj már el valamit.

– Hm? – szipogtam – Asszem, Nutella ment az orromba – tettem hozzá, és rájöttem, miért nem szerencsés egyszerre sírni és enni.

– Miért van az, hogy te kidobod Nagy Márkot, és összezuhansz, miközben ő, akivel elvileg szakítottak, tök jól van?

– Mi? – kerekedett el a szemem. –

Ezt hogy érted?

– Ahogy mondom. Nem láttad az Instáját?

– Nem néztem – nyúltam a telefonoméért, és letörölve a könnyeimet, megnyitottam az alkalmazást.

Körte valóban nem túlzott, amikor azt mondta, Nagy Márkot egyáltalán nem viselték meg a történtek. Visszagörgetve azt láttam, hogy reggel hat óra óta folyamatosan posztolt képeket. Volt rádióban, utána elment edzeni (a fotón vagy tizenhárom tagelt szponzor szerepelt), feltöltött magáról három újságcímlapot, amin Gerit üti a színpadon, kirakott egy szelfit, ahogyan a

BPRP kiadóban van, és... És nyoma sem volt semminek, ami arra utalhatott volna, hogy egy kicsit is szomorú.

– Ezek csak fotók, az Instagramot mindenki manipulálja – ráztam meg a fejem, utalva a saját áléletemre, ahol az Instán mindig szép a sminkem, tökéletes a körmöm, gusztá kajákat eszem, és nevetve élek... De sajnos Körte nem értett velem egyet, mert a száját elhúzva megrázta a fejét.

– Bocs, gyerek, de ezek nem csak képek, ma vele voltam hajnal óta...

– És?

– El van foglalva magával, meg azzal, ami körülötte történik.

– Nem is beszélt rólam? –
kerekedett el a szemem.

– De, említette, hogy dobtad. És
hogyan kegyetlenül haragszik rád.

– Ennyi?

– Aha – közölte. – Azért nem értem,
hogyan te mit parádézol. Te dobtad ki, és ő
van jól... Ez így nem stimmel.

– Nem is szomorú? –
csodálkoztam.

– Nem, mondom. Csak haragszik
rád.

– Értem – dünnyögtem.

– Gyerek, ő Nagy Márk. Tudod,
hogyan milyen.

– Igen, nagyon jól tudom –

bólintottam.

– Ráadásul te vagy az első, aki szakított vele, azt sem tudja, hogy ezt hogy reagálja le, szóval... szokás szerint meghülyült – közölte. – Éppen ezért meg kell beszélnem veled valamit.

– Igen? – kérdeztem, és láttam rajta, hogy komoly dologról lehet szó, ezért összeszedtem minden erőmet, és kizártam a fejemből az addig hallottakat, megpróbálva csak Körtére koncentrálni.

– Ti ketten... Az mindig egy káosz volt. Én mondtam, hogy megégeted magad vele, megmondtam, gyerek, de nem figyeltél rám. Most látod, hogy mi van. Te összezuhanál, ő meg csinálja

tovább a dolgait, ráadásul nem is akárhogy. Miközben, bazki, végül te dobtad ki őt. Érted – ingatta a fejét.

– Kihagyhatnánk a „te megmondtad” részt? – forgattam a szemem unottan.

– Jó, csak mondom, hogy én megmondtam.

– Tudom! – sóhajtottam. – De térjünk vissza arra, hogy valamit meg kell beszélned velem.

– Oké, gyerek, de fájni fog.

– Kibírom.

– Te dobtad Nagy Márkot, Nagy Márk pedig válaszként dobta az *Illúziót*.

– Tessék?

– Nem akar duettet énekelni veled.

– Miért?

– Mert, mondjuk, szakítottál vele? –

kérdezte szemrehányóan.

– Ezért volt a kiadóban? –

kérdeztem megsemmisülve, a hír teljesen lesújtott. Mármint, az eszembe sem jutott, hogy a szakításunk hogyan hat a közös projektünkre. Hát, legalább a vártnál hamarabb kiderült.

– Figyelj, haragszik rád, megsértetted, blabla, ami engem rohadatul nem érdekelne, ha nem keveri bele a szakmai részt, de mivel egy hülyegyerek, a sértettsége irányította ma Balogh-hoz, akivel közölte, hogy „magánéleti okok

miatt” nem vesz részt az Illúzióban, továbbá kér maga mellé egy új dalszövegíró és zeneszerzőt, hogy összehozza a *Hullócsillag* - albumot.

– Új dalszövegíró és zeneszerzőt... – ismételtem Körte szavait, és úgy éreztem, ennél nagyobb fájdalmat soha, senki nem okozott még nekem. Nagy Márk ott rúgott belém, ahol a legjobban fáj. Totálisan telibe talált. – Balogh mit mondott? – rágtam a szám szélét idegesen.

– Neki tök mindegy.

– Óriási – dünnyögtem annyira megbántva, amennyire még soha nem voltam. Az egy dolog, hogy elszúrta a

kicsivel több, mint tizennyolc óras kapcsolatunkat, és szakítottunk, de... Az *Illúziót* kettőnknek írtam. Ha ő dobja, dobom én is, mert az egyikünk nélkül nem működik a szám. – Hát, remélem Nagy Márk boldog, mert így az *Illúzió* a fiókban marad – közöltem felszegett állal, de Körte nézéséből azonnal tudtam, hogy itt nem áll meg a sztori.

– Sajnálom, gyerek, de nem lehet. Meg kell csinálnod egyedül.

– Miért?

– Mert Balogh imádja azt a dalt, és ő csak akkor imád valamit, ha mocskosul sok pénzt lát benne, és mint előadó, dalszövegíró és zeneszerző,

szerződésben állsz a BPRP Records-szal, akik már hallották a demót, tehát az övéké a döntés joga. Ők diktálnak. És Balogh akarja ezt a számot! – vázolta fel a szituációt, majd láttam rajta, hogy nagyon megsajnálta, így próbálta menteni a helyzetet. – Amúgy is rég volt dalod, gyerek, szóval csináld meg egyedül az Illúziót. Főleg, hogy a *9 Crimes*-feldolgozásod is elúszott... Jó lesz ez, meglátod – lelkesített, nem sok eredménnyel.

– Írok mást, írok új dalt magamnak, csak ne az *Illúziót* – könyörögtem, végiggondolva a helyzetet.

– Nem lehet, gyerek. Balogh már

hallotta a demót, ezt akarja. Nagy Márkkal, vagy nélküle, de meg kell csinálnod.

– Nélküle... – mosolyodtam el keserűen, magamban ismételve az elhangzott szót.

– Menni fog. Jó?

– Oké – ígértem meg, és próbáltam profiként kezelni a kialakult szituációt, ami nem volt könnyű, mert abban a pillanatban kilencven százalékbán voltam egy szakítás utáni kifejezetten dühös lány, és csak tíz százalékbán egy profi énekes. És a kilencven kontra tíz arány hatására a kezembe vettem a telefonomat.

– Most mit csinálsz? – meredt rám

Körte.

– Kitöröltem és kikövettem Nagy Márkot. Mindenholnan – feleltem, még mindig a telefonomat nyomkodva.

– Örülök, hogy nem kezeled gyerekesen a szituációt – motyogta unottan.

– Hah! – nevettem fel erőltettem

– És most mi van? – faggatott Körte unottan.

– Mintha csak erre várt volna. Már ki is kikövetett az Instán. Egy percen belül – vontam le a következtetést, miszerint Márk számított erre.

– Istenem, miért kellett nekem

tinikkel kezdenem? – temette a tenyerébe az arcát a menedzserem. – Most mennem kell, mert Aszádék farsangi rendezvényen lépnek fel egy általános iskolában. Bogyó az előbb írt, hogy megvannak a majomjelmezeik, a kölcsönző előtt vár – közölte, majd átgondolva a kimondott szavait, megrázta a fejét. – Kellene nekem néhány felnőtt barát.

Ezzel a mondattal hagyott ott Körte, én pedig dühösen meredve magam elé, a hallottakat emésztettem.

– Beki – suttozta Lili szomorúan.

– Igen?

– Nekem is ki kell törölnöm Nagy

Márkot?

– Nem, dehogy – ingattam a fejem, szomorúan sóhajtván.

– Biztos?

– Biztos – feleltem, és láttam a húgomon, hogy ettől egy kicsit megkönnyebbült.

– Ezután már sose fogtok kibékülni, ugye? – pillantott rám, mire összeszorult a torkom.

– Nem, Lili, ezután már biztosan nem – feleltem. – De ugye tudod, hogy te jóban maradhatsz vele, miattam nem kell neked is kerülnöd... – próbálkoztam, mert tudtam, hogy Lili értem szó nélkül megtenné ezt, de közben azt is tudtam,

hogy mennyire szereti Nagy Márkot.

– Tudom – biccentett szomorúan.

A következő napokban felvettük stúdióban az Illúziót, egy kicsit áthangszereltük, amitől más hangulata lett a számnak, mint amilyenre eredetileg írtam, a végeredmény pedig mindenkit lenyűgözött. Anti odavolt érte, anyu és Lili szerint a legjobb számom lett, Evelin és Aszádék állították, hogy a *Hullócsillag*-nál is erősebbre sikerült, pedig azt tartották a legjobb szerzeményemnek, végül pedig, a felvételt meghallgatva, Balogh úr is elismerően bólintott, és zöld jelzést adott a klipforgatásra.

Eredetileg akkor, amikor megírtam, még apunál, a világ végén, egy havas klipet láttam magam előtt a számhoz, amiben nyilván ketten szerepeltünk volna, Nagy Márk és én, forgatókönyvvel, rendesen megírt sztorival. Aztán, a történetek alakulása miatt, egyedül énekeltem fel a dalt, és kértem, hogy a klipben is teljesen egyedül szerepelhessek, statiszták vagy színészek nélkül. A dalnak teljesen más lett a hangulata, ahogyan az enyém is úgy általában. Nem tudom, hogy végül az Illúzió minek köszönhette a példátlan sikerét. Annak, hogy jókor jött ki, mert azon a héten egyetlen előadó sem töltött

fel új videót. Vagy mert a februári nyomasztó hangulathoz tökéletesen illett a szám, és mindenki többször hallgatta meg, megosztva a barátaival, ismerőseivel, vagy csak úgy bele a nagyvilágba. Vagy mert egy lerobbant, üres szobában forgattuk le egy nap alatt, és az egész klipben a letépett tapétájú fal előtt ülök gitárral, és miközben éneklek a dalt, mögöttem a falon a dalszöveg fut, és olyan szinten depressziós lett a klip, hogy a hazai Tumblr közösség legtöbbször rebloggolt gifjei készültek belőle... Sok minden közrejátszott abban, hogy az *Illúzió* a megjelenést követően, rekordidő alatt kétmillió

lejátszást produkált, de ezt nem tudtuk előre. Akkor, amikor a klippremierre mentünk élő adásba, egyáltalán nem számítottam semmire. Csak szerettem volna túl lenni rajta. Mert muszáj volt. A kiadó utasított. Én pedig megtettem, amire kértek. Nagy Márk nélkül.

A klippremier reggelén Körte néma csendben ült mellettem a kocsiban, és aggódva pillantott felém.

– Készen állsz erre, gyerek?

– Van más választásom? – néztem rá tehetetlenül.

– Nincs – ingatta a fejét szomorúan.

És igaza volt. Be kellett mennem a műsorba, mert először adták le az *Illúzió*

klipjét, amit óriási várakozás előzött meg. Normál esetben izgatott lettem volna, és boldog. Nagyon boldog. De nem voltam. Bárcsak úgy alakult volna, ahogyan akkor terveztem, amikor megírtam. Bárcsak ne egyedül kellett volna bemennem a műsorba. Bárcsak tényleg duett lett volna belőle.

– Bexi, mondanál valamit a számról, mielőtt a nézők első kézből láthatják a klipet?

– Nos – erőltettem mosolyt az arcomra, és a kis monitorra néztem, ahol már bejátszották a fekete-fehér klip első képkockáit. – Nem a legvidámabb számom – közöltem egyszerűen, mire a

műsorvezetők illedelmesen nevettek a nem is vicces kijelentésemén.

– Igaz, hogy Nagy Márkkal énekelted volna eredetileg? – kérdezte a jól értesült műsorvezető.

Számítottam a kérdésre, nem lepett meg, éppen ezért pókerarccal reagáltam, ahogyan azt Körtével előre megbeszéltük.

– Ez a végső változata a számnak.

– Nagyon titokzatos vagy – nevetgélt a műsorvezető, mire csak udvariasan mosolyogtam, majd váltott rólam a kamera, és a nézőknek beadták a klipet.

Egy pillanatig sem éreztem jól

magam a nem várt sikertől, azért csináltam végig az Illúziót egyedül, mert a kiadó nyomást gyakorolt rám, és meg kellett tennem. Éppen ezért indokolatlannak tartottam a „kétmillió kattintás” nevezetű bulit, amit a rekord beállítása után rendezett a BPRP Records, és ahol kaptam egy certifikációt arról, hogy ez lett a legrövidebb idő alatt ennyiszer megtekintett klip a kiadó történetében. Ahogyan a családom és barátaim, zenésztársaim engem ünnepeltek, én megállás nélkül az ajtó irányába pillantgattam, várva, hogy hátha megérkezik valaki, akinek ezt az egészet

köszönhetem. De Nagy Márk nem jött el. Körtétől időnként érdeklődtem felőle, de szűkszavúan válaszolt, nem szeretett volna belefolygni a cirkuszunkba, mindkettőnket képviselve az arany középutat választotta, vagyis egyikünknek sem mondott semmit a másikról. Persze azért tudtam róla ezt-azt. Például, hogy már előrendelhető a könyve, vagy éppen mém lett az, ahogyan a színpadon oldalról nekirontva ledönti Gerit, egy csomó vicces oldal felhasználta a képet különböző szituációkra és szövegekre reagálva. Tudtam róla, hogy elég sokat bulizik, mert mindenhová meghívást kap, azt is

tudtam, hogy a társaságunk minden tagjával tartja a kapcsolatot (engem kivéve), és tudtam, hogy a *Pop/Rock* adásai alatt minden szem a közösségi oldalaira szegeződik, hátha kiír valamit Gerivel kapcsolatban. Eközben Nádor Gergő gőzerővel menetelt a döntő felé, elképzelhetetlennek tűnt, hogy nem nyeri meg. Mert olyan csak egyszer fordult elő a műsor történetében, hogy a legnagyobb esélyes végül elbukta.

A „rekordidő alatt kétmillió nézettségű *Illúzió*” bulimra tehát nem jött el Nagy Márk, én pedig aznap láttam be végérvényesen, hogy a szakításunk nem viccből történt, nem egy múltó

veszekedés eredményezte. A dolog végleges volt. Ahogyan ott álltam a kiadóban, ahol a lehető legkisebb költségvetéssel rendezték az *Illúzió*-partit (komolyan, Balogh műanyag poharakba investált be, meg egy vállalhatatlanul ronda tortába, amin ráadásul a felirat el lett írva, mert megszaladt a cukrász keze, és az „*Illúzió* – 2 000 000 megtekintés” helyett két nullával több sikerült, így lett kétszázmillió...), a többieket néztem, egy pohár gyerekpezsgővel a kezemben. Bogyó, Pepe és Puding ingatlanokat gugliztak a telefonjukon, és Lilinek mutogatták a kinézett lakásokat, Evelin

Pablóval és az Üres Utcák többi tagjaival beszélgetett, Anti anyuval és Györggyel hallgatta Balogh urat, aki azt ecsetelte, milyen nagyszerű áron vett repülőjegyet, Körte Balogh asszisztensével, a gyakornoki posztot betöltő Botonddal társalgott valamiről, én pedig a kétszázmillió-feliratos tortámhoz léptem, és szomorúan meredtem rá.

– Tudtam, hogy eléggé nézettek a számaid, de ez még engem is meglepett – szólt egy hang mellettem, mire odafordultam.

Pabló röhögve nézett rám, mellette pedig a zenésztársa, Tomi állt (aki

Pablóval ellentétben az Üres Utcák legmagasabb zenésze). Úgy tűnt, a fiúk érzékelték, hogy mennyire szerencsétlenül állok egymagamban, ezért odajöttek hozzám, Ahogy Evelinre pillantottam, aki csak mosolyogva biccentet felém, rájöttem, hogy ebben neki is lehetett egy kis szerepe. De egyáltalán nem bántam. Hálásan pillantottam rá, aztán tortámra nézve elnevettem magam.

– Hát, aki tud, az tud – feleltem Pablónak. – De egyébként így pontos – nyúltam a tortához, és a tompa késsel elkentem az utolsó két nullát, hogy reális legyen.

– Így sem rossz – biccentett elismerően. – A miénk általában – vette ki a kezemből a kést, és elkezdte elkenni a többi nullát. A kétmillióból először kétszázezer lett, majd húszezer, majd kétezer, végül addig folytatta, hogy összesen a húszas számot hagyta meg.

Akaratlanul is felnevettem, mert persze csak hülyült, az Üres Utcák messze a legsikeresebb hiphop-banda.

– Abból egy én vagyok – vallottam be őszintén.

– A többi meg mi, a bandából. Van, aki kétszer is – felelte, és mindketten elneveltük magunkat.

– Kérsz egy szeletet? – vágtam bele

a tortába.

– Persze. Jól néz ki.

– Nem is – nevettem fel, mert a torta úgy nézett ki, mint amit gyorsan fel kell vágni, mielőtt magától lelép.

– Baloghot ismerve akciósan vette. Talán már lejárt.

– Tavaly – fokoztam, és elkezdtuk felszeletelni (vagy éppen feltrancsírozni) a kétes eredetű és nem túl biztató állagú tortámat.

– Kösz a tortát, Beki – emelte meg a műanyag tányért, amin egy nyomorult szelet roskadozott. – Visszanézek Evelinhez – közölte, majd ott hagyott. Tomival.

– Vágjak neked is? – pillantottam fel rá, ő pedig kissé határozatlanul fürkészte a süteményt, majd megajándékozva egy mosollyal, bólintott.

3.

Az *Illúzió* mindent levert a sikerlistákról. Annyira sokszor játszották a rádiók, és olyan nézettsége lett a YouTube-on, hogy már szinte kellemetlenül éreztem magam miatta, mert egy kis harang a fejemben folyamatosan azt kongatta, hogy ez így nincs rendben. Mert a szám sikere abban rejlett, aki aztán nem vett részt benne. Én pedig szinte belebetegedtem, annyira zavart. Balogh úr megnyugodhatott, kiadóként rengeteget profitált a számból, és őt úgyis csak ez érdekli, éppen ezért

megtehettem, hogy továbbra sem vállaltam fellépést, akárhová is hívtak. Nem volt olyan dalom, amit nyugodt szívvel előadhattam volna. Az *Illúzió*ig minden dalom Geriről szólt, azokat elvből nem énekeltem, a *Hullócsillagot* Márknak írtam, az technikailag nem az én számom, a *9 Crimes*-feldolgozást lenyúlta tőlem a MusicNotes kiadó botrányosan rossz duettpárja, Nati és Ati, a számból pedig egy nyáltengert csináltak kinyírva azt, amiről eredetileg szólt. Az *Illúzió* pedig, azt nem magamnak írtam. Vagyis nem csak magamnak mégis egyedül kellett vállalnom. Így aztán eszemben sem volt

fellépni, a napjaimat leginkább otthon
töltöttem, Nutellát zabáltam
(szívesebben mondanám, hogy ettem, de
nem biztos, hogy ez így megállja a
helyét), a Tumblrön rebloggoltam
depresszív képeket és idézeteket
(természetesen nem előadóként, hanem
szupertitkos profillal, amiről csak
kevesen tudták, hogy én vagyok),
tanultam, lenyűgözve ezzel az ezeréves
magántanárokat, Gyuri bácsit, és
sorozatokat néztem. Nem biztos, hogy
így képzelik el egy előadó életét, pedig
az esetek többségében se pompa, se
csillogás. Maximum kiábrándító
hétköznapiak. Éppen egy ilyen

kiábrándító hétköznapot éltem, amikor kopogtak. Lili nem volt otthon, moziba ment az osztályával, Anti Daniellát kísérte csellóórára, Aszádék egy lakást néztek meg, Körte nem mondta meg, hová megy, ezért tudtam, hogy Nagy Márkkal van dolga, anyu még dolgozott... Így aztán csak egyvalaki jöhetett.

– Ez micsoda? – kérdeztem Evelint, aki egy üveg Nutellával állt az ajtóban.

– Ez a „legalább tizennyolc óráig Nagy Márk barátnője voltál” díjad. Engedj be, beszélnünk kell – lépett el mellettem, és anélkül, hogy beinvitáltam

volna, bement a lakásba, én pedig becsuktam mögötte az ajtót.

– Több mint tizennyolc óra – közöltem, és ez volt az össz, ami eszembe jutott.

– Nem számít – rázta meg a fejét. – Figyelj ide, és most nem barátnődként beszélek.

– Hű – kerekedett el a szemem.

– Ezt az üveget végszükség esetére hoztam. Nem bonthatod ki, csak akkor, ha veled vagyok.

– Ezt miért mondod?

– Fejezd be a zabálást, gyere ki az utcára, sminkeld ki magad, és húzzál el edzeni...

– Mi? Nem híztam... – néztem végig magamon.

– Hogyne – forgatta a szemét unottan. – Elég volt, Beki, te szakítottál vele, túllépett, tegyél így te is.

– Ennek semmi köze Nagy Márkhoz. Csak nincs kedvem... semmihez – vallottam be.

– Aha, persze. Láttam a tumblidat. Én boldog vagyok, de tíz percig görgettem, és azt hittem, megölöm magam. Nem működtek együtt, Beki, ezt te is tudod, ő is tudja. Mindenki tudja. És tudod mit? Mindenki beledöglene, ha egy Nagy Márk típusú srác kidobná, de... De basszus, te

hagytad ott. Volt annyi eszed, hogy meglépd ezt. Szedd már össze magad!

– A francba – sóhajtottam idegesen, és csalódottan végig, néztem magamon. – Tényleg híztam?

– Jössz edzeni?

– Igen.

– Akkor tudod a választ – nevetett fel. – Öltözz, megvárlak.

– Mármint... Most rögtön?

– Miért, éppen megzavartalak valamiben? – fürkészett gyanakvóan.

– Ettem és tumbliztam – vallottam be.

– Két perced van – kiáltott utánam, és miközben becsuktam magam mögött a

fürdőszobaajtót és átöltöztem, Evelin tovább magyarázott. – Jó is, ha eljössz velem. A srácok szívják a vérem.

– Aszádék edzeni járnak? – fagytam le egy pillanatra.

– Dehogy, ők maximum inni – vágta rá azonnal. – Az Üres Utcák-fiúkkal járok egy terembe.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért velük jársz, és egyáltalán miért jársz? – gondoltam át a dolgot.

– Azért velük járok, mert hívtak. És azért járok egyáltalán edzeni, mert a fellépések alatt az *Elfogyott az utolsó Túró Rudi* dalunk annyira ugrálós, hogy

kiköpöm a tudóm a szám végére. A kölykök simán bírják, én meg olyan vagyok, mint egy tbc-s.

– Szeretem azt a számot – jutott eszembe.

– Ja, elég népszerű – kiáltotta. – És említettem Pablónak, hogy ilyen problémáim vannak, mármint, hogy félhalott vagyok a koncert végére, és mivel ők hiphop-zenét nyomnak, meg rettenetesen sokat ugrálnak koncert közben, segítenek a kondimat helyrehozni.

– Ez rendes tőlük – nyitottam ki az ajtót. – Kész vagyok.

– Smink – meredt rám.

– Edzeni megyünk.

– De menő helyre, ahol sokan vannak, te híres énekes vagy, lefotóznak, eladják az újságnak, lehozzák a cikket, kommentelnek, hogy csúnya vagy, megbántanak ezzel... előzd meg, fessd ki magad – hadarta.

– Nem érdekel, így nézek ki, vállalom – hadakoztam.

– Oké... Szerettem volna ezt elkerülni, de te akartad – mutatta fel a telefonját. A kijelzőn az Instagram volt megnyitva, ráadásul nem is Evelin profilja... hanem Nagy Márké. De a fotón nem Márk szerepelt, hanem egy csodaszép, de valóban megsemmisítően

gyönyörű lány. Kikaptam Evelin kezéből a telefont, és jobban szemügyre vettem.

– Basszus, de szép. Ki ez?

– Passz. Az aktuális barátnője, a következő barátnője, a volt barátnője.

– Ah – haraptam be a számat mosolyogva. – Szóval Nagy Márk...

– Újra önmaga – fejezte be helyettem Evelin a mondatot.

– Megyek, kifestem magam – léptem vissza a fürdőszobába.

– Azt hittem vállalod, ahogy kinézel – ismételte a szavait némi gúnnyal és egy nagy adag „annyira tudtam” okoskodással a hangjában.

– Egy kis smink még senkinek sem

ártott – dünnyögtem – Sokat bulizik?

– Ki?

– Márk.

– Nem beszélek róla veled.

Mindannyian középen állunk, se melletted, se mellette. Ez így korrekt.

– A képet megmutattad! – szóltam sértetten.

– Azzal motiváltalak.

– Kösz. Eléggé fájt.

– De hatásos volt. Indulhatunk?

– Persze. Oké, Evelin, csak egyetlen dologra válaszolj.

– Meglátjuk – húzta össze a szemét.

– Van dalszövegírója?

– Miért akarod tudni? Komolyan,

Beki, miért csinálod ezt?

– Mert... – sütöttem le a szemem –, mert nekem ez fontos. Fontos, hogy elég jót írjanak neki. Akkor is, ha nem beszélünk. Akkor is, ha utál. Ha a képen lévő és hasonló lányok lógnak rajta. Nagy Márknak nem írhatnak rossz számot, neki olyan kell, ami... ami nagyon jó – mondtam.

– A fenébe – rázta meg a fejét. – Jó, kettőt már kirúgott, most valakivel megint próbálkozik, de én sem tudok többet

– Köszönöm – bólintottam.

– Azt ne mondd, hogy van neki valamid... – nyílt tágra a szeme.

– Nem, semmim – tagadtam, talán feltűnően hamar, mert Evelin gyanúsan fürkészett.

– Remélem is. Ne csináljátok, mert mindenki kiborul, ha ti összekeveredtek. Nincs Berk. Se Márxi. Rossz ötlet. Negatív. Atombomba. Világvége. Most nyugi van, ez tök jó. Ő is éli az életét, és te... – nézett rám, aztán átgondolta. – És te is kevesebbet fogsz Tumblrozni.

– Kösz – nevettem fel. – És a kapcsolatunk szemléltetését is. Igazán életszerű volt.

– Mind így látjuk.

– Jó tudni. Tényleg, Aszadékkal mi újság? – jutott eszembe.

– Lassan költöznek. Találtak egy nekik megfelelő kéglit.

– És milyen?

– Lerobbant, de nekik baromira tetszik – forgatta a szemét mosolyogva. – Úgyhogy most azt csinosítgatják... És Puding rendelt magának valami akváriumot a netről.

– Akváriumot? – csodálkoztam.

– Azt. Kitalálta, hogy az akvarisztika az új hobbija.

– Honnan ismeri ezt a szót? – ámultam el.

– Fogalmam sincs, valahol hallotta.

– Gondoltam – bólogattam nevetve.

Őszintén, Evelin óriásit mentett

aznap, és soha nem lehetek elég hálás neki azért, hogy elrángatott a gép elől, kiütötte (oké, mondjuk szó szerint) a mogyorókrémet a kezemből, és rábeszél, hogy kezdjem el élni az életem. Nagy Márk nélkül. Mert a konditerembe belépve nemcsak egy rakás embert láttam (hetek után először), hanem azt hiszem, hogy új barátokat is.

– Hé, téged is látni – lépett oda hozzám Tomi az Üres Utcákból.

– Úgy tűnik – mosolyodtam el kissé zavartan.

– Turnéra készülsz?

– Nem. Nutella-hájam lett – feleltem egyszerűen, mire Tomi

összehúzott szemöldökkel végigmért, és nevetve megrázta a fejét.

– Ti lányok, borzalmasak vagytok. Fogadjunk, hogy csak azért mondjátok, hogy kontrázzunk valami „neeem, dehogy, csinos vagy, hidd el” dumát – röhögött fel – Amúgy ott vagyunk hátul – mutatott a terem végébe, ahol a hattagú banda másik öt tagja fullcapben edzett.

– Ez valami előírás, hogy a hiphop-zenészek nem vehetik le a sapkát? – mosolyodtam el

– Aha. Mindig ebben vagyunk. A hajmosás necces, de amúgy nem para – vágta rá, én pedig nevetve figyeltem,

ahogy viisszasétál a többiekhez.

Visszafordultam a pulthoz, ahol Evelin éppen végzett a behatásommal, majd összetalálkozott a tekintetünk.

– Mi az? – kérdeztem, mert feltűnt, hogy mosolyog.

– Semmi – rázta meg a fejét. – Arra van az öltöző – ragadta meg a karomat, és magával húzva elindultunk. A folyosón sétálva, különböző termek mellett elhaladva ismerős dallamra lettem figyelmes, ezért megálltam az ajtóban, és benéztem.

A teremben tornázó, csakis nőkből álló aerobikcsoport rendületlenül lépkedett, tükörként használva a velük

szemben gyakorlatot mutató edzőt, miközben a hangfalakból üvöltött az *Illúzió* felgyorsított, agyonremixelt változata. Az üteme gyors volt, tornára kiválóan alkalmas, bár a számot hallgatva, én lepődtem meg a legjobban, hogy ez lett abból, amit egy szál gitárral írtam hónapokkal azelőtt, apunál. Most valahogy így hangzott:

„Tucc-tucc-tucc-tucc Én, aki mindent feladtam volna, tucc-tucc, Te, akinek csak a játéka voltam tucc-tucc-tucc-tucc Ki tudja mi igaz, és mi csak illúzió? Tucc-tucc

Mi, akik elvesztünk a múltban tucc-tucc-tucc-tucc Hol keresselek? Nem

tudom, hogy hol vagy? Tucc-tucc Ki dönti el, mi igaz, és mi csak illúzió?

Én nem. Tucc-tucc-tucc-tucc.”

Sehol a verzők, csakis a refrén,
legalább nyolcpercesre húzva,
agyérgörcsösen sok tucc-tucc ütemmel.

– Ez elég menő – mosolygott
mellettem Evelin.

– Aham – bólintottam, és bár tény,
hogy soha nem írok dalt aerobikedésre,
jó érzés volt látni, ahogyan ebben a
formában is működött.

Attól a naptól kezdve heti négyszer
jártam el Evelinnel és az Üres Utcákkal
edzeni, már szinte sportos lettem,
miközben mindenki mással is

megpróbáltam több időt tölteni. Antival és Daniellával sokat mászkáltam, de előfordult, hogy csak Daniella jött át, és sorozatokat néztünk. Aszádéknak segítettem a költözésnél, ott voltam, amikor kipakolták a garázst, és elfoglalták az új helyüket, messze Körtétől, a kétszobás bérelt lakásban, ahol végül Pepe húzta a legrövidebbet, így ő költözött a nappaliban lévő kanapéra. A magányossá vált Körtét is igyekeztem sokszor meglátogatni, általában inkább este mentem át, amikor egyedül üldögélt otthon, és netezett. Lilivel elmentünk apuhoz egy hétvégére, és egy idő után megismertük György

lányát is, akivel kínos családegyesítő programokon kellett részt vennünk, és azonnal megtaláltuk a közös hangot, miszerint a szüleink tök vállalhatatlanok. Anyuval elkezdtuk a lakásfelújítás-projektet, amit szerintem csak azért talált ki, hogy a hármasunk (mármint ő, Lili és én) ne sérüljön attól, hogy György és a lánya belépett az életünkbe. Így aztán festékszíneket vitattunk meg, bútorokat nézegettünk, és rengeteg időt töltöttünk együtt. Igazából az életem kezdett teljes lenni Nagy Márk nélkül, ahogyan az övé is teljesnek tűnt nélkülem. Csak akkor jutott eszembe, amikor hallottam valahol az *Illúziót*. Vagyis kábé ötpercenként.

Nagy Márkról egyébként nem hallottam sokat, miután kitöröltük és kiköveltük egymást, megszűnt a felőle érkező információáramlás, a többiek, bár tudom, hogy mind tartották vele a kapcsolatot, nem beszéltek nekem róla. Azt hiszem, hogy van valami barátnője, vagy nem tudom, kavart valakivel, mert több oldalon írtak róla a neten, kép is készült, de nem olvastam végig, mert nem tartozott rám. Azt tudtam, hogy még mindig imádják őt, rengeteg a fellépése, a sikerlista élére ugrott az egyelőre csak előrendelhető könyve, a Márkerek hűségesen támogatják és várják az albumát, amiről viszont sehol nem volt

hír. Továbbá a *Pop/Rock*-széria végéig a Nádor Gergő-rajongók, avagy, ahogyan magukat hívják, a „Gerinátorok” folyamatosan negatív kommentekkel árasztották el valamennyi oldalát, mert ők nem felejtették el a verekedést, ezzel viszont konfliktust generáltak a Márkerekkel... Az egész örületnek annyi a lényege, hogy Nagy Márk bármilyen posztja alatt állt a cirkusz, tehát beszéltek róla, foglalkoztak vele, és ez neki így volt jó. És persze a *Pop/Rock* készítői és a BPRP Records megállapodott, hogy végül semmilyen következménnyel nem jár Nagy Márk viselkedése, mert az a verekedés soha

nem látott reklámot hozott mind a műsornak, mind pedig a kiadónak, tekintettel arra, hogy minden egyes hírben meg lett említve a *Pop/Rock sztár leszek!* és a BPRP kiadó is. A negatív reklám is jó reklám alapon egymást hátba veregetve örültek a nem várt érdeklődésnek, amit a két fiú bunyója okozott. Ilyen a producerek, műsorkészítők, kiadók világa. Mindenképpen csodálatos. Március végén aztán megtörtént az, amit mindenki előre tudott. Nádor Gergő megnyerte a *Pop/Rock sztár leszek!* műsort, vitte a pénzt, az utazást, a kocsit, és a dicsőséget is, miszerint a Wikipédián ez

szerepelt a neve mellett:

hu.wikipedia.org/nador_gergo

Nádor Gergő, énekes, a *Pop/Rock sztár leszek!* című tehetségkutató verseny nyertese.

A döntőn énekelt dala pedig kiverte a biztosítékot, ismét minden a két fiúról szólt, túlpörgött minden oldal, és valósággal felrobbant a net. Mert Geri a *Hullócsillaggal* nyert. Mi mással? Én nem lepődtem meg, egyáltalán. Forgatókönyv szerint történt minden, ahogyan annak lennie kellett.

Aztán, március utolsó hetében, éppen Aszádék új lakásában nézegettem a srácok hűtőjére felrakott

gyerekrajzokat (amiket a rajongóiktól kaptak a koncerteken, és amiket irtó aranyos módon hűtőmágnesekkel körberakva tettek fel arra a helyre, ahol a legtöbbször fordultak meg), amikor jött egy üzenetem.

– Ez nagyon cuki – nézegettem egy kisiskolás rajzot, amin Evelin és a három Aszád fellépés közben volt ábrázolva, nagyon színesen, zsírkrétával precízen kidolgozva az olyan részleteket is, mint Evelin szőke haja és a kezében tartott mikrofon, vagy éppen a srácok tetoválásai. És természetesen a sarokban az elmaradhatatlan napocskával, ami lemosolyog az együttesre.

– Ja, tök jó, nézd, a tetkóim is rajta vannak – mutatta Puding feldobódva. – A kölykök általában lerajzolnak minket. A szülők meg hoznak sütitet. Thug life van, elég keményen – röhögött.

– Sütitet kaptok? – csillant fel a szemem.

– Aha – erősítette meg, és a rozoga konyhaszekrényhez nyúlva kinyitotta az ajtaját, és kivett belőle egy átlátszó műanyag dobozt. – Pitét? Tegnap kaptuk egy nagymamától, aki az unokáját hozta a bulinkra a műv. házba.

– Köszí, talán egy kicsit később – hárítottam, mert megígértem Evelinnek, az ideiglenes edzőmnek, hogy nem eszem

édességet a tudta nélkül, és telefonnal a kezemben engedtem, hogy a fiúk körbevezessenek a kis lakásban, bár összesen négy lépéssel be lehetett járni.

– Szóval rajzok és sütik... – mosolyogtam, őszintén örülve Aszádék sikerének. Annyira megérdemelték.

– És csajok – emelte fel a kezét ünnepélyesen Pepe.

– Milyen csajok? Hogy tudtok ezzel csajozni, gyerekzenekar vagytok – nevettem el magam értetlenül.

– Viccelsz, ugye? – nézett rám lesajnálón Pepe. – Tudod, hány kölyök nővére írt rám a Facebookon, hogy a kishúga, kisöccse szereti a zenénket...

– Jézusom, mondd, hogy nem használok ki a helyzetet – túrtam a hajamba rosszat sejtve.

– Hülye lennék nem kihasználni – röhögött ki őszintén. – Nézd, ő írt nekem tegnap. Látod, milyen nagy a... – mutatta felém a kijelzőt, ahol egy lány szelfije jelent meg. A mosolyánál csak a push-up melltartója volt nagyobb – ...milyen nagy a lelke? – fejezte be a mondatot, kissé átfogalmazva.

– Igen, valóban óriási lelke van – motyogtam unottan, miközben leültem a rozoga kanapéra, és a telefonom ismét csipogott, jelezve, hogy az előbbi üzenetet nem nyitottam meg. A fiúk a kis

rajongóik nevében írogató dögös nővérekről diskuráltak, és őket hallgatva, visszatartott nevetéssel olvastam az üzenetet, ami kissé váratlanul ért, ezért elkerekedett a szemem.

– Mi az? – érdeklődött Bogyó.

– Semmi, csak Tomi...

– Az Üres Utcákból? – kérdezte

Puding a fotelben fetrengve, tornacipővel taposva a kopott dohányzóasztalt.

– Igen – biccentettem, továbbra is az sms-t értelmezve.

– Nem értem, soha nem telnek meg azok az utcák? – vihogott Pepe az

együttes nevén trollkodva, mire Puding rögtön vette a lapot, és hasonló „poénokkal” próbálkozott.

– És mit akar? – huppant le mellém Bogyó, nem zavartatva magát, és ő is elolvasta az üzenetet. – Azta – nézett rám csodálkozva. – Ez most... randira hív téged?

– Öhm. Nem tudom. Ezek szerint... Ezek szerint igen – feleltem kissé összezavarodva.

– És mit válaszolsz?

– Nem tudom – riadtam meg.

– Oké, de valamit válaszolnod kell, mert tutira látja, hogy megnyitottad és elolvastad... Ha sokat agyalsz, az tök

gáz – közölte Bogyó, és igaza volt, nem várakoztathattam a válasszal, mert biztosan látta Tomi, hogy az üzenet nem csak kézbesítve lett, de el is olvastam.

– Uhh, oké, akkor... – nyomkodtam a telefonom. – Elküldtem.

– Mit írtál? – kérdezte Puding.

– Hát azt, hogy... hogy benne vagyok – feleltem zavartan. Mindhárom Aszád pislogva nézett rám. – Mármint. Ez így oké, nem? Miért ne mehetnék el valakivel?

– Ahogy gondolod – tette fel a kezét Bogyó védekezően, pont úgy, mint aki erről nem alkot véleményt.

– Mi nem tudunk semmiről – hátrált

ki a helyzetből azonnal Pepe is.

– Ne csináljátok már – kértem ki magamnak. – Tudom hogy nagyon jóban vagytok Márkkal, de két hónapja szakítottunk, azóta egy halom lánnyal hírbe hozták... Az oké? Ha viszont egy lány megy randira, ismétlem, két hónappal később, akkor az baj? Srácok, ne már, összesen nem jártunk két teljes napig – magyarázkodtam, de igazából fogalmam sincs, hogy miért.

– Ne vedd magadra, Beki, mi imádunk téged – ölelte át a vállam Bogyó. – De meg kell értened, ez fiús dolog. Bajtársiasság. Ha szakítanak egy haverral, és a haver becsajozik, az oké.

Viszont tudnod kell, hogy minden lány, aki elhagy egy fiút, és utána másik barátja lesz, az a haverok szerint egy ri... – akadt meg, lenyelve a mondandója végét.

– Igen? – vontam fel a szemöldököm kérdően.

– Egy rinocérosz – mondta, de gyanítom, nem ez volt az eredeti gondolat.

– De ez rád nem vonatkozik, természetesen – szólt oda Puding. – Mert mi imádunk téged.

– Ez csapda – húztam össze a szemem. – Ha van ilyen szabályotok, én sem lehetek kivétel. Halljam. Ilyenkor

mi van?

– Túl jól ismersz minket – nevette el magát Pepe. – Jó, ilyenkor életbe lép a másik szabály, ami felment téged.

– Mi lenne az?

– Hát figyelj, utáljuk Nagy Márk volt barátnőjét, mert dobta a haverunkat, de Nagy Márk volt barátnője te vagy, téged meg nem utálunk, mert ezer éve a legjobb barátunk vagy...

– Szóval ez egy paradoxon – feleltem, jelezve, hogy értem, amit mondanak. Azt viszont szemmel láthatóan ők nem értették, hogy mi az a paradoxon.

– Oké, mindegy, ne menjünk bele a

részletekbe – legyintett Puding. – A lényeg, hogy ilyen esetben egyszerűen utáljuk az új tagot.

– Mi? Tomit? Miért?

– Mert valakit utálnunk kell – nézett rám Bogyó úgy, mint aki nem érti, én mit nem értek.

– És Márk barátnőjét... vagy akikkel kavar... azokat a lányokat is utáljátok? – húztam össze a szemem.

– Nem, mert ők dögösek – vágta rá Pepe, de Bogyó nekidobott egy párnát.

– Kuss, hülye! – förmedt rá. – Nem, őket nem utáljuk, mert te szakítottál Márkkal.

– Aham, szóval életem végéig

hallgathatom ezt – bólogattam.

– Kábé – húzta el a száját Bogyó. – Ezt a szakító félnek viselnie kell.

– Hát jó. De legalább nem vagyok rinocérosz a szemetekben – mosolyodtam el, amolyan „ez is egy jó hír” stílusban.

– Sose lennél – ölelte át a vállamat Bogyó. – De tudnod kell, hogy mint Nagy Márk haverjai, ösztönösen ellenezzük Toxit.

– A mit? – néztem rá értetlenül.

– Toxi. Tomi és Bexi. Toxi – magyarázta meg.

– Hagyjátok már abba a hülye névvariálásokat! Nincs több ship-név!–

akadtam ki nevetve.

– Ne már, valld be, hogy a Pavelin neked is nagyon tetszik – győzködött Puding, mire a fejemet fogva kitört belőlem a röhögés.

4.

Április elején, amikor a régi csapat végérvényesen széthullott, mert mindenkinek meglett a saját élete, először történt, hogy az edzéseken kívül is találkoztam Tomival, és csak úgy, kettesben, elmentünk moziba. Ezt a randit egy héten belül három másik is követte, aztán egyszerűen csak azon kaptam magam, hogy egészen megkedveltem. Olyan volt, amilyen előtte egy barátom sem. Normális. És ez legalább annyira megkönnyebbüléssel töltött el, mint amennyire megijesztett.

Kedves volt velem. Figyelt rám. Érdekelte, amit mondok. És nagyon úgy tűnt, hogy ő is kedvel engem. Igazából minden szuperül alakult, és egészen sok idő után, a tükörképemet látva elmondhattam magamról, hogy rendben vagyok. Túl voltam Gerin, és az összes szemétségen, és túl voltam Nagy Márkon, és azon, ami köztünk történt. Jól voltam. Tényleg jól. Csak hát... Általában úgy van, hogy amikor az ember végre megtalálja önmagát, és a kiegyensúlyozottá vált életében hátradőlne egy kicsit, hogy kiélvezze, akkor... Akkor az úgy nem vicces. Ilyenkor a sors keze, vagy akármi inkább

belenyúl a dolgok alakulásába, megpiszkálja egy kicsit, csak hogy szórakoztatóbb legyen a műsor. Pedig én marhára nem akartam szórakozni.

Azon az áprilisi vasárnap estén, amikor éppen Lilivel játszottunk a tabletjén, kaptam egy üzenetet Körtétől, amire közömbösen egy okét reagáltam, pedig ha tudtam volna, hogy mit indít el az az üzenet, akkor talán kidobtam volna a telefont az ablakon, vagy berakom a mikróba, esetleg elutazom vele Hawaiira, otthagynom, és visszajövök nélküle. De fogalmam sem volt, hogy mi vár rám, ezért aztán arra, hogy másnap reggel Körte felvesz, mert be kell

mennünk a BPRP kiadóba, csak annyit írtam, hogy oké. Ó, pedig mennyire nem volt oké!

Másnap reggel a telefonom ébresztője keltett, Körte korai időpontja miatt nem mertem a természetre bízni az ébredésemet, mert akkor nagy valószínűséggel átaludtam volna az egész megbeszélést. A tejeskávémmal odabotorkáltam a konyhapulthoz, és álmosan hunyorogtam a telefonomra, majd, amikor láttam, hogy Tomi három snapet küldött nekem, ösztönösen elmosolyodtam.

– De jó kedve van valakinek... – köszöntött anyu, amikor észrevette, hogy

ott ülök, ráadásul a hajnali órában feltűnően mosolygósan. – Kinek köszönhetjük a reggeli jókedvet? – érdeklődött.

– Senkinek – zártam le a kijelzőt zavartan.

– Aham – ült le a pulthoz anyu is, és a laptopját felnyitva a szájához emelte a bögréjét. – Négyszer találkoztál a héten Antival – jegyezte meg.

– Igen – füllentettem, ahogyan az ilyenkor kötelező.

– Abból egy alkalommal éppen nálunk járt, amikor te közben állítólag vele voltál. És így véletlenül elkotyogta, hogy éppen azért jött, mert régen

találkoztatok...

– A fenébe – sziszegtem, lesütve a szemem, és egy tipikus „lebuktam”-sóhajjal vártam, hogy elkezdődjön a kikérdezésem.

– Rendben, nem vele voltál, eltitkoltad előlem, kamaszdolog, nem bánom. De ki a fiú? – fürkészett.

– Honnan tudod, hogy van fiú? – ráncoltam a homlokom.

– A lányom füllent, és reggelente mosolyog. Nem nehéz összerakni.

– Jó, nyertél, szülő vagy, jelzett a radarod. Én... – akadtam meg. – Én csak azért nem szóltam, mert én sem tudom, hogy mi ez. Elmentünk moziba, kétszer,

másnap beültünk egy kávéra. Aztán sétáltunk, és nem is tudom... Tomi.

– Az Üres Utcákból? –
csodálkozott anyu, én meg azon csodálkoztam, hogy ilyen jól informált, úgyhogy egy darabig egymáson csodálkoztunk.

– Öhm. Igen, ő – szólaltam meg végül, felocsúdva a döbbenetből.

– Helyes srác.

– Az – értettem egyet.

– És... hogy áll a dolog? –
érdeklődött, feszegetve a képzeletbeli határokat.

– Jól, azt hiszem – mosolyodtam el.

– Egészen jól kijövünk.

– Örülök. Mikor mutatod be nekem?

– Soha? – kérdeztem vissza frappánsan.

– Beki, szeretném ismerni, akivel jársz.

– Még nem járunk. Csak valami... alakul – próbáltam megfogalmazni a helyzetet.

– Rendben, de akkor is szeretném megismerni. Az életben is fekete-fehérnek látszik, vagy csak a klipjeikben?

– Anya! – forgattam a szemem a fejemet fogva, mert egyáltalán nem tartottam viccesnek, hogy a műfajhoz

annyira hozzátartozó stílussal poénkodik.

– Jó, na – vonogatta a vállát. –
Mondd csak, mindig egy kocsi mellett
áll, vagy ez inkább a klipjeire jellemző?

– Ez nem vicces! – mondtam, de
végül csak elnevettem magam, nem
bírtam ki.

– Befejeztem – ígérte meg. –
Vagyis, még van egy utolsóm.

– Halljuk – ráztam meg a fejem
kínosan.

– Mutogatva beszél, mint ahogy
rappel, vagy azért normálisan is tud
kommunikálni?

– Ezt ugye a „dzsordzsozás” miatt
kapom? – kérdeztem a szám szélét

harapdálva, felelevenítve a fordított szituációt, amikor anyu feszengett előttem kínosan György miatt, én pedig széttrollkodtam az egészet.

– Ha tudnád, mióta várom, hogy visszakapd – nevetett anyu.

– Jó, megtörtént, de most már elég! Nem vicces – álltam fel a konyhapulttól, és beraktam a mosogatógépbe a bögrémet.

– Ha találkozom vele, köszönhetek neki úgy, hogy YO!?

– Anyaaa! – ráztam meg a fejem kínosan, és miközben tovább folytatta, én a fürdőszoba felé indultam. Lili éppen akkor ébredt, és álmosan dörzsölve a

szemét, bambán nézett rám.

– Még álmodom, vagy anyu tényleg Dr. Dret üvöltet a konyhában?

– Bárcsak álmodnád – dünnyögtem, és becsuktam magam mögött a fürdőszobaajtót.

Körte másodiknak, vészvillogóval állt le a ház előtt, az érkezésekor én már a járdán várakoztam, két okból kifolyólag. Egyrészt, mert jót tett a reggeli friss levegő. Másrészt pedig, amikor anyu előszedett a szekrényből egy Compton-feliratú fullcapet, úgy éreztem, eleget szívtuk a véremet, és kimenekültem a lakásból.

– Gyorsan, gyerek, mert rossz

helyen állok – kiabált Körte a lehúzott ablakon, mire bepattantam mellé a kocsiba és odafordulva hozzá, éppen köszönni készültem, de... de akkor észrevettem valami egészen furcsát.

– Öhm, Körte... Miért van egy kiskutya nálad? – kérdeztem a kölyök yorkira nézve, aki ijedten remegett a menedzserem tetovált kezében.

– Ő itt Madzag. Fogd, eddig a helyeden ült – nyomta a kezembe a kiskutyát, aki az eddigieknél is jobban megijedt az új embertől. Vagyis tőlem.

Miközben Körte elindult az autóval, én teljesen ledöbbenve próbáltam megnyugtatni a kiskutyát, igyekezve nem

figyelni arra, hogy mennyire szürreálisan alakul a reggel.

– Oké, azért... Azért mondhatnál valamit – simogattam a kutyus fejét, aki kezdett lenyugodni, miután összeismerkedtünk, és bemászott a nyitott kabátom bal oldalába.

– Miről? – pillantott rám Körte úgy, mintha ez a szituáció teljesen normális lenne.

– Mondjuk a kutyáról?

– Ja, Madzag? Ő a kutyám. Egy hete hívott a tenyésztő, hogy végre elhozhatom. Cuki, nem? – nyúlt felém Körte, és agyonvarrt kézfejjével megsimította a kiskutya fejét.

– Lett egy kutyád? Uh, tényleg ritkán találkozunk mostanában – csodálkoztam. – De hogy? És miért? Vagyis...

– Nemtom – vonogatta a vállát. – Amióta a barmok elköltöztek tőlem, túl nagy lett a csend. Idegesített.

– Azt hittem, örülsz, hogy Aszadék elmentek tőled. Mindig mondtad, hogy mennyire várod a napot... – emlékeztettem.

– Így is van – erősködött.

– De azért lett egy kutyád – meredtem rá pislogás nélkül. – A kutya az ember legjobb barátja.

– Ez így van, de... ha társaságra

vágytál, akkor miért nem hívtál fel valakit? Mármint érted, egy kutya? – nevettem fel értetlenül.

– Kit hívtam volna? Mindenki szarik a fejemre, ha nem munkáról van szó. A fele társaság buliról bulira jár szabadidejében, a másik fele meg annyira szerelmes, hogy szivárványt hányok tőle – bukott ki belőle.

– Például hívhattál volna engem – néztem rá szemrehányón.

– Te mostanában szabad tereken mászkálsz. Vagy mondjam úgy, hogy üres utcákon? – pillantott felém egy másodpercre, majd vissza is kapta a fejét az út irányába. A számat beharapva

lesütöttem a szemem.

– Honnan tudsz róla?

– Valamikor régen magamhoz adtam Tomit Snapchaten, és láttam egy képeteket – felelte. – Nem gáz, éld te is az életed. Mindenki élje. Nekem itt van Madzag. Ugye? – nyúlt megint az ölemben fészkelődő kiskutyához, és az álla alá nyúlva vakargatni kezdte. – Kutyuliiiiiii – mondta az állatnak, én pedig szomorúan figyeltem.

– Körte... – kerestem a szavakat, miközben még mindig a kiskutyát dögönyözte. – Jól sejtem, hogy nehezen viseled a változásokat, amik történtek?

– Nem – tagadta. – Minden rendben

van velem.

– Ahhha – bólintottam úgy, mint aki egy szavát sem hiszi. – Figyelj, bocs.

– Miért kérsz bocsánatot, gyerek?

– Mert úgy érzem, én is közrejátszottam abban, hogy... khm. Madzag lett az új barátod – fogalmaztam óvatosan.

– Ez hülyeség – tagadta. – Azt hiszed, zavar? A fenét. Ez csak munka. Mindenkiel. Így van rendjén. Aszádék elköltöztek, hála az égnek. Végre megszabadultam tőlük. Evelin Pablóval lóg, ennek is örülök, mert úgy felidegesített. Sleiszt sosem bírtam, végre lelépett az idegbeteg csellistával.

Nagy Márk mindig is csak magával foglalkozott, ez most is jól megy neki. Te meg. Te is csinálod a dolgod. Ez így rendben van, gyerek. Csak melózunk együtt. Kivéve Madzag. Őt szeretem – magyarázta, feszülten nézve az utat.

– Te teljesen meg vagy sértődve! – ámultam el rajta.

– Nem vagyok. Azt hiszed, zavar, hogy egész hétvégék teltek el úgy, hogy szartatok a fejemre, és egyikőtök sem kérdezte meg, hogy mi van velem? A fenéket. Végre van egy kis nyugtom. Madzaggal jól elvagyunk.

– Körte – néztem rá, és majdnem megszakadt érte a szívem. – Sajnálom.

Tényleg ne haragudj.

– Miért haragudnék? Mert te is, te, a gyerek, aki mindig az első volt nálam, te is elfelejtettél a nagy magaddal foglalkozásban? Ugyan már.

– Körte, ne már! – ingattam a fejem szomorúan. – Oké, egy dög voltam, nem kerestelek, mert...

– Mert?

– Mert egy dög voltam – ismételtem magam, mert nem tudtam más indokot kitalálni. – És ez nem csak munka. Köztünk. Tudod, hogy te vagy a legeslegjobb barátom az egész világon – pislogtam rá bocsánatkérően.

– Jó. Nekem viszont Madzag –

közölte, mire elnevettem magam.

– Megértem – bólintottam óvatos mosollyal. – Hé!

– Mi az, gyerek?

– Ne haragudj – szóltam teljesen őszintén, bízva abban, hogy tudja, mennyire bánt a dolog. Igaza volt. Tényleg lekorlátozódott a kapcsolatunk a munkára, csak akkor kerestem, ha volt valami kérdésem, és csak akkor találkoztunk, ha volt aktualitása. Egyébként pedig tényleg kifelejtettük mindenből, ha találkoztunk is a többiekkel, hébe-hóba, akkor Körte soha nem volt jelen. És azt hiszem, azért, mert nem hívtuk. A fenébe.

– Nem haragszom – mondta, aztán átgondolta –, na jó, egy kicsit. De jóvá teheted.

– Hogyan? – csillant fel a szemem.

– Sztorit kérek, részletesen – pillantott oldalra mosolyogva, mire azonnal elvörösödtem, és Madzag fejét simogatva megvontam a vállam.

– Nincs sok sztori. Csak... Edzettünk együtt.

– Te? Edzettél? Mer'?

– Mert Evelin szerint túl antiszociális lettem, és csak azzal barátkoztam, akinek a neve Nutella.

– Hm – tűnődött el.

– Úgyhogy eljártam edzeni

Evelinnel, és ott edz az egész Üres Utcák...

– És Tomi is?

– És Tomi is – biccentettem, megismételve a szavait. – Aztán elhívott.

– Hm – hallgatott tovább.

– És... Egészen megkedveltem.

Rendes srácnak tűnik.

– Ismerem Tomit, tényleg jó arc – helyeselt.

– Köszí.

– Kicsit unalmas, de jó arc – tette hozzá, mire összehúztam a szemem.

– Ez most megint olyan, mint Aszádék rinocérosz-elve?

– Mi van? – nézett rám furán.

– Semmi – dünnyögtem, és úgy ítélt meg, hogy igen, Körte Nagy Márkkal is nagyon jóban van, így nem bírhatta ki, hogy ne kritizálja az „új srácot” akár egy elejtett jelzővel is. Gondolom, ez ilyen fiús „bro”-dolog, ezért nem is mentem bele, csak ráhagytam.

– Szóval ti most? Mármint Tomi meg te... – faggatott tovább.

– Még alakul, de szerintem igen – feleltem, átgondolva a dolgokat.

– Jól van, gyerek, örülök neked – közölte, amitől őszintén megkönnyebbültem. – És őőőő – tette hozzá azt, amiről tudtam, hogy hozzá

fogja tenni, így meg sem vártam, hogy kinyögje.

– Túl vagyok Nagy Márkon, Körte.

Teljesen – mondtam ki határozottan.

– Biztos vagy benne?

– Maximálisan – bizonygattam,

Körte pedig határozottan bólintott.

– Az jó, mert mindjárt találkozol vele.

– Tessék? – kerekedett el a szemem, és annyira befeszültem a hír hallatán, hogy Madzag fészkelődni kezdett az ölemben.

– Balogh mindenkit behívatott mára közülünk.

– De miért?

– Passz. Jössz te, Evelin és Aszádék, és jön Nagy Márk is.

– Basszus – temettem a tenyerembe az arcomat.

– Próbáltam úgy intézni, hogy külön jöhessenetek, de valamiért mindenkit látni akar, nem tűrt ellentmondást – magyarázta, aztán összehúzott szemmel sandított felém. – Felkavar? Gyerek, most mondtad, hogy...

– Nem, dehogy – szakítottam félbe.
– Nem érdekel Nagy Márk.

– Jó.

– Jó – ismételtem.

– De ha érdekelne...

– Nem érdekel – szóltam közbe.

– De ha esetleg mégis, valahol, mélyen... Akkor csak szólok, hogy jól nézel ki.

– Kösz – nevettem el magam zavartan.

– Ami rád fér, mert ő most tényleg csúcsformában van.

– Nagy Márk mikor nem volt csúcsformában? – forgattam a szemem unottan.

– Kikövetted mindenhol, ugye?
– érdeklődött Körte.

– Aham – biccentettem.

– Akkor régen láttad...

– Két hónapja, miért?

– Ohóóó – röhögött ki Körte. –

Remélem, elég erősen levett a lábadról ez az Üres Utcák gyerek.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – hagytam rá, és megpróbáltam kiszedni Madzag szájából a kabátom zsinórját, amit elkapott, és addig rángatott, amíg a kapucnim teljesen összehúzódott mögöttem. – Már értem, miért Madzag a neve – turkáltam a kiskutya szájában.

– Ja, tüntess el előle mindent, ami lóg. Tegnapelőtt este röntgenre vittem.

– Mi? Mi történt?

– Nem szeretnék beszélni róla. Legyen elég annyi, hogy az egyik Martensemhez csak fél pár cipőfűzőm van – hárított.

– Oké – hagytam rá. – Amúgy – szabadítottam ki a zsinórt a kiskutya szájából, aki ezt játéknak vette, és a kezemet kezdte harapdálni. – ...csak úgy érdekel, hogy mi alapján választottál yorkit. Mármint tudod, egy nagyobb kutya, valami harciasabb kinézettel talán jobban passzolna hozzád – fogalmaztam meg óvatosan, hogy nem biztos, hogy az agyontetovált, fonott szakállú Körte mellé egy ilyen kiskutyát képzelné az ember.

– Hogy érted?– kérdezte, és mivel úgy tűnt, fogalma sincs arról, mit beszélek, inkább nem firtattam a dolgot. Ha yorkit szeretett volna, akkor oké.

A BPRP kiadó elé bekanyarodva felnyaláboltam Madzagot az ölemből, és Körte kezébe nyomtam, majd kiszálltam a kocsiból, és ellenőriztem, hogy a kiskutya hány foltot hagyott a kabátomon, amikor összebarátkozásunk jeléül megnyalogatta. Elég sok helyen.

Az épületbe belépve beszálltunk a liftbe, és kicsit feszülten fordultam Körte irányába.

– Miért vagyunk itt, Körte?

– Fogalmam sincs, nem mondták meg.

– Baj van szerinted?

– Veled biztosan nem, bazinagyot ütött az *Illúzió* – rázta meg a fejét –, és a

többiekkel sem gondolom, hogy bármi gáz van. Itt valami más lesz.

– Hát jó – motyogtam, és a lift számlálóját néztem, ami hirtelen megállt, és kinyílt az ajtó. Megérkeztünk.

Az előtérben Evelin és Aszadék éppen a kávéautomatát rongálták, amikor pedig megláttak minket, köszönés nélkül kérdezték, hogy van-e aprónk.

– Ez a szemét gép elnyelte a pénzünket – mondta Bogyó felháborodva.

– Ebben a kiadóban még az automata is lenyúlja az embert – forgatta a szemét Evelin, és bár Körte rászólt, hogy viselkedjen, ez a mondat

mindannyiunk arcára mosolyt varázsolt. Azért ennek a szakmának vannak olyan oldalai, amit a közönség nem ismer, egy-egy ilyen belső poén pedig néha annyira igaz, hogy csak mosolyogni lehet rajta.

– Jó reggelt mindenkinek – lépett ki Balogh irodájából Botond, a neten talált asszisztens, aki státuszát Ilona árulással egybekötött felmondásának köszönheti. Akkor került a kiadóhoz, amikor Ilona lelépett a konkurens MusicNotes kiadóhoz, minden belső infoval együtt, Baloghnak pedig azonnal kellett egy új asszisztens. Az igényeit egészen egyszerűen megfogalmazta az álláshirdetés feladásakor. Minél

kevesebbet, vagy egyáltalán ne kelljen fizetnie. Így talált rá Botondra, a gyakornokra. Ebben a szakmában ez a mentalitás csak elsőre meglepő, aztán hamar beletanul az ember, hogy minél magasabb pozícióban van valaki, annál több pénzt keres, és ezzel fordított arányban annál kevesebbet szeret kiadni a kezei közül.

– Jó reggelt – köszöntünk vissza Botondnak.

– Menjünk be az irodába, úgy látom, csak Nagy Márk hiányzik, ő majd csatlakozik hozzánk, ha megérkezett – utasított minket, mire valamennyien bementünk az ajtón, egyenesen az ördög,

elnézést, egyenesen Balogh úr szobájába.

A hosszú asztal köré ülve nagyjából ott helyezkedtünk el, ahol az ilyen alkalmakkor szoktunk. Az egyik oldalon Evelin, Bogyó, Pepe és Puding, a másik oldalon Körte, én, mellettem egy szabad hely Nagy Márknak, végül pedig Botond. Az asztalfőn kizárólag a tulajdonos foglalhatott helyet, aki abban a pillanatban lépett be, konkrétan fekete fejjel. Annyira barna volt, hogy néhány másodpercig csak tátott szájjal meredtünk rá, miközben Balogh úr elfoglalta a helyét a háttámlás, gurulós borszéken, és az asztalra helyezett kezét

összekulcsolva nézett körbe a társaságon.

– Mi történt magával? – hagyta el a kérdés Bogyó száját, és nem okoltuk érte, erre mindannyian kíváncsiak voltunk.

– Mire gondolsz, fiam? – kérdezett vissza a tulaj, és szemmel láthatóan nem tudta, miről van szó.

– Nagyon... barna.

– Ó, hogy az – bólintott. – Egy kicsit megkapott a nap Thaiföldön, ahol az elmúlt heteket töltöttem, és kipihentem fáradalmaimat.

– Milyen fáradalmai lehettek? – dünnyögte Evelin reflexből, majd

azonnal megbánta a beszélést, mert Balogh villámot szórva a szemével, egy pillantással arra készítette, hogy Evelin egy elnézésfélét motyogva lejjebb csússzon a széken.

– Nos, ha már így érdeklődtetek, Botond, mutasd meg a slideshow-t.

– A mit? – kérdeztem, de kár volt, mert a következő pillanatban Botond felénk fordította a laptopját, és elindította a képekből álló vetítést, konkrétan Balogh privát nyaralásáról.

Kissé feszengve néztük a mentőmellényben vízisíelő kiadótulajdonost, vagy azt, ahogyan éppen gyümölcstálat eszik, esetleg

amikor egy vízesésnél sziklát mászik. Fogalmunk sem volt, hogy ezt nekünk miért kell látnunk, de illedelmesen figyeltük a váltakozó képeket, miközben minden egyes fotónál valamennyien arról álmodtunk, hogy ez lesz az utolsó.

– Szerinted ezért kellett bejönnünk ma? – sziszegtem Körtének, aki összehúzott szemöldökkel meredt a monitorra.

– Te, ennek még ejtőernyőzés közben is hátra van nyalva a haja. Nem megy szét, soha. Vajon mit használ? – osztotta meg velem suttogva a saját gondolatait, én pedig akaratlanul is felröhögtem, ráadásul elég hangosan.

– Öhm, elnézést, ez nagyon jópofa kép lett – mentettem magam, Balogh pedig felém biccentve egyetértett. Nyilván szerinte is jópofa kép lett.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre leállt az átkozott slideshow, addigra már Balogh összes extrém sport-próbálkozását végignéztük, és egy idő után egyáltalán nem volt furá, hogy a felvételeken kizárólag sortban láttuk.

– Jó, mi? – nézett körbe az asztal körül.

– Igen, köszönjük, hogy megmutatta, milyen helyekre jut el. Egészen máshogy látom most a nyomorúságos életemet – dünnyögte Evelin, Balogh pedig oda sem

figyelt a beszélésre, látszólag teljesen más kötötte le.

– Botond, ez így néha kissé monoton, rakj alá valami zenét, és állítsd gyorsabbra – utasította az asszisztensét, aki szinte azonnal neki is kezdett a „munkának”. Csak egy sima hétfő reggel a kiadóban. Az asztal alatt Körte széke mellett ülő Madzag nevű kiskutyával, és a tulajdonos nyaraláson készült képeivel. És akkor még el sem kezdtük a megbeszélést.

Az ajtó nyílására valamennyien odafordultunk, és... és tudtam, hogy jön, tudtam, hogy ott lesz, sőt, lelkiekben fel is készítettem magam arra, hogy újra

találkozunk, de... De Körte nem túlzott, amikor azt mondta, amit mondott. A haját megnövesztette egy kicsit, és teljesen máshogy hordta, mint azelőtt. És a szemébe lógva még az eddigieknél is jobban állt neki, ami azért pofátlanság, mert nem gondoltam, hogy a régit lehet überelni. Minden cucc vadiúj, szponzorált ruha volt rajta, a dzseki, a farmer, a tornacipő, minden a legtrendibb. Jól nézett ki, a francba, tényleg baromi jól. Nem volt nyúzott, fáradt, nem volt ideges vagy feszült. Laza volt, kiegyensúlyozott, elégedett, és vidám. Olyan volt, mint egy igazi popsztár, nem lehetett nem rá nézni. Nem

lepődtem meg rajta, mert ilyennek ismertem meg. Nagy Márk a középpontba született.

– Jó reggelt – szólt mosolyogva, és senkin nem állapodott meg a tekintete, csak általánosságban köszönt, aztán lehúzta a dzsekije cipzárját, levette, rádobta a mellettem lévő üres szék támlájára, majd a farmerzsebéből kihalszta a telefonját, letette az asztalra (kijelzővel felfelé), és lazán levágta magát mellém anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna rám.

A mozdulatára azonnal megcsapott az illata, és kissé elfordítottam a fejem, hogyne telítődjek az emlékekkel, mert

nem volt rájuk szükségem.

– Nos – csapta össze a tenyerét Balogh. – Gondolom, érdekel titeket, hogy miért vagytok itt.

– Én azt hittem, a nyaralós képei miatt – dünnyögte Pepe.

– Fiam, akkor beszélj, ha kérdeznek – förmedt rá Balogh.

– Milyen nyaralós képek? – kérdezte Márk, és miközben a többiek beavatták, én magam előtt összefont karral ültem, szigorúan előrenézve, és csak a szemem sarkából pillantottam az asztalon hagyott lenémított telefonra, aminek kijelzőjén állandóan megjelent a szalag egy újabb üzenettel. Elkaptam

róla a tekintetem, mert nem tartozott rám, és a szemben ülő Evelinnel létesítettem szemkontaktust, aki fürkészve vizsgált.

– Tényleg Márk, milyen volt Barcelona? – érdeklődött Puding.

– Jó volt... Nagyon jó – felelte titokzatosan, és mivel úgy tűnt, rajtam kívül erről mindenki tudott, nem kérdeztek mást. Én pedig nem voltam abban a pozícióban, hogy megszólaljak, esetleg érdeklődjek. Mikor? Kivel? Miért? Semmit nem tudtam, de nem is tartozott rám, és egyébként is csak egészséges szinten érdekelt, így simán kibírtam szó nélkül. Inkább a kiadótulajdonoshoz fordultam, és

érdeklődve néztem, bízva abban, hogy végre bejelenti, hogy mit keresünk az irodájában.

– Tehát – köszörülte meg a torkát Balogh. – Mint tudjátok, a nővérem lánya férjhez megy – kezdte.

– Honnan tudnánk? – kérdezte Körte.

– Azt sem tudtam, hogy van nővére – közölte Bogyó.

– Azt meg főleg, hogy a nővérének van egy lánya – mondta Evelin.

– Nem mindegy? Lagzi lesz! – jelentette be ünnepélyesen Pepe.

– Ott a pont – mutatott Balogh Pepére, afféle „ő az én emberem!”

stílusban.

– Szuper! Meg vagyunk hívva?
Ingyen pia? Jövök – lelkesedett Puding.

– Nem egészen... – vakargatta az állát Balogh.

– Melyik része nem stimmel? – fogott gyanút Körte, és akkor már én is fészkelődni kezdtem, mert úgy éreztem, nem jó irányba megy a „meeting”.

– Meg vagytok hívva – közölte Balogh, mire Aszádék önfeledt ovációba kezdtek. – Sőt, jobbat mondok. Ti vagytok a műsor – csapta össze a tenyerét vidáman, mintha csak valami jó hírt közölt volna. Mármint, neki nyilván jó hírnek számított. Nekünk kevésbé.

– Hogy mi? – kerekedett el Körte szeme, és a többiekben is azonnal alábbhagyott a lelkesedés.

– Kizárt dolog – rázta meg a fejét Evelin.

– Én nem vállalom privát fellépést, sose csináltam – jelentettem ki, mert előadóként a kezdet kezdetén úgy határoztunk Körtével, hogy bizonyos eseményekre nemet mondok. Ilyen az esküvő és születésnap. Csak olyan helyeken lépek fel, ahová bárki eljöhét, minden privát, egyéni rendelésre és igényre történő hakni kizárva.

– Biztos, hogy nem – szólalt fel Márk is, miközben fél kézzel

előrenyúlva lazán kiütötte az értesítéseit a telefonján, de hiába, a következő pillanatban megint megjelent a szalag.

Balogh nem szokott hozzá a nemleges válaszhoz, ezért vigyorogva nézett körbe a társaságon, megajándékozva minket egy megsemmisítő gyilkos pillantással, ami miatt kissé hátradőltem a széken, és megpróbáltam elteleportálni magam az irodájából. Nem sikerült.

– Kedves leszerződött zenészeim, akiknek karrierje, pályafutása, megjelenése, és mindennemű fellépése is tőlem függ – kezdte, és elég tárgyilagosan fogalmazott ahhoz, hogy

valamennyien tudjuk, felesleges ellenkeznünk, mert ezt bizony megszívtuk. – A nővérem lányának, a kis Lizinek esküvői fellépése nem opcionális számotokra. Hanem tény.

– Körte... Ments ki ebből – bökdöstem az asztal alatt.

– Pszt, gyerek, várj már, gondolkodom – suttopta.

– És mivel a kis Lizi nekem a szemem fénye, mindent megteszek, hogy boldog legyen.

– Mennyire kicsi ez a Lizi – gondolkodott Pepe.

– Nekem kis Lizi. Nektek nem – zárta rövidre a témát a kiadó fejese. –

Tehát. Az esküvője napján, ami szombaton lesz...

– Hogy mi? – emelte fel a hangját

Körte. – Most szombaton? Ez valami vicc?

– Nem, nem vicc. Halálosan komoly – idegesedett be Balogh, ami semmilyen szempontból nem jelentett jót.

– Hogy lehet ilyen hirtelen egy esküvő? – kérdezte Márk, ismét lerakva a kezéből a telefonját, és úgy tűnt, ezután megtiszteli Baloghot a figyelmével, mert kezdett számára is érdekes lenni a történet.

– Na jó, elég lesz – rivallt ránk

Balogh. – Nincs kérdés, az van, amit mondok. Talán egy kicsit valóban hirtelen a hír számotokra, de ettől függetlenül szombaton, az unokahúgom esküvőjén valamennyien nagy szerepet kaptok.

– Elfelejtette, ugye? – vontam fel a szemöldökömet, mire mindenki elcsendesedett, Balogh pedig idegesen rágva a száját, felém fordult.

– Nem felejtettem el Lizi esküvőjét – közölte. – Ilona intézte... volna.

– Ahhaaa – bólogatott Körte. – Tehát elfelejtette.

– Nem felejtettem el! – erősködött.
– Elutaztam, mindent itt hagytam

Botondnak, hogy intézze a dolgokat, kivéve azt, ami Ilonánál maradt a felmondásakor.

– Szóval amit elfelejtett – szekálta tovább Márk is.

Balogh két kézzel hátrasimította az egyébként is hátranyalt haját, és vérben forgó szemmel meredt ránk.

– NEM! FELEJTETTEM! EL! – üvöltötte le a fejünket, teljesen kiakadva. – Csak kiment a fejemből – tette hozzá zihálva. Az egész társaság egy emberként nevetett fel, Balogh pedig kezdett komolyan őrjöngeni. – Elég! – ordította. – Hagyjátok abba! Komolyan, ha nem fejezitek be a vihogást, ingyen

léptek fel az esküvőn.

– Miért, amúgy kaptunk volna érte pénzt? – röhögte Bogyó.

– Nagyon elszemtelenedtetek, mindannyian! – tartotta fel az ujját fenyegetően, azt sugallva, hogy nem lesz ez így jó.

Tény és való, hogy valamennyien sokkal bátrabbak és felszabadultabbak lettünk Balogh előtt, az első találkozásokkor még megszeppenve és riadtan ültünk az irodájában, mára azonban megengedhettük magunknak a minimális hülyülést, és egy-egy beszólást. Ennek nemcsak az az oka, hogy az újonnan leszerződöttekkel

szemben mi már „régieknek” számítunk, hanem az is, hogy fejenként van legalább egy, kategóriájában toplistás dalunk, ami annyival feljebb pozícionált minket, hogy nevethetünk, és nem mindig beszélnek velünk úgy, mint az állatokkal. Ez is valami. A popsztárélet legjobb része. Hah.

– Na jó, halljuk a frankó sztorit – csapott az asztalra Körte, mire nagyjából elcsendesedtünk.

– Jó, rendben – adta meg magát Balogh. – Mint mondtam, az unokahúgom esküvője szombaton lesz. Hónapokkal ezelőtt megígértem, hogy ajándékként intézem az egész lagzi zenei

részét. Főként, hogy ez nekem nem kerül
semmibe, így megúszom a
nászajándékot. Haha – nevetett a saját
okosságán Balogh, de úgy tűnt, valahogy
nem pontosan értjük a humorát, mert
mindannyian csak rezenéstelen arccal
néztük, egyedül Botond nevetett egy
nagyot, de ő csak azért, mert neki muszáj
volt. Balogh elégedetten vette
tudomásul, hogy „nagy poént mondott”,
majd folytatta: Az ilyen magánjellegű
kötelezettségeimet Ilona kezelte, így
mikor az a hálátlan... Szóval amikor itt
hagyta a kiadót, igen sok észben tartandó
személyes intéznivalómat elvitte
magával. Többek között neki

köszönhetem a majdnem válásomat is...
– csapott ököllel az asztalra.

– Elfelejtett házassági évforduló? –
érdeklődött Körte.

– Pontosan – biccentett Balogh
dühösen. – A feleségem valósággal
örjögött. Sok nullába került nekem az,
hogy lenyugodjon – csóválta a fejét
fájdalmas arckifejezéssel. Nem akartam
belegondolni a részletekbe, hogy mitől
torzult be. Attól, hogy majdnem elváltak,
vagy hogy mennyibe került neki az, hogy
mégsem.

– Tehát – tért vissza az aktuális
problémára. – Lizi esküvője szombaton
lesz, és ti lesztek a fellépők.

– Vagyis megkér minket, hogy segítsük ki a szorult helyzetben? – értelmeztem a helyzetet, de a jelek szerint rosszul, mert Balogh úgy nevetett fel, mintha valami igazán vicceset mondtam volna.

– Bexike, azért vagyok ennek a cégnek a tulajdonosa, hogy ne kelljen semmit kérnem. Nagylelkűen beavattalak titeket a részletekbe. Ennyi. A többi teljesítendő feladat – közölte ellentmondást nem tűrve. Imádom, hogy ennyire bájos ember.

– Szóval a helyzet a következő. Körte, tedd szabaddá a szombati napjukat.

– Nézem – görgette Körte a kijelzőjét. – Megoldható, csak Aszadéknak lenne egy délelőtti fellépés.

– Ugyan már, az óvodásokhoz majd elmennek máskor – szólta le őket.

– Hőő! – horkant fel Bogyó. – Harmadikosok – korrigált, de Balogh csak egy unott pillantással ajándékozta meg.

– Szóval... mindannyian fellépünk szombaton, az esküvőn? – érdeklődtem.

– Igen. A koncepció a következő. Először csak Nagy Márkra gondoltam, mert őt eleve odaígértem Lizinek az esküvőre – kezdte. – Az unokahúgom Márker – tette hozzá magyarázatképpen.

– Máris kedvelem – felelte Márk.

– De aztán rájöttem, hogy az egész lagzi zenei részét vállaltam, ráadásul közben híres lett a kiadóm egy másik zenekara is, így két legyet ütök egy csapásra, az Evelin és a Fogd be Aszád formáció zenél a vendégek érkezésekor – ecsetelte a tervét.

– Mégis mit játszunk?

Gyerekzenekar vagyunk – tárta szét a karját Evelin értetlenül.

– Pontosan. Az idióta kis dalaitok pont megfelelnek egy órára, amíg a felnőttek elrendeződnek, váltanak egy-két szót egymással, mert ti addig a hülyegyerekeket szórakoztatjátok, akik

ilyenkor általában lufikkal szaladgálnak a tánctéren – magyarázta. – Énekeljétek a csigabigás meg pónis dolgaitokat... Csupán háttérzaj lesztek, amíg leülnek a vendégek a helyükre.

– Nincs is csigabigás számunk – sértődött meg Puding.

– Részletkérdés – legyintett Balogh.

– Jó, tehát Evelin és Aszadék kezdik, egy órát zenélnek – jegyzetelt Körte. – Utána?

– Utána elhozod nekem a csellistát, aki februárban beugró volt a koripályás koncerten, Nagy Márk előtt. Emlékszem, az akkori videohívásnál használhatatlannak tűnt, de láss csodát,

mégis csak van olyan szituáció, amikor
kellhet – vigyorgott.

– Daniella? Sleisz barátnője? –
csodálkozott Körte.

– Nem tudom, kik ezek, akikről
beszélsz, de hozd el nekem a csellistát, ő
fog zenélni a vacsora alatt.

– Megpróbálom... – dűnnyögte
Körte.

– Az nekem kevés – meredt rá
Balogh.

– Jó, elhozom... – csavargatta a
szakállát Körte gondterhelten.

– És Körte, a fellépési díja...

– Tudom – forgatta a szemét. –
Kifizetjük neki három hónapra a

Netflixe, azért egy hétig is csellózik megállás nélkül – mondta, nekem pedig automatikusan mosolyra húzódott a szám, mert Daniellát ismerve ez tényleg így van. Körte a telefonján jegyzetelte a teendőit, Evelinék susogva diskuráltak a tervezett számlistáról, nekem meg feltűnt, hogy egy emberről még nem esett szó. Ha Evelin és Aszadék zenélnek a vendégek érkezésekor, Daniella kell a vacsorához, és Lizi állítólag Márker, tehát feltehetőleg Nagy Márk fog énekelni az első tánc alatt, akkor... Akkor én mit keresek ezen a megbeszélésen?

– Öhm, elnézést – kértem szót.

– Igen?

– Nekem van szerepem, vagy csak a slideshow miatt jöttem? – érdeklődtem, mire mindenkinek feltűnt ez az apró érdekesség, és kérdően fordultunk a kiadó tulajdonosa felé.

– Nos, Bexikém – mosolygott rám. Sose jó, ha mosolyog. Akkor akar valamit. – Te kíséred Nagy Márkot zongorán.

– NEM! – közöltük mindketten azonnal, szinte tökéletesen egyszerre, és egészen addig tudtunk profiként viselkedni, majd egy pillanat alatt előtört belőlünk az, ahogyan senki nem akart minket látni. Hirtelen volt barátnő

és barát lettünk, szunnyadó vulkánként, millió lezáratlan konfliktussal, és elég volt csak egy kicsit megpiszkálni a felszínt, hogy az egész kitörjön.

Aszádék ciccegeve hátradőltek, amolyan „kezdődik a balhé” stílusban, Evelin görcsösen próbált szemkontaktust kialakítani velem, hogy jelezze, hagyjam abba, Körte az asztal alatt bökdösött, de akkor már késő volt. Amikor Nagy Márk belépett az irodába, éreztem, ahogyan mindenki befeszül egy pillanatra, félve attól, hogy milyen lesz ez a találkozás, de aztán szemmel láthatóan ellazultak, amikor látták, hogy minden simán megy, jól kezeljük a dolgot. Nos, ez csak addig

tartott, amíg egy mondatban, sőt, egy projektben nem találtuk magunkat. Balogh felvont szemöldökkel nézett ránk, megrázta a fejét.

– Szeretnétek látni a szerződéseket? – érdeklődött, mire Nagy Márk és én is elcsendesedtünk, és miközben ő idegesen forgatta a telefonját a kezében, én összefontam magam előtt a karomat, várva, hogy Balogh folytassa. – Lizike nagyon szerette a duett-döntőt, még jegyet is kellett szereznem neki az adásra, amiben együtt szerepeltetek, úgyhogy meglepem azzal, hogy nem csak Nagy Márk lép fel az esküvőjén, hanem Bexi kíséri zongorán. Teljesen odalesz –

lelkessedett, ügyet sem vetve arra, hogy ez rajta kívül jelenleg senkit nem dob fel.

– Nagyszerű – dünnyögtem fáradtan, már az elején feladva a harcot, amibe egyébként is vesztesként indultam volna. – De gondolom, nem a *Gotye*-dalt választotta Lizi – sóhajtottam, mert bár Márkra és rám most mindennél jobban illett a *Somebody That I Used To Know*, egy esküvőre én erősnek gondolnám.

– Természetesen nem – mosolygott Balogh úr.

– Akkor mit? – kérdezte Márk ingerülten.

– Nem tudom, van valami számuk,

amire megismerkedtek, vagy fogalmam sincs, honnan tudjam? Botond! – szólt Balogh türelmetlenül az asszisztensére.

– Egy pillanat – gépelt Botond a laptopján, majd felnézett belőle. – *This years love* – olvasta fel.

– Az mi? – emelte fel a telefonját Márk, nyilván azzal a céllal, hogy kiguglizza, de megelőztem, és halkán megjegyeztem:

– Egy David Gray-szám.

Jól ismertem a dalt, nem is kellett megtanulnom zongorán, ezerszer játszottam már.

– Nagy Márk ezt a bizonyos számot énekli az ifjú pár első tánca alatt, Bexi

pedig zongorán kíséri. Tökéletes lesz – csapta össze a tenyerét Balogh ünnepélyesen, jelezve, hogy ezzel véget is ért a megbeszélés, szép lassan mindenki feltápászkodott.

– Van valami módja annak, hogy Nagy Márk a gyerek nélkül adja elő? – próbálkozott Körte, és hálásan pillantottam rá, amiért egyáltalán felhozta mint lehetőséget.

– Több száz vendég lesz jelen az unokahúgom esküvőjén, ha két tizenéves kívánsága hatna rám bármilyen szinten, nem lennék egy zenei kiadó tulajdonosa – zárta rövidre, és ezzel mindent elmondott arról, amit a kialakult

szituációról gondol. – Botond
mindenkinek elküldi a részleteket –
nyitotta ki az ajtót, jelezve, hogy most
már húzzunk onnan. – Körte, hozd a
csellistát – búcsúzott el Balogh. –
Evelin, és a többiek – fordult
Aszádékhoz – normális öltözékét és
normális viselkedést várok tőletek –
engedte ki őket is, majd amikor Nagy
Márk és én is felálltunk az asztaltól,
hogy kimenjünk, Balogh visszafordult
felénk.

– Ti maradtok. Veletek beszédem
van – csukta be az ajtót, és egy pillanatra
láttam, ahogyan a folyosón ácsorgó
Körte vissza akar jönni, de Balogh

kizárta.

– Elnézést, de nekem jelen kell
lennem – nyitott be Körte, mire Balogh
úr így felelt:

– Kérlek, menj ki, egyedül
szeretnék beszélni velük.

– Gyerek? – nézett rám Körte az
ajtóból, meghagyva nekem a lehetőséget,
hogy ebben a helyzetben én döntsék.

– Menj nyugodtan – szóltam a
lehető legmeggyőzőbben.

– Ne írd alá semmit – dünnyögte,
majd körbenézett a helyiségben. –
Madzag! – kiáltotta el magát, és
füttyentett kettőt, mire a kiskutya kibújva
az asztal alól, kirohant a szobából Körte

pedig ránk csukta az ajtót.

– Ti is láttatok valamit? Egy állatot? – pislogott Balogh de meg sem várva a válaszungkat, visszaült a helyére, és a asztalföről meredt ránk. – Bexike – mosolyodott el hirtelen, ami elég éles váltás volt az előbbi, „mindenki húzzon kifelé” stílushoz képest. – Csodásan szerepel az *Illúzió*, gratulálok – dicsért meg, a szemem sarkából pedig láttam, ahogyan Márk fészkelődni kezd mellettem.

– Köszönöm.

– A kiadónk büszke rá, hogy ilyen dalszerzőt és előadót tudhat a csapatában – tette hozzá, én pedig kissé

zavartan hebegtem egy újabb köszönömfélét, és nem pontosan értettem, mi lesz ennek a vége. Azonnal kiderült, mert hirtelen a mellettem ülő Nagy Márkhoz fordult.

– Téged pedig kirúglak – mondta ki minden előzmény nélkül, bennem pedig megállt az ütő.

– Mi? Miért? – eszmélt fel hirtelen Márk a sokkból, és teljes döbbenettel meredt a kiadó tulajdonosára. – Nem csináltam semmit – közölte dühösen.

– Na látod, ez pontosan így van – biccentett Balogh. – A *Hullócsillag* óta nem volt érdemben semmilyen produkció, amiben szerepeltél. Nincs

dalod, az albumod bizonytalan stádiumban ragadt, egy hervadt demót, de még koncepciót sem hallott senki tőled, mert nincs. Nézd, fiam, nagyon szép, hogy verekedéssel, féktelen bulikkal, lányokkal és szponzori cuccokkal fenntartod az érdeklődést magaddal kapcsolatban, a *Pop/Rock*-balhéd Nádor Gergővel még érdekessé is tett, de azóta már annak a műsornak is vége. Lett egy nyertese. És Nádor Gergőnek egy hónapon belül jön a dala, fent van az előzetese. Te hol vagy? Kirúgattál magad mellől nyolc, ismétlem, nyolc dalszerzőt, mondván, hogy „nem értette, mit szeretnél”.

Jelenleg a kiadó számára egy jól csengő, ideig-óráig eladható márkanev vagy, produktum nélkül. A BPRP Records nem tart meg a balhéid, sem pedig a szép mosolyod miatt. Az, hogy van néhány közösségi oldalad, mind százezres követőszámmal? Kit érdekel, egy cuki kiscicára is kattintanak annyian. Nekünk teljesítmény kell. Vasárnapig kapsz haladékot, mutass nekem valamit, bármit, és maradhatsz. Ellenkező esetben felbontjuk a szerződésedet, és utadra engedünk, köszönjük az eddigi együttműködést.

– Hát ez klassz – biccentett Márk idegesen rágózva, én pedig lélegzet-

visszafojtva ültem mellette. Mert sajnos pontosan tudtam, hogy miért kellett végighallgatnom ezt a párbeszédet. És Balogh, mintha csak megérezte volna, rá is tért a jelenlétemre.

– Ott ül melletted az egyetlen ember, aki slágert írt neked. A legutóbbit visszadobtad duettként, nem érdekel, hogy miért, de fiam, mára beláthatod, hogy az a szám a kiadónk történetének eddigi legsikeresebb darabja – tárta szét a karját. – Nézd – meredt Márkra – , nem fogok könnyörögni, atyáskodni, erre biztosan megvannak a megfelelő emberek, aki nem én vagyok. Ez a kiadó előtted is állt, és utánad is fog. Éppen

ezért te döntöd el, hogy hogyan tovább. Nekem mindegy. De tekintettel arra, hogy ott van benned a potenciál, kapsz tőlem még egy utolsó esélyt. Odaadom neked az utolsó dalszövegíró, akit még nem rúgattál ki magad mellől, és aki legalább már írt neked valamit. Az egyetlen, és egyben sikerdalodat is. Ha vele sem sikerül, repülsz innen – közölte kíméletlenül, egyben pedig kiosztotta az én szerepemet is a sztoriban. – Hozz nekem egy demót egy héten belül, amit ő írt – mutatott rám, miközben még mindig Nagy Márkhoz intézte a szavait – , és akkor maradhatsz. Hozz valamit, ami legyőzi Nádor Gergő bemutatkozó dalát,

és újra jóban leszünk. Ellenkező esetben repülsz. Megértettük egymást? – húzta össze a szemöldökét.

– Persze – biccentett Márk gúnyos mosolyra húzva a száját, miközben felállt.

– És még valami – szólt utána Balogh. – Tudom, hogy most számtalan lehetőség végigfutott a fejedben, hogy esetleg átmész a MusicNoteshoz, vagy bármelyik kiadóhoz, meg hogy hamarosan úgyis megjelenik a könyved...

– Ez így van – bólintott magabiztosan Márk.

– De valamit ne felejts el. Én nem

egy, és nem tíz nagyképű seggfej felemelkedését és bukását végignéztem a pályafutásom során. Én még itt ülök. Nekik már a nevükre sem emlékszik senki. Szóval okosan, fiam. Ez csak egy jó tanács, útravalónak. Mindenhol szükség van produktumra, ideig-óráig elevickélhatsz, de aztán visszakérlik a szép dzsekit meg napszemüveget, és ott maradsz úgy, ahogyan a kis műsorba léptél be, egy évvel ezelőtt – fejezte be. – Na, szép napot nektek – mosolyodott el hirtelen, és felállt az asztaltól, jelezve, hogy befejeztük a megbeszélést.

Néma csendben léptünk az ajtóhoz, és mielőtt kiléptünk volna, Balogh még

utánunk szólt.

– Ó, és Márk.

– Igen? – fordult vissza.

– Az esküvői fellépésen ne lássam nyomát az itt elhangzottaknak, értjük egymást?

– Igen – bólintott.

– Egyébként pedig boldog születésnapot. Szerdán lesz, ugye? – veregette meg a vállát, ahogyan az ajtóhoz kísérte.

– Ja... Köszönöm – dünnyögte, majd mindketten kimentünk az irodából.

Az előtérben Körte és a többiek azonnal abbahagyták a beszélgetést, és kérdően néztek ránk.

– Na, mi van, kirúgott titeket? – hülyült Bogyó, és bár viccnek szánta, valahogy ebbe beletrafált. A beszólására mindenki elkezdett nevetni, majd amikor látták, hogy sem Márk, sem pedig én nem röhögünk velük, alább hagyott a jókedvük.

– Mi van, gyerek, mi történt? – kérdezte Körte elkomorodva, miközben aggódva fürkészett minket.

– Márkot tényleg kirúgta – feleltem halkan, és mindenki arcára ráfagyott a mosoly.

5.

– Hogy mi van??? – kérdezte Körte indulatosan, amikor felocsúdott a döbbenetből. Pepe, Bogyó, Puding, Evelin és tulajdonképpen Madzag továbbra is csak meredten bámultak ránk. Már nyitottam volna a számat, hogy megismételjem Körtének a Balogh irodájában elhangzottakat, amikor valami olyasmi történt, amitől viszont én fagytam le. Márk minden előzmény és különösebb ok nélkül nevetni kezdett. De nagyon. Értetlenül néztem felé, csakúgy, mint a többiek. – Most mi van?

Szívattatok csak? – pislogott Körte totálisan összezavarodva.

– Ja. Csak az esküvői előadást egyeztettük le. De látnotok kellett volna, milyen fejet vágtatok – röhögött tovább Márk, ami miatt mindenki megkönnyebbülten lélegzett fel, sőt, Aszádék elismerően megjegyezték, hogy ez tényleg nagy poén volt, és egy pillanatig komolyan elhitték.

– Nagy Márk, te egy igazi hülye vagy – szúrta le Körte, majd rosszállóan pillantott felém. – Gyerek, tőled nem ezt vártam. Majdnem szívrohamot kaptam – dünnyögte, megindulva a lift felé.

– De nem, várjatok... – nyitottam a

számát teljesen összezavarodva, de nem hallották meg a szavaimat, mivel „Nagy Márk trollkodását” istenítették. – Mi a fenét művelsz? – fordultam hirtelen Márkhoz, miközben valamennyien a lifthez értünk, ami kinyílt előttünk. – El kell mondanod az igazat!

– Nem, nem kell – suttogta Márk idegesen.

– Akkor majd én! – förmedtem rá, és megindultam, hogy csatlakozva a többiekhez beszálljak a liftbe, amikor Nagy Márk megragadta a karomat, és visszarántott.

Körte, Bogyó, Puding, Pepe, Evelin és Madzag a liftben állva néztek ránk,

amolyan „mire vártok?” pillantással.

– Nem férünk be, majd megyünk a következővel – legyintett Márk, még mindig a karomat fogva, így tartva maga mellett.

– De befértek – nézett körbe Körte értetlenül a fülkében. Abban a pillanatban becsukódott előttünk a liftajtó, és a meglepetten pislogó társaságot leszállította a földszintre. Dühösen kirántottam a karom Márk szorításából, és indulatosan néztem rá.

– Miért? Miért csinálod ezt velem mindig? Komolyan, Márk, az elmúlt két hónap volt életem legnyugodtabb időszaka – fröcsögtem dühösen. – Miért

van az, hogy ha felbukkansz, akkor nem csak mindent elszúrsz, de engem is belekeversz? – sóhajtottam teljesen kiakadva, és a lépcső felé indultam.

– Most mit csinálsz? – szólt utánam.

– Lemegyek gyalog – forgattam a szemem, de abban a másodpercben, ahogy kimondtam, kinyílt Márk előtt a liftajtó. – Argh! – ingattam a fejem, és visszaléptem hozzá, majd együtt beszálltunk az üres liftbe.

Márk laza mozdulattal rácsapott a gombra, majd lassan nyikorogva becsukódott az ajtó.

– Ha leérünk, elmondod Körtének

az igazat – motyogtam lehajtott fejjel.

– Majd elmondom neki, ha megoldódott – vágta rá azonnal

– Márk, ez nem játék, az előbb vágtak ki a kiadóból, Körtének tudnia kell róla, ő a menedzsered! És nem mellesleg a barátod is! – sziszegtem. – Már így is hazudtál neki, és miattad én is – ráztam meg a fejem tehetetlenül. – Ahogy leértünk, elmondom, hogy mi a helyzet, és mit mondott Balogh – közöltem, és fel sem tűnt, hogy egy ideje tulajdonképpen magamban beszélek. Annyira lekötött a mondandóm, hogy nem is figyeltem Márk mozdulatára, amikor újra rácsapott a gombokra, és

egy erős lökéssel megállt a lift. Valahol a második és harmadik emelet között. – Mi a... – kerekedett el a szemem, amikor megtaláltam az egyensúlyomat, és felfogtam, hogy Márk állította meg a felvonót.

– Ígérd meg, hogy nem mondod el neki csütörtökig – fordult felém.

– Márk, azonnal indítsd el a liftet – meredtem rá idegesen.

– Oké, de előbb ígérd meg – kérte újra.

– Nem! – szóltam határozottan.

– Akkor maradunk – mosolyodott el, és mivel a gombok előtt állt, esélyem sem volt semmivel. Az elmúlt

időszakban már el is felejtettem, hogy milyen Nagy Márkkal az élet. Konkrétan csak róla szól. A közös múltunkra való tekintettel már ismertem annyira, hogy tudjam, esélyem sincs ellene, ha valamit a fejébe vesz, szóval mélyet sóhajtván, igyekezve nem gondolni arra, hogy a kis térben mennyire kevés az oxigén és a hely, bólintva néztem a szemébe.

– Jó, Márk, legyen, nem mondom el csütörtökig. De bármit is tervezel, bármi is a célod ezzel, kérlek, hogy hagyj ki belőle – mondtam fáradtan.

– Rendben – biccentett.

– Amúgy... miért csütörtökig? Mi változik addig? – érdeklődtem, csak úgy

mellékesen.

– Semmi. De szerdán van a születési bulim, és nem akarom, hogy másról szóljon – vonogatta a vállát, és a gombra csapva újra elindította a felvonót.

– Aham – értettem meg. Tipikus Nagy Márk. Marhára nem érdekli, hogy az előbb rúgták ki, előbb megünnepelteti magát.

Szótlanul vártam, hogy leérjünk, lehajtott fejjel merültem a gondolataimba, amikor ismét kizökkentem az egyensúlyomból, és a lift oldalához nyúlva megtámasztottam magam, mert megálltunk.

– Márk, ne szórakozz már, ez nem vicces – kezdtem dühösen, de időközben megláttam, hogy Márk a telefonjából felnézve nagyjából ugyanolyan értetlenül néz körbe, mint én.

A kijelző szerint a földszint és az első emelet között álltunk.

– Mi történt? – kapkodtam a fejem.

– Nem tudom, megálltunk – felelte.

– Nem te nyomtad meg? – kerekedett el a szemem.

– Nem. Most nem – közölte egyszerűen.

– A francba – léptem az ajtóhoz, és tehetetlenül nekihajtottam a homlokomat.

– Szerintem beragadtunk –

jelentette ki Nagy Márk, mintha magamtól nem vettem volna észre.

– Tényleg? – fordítottam felé a fejem dühösen. – És szerinted miért?

– Honnan tudjam? Nem értek a liftekhez.

– Mert piszkáltad, te hülye! – akadtam ki teljesen. – Miért kellett drámáznod, és megállítanod? – dühöngtem tovább, miközben elővettem a telefonomat és azonnal hívtam Körtét.

– Gy_r_ek! – hallottam a hangját szakadozva. – M_a fr__örtént?

– Körte, Körte! – kiabáltam a készülékbe. – Nem hallak jól.

– Gy_r_ek!

– Körte!!! – üvöltöttem, majd megszakadt a hívás, és a kijelzőre meredve szomorúan vettem tudomásul, hogy nincs hálózatom a liftben. Ez nem igaz!

– GYEREK! – hallottam meg Körte hangját, aki a földszinten ordított.

– Körte! Beragadtunk! – kiáltottam olyan hangosan, ahogy csak tudtam.

– Jól van, gyerek, nyugi, megkeresem a házmestert, és kiszedünk onnan titeket! – próbált nyugtatni, miközben én a liftajtó előtt guggolva hallgatóztam. Pár pillanatig még hallottam, ahogyan Körte és Aszádék beszélnek valamiről, és Madzag ugatása

is beszűrődött, aztán pedig semmi. Tehetetlenül fogva a fejem feltápáskodtam, és megfordultam.

Nagy Márk a földön ült, hátát a liftnek támasztva, kezében pedig a telefonját forgatta, amin szintén nem volt hálózat. Kérdően pillantott fel rám.

– Nem ülsz le? Ez eltarthat egy darabig.

– Nem! – förmedtem rá egyáltalán nem barátságosan, és a szám szélét harapdálva érdeklődtem az univerzumtól, hogy mit hibáztam, amiért már megint ezt a büntetést kaptam tőle.

– Pedig nem csináltam semmit – dünnyögtem elkeseredetten.

– Mi? – kérdezte Márk, aki meghallhatta a motyogásom a kísérteties csendben.

– Semmi – sóhajtottam, majd körbenézve az apró helyiségben, végül megadtam magam, és leültem a fülke bal oldalát megtámasztva a hátammal, majd a szemem lehunyva igyekeztem legyőzni a rám törő bezártság érzetet.

Egyenletesen, figyelve a légzésemre, elgondolkodtam azon, hogy néhány órája még milyen normális volt az életem. Moziműsort nézegettem, el akartam menni gitárhúrt venni, és ha már úgyis oda készültem, eltöltöttem volna néhány órát Norbi hanglemezboltjában,

zongoráztam volna egy kicsit, meg ilyesmi. Aztán Tomival lebeszéltem volna, hogy mikor találkozunk, és megbeszéltem volna vele egy dupla randit, hogy Anti és Daniella megismerjék, mert fontosnak tartottam, hogy Anti, legjobb barátomként lecsekkolja, és áldását adja a kapcsolatunkra... Erre mi történik? A megszokott, unalmas hétfőm helyett a kiadó tulajdonosa közli, hogy kénytelen vagyok fellépni egy esküvőn Nagy Márkkal, ó, és amúgy írhatnék is neki valamit, ellenkező esetben kirúgja, továbbá, ha ez még nem lenne elég, falazok neki a hazugságánál, végül, csak

mert miért ne, beragadunk egy liftbe kettesben, úgy, hogy az elmúlt két hónapban, amióta szakítottam vele, egyetlen egyszer sem kommunikáltunk, és kitöröltük egymást mindenhol. És mindehhez még nem volt dél! Életem legpocsékabb hétfőinek egyike. A néma csendben hirtelen a fotózás semmivel össze nem téveszthető hangjára lettem figyelmes, ezért félbehagyva a „hülye Nagy Márk, már megint ő tehet mindenről!” gondolatmenetemet, felé fordultam. Éppen szelfiket készített magáról, a telefonját gondosan feltartva, mosolyogva nézett fel a készülékbe.

– Mit művelsz? – néztem rá

pislogás nélkül.

– „Beragadtam a liftbe”-szelfit – tájékoztató, mintha magamtól nem jöttem volna rá.

– Értem – bólintottam. – Mióta vagyunk itt? – kérdeztem fejemet hátradöntve a lift oldalának, és bíztam benne, hogy Körte bármelyik pillanatban visszatérhet a felmentő sereggel

– Két és fél perce – közölte Márk, összeroppantva bennem a hitet, miszerint már legalább fél órája élvezzük egymás társaságát. Nem, csupán percek teltek el. Lassú, kínos percek.

Szótlanul ültünk a lift két oldalában, egymással szemben, és

mindketten arra vártunk, hogy kinyíljon végre az ajtó, és mehessünk, ki-ki élve tovább a saját, kialakult életét. Lehámoztam a nyakamról a sálát, ami rátapadt az izzadt nyakamra, ezzel egy időben pedig Márk vette le a dzsekijét. A levegő fülledtnek és túl kevésnek tűnt az apró helyiségben, ahová beragadtunk

– Jól vagy? – kérdezte fürkészsze.

– Igen, csak... – kezdtem. – Csak jöhetnének már – mondtam végül, majd Márk szemébe néztem. – És te jól vagy? – kérdeztem vissza, és nem kifejezetten a „beragadtunk a liftbe” szituációra értettem, ő pedig tudta nagyon jól, ezért nem is úgy válaszolt.

– Aha – biccentett.

– Mit fogsz csinálni? Balogh-gal, meg ezzel az egész dologgal, amit mondott?

– Beka, ne aggódj értem – kacsintott, vagyis elnézést, márkcsintott rám, én pedig már el is felejtettem, hogy milyen, amikor képtelenség vele komolyan beszélni bármiről, mert túl magabiztos, egoista és nagyképű ahhoz, hogy beismerje, ő is tud veszíteni. Sőt, általában ő szokott a leglátványosabban.

– Balogh azt mondta, én írok neked... – kezdtem, de Márk azonnal közbeszólt.

– Nem dolgozom a szövegeddel –

mondta a szemembe komolyan, én pedig összeszorult torokkal biccentettem, tudomásul véve és tiszteletben tartva a döntését.

– Akkor kirúgnak – szóltam halkan.

– Akkor kirúgnak – ismételte meg hanyag stílusban, és a hangja inkább tűnt derűsnek, mint csalódottnak vagy szomorúnak. – Csak ne mondd el Körtének csütörtökig – tette hozzá.

– Rendben – ígértem meg, mert valahogy úgy fordította ellenem a szituációt, hogy nem maradt más választásom, úgy tűnt, mintha ennyit kérne tőlem. Én pedig nem tehettem mást, belementem.

Mindketten csendben ültünk tovább, a lentről felszűrődő hangokat hallgatva, de azon kívül, hogy valaki mögött becsapódott a kapu, majd hívta a liftet, ami nem jött, és felbaktatott a lépcsőn, semmi mást nem tapasztaltunk. Sem Körtét, sem pedig a többieket nem hallottuk. Márk a telefonját emelgette, hátha talál hálózatot, én pedig a térdemet felhúzva, a liftnek hátradőlve figyeltem, hogy mit csinál.

– Pontosan miért is nem akarsz a szövegemmel dolgozni? – szoltam hirtelen, mert nem fért a fejembe, hogy Márk inkább kirúgatja magát, kockára teszi a karrierjét és mindent, amit eddig

elért, csak azért, mert nem akar velem dolgozni. Álljon már meg a menet, egyelőre én haragszom rá!

– Mert nem – felelte egyszerűen.

– Tudod, baromi vicces, hogy te haragszol rám, amikor mindketten tudjuk, hogy mi történt – tártam szét a karomat teljesen tehetetlenül.

– Igen, tudjuk – biccentett idegesen.

– Dobtál, mielőtt egy szót is szólhattam volna, mielőtt bármit mondhattam volna, mielőtt...

– Jaj, ne csináld már – forgattam a szemem. – Tudtad, hogy ez lesz, abban a pillanatban tudtad, amikor megtetted – álltam bele a vitába.

– Ugyan már. Leütöttem azt a seggfejet, és akkor mi van?

– Az, hogy te abban a pillanatban nagyobb seggfej voltál – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Ha tíz másodperccel korábban teszed, akkor minden máshogy alakul – néztem a szemébe szemrehányóan.

– Ha, amikor megérkezem hozzád, adsz tíz másodpercet, minden máshogy alakul – vázolta fel a saját verzióját.

– Hát... – tűnődtem. – Úgy látszik, sok minden múlik tíz másodpercen.

– Ja, úgy tűnik – biccentett.

– Tanuld meg a *This Years Love*-ot az esküvőre, ott fogjuk előadni először,

és nem ronthatjuk el – váltottam témát.

– El is ronthatjuk, nekem már mindegy – vonogatta a vállát.

– De nekem nem – meredtem rá dühösen. – És tudod, attól, hogy te megint seggfej vagy, az a nap két embernek baromira fontos, megérdemlik, hogy a maximumot nyújtsuk – közöltem rosszállóan.

– Jó, nyugi már, Beka. Tudod, hogy ügyis megcsinálom. Jól ismersz. Vagy ismertél. Vagy ilyesmi... – legyintett sóhajtván, és a fejét hátradöntötte a lift oldalának, úgy nézett rám.

– Tudom – adtam meg magam, mert igaza volt. Tudtam, hogy bármi is

történik vele, a végén levedli az öntelt, bunkó, kibírhatatlan stílusát, és az lesz, ami miatt annak idején állatira beleestem.

– Figyelj... – szólt, mire a szemébe néztem. – Ha már úgyis szóba jött a születnapom...

– Igen? – vontam fel a szemöldökömet, és azt hiszem, hogy nagyon meglepett arcot vágtam, mire Márk folytatta:

– Átadnád Lilinek, hogy örülnék, ha eljönne? Elküldöm neki a címet és az időpontot – magyarázta, én pedig zavartan bólintottam.

– Ó, oké, persze, megmondom neki.

Még ma. Persze – dadogtam, Márk pedig idegesítően magabiztos mosolyra húzta a száját.

– Azt hitted, mást mondok, mi?

– Micsoda? Dehogy – ellenkeztem a lehető legmeggyőzőbben.

– Azt hitted, téged hívlak meg – szórakoztatta magát tovább, kiélvezve a helyzetet.

– Márk – meredtem rá unottan, de nem figyelt rám, csak nevetett. – Oké, nyertél – adtam meg magam, mire önelégülten meredt rám. – Tényleg azt hittem, és baromira megkönnyebbültem.

– Igazán? – ráncolta a homlokát.

– Ühüm – feleltem, beharapva a

számát. – Nem szívesen mondtam volna nemet.

– Nemet mondtál volna? – csodálkozott, és úgy tűnt, még nem biztos benne, hogy elhiszi nekem, amit mondok.

– Igen. Bocs – sziszegtem. – De mivel nem hívtál, nem kell nemet mondanom, szóval. Azt hiszem okék vagyunk – gondoltam át.

– Aha – bólogatott, átgondolva a dolgokat. – Ez így rendben van.

– Szerintem is – értettem egyet.

– De... – tűnődött. – Ha hívnálak, mondjuk nem hívlak, mert marhára nem akarom, hogy ott legyél, már csak az kéne...

– Jó, megértettem – szakítottam félbe unottan, jelezve, hogy felfogtam, nem kell fokoznia.

– Szóval, ha mégis elhívtalak volna, mellesleg marha jó helyen lesz, iszonyat sokan leszünk, és hé, tudod, milyen lesz a tortám?

– Márk, a lényegét – dünnyögtem.

– Jó, oké. Tehát miért is nem jönnél el?

– Azért, mert ami köztünk volt, annak vége, nem is lett túl szépen vége, és egyáltalán nem vagyunk jóban, ergo semmi keresnivalóm nem lenne ott... – hebegtem, Márk pedig gyanúsan méregetve nézett.

– Ez így nem stimmel – ingatta a fejét.

– Minden stimmel azzal, amit mondtam – erősködtem. – És különben is. Te inkább kirúgatód magad, mintsem velem dolgozz az albumodon, tehát mit is keresnék a hülye bulidon? – fordítottam ellene a dolgot, de Márk még mindig nem azzal foglalkozott, amit mondtam.

– Ez hülyeség – fújta tovább. – Amikor azt mondtad, hogy megkönnyebbültél, hogy nem hívtalak... Az tényleg őszinte volt, láttam rajtad. De miért is könnyebbülsz te ettől meg? – agyalt tovább.

– Mert nem akarok elmenni a volt barátom születésnapjára, te jó ég, Márk, ezt igazán megérthetnéd – forgattam a szemem. – Jaj, egyébként gratulálok a könyvedhez, láttam, hogy előrendelési sikerlistán van, ez tök jó, és őszintén örülök – tereltem a témát, talán túlságosan hirtelen.

Nagy Márk mosolyogva nézett rám, és felvonta a szemöldökét.

– Kivel jársz, Beka?

– Hogy mi? – kerekedett el a szemem, és abban a pillanatban, mielőtt még bármit is mondhattam volna, Körte hangját hallottam meg.

– Tarts ki, gyerek, itt a házmester!

Kiszabadítunk! – ordította letről.

– Oké! – kiáltottam, és abban a pillanatban felpattantam.

– Gyerek!

– Mi az? – üvöltöttem.

– Nagy Márk él még?

– Mi? Persze!

– Ja, jó, csak rég nem hallottam a hangját, és azt hittem, kinyírtad – magyarázta Körte a földszintről, én pedig visszatartott nevetéssel bólintottam.

A liftajtónál álltam, és magamban fohászkodtam, hogy azonnal induljon el újra a szerkezet, miközben Nagy Márk ráérősen feltápászkodott, és odaállt

mellém.

– Beletrafáltam, ugye? – kérdezte.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz – ingattam a fejem.

– Azért nem jössz el, mert valaki nem örülne neki.

– Márk – fordítottam felé a fejem, és álltam a tekintetét. – Nem is hívtál meg, miről beszélsz? – mosolyodtam el, szomorúan nézve rá.

– Ha elhívlak, eljössz? – vonta fel a szemöldökét.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Miért nem?

– Mert semmi keresnivalóm ott – közöltem egyszerűen.

– Vagy mert... – folytatta, de beléfojtottam a szót.

– Márk, nem tartozom oda. Mert nem tartozom hozzád. Ennyi – zártam le a témát, mire egy pillanatra megakadt, és úgy tűnt, mondani akar valamit, de végül meggondolta magát, és kínosan felröhögve ököllel megtámasztotta a liftajtót.

– A francba – suttozta. És akkor megindult a felvonó lefelé.

A liftajtó kinyílt, ami előtt Körte, Evelin, Puding, Bogyó Pepe, egy házmester és az overálja alapján egy karbantartó fogadott minket, majd hangos üdvrivalgásban törtek ki, amikor

megpillantották a kettősünket.

– Mindketten élnek! – ünnepelt Bogyó.

– És van rajtuk ruha! – éljenzett Pepe, akinek a vállára Körte egy „hülye vagy!” – ütést mért a beszélása miatt.

– Minden rendben? – érdeklődött a karbantartó.

– Igen, köszönjük szépen a segítséget – feleltem mosolyogva.

– És esetleg... Kérhetnék egy közös fotót? A gyerekeim nem fogják elhinni, ha elmesélem – lelkesedett.

– Öhm. Persze. Melyikünkkel? – érdeklődtem zavartan.

– Mindkettőtökkel, ha lehet.

Hatalmas Márkerek. És persze Bexi-
rajongók – magyarázta.

– Biztos, hogy nem akar külön fotót
velük? – próbálkozott Körte, de a
karbantartó elszántnak tűnt.

– Nem, egy közös lenne a legjobb.
Megtenné? Köszönöm – nyomta Körte
kezébe a mobilját, majd beállt Márk és
közém, és széles vigyorra húzta a száját.

Hát, így történt, hogy hosszú idő
után újra közös fotón szerepeltem Nagy
Márkkal, ami pár perccel később az
Instagramon landolt, mindkettőnket
betagelve. A fotót Molnár Sándor
töltötte fel. A szöveg pedig rövid volt és
frappáns: „Ezt a kettőt szedtem ki ma a

liftből. LoL” Na igen. Tényleg baromira
lol.

6.

A Nagy Márkkal történt váratlan, és számomra abszolút kihagyható találkozás után mindenki ment a dolgára, én pedig egy Starbucksban ülve vártam Antit és Daniellát, kezemben egy „*Illúzió*” feliratú pohárral, amit meglepetésből írt rá nekem az alkalmazott, nem kértem külön, vagy ilyesmi. Talán harminc percet ültem egyedül Antiékra várva, ez idő alatt pedig bedugtam a fülem, és folyamatos lejátszásra állítottam a *This Years Love*-ot, miközben megpróbáltam kizárni a külvilágot, és nem foglalkozni

azzal, hogy mi van körülöttem. Tudtam, hogy többen beazonosítottak, az ember érzi, ha nézik, ráadásul voltak, akik nem is kifejezetten diszkréten ismertek fel, hanem nagyon megbámultak, de nem alakítottam ki szemkontaktust senkivel. A legbátrabbak még így is odajöttek, két lány, akik zavartan megkérdezték, hogy aláírnám-e a szalvétájukat, amire természetesen igent mondtam, majd engedélyt kértek egy fotóra is, így mosolyogva néztem bele a szelfibe. A lányok hamar elmentek, én pedig szándékosan tudomást sem véve arról, hogy mennyien figyelték ezt a jelenetet, és mit beszélnek róla, visszadugtam a

fülembe a fülhallgatómat, és a papírpoharat a kezemben forgatva gondolkodtam tovább. A Nagy Márkkal való találkozás egy kicsit jobban felzaklatott, mint amennyire szerettem volna, az agyam megállás nélkül a megoldáson dolgozott, remélve, hogy elkerülhetjük a kirúgását. Amikor aztán Anti és Daniella megérkeztek, és beavattam őket a részletekbe, mindketten tágra nyílt szemmel, a szívószálukon szürcsölve hallgattak olyan feszült figyelemmel, mintha csak valami horrorsztorit meséltem volna nekik.

– Azt a! – ámult Anti. – És nem mondtad el senkinek, hogy Balogh

kirúgta?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Beszarok! Beragadtatok a liftbe?

Uh, még a hideg is kirázott, utálom a tetű lifteket – magyarázta Daniella a saját stílusában. Az elmúlt hónapokban hozzászoktam a csellista lány stílusához, így már fel sem tűnik a négy káromkodás per mondat, azt viszont mindig szörnyen élvezem, ha ismeretlennel találkozunk, és láthatom az első reakciót, miután az alacsony, kifejezetten szép, amolyan babaarcú lány megnyilvánul. Szörnyen szórakoztató tud lenni.

– Igen, majdnem negyedóra – túrtam a hajamba.

– Éés? – riadt meg Anti.

– Mi és? Semmi és! – ellenkeztem azonnal, rosszallóan nézve a legjobb barátomra.

– Jó, bocsi – emelte fel a kezét védekezőn. – Csak tudod, Nagy Márk...

– Mi van vele?

– Neki negyedóra általában elég ahhoz, hogy a legtöbb lány belezúgjon.

– Én nem a legtöbb lány vagyok – feleltem mérgesen, majd elhúzva a számat, átgondoltam a dolgot. – Már nem – tettem hozzá.

– Akkor jó. Biztos, hogy... – próbálkozott egy utolsót Anti, én pedig sóhajtvá néztem rá.

– Mit akarsz hallani? Láttam? Igen. Jól néz ki? Persze, ő Nagy Márk, mikor nézett ki rosszul? Jobban néz ki, mint ahogyan emlékeztem? Igen, van egy olyan idegesítő tulajdonsága, hogy egyre jobban néz ki. És? Ennyi. Beszéltünk, nem kell neki a segítségem, ezért kirúgják, én nagyon sajnálom, de nem tehetek semmit. A szombati esküvőn fellépünk, mert nincs más választásunk, szerződés szerint Balogh erre kötelezhet minket, az apró betűs részekben szerintem akár erőszakkal is, és ennyi. Még egy közös meló szombaton, amire nem próbálunk, csak ott találkozunk, előadjuk, és kész. Vége. Túl vagyunk a

dolgon. Mindketten – magyaráztam meg a kialakult helyzetet Antinak, aki türelmesen hallgatott, aztán megvakargatta az állát.

– Biztos, hogy túl vagytok? Mindketten?

– Persze! Miért? – kérdeztem vissza csodálkozva.

– Mert kaptam tőle néhány üzenetet, ami aggodalomra adhat okot.

– Mi? Mutasd – kaptam ki a telefont a kezéből, és a kijelzőre meredtem. Az üzenetek Anti válasza nélkül a következőket tartalmazták:

„Szia Anti. Jár valakivel Beka?”

„Anti! Kivel jár Beka?”

„Sleisz Antal! Látom, hogy elolvastad az üzenetet. Válaszolj.”

„Hallod, ez nem vicces, kérdeztem valamit.”

„Jól van Sleisz, ennyit arról, hogy legjobb haverok vagyunk.”

„Na, most komolyan, kivel jár?”

„Nem engem érdekel, valaki kérdezte, és nem tudtam mit mondani.”

„Jó, akkor megmondom neki, hogy a volt legjobb haverom sem tudja.”

„Sleisz! Akarsz jönni a bulimra??”

„A fenébe, Sleisz, nem tudsz te semmit.”

Felvont szemöldökkel olvastam el

az üzenetrohamot, és zavartan megrázva a fejem visszaadtam Antinak.

– Ne... ne foglalkozz vele.

Bekattant. Majd elmúlik – ingattam a fejem.

– Tud Tomiról? – csodálkozott

Anti.

– Dehogy. Sejt valamit, de hidd el, ismerem Nagy Márkot. Az a baja, hogy valamiben nem biztos, és senki nem mond neki semmit.

– De ari – vigyorgott Daniella.

– Nem, nem az – lomboztam le egy pillanat alatt.

– Tényleg – törölgette meg Anti a szemüvegét, majd visszatéve az orrára

útból a dioptriáin keresztül látott –,
Tominak elmondod?

– Mit kéne elmondanom?

– Hogy te és Nagy Márk újra
együtt... dolgoztok.

– Hát – akadtam meg. – Persze,
majd megemlítem neki az esküvői
fellépést, de... De nem hiszem, hogy
konkrét beszámolóval tartoznék, ő is egy
csomó fellépésre jár...

– De nem az exével – vigyorgott
Anti.

– Ó, te jó ég, ebből mi lesz –
temettem a tenyerembe az arcomat. –
Oké, akkor elmondom a még nem is
barátomnak, hogy a volt barátommal kell

fellépnem egy esküvőn.

– Geri – sziszegte Anti.

– Mi? Milyen Geri? Nagy Márk. A volt barátommal, Nagy Márkkal – magyaráztam értetlenül.

– Nem az! Azt tudom. Geri – meresztgette a szemét.

– Milyen Geri? – kérdeztem dühödten, mert már egyáltalán nem értettem, hogy miről magyaráz.

– Mögötted áll Geri – motyogta, én pedig tátott szájjal fordultam hátra, úgy, mint aki maga sem hiszi el.

– Most komolyan, tettem valami megbocsáthatatlant? – nyúltam döbbenten a táskámért, és mindhárman

felálltunk. Annyi, de annyi kávézó van Budapesten. Hogy ülhetünk éppen abban, amibe belép ez a nyomorult?

Geri a pultnál állt, és a táblát leolvasva azon tűnődött, hogy mit rendeljen, miközben mi megpróbáltunk észrevétlenül kislisszolni mögötte.

– Sziasztok, gyertek máskor is! – kiáltotta felénk vidáman a kiszolgáló, mire Daniella, Anti és én is ledermedtünk. Csak két lépésre voltunk a szabadságtól, de akkor Geri hanyagul hátrafordult, és... és észrevett minket. A fenébe.

– Hé! – szólt oda nekünk, és erőltetett mosolyt villantva felénk lépett.

– Nem hiszem el. Régi barátok! Ezer éve. Mi van veletek? – hajolt oda, hogy puszt adjon, amitől annyira meglepődtem, hogy ösztönösen hátráltam egy lépést. Geri nem vette a „hozzám ne érij”-reakciómat, ezért erőszakosan odahajolt, és csak azért is adott két puszt az arcomra, amitől fintorogva néztem, és minden erőmet össze kellett szednem ahhoz, hogy ne töröljem le látványosan.

– Attila, de rég láttalak – nyújtotta a kezét Antinak.

– Őt én is – dünnyögte Anti unottan, de nem javította ki a névtévesztést, a hétköznapiakban ezt már rég megszokta.

– Szia – puszilta meg Daniellát is, aki nem igazán kedveli az emberek közeledését, meg úgy általában az embereket sem, így kicsit kínosan állta az üdvözlést.

– Szia. Nem neked szurkoltam – mutatkozott be Daniella a saját stílusában, én pedig elnyeltem a nevetésemet.

– Mi újság veletek? – mosolygott ránk Geri, aki úgy tett, mintha nem hallotta volna a beszólást. Pedig hallotta.

– Mi éppen... menni készülünk – szóltam idegesen.

– Hová rohantok?

– Ki. Innen. Minél előbb –
motyogta Anti, Geri pedig elengedte a
füle mellett a megjegyzést, és kizárólag
rám nézve folytatta.

– Gratulálok az *Illúzió*hoz. Nagyot
ütött.

– Köszönöm – bólintottam,
igyekezve meggyőzően fogadni a
gratulációját.

– És sajnálom, hogy végül nem
Nagy Márkkal énekelted el. Bár ő
máshol ütött nagyot – szólt, és óriási
hamis nevetést hallatott. A szemétláda.
Az a verekedés megnyerette vele a
műsort. – Amúgy... – fejezte be a saját
fergeteges poénján való szórakozást. –

Mi van veletek? Szétmentetek, nem?

– Miért gondolod, hogy bármiről, de főleg erről, beszélek veled? – néztem rá csodálkozva.

– Ne már, Beki – vigyorgott. – Még mindig haragszol rám?

– Nem haragszom. Utállak – feleltem egyszerűen, mire Geri megint nevetni kezdett.

– Imádom, amikor ilyen aranyos vagy.

– Nem vagyok aranyos – pislogtam rá furán.

– Na mindegy. Azt akartam mondani, hogy van egy feles jegyem, gondold át – vonogatta a szemöldökét.

– Mi van? – néztem rá úgy, mint aki egy szavát sem érti.

– Az utazás, amit a műsorral nyertem. A kocsit, pénzt, és lemezszerződés mellett... – húzta ki magát, mintha csak elismerésre várna. Ami elmaradt, úgyhogy folytatta. – Még nem döntöttem el, kit viszek magammal az utazásra.

– És nekem ehhez mi közöm van?

– Rád gondoltam – vigyorgott.

– Gondolkodj tovább. Jó időtöltést

– hátráltam egy újabb lépést.

– Ne már, csak gondolj bele. Mekkora lenne. Minden tele lenne velünk. A sajtó megőrülne érte. Az

oldalainkon mindenki azt várná, hogy posztoljunk. Annyiért lehetne eladni az exkluzívat, hogy...

– Hmm – néztem elismerően. – Jól hangzik.

– Ugye? – ragadta meg a vállamat, és úgy ítélte meg, már nem kell sokat győzködnie. – Mit szólsz? Jót tenne az *Illúzió*nak, az én új számomnak is, meg hát tudod, az emberek imádják az ilyet... Képzeld csak el. Na?

– Hú, ez tök jó, tényleg – bólogattam. – Csak azt nem tudom, hogy oldjuk meg...

– Mit? Mindent megoldunk, Pi nem ismer lehetetlent – zsongott be teljesen,

fényezve a menedzserét, akiről szintén nem voltam túl jó véleménnyel.

– Hát igen, de... szóval az a baj, hogy... egyszerűen rosszul vagyok tőled. Émelygek, és a hányinger kerülget, nem tudom, hogy ezzel mit lehet kezdeni. Bármikor, amikor eszembe jutsz, vagy látlak, felfordul tőled a gyomrom – mondtam a szemébe, a mellettem álló Antiból és Daniellából pedig kitört a röhögés. Geri elengedte a karomat, és bosszúsan nézett rám.

– Nagy hibát követsz el.

– Geri – néztem rá kedvesen. – Bárcsak igazad lenne, de az a helyzet, hogy nálad nagyobb hibát már nem

követhetek el. Na szia – intettem, és kicsapva az ajtót, kiléptünk az áprilisi szélbe. – Másik kávézót kell keresnünk, ez túl közel van a zenei sulihoz – szóltam, miközben Anti és Daniella még mindig a bent elhangzottakon nevettek, felelevenítve egymásnak azt, hogy pontosan mire mit reagáltam.

Hazaérve úgy döntöttem, elég volt a mai napból, és miután letusoltam, ezerszeresen lemosva magamról Geri két pusziját, megszáritottam a hajamat, menekülőre fogtam, és sietve intettem a nappaliban filmet néző Györgynek, anyunak és Lilinek.

– Nem jössz? Most kezdődik –

szólt anyu, aki a csipogó mikróhoz lépve kivette a frissen elkészült pattogatott kukoricát.

– Nem, most inkább... most nem – ráztam meg a fejem.

– Mi a baj? – fürkészt azonnal. – Eminemmel van gond?

– Ne hívd így Tomit – nevettem el magam. – És semmivel nincs gond, csak fáradt vagyok – füllentettem.

– Rendben – biccentett, én pedig a szobám felé indultam.

– Ó, és Lili hivatalos Nagy Márk születésnapjára. Szerdán lesz – közöltem, csak úgy mellékesen.

– Tényleg? De jó!!! – emelte fel a

fejét a húgom, és a fotel mögül lesett rám boldogan.

– Jó, persze, rendben, – biccentett anyu. – De várj, Beki – szólt utánam, némi hatásszünetet tartva.

– Igen?

– Te ezt honnan tudod?

– Nagy Márktól – nyúltam a popcornos tálba, belemarkoltam, majd szó nélkül bementem a szobámba, és becsuktam magam mögött az ajtót. Fogalmam sincs, hogy meddig néztek utánam lefagyva, de úgy hallottam, hogy a filmet csak tíz perc múlva indították el. Addig valószínű, hogy pislogni is elfelejtettek. Nem okoltam érte őket.

Teljesen érthető reakció.

Lehuppantam a földre, és az ölembe húzva a gitáromat, bedugtam az erősítőbe, majd feltettem a fülest a fejemre, és pengetni kezdtem a hangszeren. Igyekeztem minden gondolatot kizárni a fejből és csak a zenére koncentrálni. Egészen jól ment, minden pengetésnél kizártam egy problémát az agyamból, míg végül azon kaptam magam, hogy semmi más nem jár a fejemben, csak a dallam, amit játszom. Túl sok volt a hirtelen feldolgozandó élmény (a pozitív és negatív egyaránt), és úgy éreztem, nem vagyok képes szembenézni vagy megbirkózni vele.

Mert túl sok energiámba került, hogy jól legyek, túl sok éjszakát sírtam végig dühös elkeseredettségemben. Túl sok fájdalmat okozott nekem Nagy Márk, és túl nehéz volt elfelejtenem őt ahhoz, hogy csak egyszerűen viassasétáljon az életembe, és megint felrúgjon mindent. Már nem az a Beki voltam, akit irányítani tud. Többé nem. Az ő problémája nem az én problémám már. Igen. Így éreztem. Gitározás közben valami zavaróra lettem figyelmes, majd hirtelen abbahagytam a pengetést, és a magam mellé lerakott telefonra meredtem. Abban a pillanatban letoltam a fülest a nyakamra, és felemeltem a

készüléket, ami az *Egyedül a tömegben* szám refrénjét ismételte szüntelen. Az Üres Utcák leghíresebb száma, jelenleg pedig az alapértelmezett csengőhangom, minden bejövő hívásnál.

– Szia – emeltem mosolyogva a fülemhez a készüléket.

– Szia. Rosszkor? – kérdezte Tomi.

– Nem, dehogy, éppen... Éppen zenélek. Zenélni próbáltam – magyaráztam.

– Szóval rosszkor – nevette el magát.

– Nem. Tényleg nem. Már úgyis szünetre készültem – tettem le az ölemből a gitárt. – Milyen volt a

klipforgatás? – érdeklődtem.

– Jó volt minden – felelte egészen szűkszavúan.

– Sikerült felgyújtani a kukát? – kérdeztem, mert említette, hogy a mai forgatási napon veszik fel azt a részt, amikor valami égő konténer mellett rappelnek, ehhez pedig Baloghnak le kellett rendeznie a részleteket a tűzoltósággal.

– Igen, szépen égett, minden a terv szerint ment. Jól néz ki nagyon.

– Azt gondolom – csevegetem tovább.

– Te, figyelj csak.

– Hm?

– Ma valami világnap van?

– Milyen világnap? – ráztam meg a fejem értetlenül.

– Exek világnapja, vagy hasonló.

– Öhm. Ezt nem értem – pislogtam furcsán.

– Hát, ne értsd félre, nem kutakodok, vagy ilyesmi, de... De az Instán be vagy tagelve egy képen Nagy Márkkal, Nádor Geri meg kiírta, hogy veled kávézott... És tudom, hogy a klipforgatás miatt nem volt időm ma rád csörögni, vagy üzeni, de azért rögtön lepasszolni két exedre...

– Hogy mit írt ki az a szemét? – akadtam ki teljesen.

– Melyik? – nevetett fel Tomi.

– Geri.

– Hogy kávéztatok. Figyelj, egyébként nekem nem gáz, mert érted, csak párszor találkoztunk, meg én nagyon bírlak, de...

– Nem, nem! – vágtam a szavába idegesen. – Várj. Nagy Márkkal ma a kiadóban találkoztam, Balogh közös munkát szózott ránk, nem igazán tudtuk visszautasítani... Aztán beragadtunk a liftbe.

– Tök hétköznapi sztori – nevetett Tomi.

– Igen, elég hülyén jött ki – dünnyögtem. – Gerivel viszont semmi

dolgom nem volt, és kávézott vele a halál! Összefutottunk a Starbucksban, én Antival és Daniellával voltam...

– A dühös csellós?

– Igen – bólintottam, azon tűnődve, hogy Daniellát mindenki kb. így azonosítja be, majd megráztam a fejem, mert ez most kevésbé volt fontos, és folytattam. – Szóval két percet töltöttünk együtt Gerivel a kávézó ajtajában, ő felajánlotta nekem a nyერeményútját, én közöltem, hogy hányingerem van tőle, és eljöttem. Tényleg azt írta ki, hogy velem volt? – nyúltam a laptopomhoz.

– Aha – válaszolta Tomi.

– Jézusom, tényleg – olvastam el a

posztját, amin még be is tagelt. A rohadék, három plusz lájkért az életét is odaadná. – Ez örület – dünnyögtem, és megpróbáltam nem belegondolni, hogy egy klipforgatás végén Tominak ezzel milyen érzés lehetett szembesülni. – Nagyon sajnálom, és remélem, hogy... szóval hogy ez nem gond neked.

– Gond kéne, hogy legyen? – kérdezett vissza.

– NEM! – kiáltottam határozottan. – Dehogy. Oké, ez így rémesen hülyén jött ki, de szeretném, ha tudnád, hogy tök jól érzem magam veled, és örülnék, ha... ha ez így folytatódna. Mármint nem tudom, hogy mennyire gondolod komolyan, vagy

ilyesmi – mondtam, kissé tartva a választól.

– Én elég komolyan gondolom, ha te is – mondta, én pedig megkönnyebbülten lehunytam a szemem.

– Én is – szóltam halkan.

– Akkor sem Geri... – kezdte, de közbeszóltam.

– Gyűlölöm Gerit.

– ...sem pedig Nagy Márk nem kavar be? – kérdezte, mire halvány mosolyra húzva a szám, megráztam a fejem.

– Nem – ígértem meg. – Kaptunk egy közös munkát. Ennyi.

– Oké.

– Várj, van egy bejövőm, és nem hagyja abba a csörgetést – kaptam el a telefont a fülemtől, és értetlenül néztem a hívóra. Privát volt. Kinyomtam, de szinte abban a pillanatban újra próbálkozott. – Tomi, visszahívhatlak? Mert valami privát szám megőrült, és nem rakja le...

– Persze. Hívj később – nyomott ki, én pedig dühösen néztem a privát bejövőre. Ki a fene hív szám nélkül? Egyáltalán ki tudja a számomat?

– Igen? – szóltam bele gyanakvóan, remélve, hogy néhány másodperc múlva lerázom a call centerest. Elvégre más nem igazán szokott kijelzés nélkül

telefonálni.

– Szóval Geri az – közölte Nagy Márk köszönés nélkül, mire tágra nyílt szemmel néztem magam elé.

– Mi van? – kérdeztem, és ez volt az össz, amit ki tudtam nyögni hirtelen.

– Dobtál. Engem. Érted, engem. Jó, hagyjuk, túltettem magam a dolgon, elfogadtam a döntésedet, akkor is, ha marhára nem értettem egyet, mert nem volt igazad... De Geri? Basszus, Beka, te összeállsz utánam azzal a rohadékkal? – fröcsögte Márk, és annyira fújta a magáét, hogy időt sem hagyott arra, hogy reagáljak, csak mondta, mondta...

– Márk, én leraklak – szoltam

egyszerűen, amikor még mindig a saját sérelmeit sorolta, és megszakítottam a hívást. Pár pillanattal később, gondolom, amikor észrevette, hogy már nem vagyok vonalban, és tulajdonképpen magával beszél, visszahívott.

– Ne rakj le, éppen beszéltem! – szólt sértetten.

– Az lehet, de nem velem. Inkább magaddal – feleltem unottan.

– Szóval?

– Mit szóval? Márk, miért szám nélkül hívsz? – ingattam a fejem, nem pontosan értve a dolgot.

– Mert megváltoztattam a számom. És nem akartam, hogy tudd az újat –

vázolta fel egyszerűen a szituációt.

– Pedig aludni sem tudok addig... –
gúnyolódtam.

– Most komolyan. Geri? – hagyta
figyelmen kívül a megjegyzésem, és
rátért az őt érdeklő problémára.

– Nem mintha bármi közöd lenne a
dologhoz – kezdtem –, de eléggé sért,
hogy felmerült benned akár a gondolat
is, hogy Geri és én – húztam össze a
szemem idegesen.

– Kirakta a Facebookra!

– És akkor mi van? Azt rak ki, amit
akar – háborodtam fel. – Ha minden igaz
lenne, amit a közösségiken látsz, akkor
az év 365 napján boldogan mosolyogva

kelnék fel, szelfire készen, soha nem lenne karikás a szemem, mindig csak gusztusosan tálalt süteményeket ennék, és naponta lenne egy szép borítójú könyv a kezemben – emlékeztettem arra, hogy valamennyi szociálismédia-oldalunk kamu. Úgy, ahogy van. A mesterkélt posztokkal, az időzített fotókkal és természetellenesen tökéletes életünkkel. Márk hallgatott a telefonban, mire sóhajtottam egyet, és folytattam. – Összefutottunk vele a kávézóban, én Antival és Daniellával voltam. Ennyi történt. Ő akkor jött, mi pedig mentünk.

– Akkor... akkor nem jársz vele.

– Márk, te tényleg elhitted?

– Nem. Nem akartam – szólt komoran.

– Hidd el, én utálok a legjobban Gerit az egész világon, és ebben nem nyitok versenyt, felesleges. Én nyertem, ezt senki nem veheti el – mondtam dühösen, és még a feltételezés is felidegesített. – Nem vele járok, ahogy járok Gerivel, te jó ég – gondoltam át a dolgokat, teljesen kiakadva, és még a borzongás is végigfutott rajtam, miközben nem vettem észre egy apró részletet, ami kicsúszott a számon, és amire Nagy Márk azonnal lecsapott.

– Nem vele jársz – ismételt meg.

– Nem járok vele – javítottam ki.

– Nem ezt mondtad.

– De – erősködtem.

– Nem, azt mondtad, nem vele jársz.

– Leraklak – sziszegtem szorosan lehunyta szemmel, Márk pedig elröhögte magát.

– Miért nem mondd el?

– Mert semmi közöd hozzá. És ne inzultáld a barátaimat! Láttam, mit írtál Antinak. Hagyd abba! – szóltam fenyegetően.

– Mondd el, hogy ki az, és leszállok a témáról – alkudozott, de teljesen feleslegesen, mert ez a dolog számomra nem képezte alku tárgyát.

– Szia, Márk – búcsúztam.

– Beka!

– Mi az? – kérdeztem fáradtan.

– Elég jó neked? Ez az új srác? –

szólt, mire a kérdést hallva összeszorult a mellkasom, és gondosan elzárt emlékek ezrei törtek elő belőlem.

– Mennem kell – közöltem, válasz nélkül hagyva, és leraktam a telefont. Addig néztem a kijelzőt, amíg teljesen elsötétült, majd egy „a fenébe”-mozdulattal felvettem a készüléket, és benyomtam a hívást.

– Minden oké? – vette fel Tomi.

– Persze, nem volt fontos, itt vagyok. Hol tartottunk? – kérdeztem, és

miközben Tomit hallgattam, aki a klipforgatásról mesélt, én kizártam az agyamból minden oda nem való dolgot és személyt. Az agyamból sikerültig

Este, mielőtt Lili aludni ment, benyitott a szobámba, gondolom, azzal a szándékkal, hogy elköszönjön, de kissé tanácstalanul torpant meg, amikor azt látta, hogy a földön hanyatt fekve, kiterülve bámulom a plafont, és körülöttem mindenfelé összegyűrt papírok, valamint kitépett lapok hevernek.

– Alkotói blokk? – érdeklődött körbenézve. Hát igen. A tízéves húgom a tízévesek egyszerűségével látta át a

helyzetet egy pillanat alatt.

– Ühüm – meredtem a felettem megálló Lilire, akit ezáltal fejfel lefelé láttam.

– Tudok segíteni? - kérdezte a szája szélét rágva.

– Késő van – ráztam meg a fejem szigorúan, az idősebb testvér-kártyát kijátszva.

– Tavaszi szünet van – emlékeztetett arra, hogy magántanulóként már egyáltalán nem követem az iskolai dolgokat. Lili törökülésben felült az ágyamra, majd egy „na, rajta!” pillantással meredt rám, jelezve, hogy hallgat. Én pedig úgy láttam, a húgom az

egyetlen, akinek nyugodt szívvel, ferdítés nélkül elmondhatom az egész örületet, ami reggel kezdődött.

Lili türelmesen hallgatott, semmit nem tudtam leolvasni az arcáról, csak mindent gondosan elraktározott, és időnként bólintott, jelezve, hogy érti. Belőlem pedig csak úgy dőlt a szó, próbáltam rövidere fogni, de mindig jött egy újabb részlet, amit kifelejtettem, így végül amikor elhallgattam, a pizsiben ülő húgom megdörzsölte a halántékát, és csak ennyit mondott.

– Uhh!

– Hát, nagyjából – bólogattam.

– Akkor te most... Az Üres Utcák-

Tomival jársz? – értelmezte.

– Valami olyasmi alakul, igen –
rágtam a szám szélét.

– De ma találkoztál Nagy Márkkal.

– Igen.

– Akivel Balogh úr közös fellépést
szervezett neked.

– Igen.

– De közben kirúgják Nagy Márkot
a kiadótól, ha nem írsz neki dalt.

– Igen.

– De Nagy Márk nem akarja, hogy
dalt írj neki, mert még mindig haragszik
rád.

- Igen.

– De közben azt hitte, hogy Gerivel

jársz.

– Igen.

– Akivel ma összefutottál, és kipoztolta.

– Igen.

– Ezért Nagy Márk felhívott, mert azt hitte, együtt vagy Gerivel.

– Igen.

– De mondtad, hogy nem vele.

– Igen.

– De nem mondtad meg kivel.

– Nem.

– Huh, az *Ezer* szóban nincs ennyi történés, pedig az egy szappanopera! – vágta a fejéhez a latin tinisorozatot, aminek mellesleg én éneklek a magyar

főcímdalát, amit Evelinnel közösen jegyzünk dalszerzőként.

– Nem tehetek róla – védekeztem azonnal. – Most mit csináljak?

– Jó, várj – töprengett a húgom. – Bírod ezt a Tomit?

– Igen. Tényleg – feleltem azonnal.

– Akkor simán fog menni a közös munka Nagy Márkkal? –fürkészett, kissé jobban analizálva az arcomat, mint kellett volna.

– Igen. Szombaton megcsináljuk az esküvőt, utána pedig nagy valószínűséggel repül a kiadótól, és végleg különválnak az útjaink.

– Miért engeded? – meredt rám

szemrehányón.

– Lili, ez Nagy Márk döntése. Felajánlottam, hogy írok neki szöveget, és passzolta.

– De Nagy Márk ilyen. Mindig az ellenkezőjét akarja annak, amit mond vagy tesz – emlékeztetett.

– Az lehet, de már nincs közöm hozzá, nem találgathatom, hogy mit szeretne, mert belefáradtam. Mondja meg, amit akar, vagy nem tudok segíteni – ráztam meg a fejem.

– És akkor most mi lesz? Írsz majd dalokat ennek a Tominak? – kérdezte mérgesen, és valahogy egyáltalán nem tűnt már sem megértőnek, sem pedig

toleránsnak. Lili egyértelműen dühösnek tűnt.

– Nem, dehogy. Az Üres Utcáknak saját szövegeik vannak, teljesen önállóak... – próbálkoztam.

– Jó bénák is – dünnyögte.

– Lili – csitítottam, mert láttam rajta, hogy csak a harag beszél belőle. – Figyelj rám.

– Nem, te figyelj rám! – förmedt rám. – Nagy Márk karrierje a te kezében van, nem dobhatod el!

– Nem igaz, ne mondd ezt, mert Nagy Márk kezében van, ő dobja el. Csak az elfogult Márker beszél belőled, azért vagy ilyen dühös – forgattam a

szemem unottan.

– Mert igenis Márker vagyok. És örökre csalódtam benned, ha meg sem próbálsz segíteni neki.

– Miért, miért mindig nekem kell segítenem neki? Ez nem fair.

– Nem, az nem fair, hogy mi lesz vele – szólt dühösen. – Mit csinál Nagy Márk Körte, vagy a BPRP kiadó nélkül? Mit csinál a szövegeid nélkül? Mit csinál nélküled? – nézett a szemembe bosszúsan.

– Lili, ez nem az én gondom – erősködtem.

– De igen, a tiéd – durcáskodott tovább. – Te szakítottál vele, ott hagytad

a verekedés estéjén, utána megcsináltad egyedül az *Illúziót*, most meg jársz valami rapperrel! Oké, te jól vagy. És ő?

– Hé, ugye tudod, hogy ez most erős volt? – néztem rá teljesen ledöbbenve. – Pontosan tudod, hogy mi történt aznap a felvételen, ott voltál... – próbálkoztam, de Lili felállt, és az ajtóhoz ment. – Lili! – szóltam utána, mire csak bevágta az ajtómat. Óriási.

– Mi ez a csapkodás? – nézett be anyu a szobámba.

– Semmi – dűnnyögtem idegesen, és visszafeküdtem a földre, hogy tovább bámuljam a plafont.

Bármennyire is ledöbbentett Lili

kirohanása, és bármennyire is szerettem volna haragudni rá, nem sikerült. Mert valahol tudtam, hogy igaza van. Ő állt teljesen középen, a húgomként és Nagy Márk legnagyobb rajongójaként, így amit ő mondott, az valahol pontosan a két verzió közepén helyezkedett el.

– A fenébe – ültem fel csapzottan, és megdörzsöltem az arcomat.

Fogalmam sem volt, hogy mit csináljak, Körtét nem hívhattam, ahogyan a többieket sem, mert akkor megszegtem volna a Márknak tett ígéreteimet. A hajamba túrva felnyitottam a laptopomat, és ránéztem néhány oldalra. Geri közösségijén, azon túl, hogy kirakott ma

rólam egy hazugságot (amit egyébként szokott, tekintve, hogy a közös múltunkkal csak ő harknizik, és a fele sem igaz annak, amit erről előad), egészen aktívan kezelte a felületét. Egy rakás fotót végigpörgettem, amíg megtaláltam azt, amit kerestem. A készülő számának az előzetesét. Benyomtam a lejátszást, és egymás után tízszer végighallgattam a mindössze tizenöt másodperces anyagot. Az instrumentális alap szép volt, bár kissé hatásvadász, a szöveg részletéből ítélve ráment az összetört szívű (és arcú) hősszerelmes-vonalra, a hangja jól szólt, bár ezen nem lepődtem meg, elég régóta ismerem ahhoz, hogy tudjam, jól

énekel... Mindent összevetve, ha nagyon szőrszálhasogató vagyok, és a kákán is csomót keresek, akkor is erősnek tűnt a szám az előzetes alapján. Több mint valószínű, hogy a nyár leendő slágerét dobja ki hamarosan, az emberek tavasszal felfogják, ismerkednek vele, nyár elejére pedig szépen beérik a zene, és a csapból is folyni fog. Ha ehhez hozzátesszük, hogy a MusicNotes micsoda marketingdömpinget zúdít majd a single-höz Gerinek, bemutatva őt, mint a legutóbbi *Pop/Rock* tehetségkutató nyertesét... Akkor megszívtuk. A kommenteket olvasgatva a rajongói, akik egyszerűen Gerinátoroknak hívják

magukat, tükön ülve várják a szám premierjét, és látva az aktivitást Geri felületein, hirtelen megértettem Balogh reakcióját Nagy Márkkal kapcsolatban. Akinek átmentem az oldalaira, és semmi zenével kapcsolatos infót vagy hírt nem találtam, ellenben átpörgettem megszámlálhatatlanul sok szelfit, a könyvének a promózását, szponzoroknak való köszönetét egy halom új ajándékra, és... És valahol, hónapokkal lejjebb, amikor már annyit görgettem vissza, hogy szinte éveknek éreztem, ott volt Nagy Márk egyetlen száma, a *Hullócsillag*. És a fenébe, mennyire szerették azt a számot. De a Márkerek

azóta is várják az újabb dalt, a régen beígért albumról nem is beszélve.

A fejemet fogva néztem át a többi ismert előadó oldalát, és teljesen belemerültem a kutakodásba. Evelin és a Fogd be Aszád pörgött, tele voltak friss videókkal, koncertfelvételekkel és interjúkkal. Az Üres Utcák a klipforgatásról rakott ki mai képeket, szemmel láthatóan ők is új projekteken dolgoztak. A MusicNotesnél Nati és Ati is aktívan posztolt fellépésekről, és találtam egy élő videót a *9 Crimes*-előadásukról, amit a múlt héten raktak fel. Igaz, ott a top komment az volt, hogy „szarok vagytok, Nati úgy nyávog, mint

egy macska, akit éppen nyúznak!”, de azért volt néhány elvetemült rajongó, akinek tetszett. A másik MusicNotes-os sztáregyüttes, a FlowerZ nevezetű lánycsapat is új dalra készült, ők Geriéhez hasonló néhány másodperces előzetest raktak ki figyelemfelkeltés céljából. És szerették őket. A legtöbb előadó tehát dolgoosan töltötte a február–márciusi időszakot, áprilisa pedig beérték a produkciók a publikálásra. És miközben ránéztem a YouTube-on az *Illúzióra*, ami hárommilliónyolcszázezernél tartott, rájöttem, hogy egyedül Nagy Márk nem csinál semmit. Mindenki más próbálja tolni a karrierjét,

kisebb-nagyobb sikerrel, de minél szélesebb körhöz igyekeznek eljuttatni a produktumokat, koncerteket és fellépéseket vállalnak, nyári turnéidőpontokat posztolnak, lekötik a fellépéseket, új számokat hoznak a közönségüknek... Eközben pedig Nagy Márk egy hervadt riportkönyvet hozott össze, amit még csak nem is ő írt, szimplán csak válaszolgatott a szerző kérdéseire. És hogy nekem ehhez mi közöm van? Sajnos sok. Bármennyire is szerettem volna, a lelkiismeretem nem engedte, hogy veszni hagyjam, mert kettőnk közül valakinek félre kellett tennie a sérelmeit, a meg nem vitatott

konfliktust, és azt a kicsivel több, mint tizennyolc órát, amikor együtt voltunk. És úgy tűnt, kettőnk közül én leszek az, aki az eszére hallgat. Mert nemcsak Lili nem bocsátaná meg nekem soha azt, hogy úgy komolyan meg sem próbáltam, hanem azt hiszem, én sem saját magamnak. Bármilyen is történt köztünk, bármennyire is képtelenek voltunk megbeszélni a dolgokat, vagy egyáltalán képtelenek voltunk arra, hogy igazi fiú-lány kapcsolatban működjünk, ezt félre kellett tennem, és józanul végiggondolva be kellett látnom, hogy lehet, hogy soha nem leszek Nagy Márk barátnője, lehet, hogy nem működünk párként, de akkor,

amikor a *Pop/Rock* elődöntőjének hetén találkoztunk, valamik lettünk egymásnak, ami mindent felülír az esetünkben, mert előadók vagyunk, zenészek, vagy ha úgy tetszik, akkor művészek. És hiába nem örülök neki, akkor is tény, hogy Nagy Márk csak tőlem fogad el dalt, én pedig úgy tűnik, hogy már csak neki tudok jót írni. Magamnak egy sort sem. Másnak sem. Csak neki. És akárhogy is próbáltam tagadni magam előtt, attól még igaz marad, hogy zeneileg (és volt, hogy máshogy is) annyira összefonódtunk, hogy egymás nélkül csak félig működünk. És ez az *Illúzió*n is érződik. Az egy fél szám lett, a másik

felét eldobta. Azóta pedig én sem produkáltam semmit. Ami azt jelenti, hogy Nagy Márk után úgyis én leszek a következő, akit kívágnak, mert ha kihuny az *Illúzió* lángja, akkor új számot várnak majd tőlem. Én pedig pont aznap éjjel óta nem írtam egy sort sem, amióta összevesztünk Nagy Márkkal. Óriási.

A felismeréstől szomorúan sóhajtva dörzsöltem meg a homlokomat, és a húgom utolsó mondata csengett a fülemben. Az, hogy mi lesz Nagy Márkkal nélkülem. Annyiszor, de annyszor szembejött ez a szó az elmúlt két hónapban, hogy meggyötörten elmosolyodtam, és úgy döntöttem,

megadom magam ennek a szónak, mert úgy tűnt, életem végéig kísérteni fog. Odalépve kinyitottam a kulcsra zárt szekrényajtómat, kivettem belőle az elzárt füzetet, majd gondosan átgondolva a dolgokat, forgattam a kezem közt, végül kimentem a konyhába.

A bárszéken állva nyújtózkodtam, a felső polcon kutakodva, és megpróbáltam a lehető leghalkabban neszezni, amikor anyu hálószoobaajtaja kinyílt, és félig alvó állapotban botorkált ki, elsétált mellettem, és kinyitotta a hűtőt.

– Jó éjt, Beki – motyogta, ügyet sem vetve arra, hogy mit művelek az

éjszaka közepén.

– Jó éjt – köszöntem el. – Anya!

– Hm?

– Nem tudod, hol van a csomagolópapír?

– A másik szekrényben – mutatott fel anélkül, hogy odanézett volna, és visszament aludni. A segítségével megtaláltam az ajándékcscskókat és karácsonyi csomagolópapírokat, majd a szobámba visszatérve válogatni kezdtem, igyekezve megtalálni a lehető legkevésbé karácsonyt így április közepén. Végül valami kék mellett döntöttem, amin apró csillagok voltak (milyen ötletes, néhány még hullott is),

és gondosan becsomagoltam a füzetet, összecelluxoztam, sőt, még egy kis masnit is nyomtam rá, bár a mozdulat inkább amolyan dühös, „nesze!” stílusúra sikeredett. A becsomagolt ajándékot leraktam az íróasztalomra, végül egy cetlit is nyomtam rá, ráfirkantva egy „boldog elő-szülinapot!” szöveget.

7.

– Milyen korai valaki – köszöntött anyu reggel, amikor ébredés után azzal szembesült, hogy indulásra készen ülök a konyhapultnál.

– Kidobott az ágy – legyintettem, kihagyva azt az apró részletet, hogy tulajdonképpen nem is aludtam, csak hajnalig forgolódtam az ágymban álmatlanul.

– Mi a program? – érdeklődött.

– Evelinnel benézünk az Üres Utcák klipforgatására – mondtam.

– Ó, de izgi. Kapucniban vannak,

meg minden? Gettós stílusban vonulnak?

– Anya – meredtem rá unottan, majd átgondoltam a dolgot. – Hát igen, nagyjából. Mindegy – legyintettem – , utána pedig benézek Körtéhez. Nagyon maga alatt van mostanában.

– Értem – bólintott. – Én ma is könyvelni fogok. Ahogyan húsz éve teszem mindennap – bámult maga elé kissé bedepizve.

– Hát, ha gondolod, nézz be a klipforgatásra. Feldönthetsz egy égő kukát.

– Minden vágyam. De sajnos ma nem lehet.

– Kár – álltam fel, indulásra

készen. Lili akkor jött ki a szobájából, és úgy ébredt, ahogyan lefeküdt. Dühösen.
– Hé – kaptam el a karját.

– Mi az?

– Csak hogy tudd – húztam magam elé a táskámat, és kivettem belőle a csomagot. – Megpróbálom. Még egyszer. Utoljára. Ha most sem, akkor nem tudok mit tenni – meresztgettem a szemem szigorúan, mire a húgom arca felragyogott, és szorosan átölelte a derekamat.

– Mi van benne? Mutattál már belőle nekem bármit? – lelkesedett

– Nem, ezek nagyrészt vázlatok, egy-két teljesen kész szöveg van benne,

de azokat nem ismered.

– Imádom a meglepetéseket – vigyorgott úgy, mint aki éppen most érte el a célját.

– Pfuj, micsoda gonosz kis Márker vagy – húztam össze a szemem, aztán mindketten elnevettük magunkat. – Egyébként... Te tudod az új telefonszámát?

– Nagy Márknak?

– Aham.

– Nem – rázta meg a fejét. – Nekem csak a snapchat neve van meg.

– Oh. Én azt sem tudom – bólintottam.

– Elmondjam?

– Ne! – feleltem azonnal, mert más sem hiányzott nekem, mint egy percenként frissülő Nagy Márk–MyStory.

Az utcára leérve hunyorogva az ég felé néztem, és az erőlködő napsütésben feltettem a napszemüvegemet, majd beszálltam a taxi jobb hátsó ülésére, és miközben bementam a címet, az ablakon kibámulva figyeltem a reggeli körutat.

Amikor megérkeztünk, kifizettem a taxist, majd kértem, hogy várjon egy kicsit, mert lehet, hogy lesz egy vissza fuvar is. Mivel nem tudtam Nagy Márk új telefonszámát (és nem is adta meg),

kénytelen voltam meglepetésként beállítani, tekintettel arra, hogy egyik ismerősüinktől sem szerettem volna elkérni a számát, mert az mindenkinen számos kérdést vetett volna fel. Jogosan.

A kapuhoz lépve megnyomtam a csengőt, és vártam, mi közben kínosan hátra-hátrapillantgattam a taxisra.

– Igen? – szólt bele Márk a kaputelefonba.

– Öhm. Szia. Én vagyok. Khm. Beki – magyaráztam, idegesen túrva a hajamba.

– Tudom, látlak – felelte álmos hangon, én pedig akkor vettem észre, hogy kamerás a csengő. A fenébe, végig

látta, hogy mit összeszenvedek, mire kinyögöm a saját nevemet.

– És, mondjuk, beengedsz? – forgattam a szemem, egyre kínosabban érezve magam.

– Jó – dünnyögte.

– Nagyon kedves vagy, igazán lekötelezel – meredtem bele a kamerába, majd a kattanó hangot hallva megfordultam, és intettem a taxisnak, hogy elmehet.

A kapun belépve egyenesen az ajtóhoz mentem, amit a következő pillanatban Nagy Márk tárt ki előttem, aki a szemét törölgetve, kócosan állt meg előttem. Mindössze egy bokszert viselt,

és a csupasz felsőtestét látva elkaptam a tekintetem, és igyekeztem nem zavarban lenni, bár nem volt könnyű.

– Mit csinálsz te itt? – nézett rám álmosan.

– Megkeserítem a saját életemet – sóhajtottam.

– Jól hangzik. Gyere be – fordított nekem hátat, nyilván nem véletlenül: Márk tisztában van az adottságaival, úgyhogy továbbra is csak kapkodtam a tekintetem. Majd utánamentem, miközben becsuktam magunk mögött az ajtót. A nappaliban Márk hanyagul az ülőgarnitúra felé mutatott, én pedig leültem, és azt figyeltem, ahogyan a

pulttal elválasztott konyhába megy, majd tölt magának kávé.

– Kérsz valamit? – kiáltott felém.

– Nem, köszönöm – ráztam meg a fejem, mire Márk komótosan visszasétált, leült a kanapéra, és a bögréjét a kezében fogva nézett rám, miközben én összehúztam a szemöldökömet.

– Tényleg te vagy a bögréden? – néztem pislogás nélkül a fotójával ellátott kerámiára.

– Ja. Az egyik fellépésem végén kaptam a Márkerektől. Jó, mi? – mutatta felém büszkén.

– Aha – dünnyögtem, mert már el is

felejtettem, hogy milyen Nagy Márkkal az élet. Kizárólag róla szól. Elhessegettem a gondolataimat, és rátértem a lényegre, mert túl furcsa volt, hogy nem is furcsa, ahogyan ott ülök nála kedd reggel. – Oké, gondolom, érdekel, hogy mit keresek itt... – kezdtem, de megakadtam, mert valami kifejezetten zavarta a kommunikációm. – Bocs, de nem vennél fel valamit? – kérdeztem kizökkenve a mondandómból.

– Most keltem – közölte.

– De már ébren vagy - kötekedtem.

- Megőrülök tőled, te lány – tápászkodott fel, és magamra hagyott pár percre. Illetve nem maradtam teljesen

egyedül, mert a bögrén lévő Nagy Márk márkcsintva figyelt, megállás nélkül. Akárhogy helyezkedtem, pont engem bámult. Argh. Amikor Márk végre visszajött, megtisztelt azzal, hogy felvett egy fehér pólót. Mást nem, tehát továbbra is bokszerben ült velem szemben.

– Szóval – turkáltam a táskámban – sokat gondolkodtam a tegnap történeteken, és... – akadtam meg – nem érdekel – mondtam ki egyszerűen.

– Azért jöttél, hogy ezt elmondd? Fel is hívhattál volna.

– Nem azért jöttem, és egyébként hogy hívjalak fel, ha nem tudom a

számod? – vágtam a fejéhez.

– Ja tényleg, bocs.

– Mindegy – vonogattam a vállam, mivel a jelek szerint továbbra sem állt szándékában megadni. – Szóval nem érdekel, hogy mit mondasz, nem érdekel, hogy haragszol, sértett vagy, meg ilyesmi. Egyszerűen nem fogok belehalni a lelkiismeret-furdalásba. Jövök neked eggyel, tudod nagyon jól, hogy az *Illúziót* eredetileg neked írtam, és miután... Szóval, azután, hogy már nem beszéltünk, teljesen ellehetetlenítéttél, mert Balogh követelte, hogy csináljam meg azt a számot. Akár veled, akár nélküled – sóhajtottam szomorúan. – Az

a közös dalunk kellett volna, hogy legyen, én pedig utálok azért, mert végül nem olyan lett, mint amilyennek megírtam. Szóval nem érdekel Márk, ha kirúgatom magad a kiadótól, azt úgy teszed, hogy én akkor is mindent megpróbáltam – közöltem, és haragos mozdulattal kivettem a táskámból a csomagot, majd előrehajolva letettem az asztalra. – Úgyhogy boldog születésnapot.

– Holnap lesz – szólt, és bár visszatartotta a mosolyát, a szeme elárulta, hogy remekül szórakozik rajtam.

– Ezt megkapod előre – feleltem. –

Látod, rá is írtam, hogy boldog előszülinapot – mutattam felé a kísérőkártyaként funkcionáló cetlit.

Márk felvette az asztalról az ajándékát, és először csak a kezében forgatta, összeráncolt homlokkal fürkészve.

– Frankón karácsonyi csomagolás? Beka, április van.

– Te milyen bunkó vagy! Ezt találtam – kértem ki magamnak, Márk pedig röhögve bontani kezdte.

– Egy leszakadt fedelű füzet. Sose kaptam még szebbet – szólt cinikusan, amikor kivette a csomagolásból az ajándékot.

– Miért jöttem ma ide? motyogtam magamban kínosan, és figyeltem, ahogyan Márk belelapoz.

– Ezeket mikor írtad? – váltott át, és azonnal befejezte a hülyülést, amikor belelapozott az ajándékába.

– Régebben – válaszoltam. – Van benne csak ötlet, koncepció, de egészen sok teljes dalszöveg is. A legtöbbször vettem fel demót, kivéve... Kivéve az utolsóhoz, azt nem rögzítettem, de a fejemben van, szóval bármikor meg tudom csinálni. Ha ezek közül nem kell semmi, vagy továbbra is direktben, vagy esetleg tényleg nem tetszik egyik sem, akkor... Én akkor is megpróbáltam, nem

rajtam múltott – mondtam ki fáradtan.

– Melyikhez nincs demó? A *Gyűlöllekhez* vagy a *Rohadékhoz*? – olvasott bele.

– Nem, azokat hagyd, azok csak dalcímötletek voltak – kaptam a szám elé a kezem, mert erről teljesen elfeledkeztem. Ha eszembe jut, biztosan kitépem azt a lapot – Más oldalakat nézz át – kérleltem.

– Oké, bár mindig is szerettem volna egy *Rohadék* című számot.

– Ne már – néztem rá könnyörgőn.

– Ezt gondoltad rólam? Hogy rohadék vagyok? – vont a szemöldökét.

– Teljesen mindegy. Lapozzunk –
szóltam kétértelműen, egyszerre utalva a
füzetre és a helyzetre is.

– *Nélküled* – akadt meg a címen,
majd némán olvasva követte a sorokat,
én pedig zavartan harapdáltam a számat,
arra várva, hogy befejezze.

– Ez... Ezt írtam legutoljára –
magyaráztam, Márk pedig befejezte az
olvasást, és rám nézett.

– Mikor?

– Nem emlékszem – füllentettem.

– Mikor?

– Nem tudom már, ezer éve volt –
ismételtem.

– Mikor? – mosolyodott el, mire

megadóan lehajtottam a fejem.

– A *CsASz* éjszakáján – ismertem be kínosan.

– Baromi erős szöveg.

– Van ott még egy csomó, ha visszalapozol – próbálkoztam, de Márk ösztönösen megrázta a fejét.

– Nem érdekel a többi.

– Oké, de... Legalább. Ez tetszik? Egy kicsit? – érdeklődtem félve.

– Milyen hangszerre írtad?

– Igazából zongorára, és van programom, amin meg tudom mutatni, ha érdekel – vettem ki a laptopom a táskámból.

– Ahogy gondolod, de igazin lehet,

hogy jobb – mutatott mögém, mire megfordultam, és megláttam a zongorát. Elkerekedett szemmel néztem a nappaliban álló hangszert, és értetlenül pillantottam Márkra.

– Minek van zongorád, ha nem is tudsz rajta játszani? – szaladt ki a számon.

– Miért ne? Jól néz ki, a képeken én is jól nézek ki mellette...

– Borzalmas vagy! – álltam fel a fejemet ingatva. – Ez gyönyörű – simítottam végig a tetején. – Szabad? – mutattam a székre.

– Érezd magad otthon – állt meg a zongora mellett, én pedig leültem, és

felnyitottam. Ösztönösen megsimogattam a billentyűket, és leütöttem az első hangot.

– Kéred a szöveget? – kérdezte Márk, visszamutatva az asztalon hagyott füzetre, mire csak egy lesajnáló pillantással ajándékoztam meg. – Jó, bocs, nem gondoltam, hogy még tudod azt a szöveget, amit a CsASz estéjén írtál... Hacsak nem olvasgatsz rendszeresen – ajándékozott meg egy kacsintással. Vagyis márkcsintással.

– Csak szeretnéd – nevettem el magam, és játszani kezdtem, Márk pedig feszült figyelemmel hallgatta az utolsó számot, amit neki írtam.

Néma csend, a múltunk széttört
darabjai mindenhol

A sötét falra vetülő arcképed látom,
tudva, csak egy újabb álomfolt.

Egyszerűbb lenne utálni téged,
ha hagynád, hogy ne szeresselek.

Mégis ezer napot választanék
egyedül,

ha még egyet eltölthetnék veled.

Egy újabb nap nélküled,
a reményt táplálva, arra várva,

hátha holnap máshogy lesz.
Semmi sem jó nélküled,
itt ragadtam a magányban,
megjátszva.
hogy minden rendben lesz.

Hangzavar, de hiába, mert nem
hallak benne téged.

A monoton percek napokká
nyúlnak, és egyre távolibb
az emléked.

Bárcsak engednéd, hogy
elengedjelek,
ha ez lehetne a mi boldog végünk.

Mégis ezer napot választanék
egyedül,

ha tudnám, megvolt a befejezésünk.

Egy újabb nap nélküléd,
a reményt táplálva, arra várva,
hátha holnap máshogy lesz.

Semmi sem jó nélküléd

Itt ragadtam a magányban,
megjátszva,
hogyminden rendben lesz.

Észre sem vettem, hogy lehunytam a
szemem éneklés közben, így a végén,
amikor befejeztem a számot, fintorogva
vártam néhány másodpercet, félve attól,
hogymit látok majd, amikor kinyitom a
szemem, végül csak résnyire mertem
kilesni a biztonságos sötétségből, amikor

is azt láttam, hogy Nagy Márk a zongora tetejét támasztva néz. Nem szólt semmit, csak nézett.

– Oké, mondj valamit, mert ez így nagyon kínos – törtem meg a csendet.

– Mit mondjak? – nevette el magát a fejét rázva. – Tudod, hogy ez baromi jó.

– Neked jó? – kérdeztem, konkretizálva a jelenlegi helyzetet, mert nem általánosságban érdekelt a véleménye.

– Miért csinálod ezt, Beka? – túrt a hajába tanácstalanul. – Miért nem hagyod, hogy kivágjanak, és soha többé ne legyen közünk egymáshoz?

– Mert... – kezdtem. – Mert nem
múlhat rajtam.

– Ez önző dolog, ugye tudod?

– Hát, legalább valamit tanultam
tőled – kontráztam azonnal, Márk pedig
nevetve biccentett. – Mit mondasz?

– Most erre mit mondhatnék
szerinted? – tárta szét a karját.

– A számra mit mondasz? Tetszik?
Nem tetszik? – kérdeztem visszafojtott
lélegzettel. – Mert van még más, tele van
az a füzet jegyzetekkel, vasárnapig van
időm, hogy bármelyiket megpróbáljam
kiegészíteni, ha... – próbálkoztam, de
belém fojtotta a szót.

– Hagyd már a többit, tudod, hogy

ha megcsinálom valamelyiket, akkor az a *Nélküled* lesz – meredt rám röhögve. – Jó, de azért van még ott más is – vonogattam a vállam.

Márk megdörzsölve az arcát elgondolkodott, majd a szemembe nézve megrázta a fejét.

– A fenébe – sóhajtott. – Kösz, Beka.

– Mit? – csodálkoztam.

– Hogy rád még ilyenkor is számíthatok. Te vagy az egyetlen, aki nem hagyja, hogy hibázzak – ismerte be, én pedig keserűen elnevettem magam.

– Bárcsak többször megakadályozhattam volna – feleltem

szomorúan. – Szóval akkor. *Nélküled?*

– *Nélküled* – bólintott. – Csináljuk meg – tette hozzá.

– Oké – biccentettem megkönnyebbülten.

– Figyelj – nézett mélyen a szemembe. – Tényleg köszönöm, hogy...

– Márk – szakítottam félbe. – Nem kell. Jó? Tudom. Értem. És ennyi. Nem kell mondanod semmit. Nem is áll jól – nevettem el magam.

– Ugye? – értett egyet. – Basszus, már el is felejtettem, hogy mennyire ismersz – mosolygott. – Na, váltsunk. Kérsz valaki kaját, vagy ilyesmi? – kérdezte újra önmagaként, a

hamisítatlanul laza Nagy Márk-stílusban.

– Nem, köszönöm, az a helyzet, hogy nemsokára mennem kell, mert Evelin vár – magyaráztam.

– Oké – reagálta le egy vállrántással, a következő pillanatban pedig megcsörrent a telefonom, amit megpróbáltam kihalászni a farmeremből, miközben Nagy Márk mozdulatlanul állt velem szemben, és engem nézett. A folyamatosan csörgő telefont a kezembe véve felpillantottam rá.

– Mi az? – kérdeztem, majd egy másodperccel később rájöttem, hogy Márk miért néz feszülten, mire lesütöttem a szemem, és magamban egy

olyan káromkodást mondtam végig, amilyen kombináció ezelőtt biztosan nem létezett. – Evelin, mindjárt visszahívlak – szóltam bele, és leraktam a készüléket, majd álltam Nagy Márk tekintetét. Semmit nem tudtam leolvasni az arcáról, teljesen közömbösen nézett rám, ezért fogalmam sem volt, hogy mit gondol.

– Jó csengőhang – törte meg a csendet egy idő után, én pedig zakatoló szívvel bólíntottam. – Üres Utcák, ugye?

– Aham – motyogtam zavartan.

– Kösz, hogy jöttél, Beka – kísért az ajtó felé.

– Öhm, oké, szívesen, de még nem indultam, mármint, előtte hívnék egy

taxit – próbálkoztam, de Márk már kinyitotta a bejárati ajtót. – Ne már, legalább a taxit hadd várjam meg – pillantottam rá értetlenül.

– Majd megvárod a kapuban. Nekem dolgom van – tessékelt ki a házból.

– Márk, ne legyél már ekkora bunkó! – akadtam ki teljesen, és még a dzsekimet sem tudtam felvenni, már kint is találtam magam a kertben.

– Bocs, Beka, de jön a barátnőm, kb. tíz perc múlva itt van, utána megyünk a születési helyszínre – magyarázta.

– Jó, értem, persze, de azért... – makogtam, és feldúltan néztem az

ajtóban álló Nagy Márkra, aki éppen rám akarta csukni. – Mi ütött beléd, meghülyültél?

– Mondom, sok a dolgom, és eleve beállítottál ide hívatlanul!

– Zenét hoztam neked, te hülye, ami megment a kirúgástól! – akadtam ki teljesen.

– Ja, oké, persze, még egyszer kösz a számot. Aranyos darab – kacsintott, én pedig teljesen megsemmisülten álltam előtte, kedd reggel, kirakva a házból.

– Hogy te mekkora seggfej tudsz lenni! – vágtam az arcába, és felhúzva a dzsekim cipzárját, mérgesen elindultam, miközben a fülemhez emeltem a telefont

és hívtam egy taxit.

A kapun kilépve becsuktam magam mögött, és ott álltam az utcán. A diszpécser azt mondta, legalább tíz perc, mire megérkezik a kocsi, így tehetetlenül ácsorogtam, a fejemet kapkodva, hátha valamilyen szerencse folytán előbb meglátom a kocsit. De nem jött. Összefontam magam előtt a karomat, és minden erőmmel azon voltam, hogy gyűlöljem Nagy Márkot. Nem esett nehezemre.

– Hé – hallottam a hangját a kapucsengőn keresztül, ahol pontosan látott engem a kamerában. – Dühösnek tűnsz – szólt, én pedig lenyeltem az

eredeti gondolatomat, mielőtt válaszoltam volna.

– Hagyj békén – közöltem egyszerűen. – Hogy lehetsz ilyen? Tíz perc, mire jön a taxi. És hideg van – mondtam szomorúan

– Majd az Üres Utcák-tag felmelegít – röhögött erőltetetten, a hangja pedig visszhangzott a kaputelefonban.

– Annyira tudtam, hogy erről van szó! – húztam össze résnyire a szemem.

– Akkor kattantál be, amikor meghallottad a csengőhangomat!

– Mert az valami bűnrossz szám – magyarázta.

– Nekem tetszik – közöltem.

– Na jó, gyere vissza, várd meg itt a kocsit, csak hülyültem.

– Nem, nem hülyültél, kiraktál! – háborodtam fel a kis kamerába nézve.

– Gyere már vissza, megfagysz.

– Nem – indultam meg a járdán, és még hallottam magam mögött, hogy Márk hozzám beszél a kapucsengőben, de nem foglalkoztam vele, sétálni kezdtem az utcában.

Néhány másodperccel később becsapódott egy kapu, mire hátrafordultam, és azt láttam, hogy Nagy Márk, úgy, ahogy volt, utánam siet, összesen egy magas szárú tornacipőt

húzott fel rohanás közben.

– Várj már meg – kiáltotta, miközben én a fejemet fogva néztem rá.

– Meghülyültél? Márk, nincs rajtad... – akadtam meg. – Ruha – fejeztem be végül. Márk bokszerben, pólóban és tornacipőben lépett elém a hűvös áprilisi reggelen, majd megragadta a karomat, és elindult velem a ház felé.

– Gyere már vissza, csak vicceltem – húzott magával.

– Hülye vicc volt – ismertem el.

– És bocs. A szám miatt. Nem úgy értettem, amit mondtam. Mármint, amit a *Nélküledre* mondtam.

– Tudom – mosolyodtam el
halványan.

– Az Üres Utcák-szám attól még
egy rakás...

– Márk! – förmedtem rá.

– Na, most te jössz.

– Mivel? – értetlenkedtem.

– Te nem kérsz bocsánatot? – húzta
össze a szemöldökét.

– Miért kérnék?

– Seggfejnek neveztél az előbb –
közölte, kissé sértetten.

– Igen – helyeseltem. – És sokszor
az is vagy – mondtam a szemébe
egyszerűen, mire mindketten elneveltük
magunkat. Kicsit szürreális szituáció

volt egy sima kedd reggelhez képest. Márk hagyta először abba a nevetést, egy pillanat alatt elkomorodott, és érdeklődve nézett rám.

– Tomi az, ugye?

– Nem beszélek veled erről – ingattam a fejem.

– Szóval ő – vontam le a következtetést. – Jól bánik veled?

– Igen, rendszeresen etet és megsétáltat – forgattam a szemem, teljesen kiakadva.

– Jó, nem úgy értettem. Szóval. Rendes tag?

– Eléggé – bólintottam, lesütve a szemem.

– Akkor jó. Egy nyolcastól ez elvárható – helyeselt.

– Milyen nyolcas?

– Tízből... Tudod – kacsintott rám.

– Te jó ég, Márk, miért nem felejtetted el ezeket a dolgokat? – sziszegtem, mert eszembe juttatta, amikor kiakadt Tomira, holott még semmi közöm nem volt hozzá. Akkor még.

– Csak rémlik, hogy valami olyasmit mondtál, hogy nem az eseted... – vágta a fejemhez.

– Tudod – néztem a szemébe. – Van, amikor baromi kevés az, hogy valaki az eseted – közöltem egyszerűen, Márk pedig egy „értettem a célzást”

bólintással nyugtázta a kijelentése.

– Eljössz a szülinapomra? – váltott témát hirtelen.

– Mi? Nem! – ráztam meg a fejem ösztönösen.

– Miért? Hozd el Tomót is.

– Tomi – javítottam ki, bár tudtam, hogy direkt mondta így.

– Tök mindegy – legyintett. – Na, gyere, menjünk vissza, mert tényleg hideg van. Bent megbeszéljük.

– Igazából – gondoltam át. – Szerintem sétálok egy kicsit, jót fog tenni. Kiszellőzik a fejem, meg ilyesmi – köszöntem el, és ott hagytam Márkot a kapuban. Nem néztem vissza, csak

lesétáltam az utca végéig, ott befordultam, hogy ne lásson már rám, és megvártam a kocsit.

8.

Az Üres Utcák klipforgatása közben Evelinnel és Aszadékkal ültünk az együttes kisbuszában, és a rendezőt figyeltük, aki instruálta a srácokat. A közhiedelemmel ellentétben egy hazai forgatás egyáltalán nem úgy néz ki, mint amit a világsztárok Instagram és Snapchat profilján látunk „behind the scenes” elnevezéssel. Nincs svédasztalos büfé, lakókocsi masszőrrel és nincs világhírű divattervező, kifejezetten a kliphez készített ruhákkal. Egy itthoni klipforgatás nagyban függ

attól, hogy a kiadó mennyi pénzt szán rá, az Üres Utcák esetében (ahogyan azt én is megtapasztaltam már) Balognak egyetlen koncepciója volt, még hozzá az, hogy a lehető legolcsóbb legyen. Ezért aztán a hiphopbanda utcai forgatásának helyszíne kihalt gyártelepen zajlott, mi pedig, akik a forgatást figyeltük, az együttes kisbuszában várakoztunk, ahol annyi extra bánásmódban részesültünk, hogy rajta hagyták a gyújtást, így ment a fűtés. Az időjárás tipikusan áprilisi volt, amikor kisütött a nap, kellemesnek hatott, de ahogy jött egy kisebb felhő, azonnal átfagyunk mindannyian, így Pabló végül odaadta nekünk a

turnébuszuk kulcsát, és Aszádékkal együtt beültünk. A turnébusz egyébként egy leharcolt nyolcszemélyes járgány, amiben már több kilométer volt, mint amilyen hosszú számot az ember szívesen leolvas egy műszerfalról, konkrétan körbejárták már vele az országot úgy nyolcszor. A szélvédőn keresztül néztem a forgatást, és a hátsó üléseken helyet foglaló Aszádékat hallgattam, akik az általam elmesélt történetet tárgyalták ki. Miközben a fiúk Gerit szidták (ez mindig egy jó program nekik), a forgatási szünetekben Pabló és Tomi oda jöttek Evelinhez és hozzám.

– Ez de cukiii – gúnyolódott Bogyó,

amikor a rendező visszahívta őket a következő jelenetre.

– Kuss! – förmedt rá Evelin azonnal.

– Most miért? Nekem is kéne egy zenész csaj – ábrándozott tovább. – Elkísérném a klipforgatásokra, fellépésekre, én is kapnék lopott csókokat a forgatási szünetekben... – oltott tovább minket.

– Nem úgy volt, hogy az egyik FlowerZ lánnyal kavarsz? – pillantottam rá hátra.

– De – helyeselt.

– És azzal a sztorival mi lett? – érdeklődtem.

– Hát, az úgy volt – kezdte, és már ekkor tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége –, hogy azon a bulin kicsit többet ittam, mint kellett volna, és másnap nem emlékeztem, hogy végül melyik virágszál jött össze – ecsetelte.

– Undorító vagy – szörnyülködtem.

– Most mi van? – röhögött a szemembe. – Próbáltam a híváslista alapján kideríteni, de mind a négy benne volt az előzményben.

– Nem akarom hallani a részleteket – közöltem a szememet forgatva.

– Hidd el, Beki, én akarnám, de totál képszakadás – vihogta, Pepe és Puding pedig olyan büszkén néztek rá,

mintha valami érdemlegeset mutatott volna fel. Fiúk. Ahh.

– Na végre! – kiáltott fel Puding, kezében a telefonjával.

– Mi történt? – érdeklődtem.

– Elküldték a telefonszámát. Végre megszereztem!

– Kinek a száma?

– Gerié – vigyorgott, és még mielőtt bármit reagálhattam volna, benyomta a hívást, a többiek pedig visszatartott röhögéssel figyelték. Puding feszülten a füléhez tartotta a telefont, és nagyon koncentrált, míg kicsöngött. – Halló! – kiáltotta hirtelen. – Nádor Geri? Szevasz, Puding vagyok az Evelin

és a Fogd be Aszádból. Igen, én – bólogatott. – Figyelj már. Hallottam, hogy összefutottál Bekivel. Aha. Mesélte – beszélgetett, és közben rám nézett, majd mikor látta, hogy teljesen kiakadok azon, amit művel, csak megrázta a fejét, és feltartotta felém a hüvelykujját, jelezve, hogy minden rendben lesz. – Ja, és figyelj már, említette, hogy megvan a pluszjegyed a nyereményútra. Aha. Igen, mondta, hogy rá gondoltál, de ugye ő passzolta, mert okádhatnékja van tőled. Jaja. Igen. Na, és az van, hogy én meg szívesen elmegyek veled. Aha. Nem, halál komolyan gondolom. Szelfizhetünk is, meg posztolhatsz velem közös képet,

amit vele is terveztél. Nem szívatlak, ne rakd már le. Hallod, Geri, utazzunk el! Vigyél magaddal. Kérlek, ne hagyj itt! – kiáltotta, aztán csalódottan meredt ránk. – Lerakott. Pedig milyen romi lett volna – dünnyögte, belőlünk pedig egyszerre szakadt ki a röhögés, betöltöttük az egész kisbuszt a nevetésünkkel.

– Legalább megpróbáltad – veregette hátba Pepe.

– Hát, ha nem, akkor nem. Azért egy ingyen utazás lehetőségét nem hagyhattam ki – felelte, én pedig alig bírtam abbahagyni a nevetést.

– Mit mondott? – kérdeztem a szememet törölgetve.

– Hogy ha még egyszer hívom, akkor megváltoztatja számát.

– Ha te hívod még egyszer? – szaladt össze Bogyó szemöldöke.

– Jaja.

– Akkor add a számát, most én jövök – vette elő Bogyó is a telefonját. Nem szóltam a fiúkra a trollkodás miatt, úgy éreztem, joguk van hozzá, azt csinálnak, amit akarnak, ráadásul kifejezetten élveztem hallgatni. – Szia, Geri, Bogyó vagyok – szólt a telefonba. – Ne, ne rakd le, várj már. Becsomagoltam, itt állok bőrönddel a reptéren. Mikor érsz ide? Hawaii-mintás ing van rajtam, meg fogsz ismerni –

kiabálta, aztán csalódottan megrázta a fejét. – Engem is kinyomott. Hát ennek semmi nem jó?

– Bízd ide – nyugtatta Pepe, és a harmadik Aszád is előkapta a telefonját, készen állva, hogy elvitesse magát Gerivel. Pepe azonban kihangosítva hívta, így egy pillanattal később valamennyien hallhattuk, hogy Geri hisztérikusan üvöltve szól bele.

– Ne hívogassatok már, hülye nyomorultak!

– Na de Geri! – kerekedett el Pepe szeme. – Velem is így beszélsz?

– Miért, ki a franc vagy? – üvöltötte dühösen.

– Pepe. Én vagyok a legnagyobb Gerinátor a világon! És imádlak! – közölte, én pedig a szám elé raktam a kezem, hogy elfojtsam a nevetésemet.

– Menjetek a francba, nem tudom, honnan szereztétek meg a számomat, de még ma megváltoztatom.

– Hé, Geri – szólt bele Evelin.

– Nagyszerű, ki vagyok hangosítva? Ott az egész cirkusz? – dünnyögte.

– Én szívesen elmegyek veled a nyereményútra – folytatta Evelin.

– Tudod, kit hülyíts! Van barátod, láttam az Instádon – sziszegte dühösen.

– Hát jó, van, de Pabló alacsony, őt vihetjük a bőröndben is, nem fog zavarni

– gondolta át Evelin, én pedig véletlenül nem tudtam tartani magam, mert ahogyan vizualizáltam a szituációt, kibukott belőlem a nevetés.

A telefonban néma csend lett.

– Beki? Te vagy ott? – kérdezte Geri idegbeteg hangszínnel.

– Milyen Beki? Itt nincs semmilyen Beki. Csak Breki – szólt Pepe.

– Nagyon viccesek vagytok. Hallottalak, Rebeka, ezer közül is felismerem a nevetésed, és jobb, ha tudod... – kezdett fenyegetni.

– Hohó – szakította félbe Bogyó. – Gergő barátom, én azt tanácsolnám, hogy ezt a mondatot ne fejezd be.

– És ki vagy te, hogy nekem bármit is tanácsolj? – kötekedett Geri.

– Aki most tweeteli ki a telefonszámodat – vihogta.

– Hogy az a... – nyomta ki Geri a hívást, mi pedig nevetve néztünk össze.

– Tényleg kirakod a számát? – kerekedett el a szemem.

– Dehogy rakom – ingatta a fejét. – De legalább ellesz egy darabig az üldözési mániájával.

– Szép volt – ismertem el, és belecsaptam a felém nyújtott tenyérbe.

– Azért elvihetett volna magával – ábrándozott Puding Milyen jó közös képeink lettek volna...

Nevetve hallgattuk az Aszád meghiúsult terveit, majd hirtelen félrekaptuk a fejünket, mert kinyílt a busz hátsó ajtaja és Balogh úr mászott be, akiről nem is tudtuk, hogy a forgatáson tartózkodik.

– Brrr – dörzsölte össze a kezét szétfagyva.

– Üdv – nézett rá furán Pepe, és valamennyien köszöntünk a kiadó tulajdonosának, aki úgy tűnt, hogy csatlakozik hozzánk, amíg felmelegszik.

– Bexikém, éppen téged kerestelek – pillantott rám, én pedig tisztelettudóan figyeltem, hátha folytatja.

– Igen? – kérdeztem, mert úgy tűnt,

ennyit akart mondani.

– Az imént beszéltem Nagy Márkkal. Gratulálok, hogy ilyen hamar sikerült a közös projektet előkészíteni.

– Öhm, igen, beszéltünk egy számról.

– Elolvastam a szöveget. Tetszetős. Már látom is a plakátot – meredt maga elé, teljesen elkalandozva. – Nagy Márk – *Nélküled*. Óriásmolinón – vázolta fel a terveket.

– Mi miért nem kapunk molinót? – háborodott fel Puding.

– Azért, fiam, mert te a kakaós csigáról énekelsz hároméveseknek – vágta rá azonnal a kiadó tulajdonosa.

– Mákos guba – javította ki Pepe.

– Felőlem akár tejszínhabos meggyes rétes is lehet – dünnyögte Balogh. – Nektek az állatkertbe kötöttem le egy közönségtalálkozót. A majomház mellett – hadarta, majd a mellette ülő, bambán maga elé meredő Bogyóra nézett, és kijavította magát. – Vagy a majomházban. Részletkérdés – legyintett, és újra felém fordult. – Tehát készen van a dal?

– A szöveg és az alap igen – biccentettem. – Meg kell hangszerelni, Márk felénekli a stúdióban, és...

– Jöhet Nádor száma előtt?

– Nem rajtam múlik – mondtam.

– Akkor elkapom Nagy Márkot és Körtét, jövő héten stúdióba vonulnak, én pedig kiadom a marketingeseknek, hogy találják ki a koncepciót a single borítójához. Arra gondoltam, hogy ülhetne Nagy Márk szomorúan egy gitár mellett – tervezgette.

– Zongorára írtam a számot – mondtam, bár nem szívesen kötekedtem a kiadó tulajdonosával.

– Akkor zongora, a lényeg, hogy szomorú legyen. Azt veszik – magyarázta.

– Rendben – néztem rá furán.

– Na megyek, úgy tesztek még pár percig, mintha érdekelne, hogy mit csinál

a rendező, aztán ebédelek – tervezgette.
– Hihetetlenül megkívántam a sushit – osztotta meg velünk azon gondolatait is, amelyeket mi nem igazán akartunk hallani. Balogh az ajtóhoz nyúlt, és már szállt ki, amikor hirtelen visszaült. – Bexikém, éppen mostanában szerződtek néhány új reménységet. Érdekelne dalszövegíróként pár extra projekt?

– Hogy? – kerekedett el a szemem.

– Írnál dalokat másoknak is?

– Én nem... Én ezen még soha nem gondolkodtam, nem hiszem, hogy tudok rendelésre írni, nekem az túl személyes, és kell, hogy legyen benne érzelem –

kezdtém magyarázni az alkotói folyamatomat, de úgy tűnt, Balogh urat egyáltalán nem érdekli, egyszerűen firkált valamit a noteszébe, majd kitépte a lapot, és a kezembe nyomta.

– Nekem teljesen mindegy, de jelenleg a legjobb szövegíró vagy a kiadónál. Ez a maximum összeg, amit fizetnék egy szerzeményedért. Gondold át! – nyomta a kezembe a kitépett lapot.

– Elnézést, ez nagyon megtisztelő, de nekem ez nem az anyagiakról szól – mondtam úgy, hogy meg sem néztem a cetlit.

– Még jobb, akkor vállald el ingyen – lelkesedett, és nem biztos, hogy a

mondandóból azt értette meg, amit szerettem volna megértetni.

– Uram – szólt utána Bogyó, amikor Balogh kiszállt. – Nekem is van néhány dalszövegem.

– Nagyszerű, fiam – dicsérte meg, összehúзва maga előtt a kabátját.

– Nem érdekli? – biggyesztette le a száját Bogyó csalódottan.

– Nem – közölte egyszerűen, és becsapta az ajtót.

– Tahó – szólt utána Bogyó, mire Balogh bekopogtatott az ablakon és összehúzott szemöldökkel meredt rá.

– Hogyan?

– Tacskó! Az egyik új számunk

címe – üvöltötte Bogyó, majd mélyen belesüppedt az ülésbe és visszatartotta a röhögését.

A kis cetlit bedobtam a táskámba (továbbra sem olvastam le Balogh számait), és miközben a fiúk hátul az állatkerti fellépésükön röhögtek, én tudtam, hogy Evelin minden részletre figyelt.

– Jól értem, hogy Nagy Márk tőled kapja az új számát, aminek a címe *Nélküled*? – kérdezte elgondolkodva.

– Igen – bólintottam. – De mielőtt bármit gondolsz. Ez munka. És két hónapja írtam a számot.

– Ühüm – biccentett hanyagul, mire

unottan forgatva a szemem ráförmedtem.

– Most mi van? Ne csináld te is, ne hagyd rám, tegnapelőtt még minden rendben volt az életemmel, aztán minden kaotikus lett, most meg... Itt van ez a srác – néztem ki az ablakon Tomi felé –, és tényleg kedvelem, hidd el, hogy semmi mást nem akarok, minthogy vége legyen ennek a hétnek – túrtam bele a hajamba.

– Nyugi, vége lesz – mosolyodott el Evelin. – De majd kiderül, hogyan.

– Mármint? – pillantottam felé.

– *Pop/Rock*-elődöntő hete, a londoni hét, a *CsASz*–forgatás hete... – emlékeztetett. – Ha kibírod ezt a hetet

úgy, hogy nem fordul fel körülöttem minden Nagy Márk miatt, akkor jövök neked két üveg Nutellával, és megeheted. Sőt, egyet eszem én is – ígérte meg nevetve.

– Evelin. Túl vagyok Nagy Márkon. Segíték neki a munkában, megcsináljuk az esküvőt, amire kötelezték, tudod nagyon jól, hiszen ott voltál, odaadtam neki a dalt, ami miatt nem rúgják ki, és... Ennyi.

– Legyen igazad – bólintott. De... csak szerinted ennyi, vagy szerinte is?

– Hogy érted? – kérdeztem, majd elkaptam a fejem, mert Tomi kinyitotta az ajtót. – Végeztetek? – néztem rá

mosolyogva.

– Aha – biccentett. – Viszont elég fura dolog történt.

– Furább, mint hogy Balogh beült ide hozzánk melegedni? – kérdeztem.

– Ja. Nagy Márk meghívta az egész bandát a születésnapjára, merthogy egy kiadó vagyunk, meg ilyesmi. És... hát engem is meghívott, mert a bandához tartozom. A többiek mennek, és gondolom, így én is, de nem pontosan értem. Hogy most akkor... te eljössz velem? Vagyis, tudom, ez brutál gáz, de azt mondta, oké, szóval frankón azt mondta, hogy mindenki hozzon kísérőt, én meg téged, mert tudja, hogy... hogy

együtt vagyunk. Vagy valami ilyesmi.

– Hogy mi? – csodálkoztam, elkerekedett szemmel.

– Ó, de imádom az ilyen heteket!
– vigyorgott Evelin tapsolva, majd amikor egy mérges pillantást vetettem felé, behúzva a nyakát lejjebb csúszott az ülésen.

– Most mi van? Kezdődik a buli – tapsolt nevetve, én pedig a pokolba kívántam Nagy Márkot, és a hülye, gyerekes bosszúját, amivel mindent elront. Argh!

Késő délután, amikor Körte kinyitotta előttem az ajtót, meggyötörten

és fáradtan álltam előtte.

– Gyerek, te mit keresel itt? – csodálkozott, mert úgy tűnt, egyáltalán nem számított az érkezésemre.

– Jöttem. Hátha szükséged van egy barátira – motyogtam.

– Neked szükséged van egy barátira? – kérdezett vissza, azonnal átlátva a helyzetet.

– Nagyon – bukott ki belőlem őszintén, és alig bírtam visszatartani a könnyeimet, miközben átöleltem.

– Na, gyere be – sóhajtott. – Hogy hozzám mindig csak akkor jöttök, amikor valami gáz van – dünnyögte dühösen. – Bezzeg a Snapchaten egész nap azt

nézhettem, ahogyan az Üres Utcák klipforgatásán vagytok rakásra. Amire engem senki nem hívott. De mindegy is, elvultunk Madzaggal.

– Jaj ne már, amúgy is terveztem ma átjönni hozzád, ne gyerekeskedj! – rivalltam rá.

– Te vagy a gyerek, ezért nem mondhatod nekem, hogy ne gyerekeskedjek, mert én vagyok a felnőtt! – kontrázott.

– Jó, mindegy – hagytam rá. – Hú, de csend van itt – néztem körbe. – Egészen pontosan mit csinálsz egész nap?

– A nyugdíjas éveimet élem –

dünnyögte.

– Ez borzasztó, Körte, ha ennyire hiányoznak Aszádék, miért nem beszélsz velük? – tettem csípőre a kezem.

– Nem hiányoznak. Senki nem hiányzik. Elvagyok...

– Tudom, Madzaggal – fejeztem be a mondatot. – És ha most benézek a garázsba, azt látom, hogy a kocsid áll bent, és semmi jel nem mutat arra, hogy Aszádék itt laktak?

– Igen! – bólogatott határozottan, majd amikor megindultam az ajtó felé, Körte rám kiabált. – Jó, oké, nyertél, gyerek. Pár cuccuk még ott van, hogyha esetleg mégsem jön be nekik az albérlet,

akkor visszajöhetnek – felelte.

– Szóval mindent úgy hagytál – értettem meg, olvasva a sorok között.

– Csak ideiglenesen – vonogatta a vállát.

– Mi van veled? – néztem rá szomorúan.

– Semmi nincs.

– Naa – kérleltem.

– Nyomorultul érzem magam.

– Pacsit? – mosolyogtam rá, amolyan „legalább nem vagyok egyedül” stílusban.

– Az elmúlt éveket azzal töltöttem, hogy egyenesbe hozzam a karriereteket, minden időmet és energiámat a munkába

toltam, a tiéd tök pöpec volt, de...
Amióta Aszádéknak is bejött, bazki,
gyerek, én örülök neki a legjobban, de
azóta... Nincs sok dolgom, megy nekik
egyedül is, hébe-hóba kellek. És közben
volt időm körbenézni, és nem tetszik,
amit látok. Hol a francba van az életem?

– Oké, ez tök érthető, kirepültek
Aszádék, több lett a szabadidőd, minden
projekt elindult a maga útján – értettem
meg.

– Ez a baj, gyerek. Egyikőtök sem
volt soha projekt. Barátok voltunk, most
meg – tárta szét a karját – sehol semmi.

– Ez nem igaz – cáfoltam meg, majd
összeráncolt homlokkal emeltem fel a

dohányzóasztalról egy könyvet, és kérdőn mutattam felé. – Stresszoldó színező felnőtteknek?

– Kicsit zaklatott voltam mostanában... – motyogta.

– De nem értem. Hol vannak a régi haverjaid? A tetkósok?

– Kiesett pár év, nekik családjuk lett, nekem meg ti. Más életünk van – rázta a fejét.

– Hhaj – huppantam le a kanapéra sóhajtván, és az ölembe vettem Körte laptopját. – Megnézhetem?

– Persze – ült le mellém.

A gépén megnyitottam a bejelentkezett Facebookját, és

érdeklődve néztem a hírfolyamot, a frissen posztolt ismerőseit fürkészsze.

– Ez ki? – mutattam egy nőre.

– Koncertszervező – felelte.

– És ez?

– Van egy klubja, csináltunk ott

Nagy Márknak egy bulit.

– Ő ki? – mutattam egy újabb arcra.

– Jegyirodás csaj.

– Te jó ég, Körte, itt mindenki

csak munkakapcsolatod van?

– Azok jelölnek be! Konkrétan csak

azokkal találkozom –háborodott fel.

– Hol vannak a barátaid?

– Nincsenek? – kérdezett vissza

egyszerűen.

– Jó, oké. Tovább – nézelődtem a szám szélét rágva. – Ő kicsoda?

– Na, róla fogalmam sincs – legyintett hanyagul, és már görgettem is tovább, megpróbálva figyelmen kívül hagyni Nagy Márk egymillió szelfijét, és életének minden megosztott pillanatát. Amióta kitöröltük egymást mindenhol, nem láttam rá semmilyen felületére, így kissé meglepett, hogy hirtelen szemben találtam magam a Márkerek kommentjeivel, akik minden egyes, szinte ugyanolyan Nagy Márk-képet úgy ünnepeltek, mintha csak valami különleges dolog történne.

– Hééé! – akadt meg a szemem egy

ismerős arcon, amikor túl voltam egy adag Nagy Márk-poszton, ami elárasztotta Körte falát. – Nézd csak! Betty! Ipszilonnal – mutattam mosolyogva Körte londoni love storyjának másik szereplőjére, és őszintén megörültem annak, hogy látom. A fotón tagelve volt, egy csoportkép résztvevőjeként jelölték meg, nyilván idegenvezetőként kísérte a fényképen szereplőket.

– Látom – pillantott Körte fél szemmel a képernyőre.

– Beszéltetek azóta? – érdeklődtem.

– Nem igazán. Néha lájkolom egy képét – ismerte be.

– És utána?

– Néha ő is lájkol engem – felelte.

– És te mondd magad felnőttnek –

húztam össze a szemem a zavart menedzseremet fürkészve, majd úgy döntöttem, a kezembe veszem az irányítást, így gépelni kezdtem.

– Mit csinálsz, gyerek?

– Ráírok.

– Nehogy rá írd a nevemben! –

ragadta meg a laptopot, és ki akarta venni a kezemből.

– Már késő, elküldtem – húztam be a nyakam, és mielőtt Körte dührohamot kaphatott volna, csillogó szemmel szóltam rá. – Nézd, már ír is!

– Mit írt? – hajoltam oda hozzám.

– Visszaköszönt – magyaráztam.

– Most mit írsz neki??

– Megkérdezem, hogy van, de ne izgulj már – nevettem fel. – Ah, azt írja jól van és a múltkor eszébe jutottál.

– Miről?

– Megkérdezem – gépeltem sebesen. – Azt mondja, ment hozzá egy zenészcsoporthoz forgatni – olvastam fel. – Ez mekkora kamu, csak tudatni akarja veled, hogy gondolt rád – vigyorogtam.

– Miért lenne kamu? – kérdezte Körte, mire értetlenül meredtem rá.

– Zenészkörökben mozogsz, zenészekkel dolgozol, tudnál róla, vagy

valamilyünk tudna róla. Mondj gyorsan egy bandát, akik Londonban forgattak az elmúlt időszakban. Na? Semmi? Mert nem volt.

– Bazki – húzta össze a szemét Körte. – Utálom, hogy felnőttél, gyerek. Miért nem maradtál kicsi, megszeppent, és aranyos? – dünnyögte, de mivel figyelmen kívül hagytam, dühödten szólt rám. – És most mit feleltél.

– Hogy neked is eszedbe jutott Betty. Amikor londoni repjegyet néztél.

– Mit csináltam? – kerekedett el a szeme. – Nem is néztem londoni repülőjegyet!

– Várj! Ír valamit. Hú, de lelkes! –

néztem a friss üzenetre. –Azonnal tudni akarja, hogy mikor mész, mert akkor úgy vállal csoportokat – olvastam fel vidáman.

– Mi van? Nehogy elküldd Londonba! Gyerek, mit művelsz? – rémült meg Körte.

– Pillanat, várj már – csitítottam, teljesen kihagyva a dologból.

– Most mit csináltál?

– Megkérdeztem, hogy mikor nem dolgozik, mert akkor úgy alakítod az utadat.

– Gyerek, nekem nincs semmilyen utam Londonba! – háborgott.

– Nem akarlak megijeszteni, de... –

fordítottam felé a laptopot, hogy lássa.

– Ez mi? – ráncolta a homlokát.

– Ez, kérlek – néztem rá én is. – A beosztása erre a hónapra. Minden szabadnappal együtt. Valaki nagyon örülne neked – vigyorogtam a friss kerítő szerepet betöltve. Egészen könnyen ment.

– Hm – tűnődött el Körte. – Bírtam azt a csajt.

– Tudom – biccentettem. – Ő is bírt téged.

– Gondolod? – csavargatta fonott szakállát.

– Hát, most éppen elküldte a last minute járatok listáját – ráncoltam a

homlokomat, a linket megnyitva. – Hé, itt egy vasárnap reggeli fapados. Azonnal foglalható.

– Nem megyek el Londonba vasárnap! – kérte ki magának.

– Miért nem?

– Azt – rázta a fejét – , azt nem tudom – gondolta át. – Miért is nem?

– Ugye? – vigyorogtam. – Nem dolgozik vasárnap és hétfőn – néztem át Betty csoportjainak listáját, amihez mondjuk nem sok közöm volt, de igazából az egészhez sem, így nem tartottam külön bunkóságnak a szabadnapjai csekkolását.

– Körte, ezer éve nem voltál

szabin, sőt – gondoltam át. – Amióta ismerlek, nem voltál sehol, ami nem munka. Ennyi jár. Ennyi mindenkinek jár – mondtam szomorúan.

– A fenébe – sóhajtott, amikor átgondolta a hallottakat, végül megadta magát. – Jól van, gyerek, írd neki, hogy este ráírok, és megdumáljuk.

– Miért nem most? – csodálkoztam.

– Mert úgy jöttél hozzám, hogy gáz van. És szeretném hallani.

– Kösz – mosolyodtam el, és miután írtam Bettynek Körte nevében, lecsuktam a laptopot. – De lehet, hogy mérges leszel.

– Szoktam.

– Nem színezel közben? –
próbálkoztam, hátha a stresszoldás jót
tesz neki a mondandóm közben.

– Mit műveltél, te gyerek? –
méregetett gyanúsan.

– Természetesen semmit –
szögeztem le, majd belekezdtem.

Körte figyelmesen végighallgatott,
én pedig szint vallottam mindenről.
Beismertem mindent, úgy mondtam el,
ahogyan történt, nem ferdítettem semmin,
egyszerűen csak elmeséltem az egészet
onnantól kezdve, hogy Balogh mindenkit
kiküldött az irodájából, Nagy Márkot és
engem kivéve.

– Jézusom – forgatta a szemét,

amikor a végére értem.

– És most így állunk – fejeztem be.

– Bocs, hogy nem mondtam, de Nagy Márk megígértette velem...

– Na jó – dörzsölte meg a homlokát. – Az első, és legfontosabb. Mutasd a számot.

– Oké – vettem fel újra a laptopját, és megnyitottam a programot. Miközben szerkesztettem, Körte a gondolataiba merülve ült a fotelben.

– Az a címe, hogy *Nélküled?* – kérdezte hirtelen.

– Igen – feleltem.

– És tényleg akkor írtad, amikor...
a CsASz éjszakáján?

– Igen.

– Azóta nem írtál neki semmit?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Nem is fogsz?

– Remélem – mondtam őszintén,

mert Körte pontosan tudja, hogy milyen lelkiállapotban szoktam dalokat írni. Főleg Nagy Márknak. – Kész van. Beírtam hozzá a szöveget is – nyomtam a kezébe a laptopot a nyers változattal.

Körte egymás után háromszor végighallgatta a zongorát, hozzáolvasva magában a szöveget, majd kérte, hogy énekeljem fel az alapra, én pedig megtettem. Mikor befejeztem, a menedzserem a fejét csóválva nézett

rám.

– A francba gyerek, egyre jobb vagy.

– Tetszik? – mosolyodtam el hálásan.

– Ez nem tetszik. Ez kicseszett jó! – lelkesedett. – Letarolja vele a szemétláda Gerit és Pi egész bandáját.

– Örülök – biccentettem elégedetten.

– Hogy tudsz neki ilyet írni? – ingatta a fejét. – Vagy kérdezek jobbat. Tudsz másnak is ilyet írni?

– Nem tudom. Balogh ma kért fel arra, hogy a frissen szerződötteknek írjam én a bemutatkozó dalokat. Még egy

cetlit is adott, hogy nyomatékosítsa a kérését.

– Mennyi az annyi? – röhögte el magát fintorogva.

– Meg sem néztem – turkáltam a táskámban, és előhalásztam a kiadó tulajdonosától kapott papírt, majd átadtam Körtének.

– Magához képest nagylelkű. Nagyon akarhat tőled szövegeket.

– Nem hiszem hogy menne, csak úgy egy idegennek, aki...

– Aki nem Nagy Márk? – segített ki.

– Hát – tűnődtem el – , lehet.

– Ráérsz átgondolni, gyerek.

– Tudom – vontam meg a vállamat.

– Te – nézett rám hirtelen. – Azt

mondod, Márk tudja, hogy Tomival...

– Aham.

– És erre meghívott mindkettőtöket a bulijára? – röhögött fel.

– Igen – dűnnyögtem. – De lehet, hogy csak azért, mert nem tudom, megbékélt ezzel az egész szituációval – próbálkoztam, de Körte vállát még jobban rázni kezdte a nevetés.

– Úgy ismered?

– Nem. De hátha – sóhajtottam gondterhelten.

– Gyerek, tartsd a frontot szombatig.

– Hogy érted?

– Nagy Márkról beszélünk. Ha egy pillanatig is elhitted, hogy beletörődik abba, hogy szakítottál vele, és utána mással jársz, akkor nem ismered eléggé.

– Nem akarok a kattanása lenni. Nem akarok a hülye játékában részt venni. Nem akarom, hogy azért akarjon, mert megint tudja, hogy nem kaphat meg. Amikor ott voltam, gondolkodás nélkül eldobott... – emlékeztettem.

– Nem számít.

– Hogyne számítana! – kerekedett el a szemem.

– Figyelj. Az egyetlen ember vagy a világon, akit szeret saját magán kívül.

– Szeretett – javítottam ki.

– Ahogy jobban hangzik számodra

– hagyta rám. – Ha szerinted Nagy Márk lemondott rólad, akkor nagyon benézed a dolgokat. Akkor is rajta vagy a társasjáték-tábláján, ha azt hiszed, már az előző körben kiestél.

– Nem játszhat velem, Körte.

Kedvelem Tomit, tényleg kedvelem! – magyaráztam.

– Jól van, gyerek, de ha elfogadsz egy tanácsot, akkor addig elkerülöd Nagy Márkot, amíg nem azt hajtogatod folyamatosan, hogy szereted Tomit. Ha csak kedveled, akkor menekülj Márk közeléből.

– Nem érdekel, Körte. Biztos vagyok magamban és az érzéseimben – erősködtem.

– Ó, én azt tudom. De Nagy Márk is biztos magában. És akkor úgyis megszívod.

– Kösz a biztatást – nevettem fel.

– Bármikor – felelte. – Figyelj rám, gyerek. Az van, hogy te vagy Nagy Márk életében az apró betűs rész...

– A micsoda vagyok? – húztam össze a szemöldökömet.

– Tudod, az apró betű. Amivel senki nem foglalkozik, amivel senki nem számol, amit senki nem olvas el. De közben mindenki tudja, hogy abban van a

lényeg. Apró betű.

– Csodás hasonlat volt, köszönöm – sziszegtem kelletlenül.

– Ez van – húzta el a száját kínosan, én meg a hajamba túrva megráztam a fejem, és témát váltottam.

– Na, rendelünk egy repülőjegyet Bettyhez, ipszilonnal? – vigyorogtam.

Körte megdörzsölte a homlokát, és átgondolta a dolgot.

– Jó, nem bánom, szabadságra megyek.

– Éljen – ragadtam meg a laptopot, és már nyitottam is az oldalt.

– De lemondhatóra állítsd.

– Oké.

– És vasárnapra!

– Oké.

– És csak akkor megyek, ha a szombati esküvő után minden rendben van, és itt tudlak hagyni két napra.

– Miért, szerinted mi baj lenne?

– Viccelsz, ugye? – meredt rám pislogás nélkül, majd amikor csöngettek, Körte kérdően nézett rám, mintha csak tőlem várná a választ arra, hogy ki érkezett hozzá.

Az ajtóhoz lépve értetlenül megragadta a kilincset, majd amikor kinyitotta, ledöbbenve nézett maga elé.

– Meghoztuk a pizzát – vigyorgott Bogyó, és kikerülve a lefagyott

menedzsert becsörtetett a házba, nyomában Pepével és Pudinggal.

– Mit kerestek itt? – fordult utánuk Körte, továbbra is értetlenül meredve rájuk.

– Beki említette, hogy átjön hozzád, mi meg megdumáltuk, hogy akkor mi is benézünk. És hozunk kaját – mutatta fel a dobozokat. – Viszont beleadnátok valamennyit? Mert semmi pénzem nem maradt.

– Persze – nevettem fel, és elővettem a pénztárcámat, majd kivettem belőle egy nagyobb címletű papírpénzt. – Tudsz visszaadni?

– Nem, de nem is akarok – röhögött

fel. Jellemző.

– Akkor... tök jó, én álltam az egészet – fintorogtam nevetve.

– Mint a régi szép időkben – helyeselt Puding.

– Igen, azzal a különbséggel, hogy akkor csórók voltatok, most meg kerestek pénzt a fellépésekkel. Hogy lehettek megint leégve? – szörnyülködött Körte.

– Hát az úgy volt, hogy az a csaj meg a barátnői – kezdte Pepe.

– Ne is mondd tovább – legyintett rájuk Körte, és amíg a fiúk nekiestek a pizzának, a menedzserünk leült mellém, és meglökte a karomat. – Te hívtad ide a

hülyéket, ugye?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Én tényleg csak annyit mondtam, hogy átjövök hozzád. A többiről nem tudtam – szóltam teljesen őszintén. – Talán te is hiányzol nekik. Erre még nem gondoltál?

– Körte, nyanya lettél, vagy mi a szar ez a színező? – emelte fel Puding az asztalról a könyvet. – Horgolni is szoktál?

– Kuss legyen, idióták! – förmedt rájuk, én meg elnevettem magam, és ahogyan egy pillanat alatt megtöltötték zajjal és élettel a helyiséget, rájöttem, ezer éve nem voltunk így. Kezdőcsapatként, Körténél.

Kissé nosztalgikus hangulatban ültem köztük, és miközben egy szelet pizzát ettem, eszembe jutott, amikor először találkoztam a fiúkkal Körténél. Istenem, de régen volt! Nádor Gergő még csak a Késtél-Geri volt, Nagy Márk még nem is jelentkezett a *Pop/Rock* műsorba, Aszádék punkszámokkal próbálkoztak, Evelin akkor még csak a YouTube-ra töltött fel feldolgozásvideókat, én pedig... Én pedig kiutálva a régi sulimból, felkapott, egyszlágeres előadóként kerestem magam és a helyem, teljesen összezuhanva a hirtelen rám nehezedő nyomástól... És csak egy helyen találtam meg önmagam.

Körténél, A Fogd Be A Szád formáció társaságában. Az emlékek felkúsztak a gerincemen, és mosolyogva emlékeztem azokra az időkre, amelyen már soha többé nem lesz.

– Hé! Ki utazik Londonba? – ordította Pepe artikulálatlanul, amikor meglátta a nyomtatóban hagyott visszaigazolást a repülőjegyvásárlásról.

– Körte – eszméltem fel a bambulásból.

– Vigyél minket is! – kérlelte azonnal Puding, aki úgy tűnik, mindenáron el akart utazni.

– Minek mész Londonba? – csodálkozott Bogyó.

– Várost nézek – közölte Körte hanyagul.

– Idegenvezetéssel – tettem hozzá mosolyogva.

– Csak nem a dögös londoni kísérőnk... – ámult Bogyó, és mellkasa elé téve a kezét, Betty előnyeit mutatta, nem túl diszkréten.

– Fejezd be! – szóltam rá unottan.

– Jó, csak azt mutattam, hogy emlékeim szerint – mutogatott tovább, de aztán egy szelet pizza arcon találta, ami Körte irányából érkezett. – Megdobtál! – nézett rá sértetten.

– És bármikor megteszem újra – vigyorgott Körte.

– Meddig nem leszel? – érdeklődött

Pepe.

– Csak két napra megyek.

– Kúl. Lakhatunk addig itt? –

kérdezte, és erre Bogyó és Puding is csillogó szemmel várta a választ.

– Mi? Minek lennétek itt addig? Mi

bajotok a lakásokkal?

– Aaaa – nyafogta Bogyó. –

Nemtom. Sosincs kaja.

– Akkor vegyetek – tanácsolta

Körte.

– És állandóan beszélnek a

szomszédok – nyöszörgött Puding is.

– Talán mert délután háromkor

buliztok – vágtam rá a fejemet ingatva.

– De Beki, kölyökzenekar lettünk, hajnali ötkor kelünk, hogy odaérjünk a fellépésekre, ezért korán fekszünk, ahhoz viszont legkésőbb délután négykor be kell rúgnunk, hogy ki is aludjuk másnapra. Nem könnyű – panaszkodott, de mielőtt még megsajnáltam volna őket, átgondoltam a dolgot.

– Az nem jutott még eszetekbe, hogy mondjuk kevesebbet igyatok és bulizzatok?

Válasz helyett a három Aszád őszinte arcon röhögését kaptam meg, így inkább nem szóltam többet, csak hallgattam a fiúk sztorizgatásait, és azt, ahogyan Körtének elmesélnek egy rakás

olyan dolgot, amiből kimaradt.

– Hé, mosolyogjatok, tolom a Snapchatre – emelte fel a telefonját Bogyó, és készített egy szelfit, amit én le is screenshotoltam, és feltöltöttem az Instagram-oldalamra, betagelve Aszádékat és Körtét is, majd tovább beszélgettünk, amikor az asztalokon hagyott telefonok egymás után kezdtek csörögni, csipogni, villogni, pittyegni...

– Mi a...? – kérdezte Körte.

– Evelin írt, hogy miért nem hívtuk, ha együtt pizzázunk. Meg van sértődve – olvastam fel megbánó arccal.

– Nekem is tombol, hogy tahók vagyunk, amiért kihagytuk! Mármint mi

hárman – mutatott magukra Puding – ,
amiért nem szóltunk, hogy ide jövünk.
Azt is írja, hogy úton van, hagyjunk neki
pizzát.

– Nekem, azt írja, hogy jön, várjuk
meg – olvasta fel Bogyó.

– Igen, nekem is üzent újra, hogy ne
menjünk el, már úton van – meredtem a
telefonomra.

Mint kiderült, Evelin mindenkinek
több üzenetet is küldött, amiben biztosít
minket arról, hogy semmilyen közös
programból nem áll szándékában
kimaradni csak azért, mert van barátja,
és fogalma sincs, hogy képzeltük, hogy
kihagyjuk, úgyhogy várjuk meg, érkezik.

És miután Evelin kidühöngte magát, mintha csak valami nem stimmelne, teljesen egyszerre néztünk össze, úgy mint akik tudják, hogy valami hiányzik. Aztán a tekintetünk Körte rezgő telefonjára vándorolt, ő pedig biccentve konstataálta, hogy ezt most neki kell kezelnie, majd felvette a telefont.

– Szia, Márk. Nem, nem bulizunk nélküled. Nem, nem hagytunk ki semmiből. Nem, ez nem direkt volt. Nem – ingatta a fejét megállás nélkül Körte, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt elszédül. – Nem, csak mi vagyunk itt, akik a képen voltak, és Evelin, aki éppen úton van. Nem, nem kell ide jönnöd.

Várj – fogta le a telefont, és riadtan nézett ránk. – Azt kérdezi, hogy a születési ajándékáról van szó, azért nem hívtuk?

– Mi? Vennünk kell neki valamit? – akadt ki Bogyó. – Nincs pénzünk, basszus, csekkek jöttek az albérletbe, állítólag ki kell fizetnünk olyanokat, mint villanyszámla – magyarázta.

– Én már adtam neki egy dalt – tettem fel a kezem védekezőn.

Körte bólintott, és újra a füléhez emelte a telefont.

– Nem, Márk, ennek most nincs köze a születésnapodhoz, vagy hozzád. Csak itt lógunk nálam. Jó. Jó. Jogos. Értem.

Oké. Jó. Jó. Szia – tette le.

– Mit mondott? – érdeklődtem.

– Tíz perc, és itt van – közölte, bár nem nagyon lepődött meg senki. – Ja, és neked azt üzeni, hogy a dalt nem születésnapjára kapta, mert Balogh utasítására adta – mondta nekem csak úgy mellékesen.

– Attól még az volt az ajándékom! – akadtam ki. – Még be is csomagoltam – érveltem, de nem igazán foglalkozott velem senki.

Negyedórán belül ténylegesen teljes lett a csapat, és amikor Evelin és Nagy Márk is csatlakozott, hosszú idő után ez volt az első alkalom, hogy újra

együtt voltunk. Kerek egészként.

– Szóval – huppant le mellém Márk a kanapéra.

– Ülj el innen – közöltem azonnal, rezzenéstelen arccal.

– Bocs, Beka, mielőtt többet képzelsz bele a dolgokba, csak itt van hely – mutatott körbe.

– Akkor elülök én – tápászkodtam fel.

– Nagyon biztos lehetsz a tízből nyolcasban, ha ennyit nem bírsz elviselni – zrikált, mire bosszúsan megráztam a fejem, és visszaültem.

– Tominak hívják, ne nevezd nyolcasnak, ne becézd, sőt, inkább ne is

emlegesd. Ja, és mindenben biztos vagyok – néztem a szemébe, állva a tekintetét, ami rejtett mosolyt takart.

– Akkor eljöttök a születésnapomra? Tomóval?

– Úristen, de idegesítő ember vagy – túrtam a hajamba. – Ő elmegy, én nem.

– Miért nem? Hozhatnátok közös ajándékot. Az olyan hivatalos dolog, megpecsételi a kapcsolatokat – gúnyolódott.

– Gyerekes vagy – közöltem egyszerűen. – És tőlem már kaptál ajándékot – fújtam az igazam.

– Aztarohadt! – üvöltötte el magát Bogyó hirtelen. – Márk, ki ez az Insta-

oldaladon? Akiről ma raktál fel képet?

– Mi? – nézett tettetett értetlenséggel, aztán, mintha csak eszébe jutott volna, lazán legyintett. – Ja, ő Detti. A barátnőm – mondta hanyagul, én pedig reakció nélkül ültem a helyemen, az italomba kortyolva, miközben mindenki, beleértve Evelint és Körtét is, megnézték a telefonjukon, hogy miről, vagyis inkább kiről van szó. Pókerarccal figyeltem az elismerő pillantásokat, és nem okoztam akkora örömet Márknak, hogy én is megnézzem, hogy kiről van szó. Mindig is gyönyörű lányok vették körül, el tudtam képzelni, hogy milyen fotóról lehet szó. Csak ültem ott, és

vártam, hogy a többiek befejezzék Nagy Márk barátnőjének csekkolását.

– Bazz, ez a legdögösebb... – kezdte Pepe, majd kínosan megakadt, és rám nézett, mintha csak tőlem függne, hogy elmondhatja-e a véleményét. A hirtelen beállt csendben mindenki engem fürkészett, én pedig őszintén elnevettem magam.

– Ne már, mondjátok nyugodtan, miattam ne... Vagyis ne vicceljeteK, nekem ez nem gond, semmi közöm hozzá – szóltam teljesen természetes hangsúllyal.

– Huh, kösz, Beki, mert ez a csaj tényleg nem semmi. Márk, dobd már

légyszi, hogy megvigasztalhassam. Vagy vigasztaljon ő engem. Sírni szeretnék a keblén – ábrándozott Pepe, a többiek pedig rajta nevettek, amikor éreztem, hogy Márk fürkészve néz, az arckifejezésemet vizsgálva, mintha csak keresne valami árulkodó jelet. Kedvesen felé fordulva felvontam a szemöldökömet, amolyan „igen?” stílusban, amivel nem igazán tudott mit kezdeni, csak kacsintott egyet, és felállt, hogy hozzon magának inni.

Jó, nem érdekelt a lány, vagy oké, hívjuk Dettinek, azonban... Ebben a szituációban én egy volt barátnő voltam, akkor is, ha egy extra rövid ideig tartó

kapcsolatról beszélünk, így exként megvolt a jogom ahhoz, hogy egy pillantást vessek a képre. Így aztán, abban a pillanatban, hogy Márk hátat fordított a hűtő előtt, Evelin azonnal felém dobta a telefonját, ahol az Instakép volt megnyitva, én elkaptam a levegőben, egy másodperc alatt szemügyre vettem a fotót, majd vissza is hajítottam a mobilt. Márk becsukta a hűtő ajtaját, egy üveg ásványvízzel fordult vissza felénk, és a szájához emelve gyanúsan nézett körbe a társaságon. Aszádék visszatartott nevetéssel meredtek maguk elé, Körte a fejét lehajtva nyomkodta a telefonját,

Evelin a fotelben ülve dúdolgatott, én pedig mosolyogva néztem Márkra.

– Mi az? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Semmi – közöltük tökéletesen egyszerre, Márk pedig továbbra is gyanakodva ült vissza mellém, és felém fordult.

– Hol a telefonod? – érdeklődött összehúzott szemmel.

– Passz, valahol a táskámban – vágtam rá talán túl hamar, aztán zavartan elnevettem magam. Tudtam, hogy tudja, hogy valahogy csekkoltam a barátnőjét, amíg megfordult, de egyszerűen képtelen volt bizonyítani, ez pedig túlságosan

szórakoztató volt mindannyiunknak, ezért
végül mindenkiből kitört a nevetés.

9.

Egyikünk sem beszélt arról, hogy miért voltunk utoljára hónapokkal ezelőtt így együtt, mert az olyan sérelmeket szakított volna fel, aminek következtében egy pillanat alatt kitört volna a balhé. Nagy Márk és én, Aszádék elköltözése, Evelin új kapcsolata, Körte magánya... Túl sok volt a levegőben a megoldatlan konfliktus, így aztán azt láttuk a legjobbnak, ha úgy teszünk, mintha semmi sem történt volna, egyszerűen csak sztorizgattunk, bepótolunk ezer kimaradt beszélgetést, és nem is tudom.

Csak jól éreztük magunkat. Aszádék és Nagy Márk természetesen vitték a sztorit, egymás szavába vágva meséltek extrémebbnél extrémebb szituációkról, volt ott beragadt öltöző a fellépésen (ez Aszádékkal történt), a színpadra dobott fehérnemű (ez nyilván Nagy Márknál), vagy éppen kitört csizmasarok (Evelin bicegett végig egy koncertet így). Óriásiakat nevettünk, minden történet egy másikba vezetett, miközben mindenki nagyon ügyelt arra, nehogy valami olyan hagyja el a száját, amivel rátapint valamire, ami kínos csendhez vezethet. Rég nevettem már ennyit, és ahogy néztem a többieket, megakadt a

tekintetem Körtén, aki boldognak tűnt. Pont úgy festett, mint aki visszakapta a családját. Amikor észrevette, hogy figyelem, hálásan rám mosolygott, én pedig zavartan széttártam a karomat, jelezve, hogy ez nem miattam történt. Hanem miatta.

– Valakinek telefon! – üvöltötte el magát Puding, amikor is mindenki egy pillanat alatt belátta, hogy nem az övé, így kizárásos alapon csak én maradtam.

Az Üres Utcák-szám egyre hangosabban szólt valahol a táskám mélyén, én felpattanva odaléptem, és megpróbáltam megkeresni a készüléket. Bár mindenki nagyon igyekezett

elkerülni a kínos témákat, a buli végül én nyírtam ki, mert legnagyobb igyekezetem ellenére sem találtam azt az átkozott telefont, a dal pedig végül olyan hangerővel üvöltött a készülékből, hogy félbeszakította a nappaliban ülők beszélgetését.

– Végre! Megvan – emeltem ki a táskámból ünnepélyesen, majd a kijelzőre pillantva a többiek felé fordultam. – Mindjárt jövök, egy pillanat – hagytam ott őket, és kimentem az ajtón. – Szia, Tomi – vettem fel, és kissé megborzongva az áprilisi estén, fél karomat magam elé tettem, mintha csak megvédhetne a hidegtől.

– Szia, Beki. Hazaértél?

– Öhm, még nem – ráztam meg a fejem, mert a klipforgatás után azt beszéltük meg, hogy ő elmegy megünnepelni a fiúkkal a forgatást, ahová bár hívott engem is, úgy éreztem, csak kedvességből teszi, mert nem sok keresnivalóm lett volna kívülállóként azon a bulin, így én mondtam, hogy átugrom Körtéhez, utána pedig beszéljünk. Csak éppen azzal nem számoltam, hogy hosszú órákra leragadok a menedzseremnél.

– Ja oké, nem akartalak zavarni, csak még nem hívtál, és aggódtam, hogy rendben hazaértél-e – mondta, mire

ösztönösen elmosolyodtam.

– Még itt vagyok, de nemsokára indulok, és hívlak – szóltam.

– Dolgoztok?

– Nem, csak beszélgetünk. Átjöttek a többiek is, és elszaladt az idő, nem is vettem észre – magyaráztam.

– Az tök jó.

– Igen – bólintottam.

– Aszádék?

– Igen, meg Evelin – bólintottam, aztán szorosan lehunytam a szemem, előre félve, hogy ez mennyire borzalmasan fog hangzani. – És Nagy Márk.

– Ah. Klassz – változott meg a

hangsúlya, én pedig egy pillanatig sem hibáztattam érte.

– De már indulok is. Otthonról felhívlak.

– Ráérsz, beszélgetsek csak, meg ilyesmi.

– Nem, nem. Amúgy is menni készültem – erősködtem, bízva abban, hogy nem gondol semmi olyanra, amire nem kell gondolnia. – Fél óra, és hívlak.

– Jó – hagyta rám.

– Figyelj – jutott eszembe.

– Hm?

– Éppen... Szóval Aszádék megették előlem az összes pizzát

– Szomorú történet – nevette el

magát.

– Az. És mindennapos. A lényeg, hogy éhes vagyok...

– Kicsit én is – szólt.

– Gyros? – próbálkoztam.

– A török szomszédodnál?

– Hát, én Kemál éttermére gondoltam, de biztos beenged a lakásába is – próbáltam viccelni, és úgy tűnt, bejött, mert Tomi elnevette magát. – Fél óra, és ott vagyok.

– Biztos, hogy nem maradnál tovább Körténél?— bizonytalanodott el.

– Nem – feleltem határozottan.

Miután kinyomtam a hívást, sóhajtván próbáltam rendet tenni

magamban, végül bólintva, mintha csak igazat adnék magamnak, úgy döntöttem, helyesen cselekszem. Nagyon klassz volt néhány órára újra a többiekkel lenni, csapatként, de nem tehetem meg egy teljesen normális sráccal, hogy eltúrje, éppen a volt barátom társaságában ücsörgök. Ezt senkitől nem lehet elvárni. Visszamentem a házba, és miközben a többiek valamin nagyon nevettek, én felemeltem a táskámat, és odaléptem hozzájuk.

– Bocs, srácok, de nekem mennem kell – szoltam, félbeszakítva a beszélgetést.

– Jól van, gyerek, örülök, hogy

jöttél – búcsúzott Körte.

– Szia, Beki – intett Evelin.

– Hagysz nekünk pénzt? – kérdezte

Bogyó.

– Hülye! Hagyd a gyereket! –

förmedt rá a menedzserünk. Pepe és Puding vihogva megpróbáltak kontrázni Bogyóra, egyikük a telefonomat kérte volna el, a másik pedig a kabátomat, hogy feltehesse online aukcióra, és szerezzon belőle pénzt. Nevetve ingattam a fejem, majd megállapodott a tekintetem Nagy Márkon. Aki mosolyogva nézett. És az sose jó.

– Az a helyzet, hogy nekem is dolgom van – tápászkodott fel. –

Megyünk egy taxival?

– Nem!– vágtam rá kapásból, a többiek pedig amolyan „műsor van” stílusban néztek ránk.

– Elmentem. Sziasztok – intettem úgy általánosságban, figyelmen kívül hagyva Márk szándékát, hogy menjünk egy taxival, és gyorsan leléptem.

A kerten átgyalogolva még visszanéztem a házra, és feltűnt Körte anyukája az erkélyen.

– Csókolom, Körte néni! Köszönöm a palacsintát! – kiáltottam.

– Egészségedre, Bekikém – integetett kedvesen, majd mosolyogva kiléptem a kapun, és vártam a taxit.

Néhány másodperc múlva becsapódott mögöttem az ajtó és oda sem néztem, csak lehunyt szemmel vettem tudomásul hogy Nagy Márk megáll mellettem.

– Nem jöhetsz velem egy taxival –
suttogtam fáradtan.

– Nyugi, Beka – fordult felém. –
Hívtam én is egyet. – Oké.

Néma csendben álltunk egymás mellett, a sarkot figyelve, hátha meglátjuk a rendelt kocsí fényszóróját bekanyarodni.

– Milyen kihalt ez az utca –
tűnődött Márk. – Szinte üres... –
motyogta, én meg elfordítottam a fejem,

hogy lenyeljem a nevetésemet, és ne lássa, hogy kivételesen tényleg vicces volt, amit mondott. – És, mi a program? – érdeklődött.

– Márk – fordultam felé, és a szemébe néztem. – Mit akarsz? Miért csinálod ezt?

– Mit? Egy tök normális kérdést tettem fel, gondoltam, elütöm az időt, amíg várakozunk. De jó, akkor hagyjuk – vette elő a telefonját.

– Most mit csinálsz? – szégyelltem el magam, mert lehet, hogy tényleg hirtelen voltam vele, holott nem csinált semmit. Vagyis semmi olyat, amit bizonyítani lehetne.

– Semmit – vonogatta a vállát, aztán valamin nevetni kezdett. Gondolom, egy poszton, vagy videón, esetleg üzeneten. Mindegy, engem teljesen kizárt, így miközben ő valamin remekül szórakozott, én kínosan ácsorogtam mellette. A taxi meg nem volt sehol.

– Jó – adtam meg magam. – Eszünk egy gyrost, ennyi – válaszoltam a kérdésére, amit azelőtt tett fel, hogy direkt nyomkodni kezdte volna a telefonját.

– Kemálnál? – érdeklődött, egy pillanat alatt elrakva a telefonját. Annyira tudtam, hogy csak azért csinálta,

hogy szóra bírjon. Én pedig bedőltem neki. A fenébe.

– Igen – válaszoltam.

– Most, hogy mondod, én is ennék egyet... – kezdte, de mielőtt befejezhette volna, közbevágтам.

– Márk, eszedbe ne jusson!

– Miért? Elvitelre kérem. Nem fogom zavarni a romantikus estéteket Tomóval.

– Tomi!

– Mindegy – szólt hanyagul.

– Tudod, mit? Azt csinálsz, amit akarsz – ráztam meg a fejem, bízva abban, hogy a közömbösségem majd elveszi a kedvét.

– Tudom – vigyorgott.

– Jöhetne már a kocsí –
dünnyögtem. – Neked mit mondtak,
mikor jön?

– Micsoda? – kérdezte reflexből,
nekem pedig tátva maradt a szám.

– Nem is hívtál taxit, ugye? –
löktem meg a karját dühösen, Márk
pedig röhögve ellépett előlem.

A következő pillanatban
bekanyarodott az utcába a rendelt autóm,
én pedig integetve lesétáltam az útestre.
A kocsí megállt mellettem, majd a sofőr
zavartan lehúzta az ablakot.

– Körte névre volt egy fuvar —
mondta kissé értetlenül.

– Igen, az én leszek. Illetve nekem szól – javítottam ki magam, mert általában Körte adatait adom meg mindenhol. Ezt még akkor alakítottuk ki, amikor berobbant a *Késtél* és mindenhol túl nagy, sokszor pedig kezelhetetlennek tűnő érdeklődés kísért. Beszálltam a hátsó ülésre, majd bementam a címet, az autó pedig elindult. Nem akartam, de valamiért ösztönösen hátranéztem, és ahogyan láttam Márkot a járdán ácsorogni, a telefonjával a kezében, bosszúsan megdörzsöltem az arcomat – Várjon. Vissza tudnánk tolatni? – kértem a sofőrt.

Márk kérdően nézte a visszaguruló

autót, majd kinyitottam a hátsó ajtót, és kiszóltam.

– Gyere már, szállj be – motyogtam idegesen, majd átcsúsztam a másik ülésre, Márk pedig vigyorogva beült a helyemre. – Két cím lesz – szóltam előre a sofőrnek.

– Mi a másik?

– Előbb tegyük ki őt, utána majd navigálok – közölte.

– Rendben. Hé, te... te Nagy Márk vagy – ismerte fel a sofőr az ajtónyitáskor felgyúlt lámpa fényében.

– Így van.

– Bírtam a bunyódat a neten. Vagy tízszer megnéztem a videót – lelkesedett.

– Köszönöm – biccentett Márk,
majd miután elindultunk, mosolyogva
nézett felém.

– Mi az? – kérdeztem.

– Tudod, Beka, amikor legutóbb
fordítva volt ez a szituáció, én sokkal
jobban oldottam meg...

– Miről beszélsz?

– Te visszatolattál, hogy felvegyél.
Én kiszálltam, és visszasétáltam hozzád
– emlékeztetett a napra, amikor
összejöttünk, nekem meg az emlékek
hatására összeugrott a gyomrom, és
elfordítottam a fejem az ablak irányába.

– Ha akkor továbbmentél volna,
sok kellemetlen percet megspórolsz

mindkettőnknek – sziszegtem.

– Ah, ez fájt – nevette el magát erőltetetten

– Ha tudnád, nekem hogy fájt sok minden – kontráztam.

– Hát ja. De mindegy is. Most már minden oké. Te Tomóval jársz.

– Mondd, direkt csinálod? – förmedtem rá.

– Mit?

– Miért nevezed így? Miért hozod fel állandóan? Márk, mi a fenét művelsz? Mit akarsz? – meredtem rá szomorúan. – Értsd meg, hogy szeretnék boldog lenni. Mert úgy érzem, hogy megérdemlem! Mert nem csináltam

semmi rosszat, mégis rossz dolgok történtek velem. És mindegyiknél ott voltál! Sőt! Mindegyiket te okoztad! Nem érted? – néztem rá könyörgőn. – Bármilyen játékot is űzöl, nem veszek részt benne. Már nem – ingattam a fejem. – Kedvelem ezt a fiút, és nem hagyom, hogy csak azért elszúrd nekem, mert sérti az egódat a kialakult helyzet!

– Kedveled? – vont a fel a szemöldökét.

– Igen, Márk. Kedvelem – erősítettem meg.

– Szólj, ha majd baromira szereted – kacintott rám magabiztosan, én pedig csalódottan megráztam a fejem.

– Mert azzal aztán marha sokra mentem – fröcsögtem, és lehunyva a szemem, elfordultam.

– Hééé! – törte meg a kínos csendet a taxis, és engem fürkészett a visszapillantóban. – Te Bexi vagy!

– Olyasmi – dünnyögtem kelletlenül.

– Imádom az *Illúziót* – dicsért meg.
– Várj, itt van a Spotify lejátszási listámban.

– Ne, nem szükséges – próbálkoztam, de addigra késő volt, már elindult a szám.

A fejemet fogva hallgattam a saját számomat, mellette pedig Nagy Márk ült

szótlanul. „Amikor érzem, hogy hazudtál nekem, és a hazug szavak csak hazugságot szültek, amikor tapogatni lehet a csendet, és az én csendemet rejti a te csened, akkor tudom, hogy elveszítettelek ezúttal örökre” Szólt a hangom a taxis telefonjából, én pedig egy „francba”-mozdulattal fordítottam a fejem az ablak felé, és Kemál büféjének neonlámpáira meredtem. Megérkeztem.

– Mennyi lesz? – kérdeztem, de Márk megrázta a fejét.

– Hagyd, majd én rendezem a végén – szólt.

– Öhm. Köszí – motyogtam zavartan, és elkészönve kiszálltam a

kocsiból, ami továbbment. Nagy Márkkal együtt.

A körúton megálltam egy pillanatra, és mélyen beszívtam a hideg levegőt, majd összeszedve magam beléptem a büfébe.

– Beki! – üdvözölt Kemál vidáman, amikor megpillantott, és még a gyrosvágó kést is felemelte üdvözlés közben, a sorban álló vendégek nem kis rémületére.

– Szia – mosolyogtam a török szomszédomra, majd körbefordulva az étteremben, úgy tűnt, elsőnek érkeztem, ezért egy hátsó asztalhoz sétáltam, leültem, és bedugtam a fülhallgatómat a

fülembe. Miközben a *This Year's Love*-ot hallgattam, megpróbáltam rendezni magamban a gondolataimat. Aztán nyílt az ajtó, odafordultam, és... És Tomi helyett Nagy Márk sétált be, mire reflexből kirántottam a fülhallgatómat, értetlenül nézve rá.

– Nagy Márk! – lelkesedett Kemál, ezúttal magasabbra emelve a húsvágót, és komolyan a frászt hozta a vendégeire.

– Szia, Kemál – mosolygott rá Márk.

– Itt fogyaszt? Bekivel?

– Nem, elvitelre kérném.

Borjúgyros, hagyma nélkül – adta le a rendelését.

– Kemál csinálni gyrost Nagy Márknak – vigyorgott boldogan, Márk pedig körbenézett, és megállapodott a tekintete rajtam, aztán elindult felém, és az asztalomnál megállt. Kérdően néztem fel rá.

– Márk, mit művelsz itt, Tomi mindjárt jön, és nem akarom, hogy kínos legyen... – kezdtem, de Márk olyan pillantással nézett rám, hogy azonnal elhallgattam.

– Nyugi, Beka, már megyek is – kezdte. – De valamit... valamit tudnod kell.

– Igen?

– Elszúrtam, tudom, hogy elszúrtam

aznap este. De én ilyen vagyok. Én vagyok az, aki elszúrja, és te vagy az, aki segít helyrehozni. Csak... csak akkor nem segítettél.

– Mert mondjuk velem szúrtál ki a legjobban? – szakítottam félbe.

– Nem, Beka – ingatta a fejét kínosan röhögve. – Magammal szúrtam ki. Mit akarsz hallani? Hogy elszállt az agyam? Már megint? Hogy egy pillanatig nem gondolkodtam? Hogy én, állat, kockára tettem mindent, aztán el is buktam? Azt hiszed, nem tudom? Minden egyes pillanatban eszembe jut azóta is. Hogy miért voltam ekkora barom. De megtörtént. Nem tudom megváltoztatni a

dolgokat. Neked fogalmad sincs, hogy mennyire szerettelek. Hogy te vagy az egyetlen, aki valaha érdekelt. Akiért bármire képes lettem volna. Hogy amikor végre sikerült, akkor elszúrta, és pont te, pont te nem hagytál nekem annyi időt, hogy elmondjam, hülye voltam. Ott hagytál, Beka, szó nélkül, és rohadtul nem tudtam ezzel mit kezdeni. És most sem tudok. Mert oké, elvagyok nélküled, látod. Csak elég szar – mondta ki, én pedig elkerekedett szemmel hallgattam.

– Ezt miért most mondod? Miért két hónappal később? Elkéstél vele, Márk. Baromira elkéstél – suttogtam teljesen

ledöbbenve.

– Hát, úgy tűnik, hogy neked már csak ilyen késős sztorijaid vannak... – mondta kelletlen mosollyal az arcán. Ez talált. Süllyedt. – Na, kész a gyrosom – váltott át hirtelen, mintha az előbb nem mondta volna el azt a monológot, amit két hónapja várok tőle.

– Hé, héé! – pattantam fel ingerülten, Márk pedig érdeklődve fordult felém. – Ezt nem csinálhatod! – akadtam ki teljesen.

– Mit?

– Nem mondhatsz nekem ilyeneket.

– Dehogynem. Látod, nem? – mosolyodott el.

– De ez így nem fair.

– Az sem volt fair, hogy nem hallgattál meg, szakítottál velem, kitöröltél mindenhol, aztán legközelebb akkor láttalak, amikor összejöttél a világ legunalmasabb emberével – hadarta, de közbeszóltam.

– Tomi nem unalmas! – védtem ösztönösen.

– Mondj róla három érdekes dolgot. Gyorsan. Gyerünk – sürgetett. – Ketyeg. Na. Halljam. Gyorsan!

– Ne már – szóltam, folyamatosan agyalva a válaszon. – Nem... Nem tudom. Szereti a... – akadtam meg – szeret sétálni – mondtam ki.

– Azta! – biccentett Márk gúnyosan.

– Hihetetlen tag. És erre a különleges képességre mikor jött rá? Más is tud róla?

– Fejezd már be! – csitítottám. – Mi bajod van neked? Miért csinálod ezt velem? Miért teszed pokollá az életemet? – forgattam a szemem.

– Mert... – akadt meg – mert szerintem neked szórakoztatóbb a pokol velem, mint azzal a Tomival egy sima hétköznapi este. De majd rájössz. Én pedig ott leszek akkor – kacsintott rám, és a pulthoz lépett, ahol Kemál várta a becsomagolt gyrossal. Márk átvette, majd hadakoztak egy kicsit, mert Kemál

nem engedte fizetni, végül Márk elfogadta az ajándék vacsorát, és lazán az ajtó felé sétált, ahol éppen Tomi lépett be. – Csá, Márk – mondta egy kicsit megilletődve, miközben levette a sapkáját, és beletúrt a lelapult hajába.

– Tomi – fogott vele kezét Márk.

– Hát te... – próbálkozott.

– Beugrottam egy gyrosért – válaszolta hanyagul. – Híresen jó itt a kaja – tette hozzá vigyorogva.

– Nagy Márk, várj, felejteni baklava! – üvöltötte Kemál izgatottan, Márk pedig visszasétált hozzá a pulthoz az ajándék süteményért, miközben Tomi zavartan forgolódott, majd amikor

észrevett, odalépett az asztalomhoz, és lehajolva egy gyors pusztit nyomott a számra.

– Bocs, hogy késtem, de elengedtem a villamost, és inkább sétáltam – kezdte, én pedig bólintva figyeltem rá, de közben Tomi háta mögött a pultnál álló Nagy Márk elröhögte magát a hallottakon, és miután egy goromba pillantással ajándékoztam meg, feltartotta a hüvelykujját felém. – Régóta vársz? – kérdezte Tomi.

– Öhm. Nem, csak nemrég jöttem. Jöttünk. Márkkal egy taxival utaztunk, mert mindketten Körténél voltunk, és így egyszerűbb volt, egy fuvardíj, tudod, és

én itt kiszálltam, aztán... aztán azt hiszem, Márk is szeretett volna egy gyrost enni, bejött, és... És utána megjöttél – meséltem el nagyjából a történeteket Nagyjából.

– Na, én lépek, további jó szórakozást nektek – állt meg Márk az asztalunknál.

– Köszí – biccentett Tomi, én pedig csak összehúzott szemmel néztem Márkra, várva, hogy elmenjen végre.

– Akkor holnap? – érdeklődött szórakozottan.

– Én jövök – ígérte meg Tomi, hogy jelen lesz Nagy Márk születésnapján.

– Beka? – pillantott rám Márk.

– Sajnos nekem nem jó – ingattam a fejem, mire mindkét fiú kérdően pillantott rám.

– Oké – szólt végül Márk. – Akkor Tomi, holnap veled találkozom. Sziasztok. És jó étvágyat – szólt.

– Kösz. Éppen azon gondolkodom, hogy borjú- vagy csirkehúst egyek. De nem tudom – meredt maga elé Tomi, egészen gondterhelten.

Márk elkerekedett szemmel nézett rá, aztán rám, és úgy tűnt, remekül szórakozik.

– Hát, Tomi – kezdte – , melyiket kívánod? – érdeklődött.

– Ne ülj le! – eszméltem fel, de

késő volt, Márk maga alá húzta a széket, és kíváncsian nézte Tomit.

– Nem is tudom – vakargatta az állát.

– Séta közben nem találtad ki? – oltotta le Márk, de úgy tűnt, Tomi nem veszi a lapot, én pedig mérgesen felálltam.

– Hozok üdítőt – közöltem, és megragadtam Márk karját, jelezve, hogy jöjjön velem. – Márk pedig úgyis indult.

– Lehet, hogy borjú – gondolkodott tovább Tomi, én pedig elrángattam Márkot a pult irányába.

– Tűnés innen! Ne trollkodd szét a randimat! – sziszegtem.

– A mit? Ez egy randi? – röhögött a szemembe. – A tag azt sem tudja eldönteni, hogy mit egyen.

– Szia, Márk – köszöntem el, reakció nélkül hagyva a szekálását, és az ajtó felé lökdöstem. – És tanuld meg a dalszöveget. Az esküvőre.

– Te, Beka – kezdte volna, de nem engedtem szóhoz jutni.

– Tűnés – ismételtem zavartan.

– Na jó, legyen csirke! – kiáltotta felém Tomi, meghozva a döntést.

– Hallod, veszélyesen élsz, tesó – szólt neki Márk, én pedig nem bírtam tovább, idegesen kitártam az ajtót, és szinte kituszkoltam rajta.

– Egy szót se! – néztem rá szigorúan,

– Ahogy akarod – mosolygott Márk, és odahajolt hozzám, amitől kissé megrettentem, és hátrahőköltem, de elkapta a karomat, magához húzott, és adott egy puszit az arcomra. – Szia, Beka – suttogta.

– Szia – mondtam leblokkolva, és megfordulva bementem az étterembe. A pulthoz lépve felkavarva éreztem magam, és a krétával írt ajánlatokat bámultam a táblán, amikor egy mérges arc állt meg előttem. Kemál összeráncolt homlokkal meredt rám a pult másik oldalán, és a gyrosvágó kést élezte.

– Ki ez? – biccentett Tomi felé.

– A... a barátom. Vagy valami olyasmi – motyogtam.

– Kemál nem szereti – mondta egyszerűen.

– Mi? Miért? – kerekedett el a szemem, és úgy éreztem, kezd kicsúszni a kezemből az irányítás.

– Nem tetszik szeme.

– A szeme? Mi baja a szemének?

– Nem jó – ingatta a fejét a húsvágó kést élezve.

– Oké, elég lesz ebből – sóhajtottam. – Tomi szeme rendben van – szögeztem le. – Kemál, tudom, hogy nagyon kedveled Márkot, de... De én

pedig kedvelem Tomit. Kérlek, hogy
legyél vele kedves. A kedvemért.

– Jó – szipogta mérgesen. – Teszek
neki extra sok csípős? – próbálkozott.

– Nem! – néztem a plafon irányába
fáradtan. – Kérlek.

– Oké – adta meg magát, bár az
arckifejezése elárulta, hogy egyáltalán
nem szívesen fogad szót.

– Köszönöm – pillantottam rá
hálásan.

Visszaültem az asztalhoz, és
rámosolyogtam Tomira.

– Figyelj. A héten előfordul, hogy
sokat leszek Nagy Márkkal, valamiért
így alakult, de tudnod kell, hogy ennek

semmi jelentősége, és...

– Oké. Nem gond, már megdumáltuk – felelte lazán.

– Szuper – pillantottam rá megkönnyebbülten.

– Séta közben eszembe jutott egy új dal – váltott témát.

– Tényleg? Miről szól? – lelkesedtem.

– Hogy honnan jöttem. Hová tartok. Hol vagyok most. Kik az emberek körülöttem.

– Aham. Tetszik a koncepció – bólogattam. – Olyasmi, mint az Egyedül a tömegben? – gondolkodtam el, mert az a szám is hasonlóról szól.

– Ja! Csak más – felelte.

– Értem – mosolyodtam el furán. –

Itt a kaja – pillantottam fel Kemálra, aki kihozta az asztalunkhoz a rendelést (ilyet csak a családjának és barátainak tesz), lerakta elém a tálat, Tomi elé meg... Hát végül is ledobta elé a műanyag tányért. Szúrós szemmel néztem fel rá, amolyan „azonnal fejezd ezt be” pillantással.

– Bocsánat. Csúszik kezem – próbált disztingválni, Tomi pedig csak legyintett, jelezve, hogy semmi gond.

– Igen? – néztem Kemálra, aki a felszolgálás után továbbra is ott állt az asztalunk mellett, és gorombán nézett.

– Jó étvágy – dünnyögte.

– Köszönjük – bólintottam, és addig néztem rá mérgesen, amíg el nem ment az asztaltól. Utána a pultból figyelt minket.

– Milyen volt a klipforgatás megünneplése? – érdeklődtem, a villámra szúrva egy adag zöldséget.

– Jó – felelte szűkszavúan. – És Körténél?

– Klassz volt – mosolyogtam. Aztán ettünk.

Annyira fáradt voltam, hogy miután befejeztük a vacsorát Kemálnál, elköszöntem Tomitól, és hazamentem. Úgy estem be az ágyba este tízkor, mint akit agyonvertek, és szinte azonnal

elnyomott az álom. Egészen éjfélig élvezhettem a nyugodt alvást, aztán olyan hirtelen riadtam fel, hogy pár pillanatig azt sem tudtam, hol vagyok, és mi történt, csak ösztönösen kikászálódtam az ágyamból és a hang irányába mentem. Anyuval összefutottunk Lili szobája előtt, és párnalenyomatos arccal meredtünk egymásra, majd a húgom ajtajára.

– Hol üvölt a zene? – kérdezte anyu komótosan.

– Ott. Bent – mutattam Lili szobaajtajára, és lenyomtam a kilincset.

Lili az ágyán ült, és megpróbálta a telefonját bedugni a párna alá, de még

így is rémesen hangosnak hatott a maximum hangerőn üvöltő *Hullócsillag*, ami a felső szomszédot is felverhette, mert kopogtatni kezdett.

– Lili, mit művelsz, nyomd már ki!

– néztem bambán.

– Nem lehet – rázta a fejét ijedten.

– Hogy érted? Kapcsold ki a zenét!

– kiáltotta anyu, majd mérgesen kiment, és egy felmosóval jött vissza. Amíg Lili a párna alá dugott telefonra ült rá, anyu a felső szomszédnak kopogtatott vissza a kezében tartott szerszámmal. Úgy éreztem magam, mintha a diliház kellős közepén lennék.

– Ez a Márker app, nem lehet

kinyomni, mert akkor újrakezdi, már próbáltam! Csak akkor áll le, ha végigment a szám! Nagy Márk születésnapját jelzi.

– Akkor talán kapcsold ki a telefont! – mondtam, Lili meg kihúzta a párna alól, és mielőtt kikapcsolta a készüléket, még láttam, ahogyan a kijelzőn Nagy Márk fotói váltakoznak, tűzijáték grafikával és felszálló lufikkal, miközben maximum hangerőn ordít a *Hullócsillag*. A hirtelen beállt csendben ziláltan néztünk össze, aztán megállapítottuk, hogy vége a bulinak, és mindenki visszament a saját ágyába.

Mivel a Márker app kellőképpen

kizökkentett a nyugalmból és minden álmoság kiment a szememből, az ágyamra felülve a falnak támasztottam a hátam, és megnéztem a telefonomat, hogy mi újság az oldalakon. Márk valamennyi közösségije túlpörgött, megszámlálhatatlanul sok kommentet kapott, az instát elárasztották a fan artok, a Márkerek rajzai, összeszerkesztett képei és videói voltak mindenhol. Néhány képen én is jelölve voltam, a *Pop/Rock*–duettünk fotóira rászerkesztették a „Boldog 19, születésnapot Nagy Márk!” szöveget, és ahogy láttam, Márk online volt, mert lájkolgatta a Márkerek fotóit. Mivel nem

tudtam a számát, és egy oldalon sem voltunk „barátok”, sehol nem tudtam neki boldog születésnapot kívánni, így leraktam a telefonomat az éjjeliszekrényemre, és lekapcsoltam a lámpát. És akkor mi van, ha én nem írok neki? Mi közöm van hozzá?

Tíz perccel később visszakapcsoltam a lámpát, és az arcomat dörzsölgetve felültem.

Lábujjhegyen osonva átmentem Lili szobájába, a sötétben botorkálva megkerestem a mobilját, bekapcsoltam, és megnyitottam a snapchatet. A húgom nagyon kevés embert követ, így szerencsém volt, azonnal megtaláltam

Nagy Márk felhasználónevét. Megmondjuk nem is volt annyira nehéz, ezt az önimádó, egoista nevet ezer közül kiszúrtam volna. Szemforgatva visszaraktam a mobilt a helyére, és a szobámba lépve becsuktam magam mögött az ajtót. Telefonnal a kezemben pár pillanatig gondolkodtam, végül magamhoz adtam a nevet, és küldtem egy snapet, ami csupán annyi szövegből állt, hogy „Boldog születésnapot, Márk Beka”.

Nem gondoltam volna, hogy válaszolni fog, mert tényleg valamennyi oldalán átláthatatlan volt az aktivitás, így nagyon meglepődtem, amikor jelzett a

telefonom. Márk a következőt írta:

„Milyen Beka???”

Rögtön válaszoltam.

„Hülye, hány Bekát ismersz?”

Azonnal írt.

„Ha tudnád... Küldj realtime képet, vagy nem hiszem el.”

A fejemet ingatva írtam neki.

„Márk, hagyjál a hülyeségeddel, nem fogok negyed egykor fotót készíteni magamról és elküldeni neked!”

Azt a választ kaptam, amire számítottam.

„Gondoltam, hogy kamu. Szép próbálkozás volt, tiltalak, akárki vagy.”

Összehúzott szemmel meredtem a

telefonomra, majd benyomtam a fotózást, és megpróbáltam a körülményekhez képest jól kinézni, majd gondolkodás és filter nélkül elküldtem a fotót, mielőtt Márk tényleg letilt. Láttam, hogy azonnal megnyitotta, és screenshot is készült. A szemét! Annyira tudtam, hogy mit fog írni.

„Kösz, Beka, ez lesz a háttérképem.
:D Amúgy rögtön tudtam, hogy te vagy az. De jó t röhögtem!”

Szomorúan olvastam a sorokat, és a fejemet ingatva válaszoltam.

„Csak boldog születésnapot akartam kívánni, de örülök, hogy totál hülyét csináltál belőlem.”

Már jött is a válasz.

„Ne már, megsértődtél? Csak vicceltem. Naa. Beka. Ne csináld!”

„Jó éjt, Márk” – köszöntem el. A következő pillanatban kép érkezett tőle, de csak egy másodpercre állította be, így annyit láttam, hogy mosolyog. Mellesleg félmeztelenül, szokásához híven. És nem volt időm lefotózni. Nem mintha kéne, csak mégis. Ha ő screenshotolt, akkor úgy fair, hogy én is... Vagy valami hasonló jutott eszembe.

„Kösz, nehezen tudtam volna elaludni a szelfid nélkül” – írtam neki. A válaszra alig kellett várnom. Újabb képet kaptam, szintén egy másodperces

verzióban. A fotón Márk döbbenetesen édes nevetéssel néz a kamerába.

„Ne küldözzess nekem képeket!” – írtam. Erre már egy videót kaptam, amin Márk röhögve kacsint. Vagy márkszint.

„Hagyd már abba! – pötyögtem be, de ekkor már felnevettem, nem bírtam magamban tartani.

„Hé! Mi van az Üresfejű Tomival? Megette a gyrost, vagy még most is ott gondolkodik?” – kaptam az újabb üzenetet.

„Nagyon vicces vagy” – küldtem el, majd rögtön írtam a következőt. „Jó éjt, Márk.”

„Neked is, Beka” – nyitottam meg

az üzenetet, de abban a pillanatban érkezett egy videó is, amelyben Márk komolyra fordítva a szót megköszöni, hogy írtam neki. Mondjuk mindezt az ágyában hanyatt fekve, maga fölé tartva a telefont. Pontosan tudva, hogy mennyire jól áll neki.

„Belehalnál, ha egyszer nem imádnád ennyire magad? És lenne rajtad póló?” – írtam neki.

„Basszus” – jött a válasz.

„Mi az?” – kérdeztem.

„Ráesett a fejemre a telefon”

„Haha”

„Nem vicces, felrepedt a szemöldököm. A francba, hogy fogok

kinézni?”

„Így jártál.” – küldtem el az üzenetet nevetve, és úgy tűnt, ezzel befejeztük a beszélgetést, aztán a telefonom újra jelzett. Márk képet küldött, és ahogyan megnyitottam, lesütöttem a szemem. A fürdőszobatükörben készítette a szelfit, jobb szemöldökén ragtapasszal. Mellesleg a fotó nem hagyott sokat a képzeletre, tökéletesen látható volt az összes kocka a hasán. A fenébe. Miért néz ki ez az ember így? Ez nem igazságos!

„Sajnálom, hogy ilyen rémesen festesz a megsebesült szemöldököddel”

– írtam gúnyosan.

„Szóval tetszik, amit látsz” – jött a válasz azonnal.

„Na jó, tényleg lépek. Jó éjt, Márk” – tereltem a szót.

„Hé!”

„Mi az?”

„Szép a fotó, amit küldtél magadról” – írta, nekem pedig összeszorult a mellkasom, és megráztam a fejem.

„Szia, Márk” – köszöntem el, aznap sokadszorra.

„Mondjuk, nyilván láttam már szebbet, de ez is megteszi” – folytatta.

„Te mekkora seggfej vagy! –

válaszoltam azonnal. – Hogy lehetsz ilyen tapintatlan, csak azért küldtem, hogy hidd el, én vagyok! Tudom, hogy láttál már szebbet, nem is az volt a cél, hogy elájulj, hanem az, hogy ELHIDD, én vagyok, aki vette a fáradságot, és boldog születésnapot kíván, miközben a telefonszámodat sem adtad meg, úgyhogy át kellett mennem Lilihez, kinézni a Snapchat-kontaktjai közül a nevedet, és akkor még ezek után beszólsz egy ilyen bunkóságot. Ha nem zavarna, éjjel van, a fotón úgy nézek ki, mint egy normális ember, aki mindjárt alszik! Szóval kösz, tényleg” – küldtem el. A szemrehányásom után rögtön reagált, de

nem azt, amire számítottam.

„Igazából csak azért írtam, hogy provokáljalak, és maradj még. De kösz az őszinte kirohanást. :D”

„Utállak, Márk, komolyan” – küldtem el indulatosan.

„Nem, Beka. Te még mindig szeretsz engem” – válaszolta.

„Csak szeretnéd, hogy szeresselek!” – kontráztam.

„Csak szeretnél nem szeretni!” – reagált azonnal.

„Márk, most fejezd be. Barátom van.”

„Majd elsétál” – írta, én pedig bár nem akartam, felnevettem az üzenetén.

„Amúgy neked meg barátnőd van”

– emlékeztettem erre az apróságra.

„Őt meg majd én küldöm el sétálni”

– felelte frappánsan.

„Hülye! Na tényleg megyek aludni”

– köszöntem el.

„Oké Beka. De várj, hogy szebb legyen az álmod...” – és akkor kaptam még egy szelfit.

„Ettől nem lesz szebb” – válaszoltam.

„Dehogynem” – erősködött magabiztosan.

„Márk”

„Igen?”

„Szülinapod van. Ezrek írnak neked

mindenhol. Miért velem vagy?”

„Mert... Nem tudom. Fogalmam sincs” – írta, én pedig megnyitás után válasz nélkül kikapcsoltam a telefonomat, és tehetetlenül a párnába fúrtam a fejem. A fenébe. Körte és Evelin szerint szombat estig kell kihúznom, hogy nem dőlök be Nagy Márknak. Kitartok. Akkor is! Gyerekjáték lesz. Igen.

És valóban elhittem.

10.

Április 16. Nagy Márk születésnapja. A hivatalos, nemzetközi Márkernap. Amikor minden, de tényleg minden róla szólt. Már korán reggel kezelhetetlenné vált valamennyi oldala, reggel élő rádióadásban kezdett, utána átrohant a délelőtti tévéműsorba, ahol felköszöntötték, és megkapta az első, de korántsem utolsó tortáját, majd elkezdődött a véget nem érő posztolás sorozata azokról az ajándékokról, amelyekkel a szponzorai lepték meg. A

kávémba kortyolva futottam át a hivatalos Facebook-oldalát, ahol megköszönte a tornacipőt, wellness hétvégét, két karton energiasalit, fülhallgatót, meg egy csomó olyan terméket, amit azért küldtek neki ajándékba, hogy az oldalain megköszönve reklámozza a kapott cuccokat. Minden felületét ellepték a Márkerek, és mivel még csak délelőtt tíz óra volt, úgy döntöttem, kilövöm Nagy Márkot és a születésnapját, mert úgyis követhetetlen, aki ezt figyeli, egy idő után bekattan. Lecsuktam a laptopomat, és megerőltetve magam, bedugtam a fülembe a zenét, és megpróbáltam

tanulni, mert megint felhalmozódott a tananyag, és öt emaillel lógtam Gyuri bácsinak, az ezerhatszáz éves magántanáromnak. Ezzel kora délutánig elvoltam, majd összekészülődtem, mert az órákra nézve rájöttem, hogy el fogok késni.

– Mi a program? – érdeklődött Lili, megállva a fürdőszoba ajtóban.

– Elkísérem Daniellát a zeneművészetire, mert van valami dolga ott, aztán nem is tudom – mondtam, a szemceruzával a kezemben, majd a tükörhöz hajolva kihúztam a bal szememet is.

– Nem jössz el Nagy Márk

szülinapjára? – biggyesztette le a száját.

– Nem, Lili, az a helyzet, hogy az egy kicsit fura lenne – ismertem be.

– Tudom, persze. Csak... Nélküled azért fura lesz. Mosolyogva fordultam a húgom felé, és megsimogattam a haját.

– A többiek vigyáznak majd rád, és tudod... Csinálj sok szelfit Márkkal, hogy menőzhess a suliban – nevettem el magam.

– Á, nem kell. Amióta Márk kirakta az egyik közös képünket az Instájára, és több ezer lájk ment rá, azóta mindenki elhiszi, hogy jóban vagyunk.

– Kirakta a képeteket? – csodálkoztam.

– Ühüm. Pár hete. De anyut megkérdezte előtte, és ő megengedte – vette védelmébe azonnal. Ez alapszabály volt a karrierem kezdetén, hogy Lilit, amennyire csak tudom, megvédem a nyilvánosságtól, és keveset szerepel velem, hogy egészséges és teljes életet tudjon élni, felhajtás nélkül. De ha anyu megengedte Márknak, akkor végül is oké.

– Hát jó – nyugtáztam. – De nem is mondtad – fintorogtam kelletlenül.

– Mert akkor... akkor ti nem voltatok jóban Márkkal – fogalmazta meg finoman.

– Értem – biccentettem. – Figyelj

csak. Nem biztos, hogy hazaérek, amíg itthon vagy, szóval ha elkerülnénk egymást, akkor jó szórakozást. És mindig legyél Körtével. És ne indulj el Körte mellől. És Körte hozzon haza! – kezdtem a szigorú nővér szerepet, de Lili lazán kinevetett.

– Beki, anyuval már mindent megbeszéltem.

– Jó, oké, megértettem, nem fontoskodom – mosolyogtam el, és felkapva a dzsekimet, elköszöntem a Márker húgomtól, aki a többi Márkerrel egyetemben különleges napnak érezte a mait.

Daniella a ház előtt várt rám,

csellóval a hátán ácsorgott a járdán, és a kezében lévő telefonján nézett valami videót. Az érkezésemre kivette a füléből a fülhallgatót.

– Mehetünk? – érdeklődtem.

– Aha – bólintott. – Kösz, hogy eljössz velem, Anti Nagy Márknak rohangál valami ajándékért, és lepasszolt – húzta el a száját. – Azt hiszi, hogy ő Nagy Márk legjobb haverja, és totál odavan a mai naptól.

– Igen, egy ideje úgy döntöttek, hogy besztfrendek – nevettem fel, miközben elindultunk a járdán, és előhalásztam a táskámból a napszemüvegemet. – Milyen ajándékot

keres neki? – hunyorogtam a sötét lencsék mögül.

– Passz, valamit arról a listáról.

– Milyen lista? – szaladt fel a szemöldököm.

– Te nem tudod? – csodálkozott Daniella. – Márk megadott egy listát, hogy milyen ajándékoknak örülne, és mi az, ami tilos.

– Listája van a születésnapjára? – meredtem rá döbbenten.

– Ja. Először elég seggarc dolognak gondoltam – vonogatta a vállát Daniella, a saját szókimondó stílusában. – De aztán rájöttem, hogy ez tök kúl. Mármint, parasztság, oké, de tudjuk, hogy Nagy

Márk milyen. Viszont így legalább nem kap olyat, aminek nem örül, és nem kell megjátszania magát. Szóval összességében simán nyúlom az ötletét a születésnapomra – nevetett fel.

– Mik voltak a tiltólistán? – érdeklődtem.

– Bármi, ami Nádor Gergővel és a *Pop/Rock* műsorral kapcsolatos – válaszolta.

– Oké, ez jogos – helyeseltem. – És mit lehet venni neki?

– Bármit, ami kék.

– Kék?

– Aha. Gondolom, jól fog kinézni a fotókon, hogy csupa kék ajándékot kap.

Szóval Anti éppen kék dolgokért rohangál.

– Aham – forgattam a szemem. Jellemző, Nagy Márk bárkiből képes hülyét csinálni. És rendszerint meg is teszi.

Az egyetemhez érve bekísértem Daniellát, és mivel a Tanulmányi osztályon volt dolga, megkért, hogy várjam meg a folyosón.

A csendes épületben visszhangzottak a lépteim, ahogyan az üres folyosón tébláboltam, és hirtelen hatalmába kerített valami olyan, amit ezer éve nem éreztem. Az iskola hangulata. Amióta Körte kikukázott a

neten, és Bexivé váltam, magántanulóként életem a hétköznapiakat, mesterségesen kizökkenve magam egy átlagos tizenhét-tizennyolc éves lány mindennapjaiból. A folyosón sétálva egy nyitott ajtó előtt megálltam, és belestem. A terem a délutáni órában üres volt, ahogyan szinte az egész épület is, így bátorkodtam bekukkantani, majd amikor megláttam az árván hagyott hangszereket, gondolkodás nélkül odaléptem, és ösztönösen megsimogattam a gitár nyakát, a dobon feszülő bőrt, végül pedig megálltam a zongora előtt. Fel volt nyitva, valaki úgy hagyhatta. Félve körbenéztem, és mivel úgy ítélt meg,

egy viszonyig üres épületben nem sokan
szólhatnak rám, és egyébként is ott várt,
szinte csak engem, leültem a székre.
Leütöttem egy hangot, és újra
körbenéztem. Nem jött senki, hogy
letartóztasson, vagy ilyesmi, így
óvatosan beletúrtam a zongorán hagyott
kottákba. A *Holdfény szonátánál*
megakadtam, és ösztönösen
elmosolyodtam. Az egyik kedvencem.
Ezer éve nem gyakoroltam Beethovent,
így megropogtattam az ujjaimat, és
játszani kezdtem a kottából. Csak úgy,
próbaképpen. Teljesen belemerültem a
zenélésbe, ha rontottam, nem adtam fel,
és újra kezdtem, így észre sem vettem,

amikor társaságot kaptam.

– Khm! – hallottam a köhintést magam mögül, mire akkorát ugrottam ijedtemben, hogy szinte leestem a zongoraszékről. Egy férfi állt az ajtóban, és érdeklődve meredt rám, pont úgy, mint akinek fogalma sincs arról, hogy mit művelek, és főképp, hogy mit keresek ott.

– Elnézést, én csak – kezdtem remegő hangon, mert bár jó ideje nem járok suliba, azért az örökre belevésődik az ember agyába, hogyha egy tanár előtt lebukik, akkor kellőképpen berezeljen. Mert úgy szokás. Akkor is, ha nem csinált semmi rosszat. Mármint rosszat,

a szó szoros értelmében. – Én csak a barátnőmet várom, aki a Tanulmányi osztályra ment megbeszélni egy időpontot, mert az egyik barátját, aki ide jár, csellón kíséri majd egy vizsgakoncerten, és addig a folyosón várakoztam, amikor sétálni kezdtem, benéztem a nyitott ajtón, megláttam a zongorát, fel volt nyitva, és... – hadartam összevissza hadonászva, miközben megpróbáltam lecsukni a hangszer, de annyira ideges voltam, hogy megcsúszott a kezem, és örülten hangos csattanással csapódott rá a fedél a billentyűkre. Teljesen lefehéredtem, és megpróbáltam a férfi szemébe nézni, aki

továbbra is mogorván meredt rám. –
Bocsánat. Véletlen volt. Már megyek is
– kaptam fel a táskámat a földről, amit a
zongora mellé dobtam le.

– Szépen játszottál – szólalt meg
végül, én pedig megálltam előtte.

– Köszönöm – motyogtam. –
Lehetett volna kevesebb hibával –
ismertem be, mert az a fránya
maximalizmus nem engedte, hogy
beérjem ennyivel.

– Sokat gyakorolsz? – fürkészett.

– Nem – ráztam meg a fejem. –
Több, mint tíz évig aktívan zongoráztam,
aztán, amikor eljöttem a zenei
iskolámból, és magántanuló lettem,

mert... – túrtam a hajamba, megakadva.

– Mert beindult a popkarriered – segített ki, nekem pedig leesett az állam. Oké, időnként hajlamos vagyok elfelejteni, hogy ismert vagyok, és ez alól nem kivétel a komolyzenei szféra sem. Maximum nem ismerik el, amit művelek. De attól még tudnak rólam.

– Öhm. Igen – biccentettem kelletlenül. – Igyekszem annyit gyakorolni, amennyit csak tudok, van egy hangszerbolt, ahová gyakran bejárok játszani, hogy szinten tartsam magam valamennyire, de... – ingattam a fejem – az elmúlt időszakban azért berozsdásodtam egy kicsit – ismertem be

kelletlenül.

– Mennyire? – mosolyodott el.

– Nem tudom – vontam meg a vállam.

– Például – lépett oda a kottákhoz, és beletúrt, majd elővett egyet, és lerakta elé. – Ez? Menne? – mutatott rá, én pedig elolvastam a címet. Bach. C-dúr prelúdium és fűga. Huh, álltam már szemben könnyebb feladattal is.

– Nem tudom, talán – feleltem kissé megilletődve, majd amikor a székre mutatott, jelezve, hogy foglaljak helyet, szófogadóan leültem. – Azt kéri, hogy játsszam le? – ráncoltam a homlokomat.

– Esetleg. Próbáld meg –

mosolyodott el, kijavítva a mondatomat, és az arcáról azt olvastam le, hogy nem bízik abban, hogy meg tudom csinálni. Ez pedig egy kicsit sértett, így egy „kihívás elfogadva” biccentéssel néztem a kottába. Akkor lássuk.

Nem foglalkoztam vele, hogy ott áll mellettem, és mint egy vizsgán, árgus szemmel figyeli minden mozdulatomat, sikerült kizárnom a külvilágot, és a kottából olvasva beleadni mindent. Természetesen rontottam, de közel sem annyit, mint azt elsőre gondoltam, és már egészen jól belejöttem, amikor Daniella hangját hallottam a folyosóról.

– Beki! Beki? – szólt, az épület

pedig visszhangzott a nevenemtől.

– Mennem kell – hagytam abba egy pillanat alatt, és felpattanva a székről megragadtam a táskámat, majd az ajtó felé siettem.

– Nem fejezed be? – szólt utánam a férfi.

– Majd talán egy másik alkalommal – mondtam zavartan. – A barátnőm végzett, hallom, hogy kiabál. És mivel a jövőben ide szeretne járni, jobb, ha nem nyilvánul meg teljesen – magyaráztam, bízva abban, hogy Daniella visszafogja magát, és nem kezd el a saját stílusában keresni.

– Rendben – bólintott a férfi. –

Örültem a találkozásnak.

– Köszönöm, én is nagyon örültem
– mondtam mellékesen, majd úgy
éreztem, talán illendő lenne egy
kézfogással elbúcsúzni. – Viszontlátásra.

– Viszontlátásra, Rebeka – rázta
meg a kezemet, és eszébe sem jutott
Bexinek nevezni, ami különösen jól
esett, bár nem tudtam volna
megmondani, hogy miért.

Zavartan kisiettem a teremből, és
egyenesen a folyosón tébláboló
Daniellába botlottam.

– Hol voltál? – nézett rám
értetlenül.

– Én csak... – gondoltam át, és

fogalmam sem volt, hogy mit mondjak, mivel magamnak sem tudtam értelmes választ adni. Egyszerűen csak megráztam a fejem. – A mosdót kerestem – füllentettem, majd rámosolyogtam. – Kész vagy?

– Aha. Mehetünk – indult le a lépcsőn. – Annyira felcsesztem az agyam – kezdte mesélni a tortúráját, és miközben hallgattam, visszavisszapillantottam, de nem láttam senkit.

– Kik vannak ilyenkor az épületben? – érdeklődtem.

– Passz. Miért?

– Csak úgy kérdeztem – legyintettem hanyagul.

Az utcára kilépve felvettem a napszemüvegem, és utoljára visszanéztem.

– Tetszik, mi? – vigyorgott.

– Klassz hely – ismertem el.

– Az. Alig várom, hogy ide járjak majd. Még két év rohadás a sulimban, és utána jövök! – ábrándozott, én pedig kissé fájo szívvel pillantottam vissza az épületre.

Ha nem jön a *Késtél*, ha nem válok Bexivé, akkor egyenes út vezetett volna ide, vagy egy ehhez hasonló egyetemre. Csak hát. Bexi lettem, *Késtél* és *Illúzió*, koncertek és fellépések, magántanulás és menedzser, üres hétköznapiok és zsúfolt

hétvégék. Sose tudom meg, hogy mi történt volna velem, ha aznap nem posztolom azt a videót Gerinek.

– Beki! Zöld a lámpa.,. Már mindegy, megint piros. dünnyögte Daniella, és feleszmélve a bambulásból, azon kaptam magam, hogy a zebránál állva lekéstem az átkelés lehetőségét, így megint várakozhattunk.

– Bocs, csak elkalandoztam – ismertem be.

– Azt láttam. Merre jártál? – érdeklődött.

– Messze – mosolyodtam el. – Mit is mondtál?

– Hogy szerinted hasonlít Anti

szemüveg nélkül Dylan O'Brienre?

– Egy kicsit sem – vágtam rá azonnal.

– Kár – csettintett. – Akkor szerinted kire hasonlít?

– Antira – nevettem fel, és előszedtem a rezgő telefonomat a zsebemből. Privát szám. Hülye Nagy Márk és a titokzatoskodása.

– Igen? – vettem fel, miközben átmentünk a zebrán.

– Beka, van egy kis gáz – kezdte Márk, és azonnal hallottam a hangján, hogy nem viccel, úgyhogy eszembe sem jutott nem komolyan venni.

– Itt vagyok, figyelek – mondtam.

– Hé, fagyi! Együnk fagyit! –
lelkesedett Daniella a fagyizóra
mutogatva, ami előtt megálltunk.

– Márk, egy pillanat – szóltam a
telefonba, és Daniellára néztem.

– Milyet kérsz? – érdeklődött.

– Öhm. Legyen... – gondolkodtam
– citrom.

– Hozom – sietett be az ajtón, én
pedig a járdán ácsorogva újra a
telefonba szóltam. Márk nem tűnt
boldognak

– Mondom, gáz van, te meg
citromos fagyit kérsz közben? Te lány,
vehetnél egy kicsit komolyabban is –
szólt sértetten.

– Bocs, de... tényleg ennék egy citromos fagyit. Szóval. Mi a baj? – kérdeztem.

– Felhívott a pasid.

– Mi? Ki? Mi van? – ráztam meg a fejem, kissé összezavarodva.

– Tomi. Az előbb hívott.

– Hogy?

– Hogy tisztázzuk a dolgokat.

– Milyen dolgokat?

– Én sem tudtam, éppen a születésnapomat ünnepelném – közölte szemrehányó stílusban.

– Jó, Márk, mindenki tudja, hogy ma van a születésnapod, Ausztráliában lassan vége is, úgyhogy a lényegét –

forgattam a szemem.

– Tényleg, Ausztráliában
nemsokára vége – töprengett.

– Márk!

– Ja. Oké. Szóval Tomó felhívott,
hogy megkérdezze, mi van.

– Mivel?

– Nehéz volt kideríteni, a tag
értelmetlenebb, mint egy szikla.

– Márk! – szoltam élesen. – A
lényeket.

– Jó, nyugi már – röhögte el magát.
– Féltékeny a pasid.

– Mi? De nekem azt mondta, hogy
mindent megért, és hogy semmi baja
azzal, hogy ezen a héten egy kicsit több

időt töltünk együtt, én elmondtam mindent, és azt mondta... – kezdtem hadarni, de Márk közbeszólt.

– Beka. Azt mondta. Mert te azt akartad hallani. De amúgy marhára nem úgy van. Kiakadt, hogy akkor most mi van, és tőlem akarta tudni.

– Jézusom, és te mit mondtál? – riadtam meg, és úgy éreztem, földbe gyökerezett a lábam.

– Mit mondtam volna? – sóhajtott. – Hogy ne izguljon, mert bírod.

– Tényleg ezt mondtad? – könnyebbültem meg, és hirtelen mázsás súlyok szakadtak le a mellkasomról.

– Igen – szólt.

– Kösz. Tényleg.

– Viszont – folytatta. – Akkor sem tetszik neki a dolog. Nem érti, hogy miért nem jössz el a születnapomra, miért nem vállalod fel, hogy együtt vagytok, miközben ma kikerült az oldalamra, hogy hamarosan jön a *Nélküled*, amit te írtál, a kommentek tele vannak Berk és Márxi hozzászólásokkal, a születnapomon millió képen tageltek téged is a duettadás miatt...

– Aha – hallgattam kínosan.

– Én mondtam neki, hogy köztünk ez csak munka, egy kiadónál vagyunk, és ennyi, nyugodjon le. Meg hát, dögös barátnőm van, láthatta a képét, ma

találkozni is fog vele, de nem tudtam teljesen meggyőzni.

– Értem – bólintottam a szememet forgatva.

– Úgyhogy azt mondtam neki, hogy eljössz ma a születésnapomra, vele leszel végig, mindenki látni fogja, és akkor publikus lesz a dolog, ő meg lenyugodhat – szólt, mire meglepve néztem magam elé, mert nem erre számítottam.

– Miért? Miért csináltad ezt? – suttogtam meglepetten.

– Mert... – kezdte. – A francba, Beka, átgondoltam a dolgokat, amiket tegnap mondtál. Ha kedveled ezt a gyereket, ha tényleg kedveled, akkor én

félreálltam. Igazad volt. Mindig én cseszem szét a boldogságodat. Most nem fogom – szólt komolyan. – Bírod, nem? – kérdezte, mintha csak egy utolsó megerősítésre várna. – Beka?

– Igen – szóltam a lehető leghatározottabban. – Bírom.

– Oké. Megértettem.

– Köszönöm –

sütöttem le a szemem, és beharaptam a szám szélét.

– Töröllek a Snapchatről, jó? – mondta.

– Jó. Én is téged – bólogattam, és fogalmam sem volt, hogy miért fáj ez ennyire.

– Akkor este találkozunk – köszönt el.

– Rendben.

A fülemhez szorítva a telefont, vártam pár másodpercet, de mivel Márk még vonalban volt, keserűen elnevettem magam.

– Tudod, hogy ez volt a legönzетlenebb dolog, amit valaha láttam tőled? – suttogtam.

– Csak ne reklámozd. Tudod, az imidzsem.

– Persze, persze – helyeseltem szomorúan, miközben mégis nevettem.

– Beka.

– Hm?

– Bírod annyira, mint engem bírtál?

– kérdezte, mire kínosan lesütöttem a szemem.

– Nem számít – feleltem halkan.

– Oké. Hozol valamit a születésnapomra? – váltott témát hirtelen, mire felröhögve megráztam a fejem.

– Nem! Kaptál egy számot.

– Az nem a születésnapi ajándékom, arra Balogh utasított! – vitatkozott.

– Jó, viszek valami kéket – adtam meg magam fáradtan.

– Honnan tudod, hogy kék kell? – kérdezte, és hallottam a meglepettséget a hangjában.

– Csak tippeltem – füllentettem,

behúzza a nyakam.

– Jól van, Beka – hagyta rám.

– Na, most ebből mit szúrtél le –
néztem az égre unottan.

– Semmit. Este találkozunk!

– Rendben. Szia, Márk.

– Szia, Beka – tette le.

Addig néztem a telefonom
kijelzőjét, míg el nem sötétedett, majd
összeszedve minden energiámat,
rámosolyogtam a fagyizóból két
tölcsérrel kilépő Daniellára.

– Tessék – nyomta a kezembe a
fagyit.

– Köszönöm – kóstoltam bele. –
Minden oké? – pillantattam rá kérdően,

mert feldúltak tűnt.

– Ja. Csak asszem, kitiltottak innen.

Mi a hely neve? – nézett fel a táblára.

– Hogy tilthatnak ki egy fagyizóból valakit? – rökönyödtem meg.

– Passz. Rosszak az idegeik. Izé, Beki, szerintem húzzunk innen – ragadta meg a karomat, és elrántott a kirakat elől. A vállam felett hátranézve még láttam, hogy valaki kilép az ajtón, és utánunk ordít valamit, de nem hallottam tisztán. Talán jobb is.

A sarkon bekanyarodva nevetve néztünk össze.

– Megkérdezném, de inkább jobb, ha nem tudom, mi történt odabent –

ingattam a fejem. Nem véletlen, hogy Körte és Aszadék pitbullnak nevezik Daniellát. Ő a nagybetűs megtévesztés. Külsőre egy aranyos, csodaszép, kedves arcú, alacsony lány. De ha megszólal... a világ mocska jön ki a szájából. És a legjobb, hogy erre senki nem számít, így imádunk ott lenni, amikor új emberekkel ismerkedik meg.

– Nem lényeg – terelte el a témát. –

Milyen a fagyí? – érdeklődött.

– Savanyú – feleltem.

– Miért kérsz citromosat? –
röhögött ki.

– Illik a hangulatomhoz – reagáltam
kínosan. – Daniella!

– Igen?

– Ha valaki lemond rólad azért, hogy téged védjen, az mit jelent? – érdeklődtem.

– Hogy jobban szeret magánál – közölte egyszerűen, mire hirtelen keserűnek éreztem a citromos ízt a számban. – Te jó ég, kiről beszélsz? – nyílt tágra a szeme.

– Nem, semmi konkrét. Csak egy dalszövegen dolgozom – ködösítettem.

Daniella gyanakvóan nézett, aztán úgy tűnt, hogy hisz nekem, mert a vállát vonogatva folytatta.

– Erre nem sokan képesek. Ennél szinte mindenki önzőbb.

– Értem – suttogtam, szinte magamnak.

– De hé. Milyen dalt írsz? És kinek? – kapcsolt, de ügyesen eltereltem a szót.

– Nagy Márk születésnapjára van valami dress code?

– Miért? Jössz?

– Igen. Tomival – bólintottam.

– Mi? – kérdezte döbbenten, majd hirtelen megállt, és bosszúsan káromkodni kezdett. Hátrafordultam hozzá, és azt láttam, hogy a járdára esett gombócot szidja, válogatott szókinccsel.

– Látod, balhéztál a cukrászdában, és leejtetted a fagyit. Ezt úgy hívják,

hogy karma – nevettem ki.

– Igen? Ezt meg úgy hívják, hogy kárörvendés – lépett oda hozzám, és egy határozott mozdulattal kiütötte a kezemből a fagyimat.

– Nyertél – bólintottam lebiggyesztett szájjal, és mint mindenki, féltem én is annyira Daniellától, hogy nem szóltam egy szót sem, csak tovább sétáltunk az áprilisi napsütésben. Azért szomorúan visszapillantottam az aszfalton olvadozó gombócra. Hát, ez ennyi volt.

Este nyolcig annyi embernek kellett megmagyaráznom, hogy elmegyek Nagy

Márk születésnapjára, hogy a végén már untam magam ismételni. Anyu, Evelin, Aszádék, Anti... Mindenki tudni akarta, hogy miért változtattam meg a döntésemet, és mit keresek majd ott, milyen szerepet töltök be, mi lesz Tomival, hogy fog ez az egész lecsapódni, amikor ott lesz a sajtó, mert Balogh exkluzívba eladott néhány felvételt és interjút Nagy Márk születésnapjáról...

A kérdések száma végtelennek tűnt, hol a telefonban magyaráztam, hol a fürdőszobaajtóban álló anyut nyugtattam, miközben a hajamat sütöttem, végül hosszas magyarázkodás után

valamennyien elfogadták hogy „semmi gond nem lesz, csupán megpróbálunk barátok lenni. Sőt, úgy tűnt, kifejezetten örülnék is neki. Egyvalakit kivéve. Aki azonnal átlátott rajtam.

– És akkor most mondd a frankót, mert nem veszem be a barátközön-szarságot – pillantott rám Körte, miután Lilivel beszálltunk a kocsijába, hogy együtt érkezzünk meg Nagy Márk partijára. A húgom közére csúszott hátul, és a két ülés közé dugva a fejét érdeklődve figyelte a beszélgetésünket, miközben Madzag, aki az alkalom miatt kék masnit kapott a nyakába, izgatottan fészkelődött az ölemben, összenyálazva

a ruhámat. Már megint.

– Ez az igazság – erősködtem, megpróbálva lenyugtatni a ficáncoló kiskutyát, végül hátraadtam Lilinek, hátha ők jobban kijönnek egymással.

Körte sandán rám pillantott, mint aki egy szavamat sem hiszi, majd tekintetét újra az útra szegezte.

– Jó, oké – forgattam a szemem, megunva, hogy Körte mindig mindent tud. – Annyi van, hogy Tomi féltékeny.

– Miért? Mert írtál egy dalt Nagy Márknak, aminek a híre délután kiment minden közösségijére? Vagy mert három napja egymáson lógtok? Vagy mert beragadtatok a liftbe, érdekes módon

kettesben? Vagy mert együtt taxiztok, és Nagy Márk még a randitokon is jelen van? Vagy az zavarja Tomit, hogy Márkkal titkos snapeket küldtök egymásnak az éjszaka közepén? Vagy az, hogy a világ egyik legnyálasabb szerelmes számát fogjátok együtt előadni egy esküvőn? Esetleg az, hogy sehol nem mutatkozol Tomival, egy oldaladra sem raktad ki, hogy együtt vagytok? Hülye ez a Tomi, ha emiatt féltékeny, semmi okára – dünnyögte Körte.

Pislogás nélkül meredtem rá.

– Nagyon vicces vagy! És honnan tudsz a snapekről? – riadtam meg.

– A másiktól – utalt Nagy Márkra.

Sejtettem. – Figyelj rám, gyerek.
Megmondtam, hogy megégeted magad
Nagy Márkkal. Mikor mondtam?

– Régen – ismertem be.

– Fejezd ezt be. Szakadjatok el
egymástól.

– Megtörtént – biccentettem.

– Oké. És Márk mondta, hogy
gyertek együtt? Hogy mutatkozz a
születésnapján Tomival? – csavargatta a
szakállát.

– Igen.

– Furcsa. Nem vall rá. Ez túl jófej
húzás. Mit tervez? – töprengett.

– Azt hiszem... – kezdtem, de
megakadtam. – Azt hiszem, hogy semmit

– nyögtem ki végül.

– Olyan nincs. Nagy Márk mindig akar valamit.

– Nem. Tényleg nem mindig.

– Akkor nem értem. Ha csak azért akarta, hogy Tomi és te ma együtt legyetek, hogy Tomi ne legyen féltékeny, abban neki mi a jó?

– Semmi. Az nekem jó – válaszoltam halkán.

– Nem, gyerek, mert az önzetlenség lenne, Nagy Márk pedig minden, csak nem önzetlen – szállt vitába.

– Talán csak rendes – próbálkoztam, mire Körte rosszállóan nézett rám.

– Vagy pont azt akarja, hogy rendesnek tartsd, ahelyett, hogy a szokásos módon seggfejnek tartanád, és ezzel teljesen összezavar téged? – kombinált.

– Nem, ennyi esze nincs – vetettem el ezt a lehetőséget, mire mindkettőnkől kitört a nevetés. – Talán csak úgy van vele, hogy működhet köztünk a barátság.

– Ez az idei év poénja. Pedig még csak április van – röhögött fel.

– Miért olyan hihetetlen, hogy barátok legyünk?

– Azért, gyerek, mert vannak a normális kapcsolatok. Mint amilyen a tiéd lehet Tomival. És van, amit csak úgy

hívunk, a Berk-effektus.

– A mi? – kerekedett el a szemem.

– A Berk-effektus. Ami veletek van.

Azokra mondjuk, akik gyűlölik és szeretik egymást, nem bírnak meglenni a másik nélkül, de együtt sem, állandóan vitatkoznak, miközben tökéletesen kiegészítik egymást. Nem tudom más szóval jellemezni. A Berk-effektus. Így neveztük el.

– Aszádék adták a nevet, ugye? – hunyorogtam mérgesen.

– Szerinted? – röhögött ki.

– Na jó, elég ebből! Ne nevezzetek el rólunk semmit. És hagyjak a ship-neveket! – kértem ki magamnak, Körte

pejig szórakozottan hallgatta a felháborodásomat, miközben leparkolt egy étterem előtt.

– Te gyerek – szólt, mielőtt kiszálltunk volna.

– Hm?

– Szereted?

– Kit? – kerekedett el a szemem.

– Na basszus – vakarta meg a homlokát gondterhelten.

– Most mi van? – értetlenkedtem.

– Ha azt kérdezem, szereted-e, akkor nincs kérdés, mert csak egy valakire gondolhatok. A barátodra – szidott le.

Azonnal elszégyelltem magam.

– Csak azért kérdeztem vissza, mert Nagy Márkról beszéltünk, és azt hittem, még mindig róla van szó. De nyilván Tomira gondoltam. Természetesen – közöltem elvörösödve.

– Aha. Jó. Akkor megkérdezem újra. Szereted?

– Kedvelem.

– Szereted?

– Azt hiszem – gondolkodtam el.

– Gyerek, ha ma együtt jelentek meg, biztosnak kell lenned magadban. Úgyhogy megkérdezem még egyszer, utoljára. Szereted?

Lehunytam a szemem, és átgondoltam a kérdést, úgy, hogy az

elmúlt három napot kihagytam az emlékeimből. Mielőtt Nagy Márk bekavart volna. Amikor még rosszban voltunk. Amikor sehol nem volt.

Felelevenítettem, hogy mit gondoltam Tomiról. Örültem, hogy elhívott. Azért szerettem edzésre járni, mert tudtam, hogy ott lesz. Vártam, hogy újra lássam. Beállítottam az Üres Utcák-számot csengőhangnak. Reméltem, hogy hívni fog. Ő volt az egyetlen, aki ki tudta lökni Nagy Márkot a fejemből

Határozottam bólintva Körtéhez fordultam.

– Igen! – mondtam ki.

– Jó – biccentett. – Hiszek neked.

– Köszönöm – pillantottam rá hálásan.

– Jó srác amúgy.

– Tudom.

– Csak marha unalmas.

– Körte! – szóltam rá széttárt karral, mint aki nem is érti hogy ezt miért kellett hozzátennie.

– Jóvanna – nevetett fel.

– Nem unalmas.

– Gyerek, ez most szarul fog esni, de tudod, hogy mennyire bírom Nagy Márkot. És most, hogy megint beszéltek egymással, egy pillanat alatt összerázódott a társaság, amire hetek óta nem volt példa. És ez cseszett jó volt.

Nekem – vallotta be szomorúan, mire összehúzott szemmel néztem rá.

– Ugye tudod, hogy ez baromi önző beszólás volt?

– Hát ja. De mit mondjak? Rám is ragadt ez-az Nagy Márkból – röhögött fel, én pedig átgondoltam a hallottakat és sóhajtva néztem rá.

– Jó, figyelj. Lehet, hogy nem kedveled annyira Tomit, mint Nagy Márkot Talán senki nem kedveli annyira. Mert lehet hogy nem olyan vicces, mint Nagy Márk. És lehet, hogy nem is néz ki úgy, mint Nagy Márk. Sőt, lehet hogy nem olyan tökéletes, mint Nagy Márk – forgattam a szemem. – De kedves velem.

Nem bánt meg minden szavával Nem
veszekszünk. És nem seggfej –
komorodtam el.

– Értem, gyerek – sóhajtott.

– Szóval minden szuper vele,
tényleg – szóltam halkán.

– Csak? – kérdezte Körte.

– Nincs csak – ráztam meg a fejem.

– Csak ő soha nem lesz Nagy Márk
– szólt egy hang a hátunk mögül, mire
mindketten hátrafordultunk. Lili, aki
eddig néma csendben hallgatta az
eseményeket, Madzaggal az ölében
pillantott ránk, mire én csalódottan
lesütöttem a szemem, Körte pedig
elnevette magát.

– Te. A kisgyereknek van esze –
szólt nekem elismerően.

– Anyura ütöttem – vigyorgott Lili
büszkén. – Így osztották a lapokat. Én
okos vagyok, Beki pedig művész –
közölte tényszerűen, Körte pedig
remekül szórakozott rajta.

– Mehetünk? – kérdeztem kínosan
feszengve, figyelmen kívül hagyva a
hülyülésüket, mert leragadtam ott, hogy a
tízéves húgom egy laza beszólással
fejtette meg az életem problémáját.

– Várj, ígértem egy megérkeztünk-
szelfit Bettynek – tartotta fel Körte a
telefonját. – Lili, emeld meg Madzagot,
hogy benne legyen a képen.

Mosolyogjatok! – kérte vigyorogva, és elkészítette a fotót, amit azonnal át is küldött a londoni idegenvezetőnek.

– Szóval szelfiket küldözgettek egymásnak – mosolyogtam, miközben kiszálltam és becsaptam a kocsiajtót.

– Előfordul – ködösített. – Kijön eléem vasárnap a Lutonra. És visszavonatozunk együtt Londonba – köhintette zavartan.

– De jó! – vigyorogtam.

– Persze csak akkor, ha eljutok odáig, hogy felszálljak a repülőre.

– Ezt hogy érted? – akadtam meg, és megvártam Lilit, aki lemaradt Madzaggal. A kiskutya szemmel

láthatóan nem akart jönni, amíg meg nem szagolta az összes parkoló kocsi kerekét.

– Messze van még az a vasárnap reggel. És egy ilyen társasággal az sem biztos, hogy öt perc múlva minden rendben lesz – festette az ördögöt a falra.

– Miért mondod ezt? – kérdeztem, de Körte nem válaszolt, és igazából nem is kellett. Volt elég rossz példa, ami nekem is eszembe jutott néhány másodperc alatt. – Hé. Képzeld, elkísértem ma Daniellát a zeneművészetre, és miközben vártam, zongoráztam valakinek.

– Kinek? – csodálkozott.

– Nem tudom – vonogattam a vállam. – De klassz volt.

– Jól van, gyerek, örülök, hogy jól szórakoztál – hagyta rám, és megállt egy ajtó előtt. – Készen állsz?

– Igen – feleltem az étteremre nézve, aminek ajtaján a „Zártkörű esemény, belépés csak meghívóval!” felirat díszelgett.

Ja, és egy „hashtag márkér” jelzés. Csak hogy senkiben ne merüljön fel kétség, hogy jó helyen jár.

Ahogy benyitottunk az ajtón, Botond, a gyakornok állt előttünk egy mappával a kezében, amiről szorgosan kihúzgálta az érkezők nevét és lelkesen

hadarta a jól betanult szövegét.

– Sziasztok. Ajándékokat a bal oldali asztalra tegyétek, foglaljatok helyet egy szabad asztalnál, a pincérek csak ételt és bort szolgálnak fel, a hátsó pultban lehet rövidet és töményet fogyasztani. A fogyasztás korlátlan, az eseményt az étterem és Nagy Márk szponzorai finanszírozzák, itt a lista, akiket lájkolhattok, megköszönve a pazar kiszolgálást és a nagyszerű rendezvényt – nyomott a kezünkbe egy-egy brosúrát, amit pislogás nélkül vettünk át. – Nagy Márk és kiadója, a BPRP Records nevében jó szórakozást kívánok – kántálta az unalomig ismételt szöveget,

és már fordult is az utánunk érkezőkhöz.

– Mi ez a cirkusz? És kit kell lánkolni? – meresztgettem a szemem a kihajtható szóróanyagot nézve, mert ilyet még nem láttam.

– Hát... Ez Nagy Márk bulija. Képviseletti magát mindenki, aki nyerészkedik rajta – pillantott Körte a listára.

– De jó! Itt az áll, hogy kapunk kis Márker-muffinokat – csillant fel Lili szeme a prospektust nézve.

– Klassz. Csak ne felejtsd el lánkolni a cukrászt – közöltem.

– Á, megérkeztetek! – lépett oda hozzánk vidáman Balogh úr, ahogy

meglátott minket.

– Üdvözlöm – köszöntem, és értetlenül néztem, ahogy rögtön megragadja a karomat, elrángat Lili és Körte mellől, majd sziszegve a fülembé súg.

– Mosolyogj, Bexikém, most megyünk egy kört a sajtó asztala előtt, hogy lássák, mennyire elégedett és boldog előadója vagy a BPRP kiadónak – utasított.

– Mennyire kell mosolyognom? – néztem felé, szinte vicsorogva a hirtelen utasítástól.

– Ez kicsit sok. Vegyél vissza, örülsz, de nem vagy eszelős – instruált,

én pedig megpróbáltam lazítani a vigyoromon, és hagyva, hogy a kiadó tulajdonosa húzzon maga után, igyekeztem hihetetlenül boldognak tűnni.

Mivel az érkezést követően elszakítottak a társaságomtól, csak a szemem sarkából láttam, hogy Evelin és Aszádék a pultnál ácsorognak, folyamatosan rendelve a piákat, kiélvezve a „korlátlan” lehetőséget, a szó szoros értelmében. Az Üres Utcák tagjai egy félreeső asztalnál ültek, Tomival azonnal találkozott a tekintetem, és kínosan biccentettem félre a jelezve, hogy jelenleg nem tudok elszakadni, mert Balogh bazári majomként mutogat.

Nevetve bólogatott, utalva arra, hogy átlátja a helyzetet, aztán mutogatott, hogy ha végeztem menjek oda, mert foglalt nekem helyet.

A pincérek sűrögtek-forogtak, az étterem rendezvénytermében a boxok és asztalok szinte megteltek, de nem sok embert ismertem, fogalmam sem volt, hogy kik azok. Egy-két régi *Pop/Rock*-versenyzőt láttam az arcok között, akiket már szinte mindenki elfeledett, mert abból a szériából egyedül Nagy Márk neve maradt fenn. Felismertem néhány előadót, akikkel régebben volt közös fellépésünk, aztán az egyik asztalnál megláttam Antit és Daniellát Kemállal.

Egy pillanatig nem értettem, hogy mit keres ott a török szomszédom, aztán rájöttem, hogy nyilván Márk hívta meg mint lelkes rajongóját. Egy asztalnál megszeppent tinik ültek, róluk azonnal tudtam, hogy Nagy Márk Facebook-oldalán nyerték a meghívást lájkokkal és megosztással. Egy másik társaságot is rögtön felismertem, Márk *Hullócsillag* című könyvének a kiadója foglalt helyet az asztalnál. Velük Márk már posztolt képet, amikor bejelentette az oldalain, hogy életrajzi könyve lesz.

A könyves társaság igyekezett úgy tenni, mintha jól éreznék magukat, de azért üvöltött róluk, hogy nem sokszor

járnak popsztárszülinapon, így nem is nagyon tudták hová tenni a dolgot.

Rajtuk kívül láttam rengeteg médiában dolgozó személyt (műsorvezetők, tehetségkutató zsűri, rádiósok), szponzorokat és zenészeket, befurakodott az eseményre néhány glammodell, akik mindig mindenhol ott vannak, de valójában senki nem hívja őket, és... és ennyi. A nyakamat tekergetve kerestem volna valaki civilt, esetleg Márk baráti társaságából, vagy a szüleit, de nem vettem észre senkit, aki kitűnt volna, aztán már nem volt időm tovább nézelődni, mert Balogh hirtelen befejezte a rángatásomat, és megálltunk.

– Meg is hoztam Bexit – dobott oda az oroszlán barlangjához, és mindezt vigyorogva tette.

Az asztalnál néhány sajtós kérdően pillantott fel rám, köztük egy blogger, akivel az elmúlt években már többször is beszélgettem. Általában mozipremierek után. És mindig szépeket írt rólam. Vagy várjunk csak. Ahaha. Nem, mindig szétszedett a cikkekben. Óriási.

– Bexi, láttuk a posztot, miszerint Nagy Márk *Nélküled* című új számát ismét te szerezted – csapott bele. Semmi hogy vagy, mi újság. Rögtön a lényegre.

– Igen – bólintottam, és igyekeztem megválogatni a szavaimat, így azt láttam

a legjobbnak, ha én leszek minden riporter rémálma, az „egyszavas riportalany”. Nem jött be, mert a következő kérdést nem tudtam ilyen egyszerűen lerázni magamról.

– A *Hullócsillag* óta ez az első közös projektetek. Mi tartott eddig?

– Hiszem, hogy a minőségi zenéhez idő kell – feleltem diplomatikusan.

– És az *Illúzió*? Duettnek indult, mégis egyedül csináltad meg. Miért? – szegezte nekem a kérdést, és miközben szembe néztem egy asztalnyi újságíróval, éreztem, hogy kezd fülledt lenni a levegő.

– Nincs itt klíma? – fújttam a

homlokom felé.

– Gyerek, itt vagy? – állt meg mellettem hirtelen Körte. – Már mindenhol kerestelek. Dolog van.

– Még ezt a választ megvárnám – szólt a kedvenc újságíróm gyanúsan.

– Fiúk – nézett rájuk kedvesen Körte. – Ez Nagy Márk estéje. Ne szóljon az *Illúzió*ról, semmi köze hozzá. Kiraktuk az új dal megjelenésének időpontját, ott a szerző és dalszöveg, író feltüntetve, olvashattátok. Bexi és Nagy Márk továbbra is együtt dolgoznak, láttátok a posztokat – fordult körbe barátságosan, mindenkihez intézve az elmondottakat.

– Jó, csak az érdekel, hogy most akkor kibékülésről van szó, mert az *Illúzió*n összerúgták egy kicsit a port...
– ferdítette azonnal a valóságot, sztorira vágyva.

– Semmi ilyesmi nem történt – szögezte le Körte határozottan. – Az *Illúzió* a gyerek száma. A *Nélküled* Nagy Márké. Egy ide, egy oda.

– Akkor ez koncepció a kiadó részéről?

– Hogyan? – csatlakozott a beszélgetéshez Balogh, abban a pillanatban, amikor meghallotta, hogy a kiadója szóba került

– Na, további jó beszélgetést –

ragadta meg a vállamat Körte, és maga előtt tolva elvezetett a társaságtól. Ott hagytuk az újságírókat Baloghgal. Beszélgessenek csak.

– Örök hála – suttogtam Körtének.

– Bármikor. De úgyis megírja a kimondatlan válaszaiddal együtt Szarni rá – szorított egyet a vállamon nyugvasképpen, és odavezetett Evelinékhez, akik a hátsó pultnál piáltak.

– Hoztam egy gyereket – mondta szórakozottan mutatva rám. – Tartsátok távol tőle a sajtót.

– Oké – biccentett Evelin, de érdekes módon sem Körtére nem nézett, sem pedig rám, hanem valahol kettőnk

vállá közt veszett el a tekintete.

– Barom, senki nem szólt – forgatta a szemét Körte, majd benyúlt a pultba, és megragadta a kiszolgáló karját. – Hé. Ember. Mennyit adtál ezeknek?

– Ha számoltam volna, most nem lenne más információ a fejemben – felelte frappánsan.

– Na jó, mostantól ennek a négynek csak szénsavmentes ásványvizet. Komolyan beszélek!

– Értettem. És ha balhéznak miatta?

– Engem nem ismernek már fel, nemhogy a pia ízét – legyintett. – De ha gond van, gyere hozzám – boltolta le, és kézfogás közben elegánsan átadott egy

bankjegyet. Amíg Körte lerendezte a részleteket, Pabló lépett, vagyis inkább botorkált mellénk.

– Kiütötte magát a barátnőd. Figyeljél már rá jobban, holnap fellépése lesz! – szidta le Körte azonnal, amikor meglátta maga mellett. Pabló nézte egy darabig a menedzsert, aztán a kis fonatba rendezett szakálla felé nyúlt, de Körte ellökte a kezét, mire Pablóból kitört a röhögés. Annyira nevetett, hogy megpróbálta megtámasztani a pultot, de kicsúszott alóla a keze, és a mozdulattól elvesztette az egyensúlyát, lefejelte a pult szélét, és elterült a földön. – Jónak beszélek – pillantott le rá Körte

szánakozva. Pabló merev részeg volt. – Ez nem igaz – dünnyögte idegesen Körte. – Hogy a francba lehet így elázni ilyen rövid idő alatt? – tette fel a költői kérdést magának, aztán felém fordult. – Gyerek, felváltva nézzünk majd rá a részeg szekcióra, hogy ne legyen gond velük – ismertette a tervet.

– Oké – ígértem meg.

– Csapos! – ordította Bogyó. – Még egy kört! – csapott pultra szinte öntudatlan állapotban.

A kiszolgáló Körte felé bizalmasan bólintva kitöltött egy pohár ásványvizet, és lerakta Bogyó elé. Aki sót szórt a kézfejére, lenyalta, bekapott egy gerezd

citromot, majd egy húzásra megitta a vizet.

– Sssssssz – sziszegte, elhúzva a száját, mint aki igazán erőset ivott, és rögtön üvöltötte, hogy kér még egyet, a többiek pedig azonnal csatlakoztak hozzá. Kivéve a földön fekvő Pablót, aki észre sem vette, hogy tapossák.

– Ezzel ellesznek egy darabig – reagálta le Körte a látottakat.

– Hol van Lili? – kérdeztem.

– Daniella és Anti elkísérték, hogy lerakja Nagy Márk ajándékait, amit hoztunk, aztán azt hiszem, rendeltek valami kaját.

– Jó – biccentettem, és körbenéztem

a teremben.

A helyiség kezdett teljesen megtelni, én pedig ott hagyva Körtét az Üres Utcák asztalához mentem, lehajoltam Tomihoz, és a fülébe súgtam.

– Megkeresem a mosdót, és utána jövök.

– Rendben – simította meg a kezem, mire mosolyogva rászorítottam az ujjaira, majd megfordultam, és körbenéztem.

A legtöbb ember a telefonjával szórakozott, készültek a szelfik és a helyzetjelentések, a pincérek sűrögtek az asztalok között, én pedig hunyorogva figyeltem, hátha meglátom a mosdó

jelzését. Két lány jött egy irányból, ezért elindultam feléjük, és úgy ítélt meg, ha szerencsém van, akkor nem cigizni voltak valami hátsó kijáratnál, hanem a mosdót látogatták meg. És talált, süllyedt. A kis beugróban szűk folyosó vezetett, a falon pedig felirat jelezte, hogy jó helyen járok.

A női emblémával ellátott ajtó előtt megállva hagytam, hogy kicsörtsessen újabb két lány, majd már éppen bementem volna, amikor észrevettem, hogy a kis folyosón valaki háttal állva telefonál. Az ünnepelt volt az. Nagy Márk.

– Hé – kopogtattam meg a vállát,

mire megfordult.

– Pillanat – kacsintott, és miközben türelmesen vártam, hogy befejezze a beszélgetést, igyekeztem nem tudomást venni a kinézetéről. Nem volt könnyű. A fejemet lehajtva vártam, és mikor kinyomta a telefont, a szemébe néztem.

– Márk, mi a fene folyik itt? – kérdeztem szemrehányóan.

– A születésnapom? – vigyorgott büszkén.

– Ez nem születésnap! Ez egy termékbemutató! Mi a franc ez? – simítgattam ki a kezemben félbehajtott prospektust, és felé mutattam, mintha csak nem ismerné. – Beszédek? –

olvastam fel – Köszönetnyilvánítás a kiadódnak, a könyveseknek és a cipőszponzorodnak? – vágtam az arcába dühösen az ismertetőt.

– Beka, ne itt üvöltözz velem, meg fognak látni minket együtt, és a debil barátod jelenetet fog rendezni. Marhára nem hiányzik egy balhé – fújtatott idegesen.

– Nem debil, ne nevezd így! – kértem ki magamnak, és Márk zavartan biccentett egy lánynak, aki elhaladva mellettünk, bement a mosdóba, aztán hirtelen megragadta a karomat, és behúzott az ajtón. A fiúvécébe. Ó, a fenébe.

– Mit művelsz, hé! – hadakoztam, de Márk magával rántva bement a fürkébe, becsukta mögöttünk az ajtót, és rázárta. Elképedve néztem rá. – Igazad van, az szörnyű lenne, ha látnának minket a folyosón beszélgetni, de így, hogy itt állok veled a fiúvécében, bezárkózva, ez így totál rendben van –suttogtam idegesen.

– Most mi van? Gyorsan kellett improvizálnom – röhögte el magát kínosan, aztán a mutatóujját a szája elé tette, én meg úgy éreztem, megfagyott bennem a vér.

Az ajtó nyílásakor beszűrődött a kinti hangzavar, aztán ismét elhalkult. A

léptek közelítettek, majd valahol mellettünk a fülke biztonságos fala mellett valaki megállt, és... És volt szerencsém végighallgatni, ahogyan az egyik vendég könnyít magán a piszoárnál. Gyilkos tekintettel meredtem Márkra, aki úgy tűnt, remekül szórakozik, mert mosolyogva fürkészte felháborodott arckifejezésemet. Amikor a tag végzett, újra nyitotta az ajtót, aminek hatására beszűrődött a kinti zene, majd ismét kettesben maradtunk.

– Hülye! – szakadt ki belőlem az első gondolat, ami eszembe jutott. Márkot nem nagyon érdekelte, hogy mit mondok, csak összevont szemöldökkel

megrázta a fejét.

– Te sem hallottad kezet mosni, ugye? – kérdezte.

– Mi van? – meredtem rá haragosan, mert éppen teljesen mással voltam elfoglalva, aztán összehúзва a szemöldökömet, elgondolkodtam. – Nem, nem mosott kezet. Pfuj – nyugtáztam, majd visszatértem az eredeti problémámhoz. – Márk, én nem akarok beleszólni, de... Ami odakint van. Az borzalmas!

– Mi? A születésnapom?

– Igen! Hol vannak a szüleid? A barátaid? A haverjaid? És ki ez a rengeteg rib... – haraptam el a végét, és

úgy döntöttem, inkább máshogy fejezem ki magam. – Ki ez a rengeteg dekoratív lány?

– A vendégeim.

– Oké, ez egy kirakat, nem születésnap!

– Így szervezték le – magyarázta.

– És neked ez így jó? – néztem a szemébe szomorúan.

– Persze – felelte, de nem hittem neki.

– Ne csináld ezt magaddal. A kirakatélet nem igazi. Ha beszedik a cuccokat, nem marad ott más, csak az üresség – suttogtam.

– Beka, jól vagyok, ne aggódj

értem. Ott van kint több mint száz ember, aki engem ünnepel. Imádnak. Kell ennél több? – vigyorgott magabiztosan.

– Téged imádnak, vagy azt, amit látnak belőled? – tettem fel a keresztkérdést.

– Teljesen mindegy – rázta meg a fejét. – Mit számít?

– Sokat.

– Beka, emberek jönnek-mennek. Nem csinállok belőle ügyet. Most itt vannak, aztán majd nem lesznek. Akkor jönnek mások.

– És neked ez így oké? – csodálkoztam.

– Most mit mondjak? Sokra mentem

azzal, amikor ragaszkodtam valakihez –
vágta a fejemhez. – Ezek legalább nem
érdekelnek A feléről azt sem tudom,
hogy kicsoda – vont a vállát, aztán
megint nyílt az ajtó, mire mindketten
visszatartottuk a lélegzetünket, és a
léptekeket hallgattuk

A csap megnyílt, a szappantartó
automata adagolója kinyomott egy
adagot, és valaki dúdolgatott kézmosás
közben, majd egyszer csak hirtelen
elzárta a vizet.

– Miért látok a tükörben négy lábat
a fülke aljában, amiből két bakancs a
gyerekhez tartozik, kettő pedig Nagy
Márk szponzorcipője? – kérdezte Körte

ideges hangsúllyal.

Csupán a cipőnkől felismert minket. A fenébe.

– Menj ki – suttogta Márk riadtan nézve a szemembe.

– Menj ki te – tátoztam rémulten.

– Én nem – rázta meg a fejét.

– És sem – fojtottam el az ideges nevetésemet.

– Mindketten húzzatok ki onnan, most azonnal! – üvöltötte el magát Körte.

Tehetetlenül a hajamba túrtam, és kilöktem a fülke ajtaját majd rögtön utánam kilépett Nagy Márk is.

– Legalább van rajtatok ruha –

sziszegte Körte, elsütve a poént, amit a héten már másodszor hallottunk. Három nap alatt. Csodás.

– Körte, ne értsd félre a helyzetet. Mi csak beszéltünk... valamiről – kezdtem magyarázkodni.

– Itt? Így? A fenébe már, kölykök, miért kell nektek állandóan valami kis helyiségbe beragadva dumálnotok? Hívjátok fel egymást, bazki, vagy valami. Tele van az étterem netes bulvárújságíróval, tényleg azt akarjátok, hogy agyérgörcsöt kapjak? A fél csapatom hullarészegen tequila-ivóversenyt tart, és annyira kiütötték magukat, hogy nem veszik észre, hogy

egy ideje vízzel versenyeznek. A másik kettő meg enyeleg a vécében – rivallt ránk.

– Mi nem... enyelegtünk – kértem ki magamnak.

– Nem érdekel! Tűnés innen kifelé!
– mutatott határozottan az ajtó irányába.

– Oké – biccentettem lehajtott fejjel.

– És Márk – szólt utána, mire Márk megfordult. – Lift, vécéfülke... Nem rossz! – emelte pacsira a kezét elismerően, Márk pedig büszkén belecsapott.

Összehúzott szemmel meredtem rájuk. Fiúk. Ah. Nem túl bonyolultak.

11.

– Köszöntök mindenkit Nagy Márk születésnapján! – lépett az emelvényre Anti, és a mikrofont megkocogtatva előrehajolt, de mivel a zakója zsebében volt a mobilja, örületes sípolás hangzott fel, és egy teremnyi ember kapott egyszerre a füléhez.

– Szép volt, Sleisz! – tapsolta meg Körte, és miután sikerült orvosolni a problémát, Anti megtörölte izzadt homlokát, és folytatta:

– Elnézést. Szóval. Mint Nagy Márk legjobb barátja, szeretném pár

szóban felköszönteni az ünnepeltet – vigyorgott büszkén, és belenézett a telefonba, amivel Daniella kamerázta.

Az egész terem csendben hallgatta, Anti pedig remegő kézzel elővett egy papírt, és nagyon úgy tűnt, hogy fel fog olvasni valamit.

– Na bazz – forgatta a szemét Körte, aki leült mellém az Üres Utcák asztalához, és onnan figyelte az eseményeket. Szerettem volna azt hinni, hogy azért van a közelemben, mert csak ott volt hely, de persze tudtam, hogy csupán arról van szó, hogy rajtam akarja tartani a szemét a vécéincidens után. Ami nem vetett rám túl jó fényt, ha azt

vesszük, hogy a merev részeg Evelin és a Fogd be Aszád formációnál is fontosabbnak tartotta, hogy rám vigyázzon. – Csak előre megírt szarságot ne. Könyörgöm! – dünnyögte.

Elfojtott nevetéssel figyeltem, miközben Tomi visszaült másik oldalamra, és átölelve a vállamat magához húzott és a fülembe súgott.

– Miről maradtam le?

– Anti megsüketítette a fél termet, és mindjárt elájul. Teljesen lefehéredett – avattam be a részletekbe.

Az étteremben mindenki érdeklődve figyelte a színpadon szerencsétlenkedő legjobb barátomat

(aki a jelek szerint Nagy Márk legjobb barátja is lett pár hónapja). Az asztalok között a pincérek siettek tálcával, lepakolták a rendelt italokat a vendégek elé, és ahogyan körbenéztem, inkább emlékeztetett az esemény egy díjátadóra vagy gálára, mint születésnapra. Programfüzet szerint érkeztek a köszöntők, kezdve Antival, aki a forgatókönyv szerint másfél percet kapott erre, emiatt pedig szétizgulta a dolgot, hogy beleférjen az időbe, mert már sorban álltak a további felköszöntők. Balogh, egyikét szponzor, a könyvkiadó... Nagy Márk az első asztalnál ült, én csak féloldalasan láttam

rá az arcára, amiről semmit nem lehetett leolvasni, csak illedelmesen mosolygott, és nevetett, ha kellett, tudva, hogy egy csomó felvétel készül róla. Hogy a mosoly alatt mit gondolhatott, úgy igazán, őszintén, az nem derült ki az arckifejezéséből. Annál ő sokkal profibb.

A vendégek fürkészve figyelték a színpadon reszkető Antit, aki idegesen pillantott bele a kezében tartott lapba.

– Most pedig szeretnék felolvasni egy idézetet... Kérem, fogadjátok szeretettel!

– Miért, meghalt valaki, vagy mi van? – fogta a fejét Körte fájdalmas

arckifejezéssel.

– Ne már. Antitól ez nagyon kedves gesztus – löktem oldalba a menedzseremet.

– Egy Coelho-gondolatot választottam erre az alkalomra – tette hozzá Anti.

– Na Bocs, gyerek, eddig bírtam, hozok piát – állt fel Körte az asztaltól.

Nevetve fordultam utána, majd meghallgattam Antitól a barátságról szóló idézetet, amit olyan nagy gonddal választott Nagy Márk estéjére, aztán, amikor befejezte, elsőként kezdtem tapsolni, mert úgy tűnt, másnak nem jutott eszébe. Nagyjából sikerült

rávennem a vendégeket arra, hogy tiszteljük meg Antit egy minimális ovációval, aki a színpadról lelépve Nagy Márkhoz fordult.

– Kösz szépen – fogott vele kezét Márk, Anti pedig elérzékenyülve (a saját előadásától és filmjelenetbe illő szereplésétől) megveregette a vállát, és még egyszer boldog születésnapot kívánt neki.

Márk visszaült a helyére, a következő pillanatban pedig Balogh úr lépett a színpadra. Beleköhintett a mikrofonba, hogy ellenőrizze, működik-e, ami miatt a vendégeket egy „köahhh!”-féle felsőlégúti hanggal ajándékozta

meg.

– Kettőt hoztam, de kevés lesz –
huppant le mellém Körte, gondosan
maga elé rakva a feles poharakat.

– A BPRP Records tulajdonosaként
köszöntöm a vendégeket – kezdte
Balogh, gondosan kihangsúlyozva
impozáns pozícióját. Úgy láttam, hogy
magabiztosan el is mosolyodott ezen.
Örültem, hogy ennyire örül. Meg
minden. – És, mint kiadótulajdonos –
ismételte meg, mint aki szereti ezt
hallani, akár a saját szájából is –, nagy
örömömmre szolgál részt venni a
legfontosabb, legsikeresebb és
legnagyobb példányszámban eladott

előadóm felkészítésében – beszélt ünnepélyesen, aztán megakadt a tekintete rajtam, és gyorsan hozzátette. – Bexikém, természetesen te is nagyon fontos előadóm vagy – tisztázta dolgot, én pedig kínosan vigyorogva bólintottam, és igyekeztem nem figyelni arra, hogy egy teremnyi ember bámul meg hála Balogh úr beszólásának. – Na, mindegy is – vette vissza a figyelmet, és mintha csettintésre működnének, a vendégek úgy fordultak ismét a színpad felé, ahol Balogh folytatta. – Nagy Márk mindig is a szívügyem volt, onnantól kezdve, hogy megláttam a *Pop/Rock* válogatóján, ahol mindenki

megkönnyezte a *Sorry Seems To Be The Hardest Word*-előadását, megjegyzem, hogy nekem is gombóc volt a torkomban, ahogyan néztem, onnantól minden örömmel azon voltam, hogy ez a fiú, ez a talentum, ez az őstehetség kerüljön a mi csapatunkba, a BPRP kiadóhoz – elevenítette fel a nem létező emlékeit Balogh. Mert persze az egész kamu volt, amit bemesélt a vendégeknek, Nagy Márknak, és elsősorban magának. Én ott voltam a duettdöntő hetében, pontosan tudom, hogy került Márk Körtéhez, és ezáltal a BPRP kiadóhoz. De részletkérdés, a jó marketing mindennek az alapja. Vagy mi. – Mindig is hittem

Nagy Márkban, ha mondhatok ilyet, én magam is a Márkerek táborát erősítem – nevette el magát Balogh, mire a vendégek is felröhögtek a kiadótulajdonos lazaságán, miközben Márk a nyakát tekergetve fordult meg, majd amikor meglátott engem, tanácstalanul széttárta a karját. Tudtam, hogy miért engem keres, és a fejemet ingatva a plafon felé néztem, jelezve neki, hogy „nyugi” és ne foglalkozzon vele. Ahhoz képest, hogy három napja fültanúja voltam, ahogyan Márkról beszél, és azzal fenyegeti, hogy kivágja a francba a kiadótól, viszonylag hamar Márkerré vált. Azt hiszem, Márk ezt

sérelmezte magában, azért forgolódott engem keresve. Balogh pedig folytatta. – Nagy öröömre szolgál bejelenteni, hogy Nagy Márk a *Hullócsillag* után újabb dallal robbant egy hatalmasat. A szám címe *Nélküled*, és pontosan két hét múlva premier – tapsolta meg magát Balogh, őt követve A pedig a vendégek közül mindenki lelkesen éljenzett. – Emelem tehát a poharamat – szólt Balogh, de közben feltűnt neki, hogy nincs semmi a kezében, ezért idegesen a színpad széléhez fordult. – Botond! Mondom, emelem poharam – sziszegte gyilkos arckifejezéssel, a gyakornoka pedig halálra rémülve kapkodta a fejét,

majd szinte fellökte a pincért, olyan hirtelen mozdulattal kapott le egy poharat a tálcájáról, és már fel is nyújtotta a kiadó tulajdonosának. Balogh idegesen kikapta a kezéből, majd a mikrofonhoz fordulva nyájasan nézett Nagy Márkra.

– Emelem poharam a Hullócsillagunkra, akinek fénye soha nem huny ki a kiadónk egén – fejezte be a tósztot.

– Asszem, felfordult a gyomrom. Na, hozok még piát – állt fel újra Körte, és amíg Balogh Márkhoz lépve odahívta a sajtósokat, hogy fotózzák le őket együtt, Körte újabb poharakkal tért

vissza. Ezúttal már négygel.

Nagy Márk kissé befeszülten túrta, hogy Balogh őt ölelgetve pózoljon a kameráknak, aztán újabb ember lépett a színpadra. A brosúrába néztem, és leolvastam a műsort. Ezúttal a könyvkiadó szerzője, Gál Szilárd kért szót.

– Khm – köhintett bele ő is a mikrofonba, én pedig előadóként elgondolkodtam azon, hogy vajon miért ütögeti, pöckölgeti vagy köhögi le minden ember a mikrofont, kipróbálva, hogy működik-e.

– Üdvözlök mindenkit – kezdte Szilárd, és megvárta, amíg elhalkul a

terem. – Nagy öröm számomra, hogy itt lehetek ma mint Nagy Márk *Hullócsillag* című könyvének szerzője – mutatkozott be, a vendégek többsége pedig egy nagy bólintással nyugtázta, hogy ki az ismeretlen tag a színpadon. – Mint ismeretes, kiadónk leginkább könnyűzenei előadók életrajzi könyveivel foglalkozik – mondta. A jelenlévők 99 százalékanak ez új információ volt. Sőt. A jelenlévők 99 százalékanak az is új információ volt, hogy vannak könyvek. – Amikor a tavaszi megjelenéseket terveztük, a számos kultikus, világhírű zenész anyagai mellett elgondolkodtunk azon,

hogy ki jelenleg az a hazai előadó, akinek története érdekes lehet az olvasóink számára. A lista nem volt hosszú, kiadón belül pedig valamennyien egyetértettünk abban, hogy jelenleg ma Nagy Márk a legizgalmasabb előadó. Tehetségkutató versenyzőként, a valaha volt legvitatottabb második helyezéssel, elveszítve az első helyet, mégis a műsor történetének legnagyobb nyerteseként, csupán egyetlen gigaslágerrel betört a zenei piacra, ahol azóta is tartja magát. Amikor felkerestük Nagy Márkot, hogy riportkönyvet készítenénk vele az életéről, tudtuk, hogy érdekes kiadvány

lehet belőle. Azonban, bár kiadónktól távol áll a botrány és a bulvárosodás, arra mi sem számítottunk, hogy Nagy Márkkal egy olyan időszakában készítjük el a riportot, amikor minden szempár rá szegeződik, amikor kicsúszni látszik alóla a biztos talaj, és tetteinek következményeit viselve, egyszerűen megtörik. Közvetlenül a lefűjt, és soha nem sugárzott *Csatáznak a Sztárok!* műsor után, ahol az ominózus verekedés történt, egy teljes hetet tölthettem Nagy Márkkal, amit végigbeszélgettünk, és megszületett a *Hullócsillag* riportkönyv. Úgy ismerhettem meg Nagy Márkot, ahogyan csak kevesen ismerik – mondta

a szerző, majd a színpadot megvilágító lámpák fényében körbejárt a tekintete a termen, és megállapodott valakin. Rajtam. Zavartan elkaptam a fejem, megszakítva a szemkontaktust, mire folytatta. – Könyvesként mindig is izgatottan várom a tavaszi időszakot, a fesztiválok idején rengeteg új kiadvány érkezik, a zenei könyvek rendszerint lecsúsznak a listákról, hiszen rétegműfaj, korlátozott érdeklődés kíséri, ezért is nagy öröm számomra, hogy bejelenthetem, valamennyi bolthálózat előrendelési sikerlistáján első helyen szerepel a *Hullócsillag*, maga mögé utasítva minden megjelenés előtt álló

könyvet! – jelentette be ünnepélyesen. Hatalmas taps hangzott fel a teremben, a szerző pedig büszkén mosolygott, majd követte tekintetével az asztaluktól felálló tagot, aki egy kis csomagot vitt a színpadhoz. – Köszönöm – vette át, és a kezében fogva visszalépett a mikrofon elé. – Nem mondom, hogy könnyű volt elintézni – kezdte titokzatosan – , de Nagy Márk születésnapjára nem érkezhettünk üres kézzel. Így szeretném átadni a *Hullócsillag* legelső példányát. Márk, feljönnél átvenni? – kérdezte, és úgy tűnt, erről senki nem tudott, még az ünnepelt sem, mert Márk meglepetten tápáskodott fel az asztaltól.

A színpadra lépve villogtak a vakuk, majd megfogta a kis csomagot (stílusosan kék színű csomagolással volt bekötve), és megilletődve kezdte bontani. A könyv kibújt a csomagolásból, és ott volt a kezében. Fehér borító, az elején fekete-fehér kép Nagy Márkról, ahogyan a színpadon áll, lehajtott fejjel. Érdekesség, hogy végül nem mosolygós, márkcsintós, vagy éppen „elájulok, olyan jól néz ki” fénykép került az előlapra. A könyv borítója őszintének tűnt, egy olyan ember szerepelt rajta, aki baromi sokat és nagyot veszített már.

– Vigyázz rá, csak két hét múlva

jelenik meg – szólt Szilárd Márknak, aki nevetve bólintott, és esetlenül átölelte. Úgy tűnt, jó kapcsolat alakult ki köztük az egy hét alatt, amit végigbeszélgettek. Az elmondottak alapján pedig ez volt a *CsASz* utáni hét.

Mindketten lejöttek a színpadról, és amíg nevetve váltottak néhány szót szemmel láthatóan jó hangulatban, egy újabb vendég állt a mikrofon elé. Ezúttal egy nő. Aki Márk főszponzorát képviselte, és valami olyanról beszélt, hogy Márk mennyire jól tud énekelni, ha az ő cégének cipőjét viseli. Ez kezdett vicc-kategóriába átmenni, a fejemet fogva hallgattam a cipő érdemeit,

miközben Botond riadtan hajolt le hozzánk

– Körte. Van egy kis probléma –
suttogta idegesen.

– Mi? – fordult felé a
menedzserem.

– Két ember be akar jönni a
rendezvényre, és nem értik meg, hogy
nincsenek a listán – hadarta.

– Kik azok?

– Nem is tudom, hogy mondjam –
húzta el a száját.

– Talán kezd a nevükkel – viccelte
el a dolgot Körte nevetve.

– Pi és Nádor Gergő az – mondta ki
az asszisztens, ezután pedig már

senkinek nem volt kedve nevetni.

A következő pillanatban Körte idegesen lehúzott egy újabb pohár akármit, és felpattant. A gyors mozdulattól felborult a szék, aminek következtében feltűnőbb lett az asztaltársaságunk, mint terveztük.

– Te maradj itt, gyerek – utasított Körte, ügyet sem vetve arra, hogy mennyien néznek minket. – És könyörgöm, tartsd bent Nagy Márkot! Ki ne jöjjön! – tette hozzá dühösen.

– Várj! – kaptam utána. – Mit akarsz csinálni? – kérdeztem riadtan, mert az utolsó alkalom, amikor Körte és Pi találkoztak, akkor szumójelmezben

véresre verték egymás fejét.

– Elküldöm őket innen a fenébe –
avatott be a terveibe.

– Vidd magaddal Aszádékat –
tanácsoltam, bízva abban, hogy Körte
nem egyedül megy ki. Ismerve Pi és Geri
stílusát, egyértelműen a balhé miatt
jelentek meg, tizenöt perc hírnévért
cserébe mindkettő képes a végsőkéig
elmenni, és nem szerettem volna, ha
Körte egyedül van, mert könnyebben
provokálható.

– Hullarészegek – rázta meg a fejét.
– Tomi, vigyázz a gyerekre – kérte a
mellettem ülő fiút, egyértelműen rá bízva
engem, és már el is ment az asztalunktól.

Rémülten néztem utána, amolyan „fogalmam sincs, hogy most mi a bánat lesz” arckifejezéssel, miközben a színpadon Márk szponzora még mindig valami cipőről magyarázott, köze sem volt a mondandójának ahhoz, hogy egy születésnapot ünnepelünk éppen.

– Minden oké? – állt meg mellettünk Anti, Lili és Daniella, akik érdeklődve várták a magyarázatot arra, hogy Körte miért viharzott ki az étteremből ilyen sietősen.

– Itt van Geri és Pi – sziszegtem halkan.

– A fenébe – kerekedett el Anti szeme. – Ebből megint balhé lesz.

– És? Ennyi? – meredt rá Daniella értetlenül. – Nem csinálsz semmit?

– Mit kéne csinálnom? – kérdezett vissza Anti ijedten.

– Hogyhogy mit? Na jó, majd én kimegyek, lerendezem – közölte egyszerűen az alacsony lány, és otthagytott minket, hogy Körte után menjen.

– Jézusom, Anti! – tártam szét a karom teljesen értetlenül, utalva arra, hogy a barátnője sokkal rátermettebb, mint ő, aki lefehéredve álldogált, továbbra sem mozdulva.

– Mi történik? – kérdezte Márk, aki amint kiszúrta, azonnal csatlakozott a

csoportosuláshoz, és tudni akarta, hogy mi van.

– Semmi – feleltük egyszerre, sokkal gyanúsabban, mint terveztük.

Márk összehúzta a szemöldökét.

– Meglepetés lesz? –
összpontosított azonnal saját magára és a születésnapjára.

– Ühüm – füllentett Lili, majd ellépett a társaságunktól.

– Öltánc? – vigyorgott Márk, először hozzám intézve a szavait, majd amikor rájött, hogy Tomi mellettem áll, kissé beégve forgolódott, a kiutat keresve a hülye szituációból, amibe saját magát kergette. Mivel csak én

voltam lány a társaságban, Márk hirtelen megragadta a mellette elsétáló karját, és magához rántotta. – Úgy értem, tőle – mentette meg a helyzetet.

– Miről van szó? – érdeklődött a kifejezetten dekoratív, Márk által megállított lány nevetgélve.

– Semmiről – legyintettem vörös fejjel.

– Hé! – lépett oda hozzánk Bogyó, és kissé bizonytalanul állt meg, végül megragadta a vállamat, hogy stabilan megtámassza magát. – A többiekkel kint cigizünk, és esküszöm, Germinátort láttam, meg az idegbeteg menedzserét. Ti hívtátok meg őket? – kérdezte

artikulálatlanul.

Én pedig lesütöttem a szemem. A francba.

Márk arcáról lefagyott a mosoly, és a fejét kapkodva kérdezgette, hogy ez igaz-e.

– Beka? – kérdezte tőlem elkerekedett szemmel, tudva, hogy én úgysem fogok hazudni neki.

– Nem mehetsz ki oda! – közöltem ellentmondást nem tűrő hangon.

– Szóval tényleg itt van! – indult meg azonnal, mire utánakaptam, de lerázta a kezemet a karjáról.

– A francba! – indultam meg én is, de Tomi megállított.

– Körte azt mondta, hogy... – kezdte.

– Engedj – néztem a szemébe dühösen.

– Jó, akkor jövök én is – adta meg magát sóhajtván.

Miután mi megindultunk, Lili, Bogyó és Anti is csatlakoztak hozzánk. Az étterem ajtaját kivágva rohantunk Márk után. Az utcán a következő látvány fogadott minket. Evelin, Puding, Pepe és Pabló közrefogták Nagy Márkot, megakadályozva, hogy Geri közelébe férhessen, miközben a kihalt útesten Pi és Geri üvöltöztek Körtével.

– Megfúrtátok a megjelenésemet! –

ordította Geri hisztérikusan. – Direkt egy nappal előbbre tettétek a *Nélküledet*! – fröcsögött.

– Így igaz! Ez rohadtul etikátlan volt, Barack! – dühöngött Pi is.

Aham. Szóval ők is csekkolták Márk oldalait, ahová ma kirakta a *Nélküled* megjelenését.

– Most mit mondjak erre? – tárta szét a karját Körte lazán. – Nem Gergő megjelenésének napjára raktuk, szóval nem értem, mit pattogtok.

– Rohadékok! – rázta az öklét Geri.

– Mondd még egyszer, és... – indult meg felé Daniella, mire Körte két karral megragadta a lány vállát, és lazán

visszatartotta. Ha eddig nem értettük volna, miért ragadt Daniellára a pitbull becenév, most már értjük.

Geri Daniella arcába röhögött, amitől a lány még inkább dühöngeni kezdett, mire Körte lazán felemelte, így a lábai a levegőben kalimpáltak, és félrerakta maga mellé, mint egy zsákot.

– Takarodjatok innen a francba, ez Nagy Márk estéje, nem kell a balhémeredt rájuk Körte.

– Ki vagy te, hogy megmondd, mikor hol legyenek? – üvöltötte Pi.

Geri dühödten ügyelte a jelenetet, aztán a menedzserem mögé nézve megakadt a tekintete rajtam, és figyelmen

kívül hagyva mindenkit, megindult felém. Tomi automatika elém rakta a kezét, a védő mozdulatot látva pedig felszaladt Geri szemöldöke.

– Ohó! Mit látnak szemeim? – kérdezte vigyorogva. – Mi van, *Hullócsillag*, lehulltál? – fordult Márk felé rosszindulatúan.

Márk kiszabadította magát Pabló és Puding szorításából lerázta magáról a visszatartó karokat, és unottan meredt Geri szemébe.

– Tudhatnál mindenről, ha nem *Késtél* volna – felelte Márk frappánsan.

– Befejeznétek a dalcímeimmal való dobálózást? – kérdeztem

felháborodottan, mert egyáltalán nem tartottam jó poénnak.

Az ajtó hirtelen kinyílt, mi pedig frászt kaptunk, hogy esetleg egy újságíró jön ki, mert akkor végünk van, de szerencsére csak Botond nézett ki, hogy minden rendben van-e. Mivel mindenki gyilkos pillantással meredt rá, úgy ítélte meg, hogy nem, és visszament az étterembe.

– Tudjátok – ingatta a fejét Geri. – Leszarom a *Nélküledet*.

– Látom, azért vagy itt, mert nem érdekel – vágta rá Márk

– Jobb számot írtak nekem, eltaposom a hülye kis szarotokat, majd

nézzétek a milliókat a YouTube-on.

– Persze, majd nézem, csak nem biztos, hogy látni fogom a sajátomtól – kontrázott Márk.

– Meglátjuk – vigyorgott eszelősen Geri. – Te pedig – fordult hozzám, és éreztem, most sem maradhatok ki az oltásból, így a szám szélét rágva vártam, hogy megkapjam a magamét. – Megvolt az esélyed, Bexi, elhívtalak magammal a nyereményútra...

– Hogy mit csináltál? – akadt ki, a legnagyobb döbbenetünkre Tomi helyett Nagy Márk. Ettől mindenki kellőképpen összezavarodott. Még Geri is.

– Ja, elhívtam magammal. De nem

értem – kapkodta a fejét kérdőn. – Most ki a franc a pasid? Melyik gyökér? – nézett felváltva Tomira és Márkra. Az utóbbi megint megindult, Aszádék pedig egy emberként kaptak utána, és rántották vissza.

– Elég lesz! – ordította el magát Körte. – Nincs balhé, nincs sajtó, nem fogsz megint Nagy Márk miatt címlapra kerülni, taposd ki magadnak a hírértéket az új daloddal, vagy akármivel, de nem fogsz az én emberemen kapaszkodni! – vágta Geri arcába.

Egy taxi lassított le az úttesten, amire mindannyian odafordultunk, és meglepődve néztük, ahogyan anyu és

György kiszállnak a kocsiból.

– Te meghívtad anyut a születésnapodra? – néztem Márkra csodálkozva.

– Persze – felelte egyszerűen, mintha tök normális lenne, hogy a volt barátnője anyukája jelen van azon a születésnapos bulin, ahol senkinek nem tűnik fel, hogy az ünnepelt az utcán ordibál, a színpadon pedig cipőkről beszélnek. Szürreális hétköznapiok, please.

– Elnézést a késésért – szabadkozott anyu. – Márk, nagyon boldog szü... – kezdte, de akkor megakadt a szeme a mellettem álló

Tomin. Majd a Körtével szemben ácsorgó Gerin. A fejét kapkodva forgolódott, és teljesen összezavarodott. Nem csodálkoztam. – Beki, esetleg... – fordult hozzám végső tanácsstalanságában.

– Később elmagyarázom – sziszegtem kellenetlenül.

– Rendben. Akkor mi... odabent leszünk – szólt, és Györggyel együtt az ajtó felé lépett. – De ugye nem balhéztok, gyerekek? – kérdezett vissza gyanúsan.

– Dehogy – feleltük egyszerre, mindannyian. Beleértve Gerit is. Anyu azzal a tipikus szülői „ezt akartam

hallani” biccentéssel nyugtázta, és kinyitotta az ajtót.

– Van Márker-muffin – kiáltott utánuk Márk, anyuék pedig a hír hallatán lelkesen besiettek az étterembe. Legalább valakit feldobott a muffin híre. Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, újra mindenki ordítózni kezdett, Daniella még kissé meg is lökte Gerit, így Körte elüvöltötte magát.

– Komolyan mondom, Pi, ha nem tűntök el innen azonnal, beleverem a fejeteiket!

– Rajta – vigyorgott az ellenséges menedzser, tudva, hogy az nekik csak jót tenne.

– Biztosan? Számolj egy kicsit – mutatott körbe Körte, utalva a nem kis létszámförlényre. – Lesz elég dolgotok Nádorral a dalpremier környékén, szerinted hazaengednek addigra? – fenyegetőzött burkoltan.

Pi és Geri összenéztek, és szavak nélkül megbeszélték, hogy ebben lehet valami. Körte, Nagy Márk, Aszádék, az Üres Utcák, és a bent lévő vendégek ellen nem sok esélyük van kettőjüknek. És akkor azt még nem is tudták, hogy Kemál, a gyrosos is odabent van, készen arra, hogy bármikor megdobálja őket baklavával.

Pi és Geri valószínűleg elképzelték,

hogy egy esetleges verekedésből ők ketten hogyan jönnek ki, egyetértően összebólintottak, majd hátrálni kezdtek, és azért még néhány válogatott sértést a fejünkhöz vágtak, de ez már nem húzott fel minket, inkább szájalmasnak tartottuk.

– Majd meglátjuk! Majd meglátjuk – ismételte Pi, egyre távolabbról.

– Meg bizony – kiáltotta utánuk Körte. – Fussatok csak, kislányok! – röhögte ki őket.

– Bexi – üvöltötte Geri, valahonnan a sarokról. – Életed végéig bánhatod ezt!

– Fogom is – hagytam rá, miközben a hajamba túrtam.

– Na jó, még egyszer megkérdezem.
Eljössz velem az utazásra? – ordította.

– Takarodj már! – szólt helyettem Daniella, mire mindenkiől kitört a röhögés, azok ketten pedig bekanyarodtak, és eltűntek.

Ott maradtunk a vizesen csillogó úttesten, és miközben odabent mindenki remekül szórakozott, észre sem véve, hogy egy társaság, köztük az ünnepelt is lelépett a buliról, mi tanácstalanul ácsorogtunk.

– Hé – fogta meg a kezem Tomi.

– Igen?

– Jól vagy? – érdeklődött, engem fürkészve.

– Persze, csak... ez nem hiányzott –
ismertem be kelletlenül.

– Tudom – mosolyodott el. – Nem akartam nagyon belefolyjni, de szívesen elküldtem volna a francba Gerit – magyarázta.

– Persze, tudom, de mindegy, jobb így, hogy nem mondtál semmit – erőltettem meg magam, és rámosolyogtam, miközben nem pontosan értettem, hogy miért Nagy Márk állt ki mellettem, amikor... Amikor elvileg van barátom.

Elgondolkodva félrenéztem, és a többieket figyeltem.

Körte Aszádékkal vihogott, Anti

Daniellával beszélgetett, Pabló és Evelin a történeteket elemezték, Nagy Márk pedig...

Nagy Márk a húgommal volt, és pont láttam, ahogy odaadja neki a *Hullócsillag*-könyvet.

– Tényleg? Ez az első példány! – kerekedett el Lili szeme.

– A tiéd lehet. Olvasd el mindenki előtt. Az elég menő, nem? – kacsintott rá Márk kedvesen, a húgom pedig ugrálva szorította a mellkasához a kötetet, és majd' kiugrott a bőréből. Visszafojtott lélegzettel figyeltem a jelenetet, majd elmosolyodtam, és a fejemet rázva igyekeztem nem gondolni arra, hogy

mennyire jó fej dolog volt ez Márktól.

– És most? – kérdezte Anti hirtelen, utalva arra, hogy a kinti bulinak vége, a benti pedig elvileg még tart.

– Menjünk vissza – tanácsolta Tomi.

– Ne már. Ez a buli szar! – mondta ki Bogyó, amit mindannyian gondoltunk az estéről. – Bocs, Márk, de tényleg – tette hozzá. Valamennyien kérdően fordultunk Márkhoz, hogy ő vajon mit szól ehhez a kijelentéshez, de csak egyetértően bólintott.

– Nem gond. Tényleg szar – ismerte be.

– Akkor megmondom, hogy

szerintem mi legyen – kért szót Körte. –
Hívok taxikat, és átmegyünk hozzám –
kezdte nyomkodni a telefonját.

– Oké – egyeztünk bele
valamennyien.

– De várjatok meg, mer’ akkor
bemegyek, és lenyúlok annyi piát,
amennyit csak tudok – vihogott Pepe.

– Jó, de vidd magaddal Sleiszt,
kérjen ő, mert ti egy órája csak vizet
kaptok a csapostól – tanácsolta Körte.

– Télleg? – lepődött meg Bogyó,
aztán kitört belőle a röhögés. Neki
teljesen mindegy volt.

– Hé, valaki kihozná az
ajándékaimat? – kérdezte Márk.

– Mi? Már vissza sem mész elköszönni?– csodálkoztam.

– Minek? Fel sem tűnik nekik, hogy kijöttem – legyintett. – Ja – jutott hirtelen eszébe. – És valaki hozza ki a barátnőmet – tette hozzá.

Összehúzott szemmel néztem rá.

– Előbb jutott eszedbe, hogy hozzák el az ajándékaidat, mint a barátnődet? – mondtam értetlenül és mindenki felnevetett, Márk pedig csak hanyagul megvonta a vállát.

A többiek vad szervezkedésbe kezdtek, ami annyit jelentett, hogy bementek „piát lopni”, összeszedték Márk ajándékait, és Körte lerendezte a

fuvarunkat. Hirtelen hárman maradtunk teendő nélkül, ami egy kicsit kínosan alakult, ugyanis Nagy Márk, Tomi és én álldogáltunk a járdán.

– Akkor én elköszönök – törte meg a csendet Tomi hirtelen.

– Mi? Miért? – rázta meg a fejét Márk meglepetten.

– Körtéhez mentek, ő a menedzseretek, szóval ez a privát buli szerintem rám már nem nagyon vonatkozik – mentegetőzött, és éreztem rajta, hogy ez neki is kellemetlen. Én pedig nem tehettem mást, mint azt mondtam, amit ilyenkor egy barátnőnek mondani kell.

– Szerintem én sem megyek tovább veletek – néztem Márk szemébe. Akinek egyáltalán nem tetszett, amit hallott.

– Mi van? Ne csináljátok már. Együtt lépünk le innen. Jöttök ti is...

– Márk – kezdtem, de azonnal közbevágott.

– Ez az én születésnapom. Én döntök. És jöttök – közölte ellentmondást nem tűrő hangon, mi pedig kínosan feszengve néztünk össze.

– Jó, ha ennyire akarod – adta meg magát Tomi elsőnek.

– Persze, hogy akarom! – erősködött Márk. – És figyeljetek. Tök jó így látni titeket. Együtt – nézett a

kezünkre, ami összekulcsolva lógott köztünk. – Sőt, ez több mint jó – vigyorgott kissé eszelősen.

– Márk, tudod, te hívtál meg minket. Együtt, kettőnket – emlékeztettem, és kezdtem úgy érezni, hogy ez a jelenet simán nyeri az „életem legkínosabb szituációi” versenyt.

– Igen! Tudom – bólogatott. – Együtt hívtalak titeket, mert együtt vagytok! Aminek rohadtul örülök! Mert tök jó – bólogatott, és félrekapta a fejét. – Puding! Gyere csak ide, mi van nálad? – kérdezte.

Puding odabotorkált, és a két karját feltartva mutatta az üvegeket.

– Jack és Johnny – büszkélkedett a két üveg whiskyvel.

– Kösz – vette ki Márk az egyiket a kezéből, lecsavarta az üveget, és meghúzta.

– Mit művelsz? – nyílt tágra a szemem.

– A francba, egyszer vagyok tizenkilenc! – húzott egy újabbat.

– Márk, szerintem... – nyúlt az üveg felé Tomi, de Márk a fejét rázva hátrált egy lépést.

– Semmi gond. Bulizzunk egyet – kacintott. – Bogyó! Hol a francban van Bia?

– Ki? – üvöltötte az Aszád, az

étteremből kilépve.

– Bia!

– Az ki?

– A barátnőm – forgatta a szemét

Márk.

– Dia – segítettem ki.

– Akkor az. Hívd már ki, meddig várjak rá? – nevetett fel idegesen.

– Hogy ebből mi lesz – túrtam a hajamba rosszat sejtve, és összehúztam magamon a dzsekit, mert baromi hideg volt.

Márk látva a mozdulatot, automatikusan lehúzta a pulcsija cipzárját, és kibújt belőle. Ott állt rövid ujjúban a hideg áprilisi éjszakán, és

felém tartotta.

– Köszönöm, de nem kérem –
ingattam a fejem, Tomi pedig, akinek
akkor esett le, hogy kezdek szétfagyni,
megkérdezte, hogy az övét kérem-e. Ha
elfogadom, akkor megsértem Márkot, aki
tényleg csak figyelmes volt. Ha nem
fogadom el, akkor megfagyok. Az utóbbi
mellett döntöttem.

– Én elköszönök, nem hiszem, hogy
anyu enged tovább menni veletek – sétált
oda hozzánk Lili. Ó, hála a jó égnek! A
húgom a megmentőm. – Megvárom, amíg
megvacsoráznak, és hazamegyek velük –
folytatta, majd Márkra pillantott. –
Dedikálnád a könyvemet?

– Persze – nevette el magát Márk.

– És... miért vagy rövid ujjúban? –

csodálkozott Lili.

– Azért – húzott egy hatalmasat

Márk az üvegből, és a kezembe nyomta egy kedves „fogd már meg” mozdulattal, majd lazán ráterítette Lili hátára a pulcsit – , hogy te ne fázz meg.

– Ó, köszí – vigyorgott Lili, és a

szemében kis Márker- szíveket láttam elúszni. – Akkor írsz bele nekem? – nyújtotta Márknak a könyvet egy tollal.

– Naná – guggolt le, és a térdére

támasztva a könyvet írni kezdett az első oldalra. – Tessék – adta vissza.

– Köszönöm – mosolygott rá Lili,

majd egy pillanatnyi gondolkodás után átölelte Márk derekát. – Te vagy a legjobb! – suttogta neki behunyt szemmel, aztán boldogan besietett az étterembe.

Mosolyogva néztem a jelenetet, és hálásan pillantottam Márkra, aki visszavette a kezemből az üveget, és egy újabbat húzott belőle.

– Itt vannak a kocsik! – kiáltotta Körte.

– Nem vagyunk meg. Pepe, Anti és Evelin még bent lopnak! – ordította Daniella kicsit sem szépítve a dolgokat.

– Rohadt huligánok, húzzatok már innen! – kiáltott le egy lakó az étterem

feletti ablakból.

– Ne akarja, hogy felmenjek! – állt bele a vitába azonnal Daniella, én pedig úgy gondoltam, ideje berakni őket az első kocsiba, mielőtt lejön a lakó.

Pabló, Daniella, Bogyó és Puding indultak először, majd a következő autóba beült Evelin (vagy öt üveg valami volt nála), Pabló és Anti.

– Márk, menj velük – tanácsolta Körte.

– Még várom a barátnőmet – rázta meg a fejét Nagy Márk.

– Gyerek? Mész? – pillantott rám Körte kérdően. Ha elmegyek én a kocsival, akkor Márk egyedül marad

Tomival. Ha elküldöm Tomit, akkor egyedül maradok Márkkal. Ez sehogy sem tűnt jó ötletnek.

– Menj te. Mi megvárjuk Diát, és jövünk a harmadik kocsival – feleltem. Körte nagyjából átlátta a helyzetet, hogy miért döntöttem így, ezért nem túl boldogan, de rábólintott.

– Jó. Akkor gyertek utánunk. Mindjárt jön a ti kocsitok is – mutatott az útra, és beszállt az autóba, ami elhajtott vele.

Ott álltunk hárman, miközben kivágódott az étterem ajtaja, és a világ legdekoratívabb lánya tipegett ki rajta a magas sarkújában, olyan

csípőmozgással, amit szerintem csak tanítani lehet, mert képtelenség, hogy valaki magától menjen így.

– Valami fura nevű tag azt mondta, hogy itt vársz rám – nyávogta Márknak.

– Igen, indulunk tovább – bólintott Márk.

– Mi? De miért? Olyan jó a buli. Miért megyünk el? Hová megyünk? Most rögtön? – kérdezgette olyan magas hangon, amit talán a denevérek is megértenek.

Márk a szemét forgatva meghúzta az üveget.

– Sssss. Csak lelépünk – magyarázta meg ennyivel. – Ül be

szépen a kocsiba – biccentett félre, az éppen mellettünk megálló járműre.

– De miért? – akadékoskodott tovább Dia.

– Csak... Ülj be szépen a kocsiba, és gondolkozz valamin – kérte Márk. Dia duzzogva fogva a kistáskáját odatipegett az autóhoz, és beült. – Na lépünk – sóhajtott a Márk fáradtan, és mindhárman megindultunk az autó felé. Már éppen beszálltunk volna, amikor Evelin, akiről a jelek szerint mindenki megfélemedkezett, egy tortával a kezében lépett ki az ajtón.

– Te mit csinálsz? kérdeztem teljesen ledöbbenve.

– Elhoztam a tortát a konyháról – vihogta, és látszott rajta, hogy alig bírja tartani a hatalmas szülinapi süteményt.

– Evelin, tele van a kocsi, nem férsz be – mondtam a fejemet fogva.

– Mi? Hogy érted? – tört ki belőle a röhögés. – Pabló? A többiek?

– Már mindenki elment – feleltem. Sofőrrel együtt ebben a kocsiban is öten vagyunk – rágtam a szám szélét.

– Mi van? Itt felejtettek? – akadt ki teljesen.

– Hát... nem hiszem, hogy szándékos volt – próbáltam szépíteni a helyzetet. – Nagy volt a káosz, Geri és Pi, aztán a terv, hogy lelépünk, majd

mindenki elkezdett intézkedni és... – próbálkoztam, de végül feladtam, és inkább a megoldásra koncentráltam. – Figyelj, hívok neked egy taxit.

– Oké. És jössz velem?

– Sajnos nem tudok, Nagy Márk és Tomi a kocsiban van, nem lenne jó, ha együtt utaznának – ingattam a fejem.

Evelin kissé illuminált állapotban bólintott, jelezve, hogy megértette, aztán felcsillant a szeme.

– Várj, ott jön egy szállítóeszköz – kiáltotta lelkesen, és kiment az útestre, hogy tortával a kezében leintse.

– Egy szállító micsoda? – fordítottam oda a fejem. – Evelin, várj,

az egy riksa taxi! – túrtam a hajamba hitetlenkedve.

– Nem baj – ingatta a fejét, és leállította a belvárosban turistákra vadászó biciklist.

– De Evelin, messze megyünk – szóltam.

– Nem gáz, úgyis Körte fizeti – szállt fel röhögve az ülésre, és a tortát az ölében tartva elmagyarázta a biciklisnek, hogy hová lesz a fuvar.

Pislogás nélkül néztem, ahogyan eltekernek, majd értetlenül beültem a kocsis hátsó ülésére.

– Evelinnel mi van? – érdeklődött Tomi, helyet hagyva nekem, és középre

csúszott.

– Részegen a bazinagy tortával felült egy riksára – közöltem, igyekezve úgy tenni, mintha ez a mondat így rendben lenne. – Nagy Márkkal mi van? – kérdeztem vissza, kissé előrehajolva és átnéztem a másik ablaknál ülő Márkra.

– Iszik. Sokat – felelte egyszerűen.

– Óriási – dünnyögtem.

– Hová megyünk? – nyávogta az elöl ülő Dia, és a fiúkon úgy láttam, hogy nem először kérdezi.

– Körtéhez – dünnyögte Tomi.

– De miért megyünk oda? – nyüsztített tovább.

– Dia, foglald már el magad csendben – kérte Márk.

– Mivel?

– Szelfizgess – tanácsolta. A lány szófogadóan elővette a telefonját, és a haját a vállán simítgatva csücsörített a kijelzőbe. Nagyszerű. Nagy Márk barátnője egy kacsá.

– Srácok, tilos a pia a kocsiban – érezte meg hirtelen a whiskyszagot a sofőr.

– Elnézést, csak Nagy Márk születésnapja van, és egyik helyről átmegyünk a másikra, azért van nálunk – magyaráztam meg a helyzetet. A sofőr a név hallatán hátrafordult, és azonnal

felismerte Márkot, majd engem is.

– Ó, értem. Figyeljete, hogy a kárpitra ne menjen! – zárta le ennyivel a dolgot. – Mind zenészek vagytok? – érdeklődött.

– Én nem – szólt Dia. – Én modell vagyok.

A szememet forgatva bámultam ki az ablakon.

– És hol modellekedsz? – cseverészett a sofőr.

– Az Instán. Egyelőre – magyarázta Dia, én pedig úgy éreztem, ez egy nagyon hosszú út lesz.

Csendben utaztunk, Tomi a térdén dobolt, Márk megállás nélkül védte a

piát, Dia pedig fotókat készített magáról. Én meg minden erőmmel a közlekedési lámpákat szuggeráltam, nehogy pirosra váltsanak, mert egy másodperccel sem akartam több időt tölteni az autóban, mint amennyit feltétlenül muszáj.

– Szerintem berakok valami zenét –
– köhintette kínosan a sofőr, mert az autóban vágni lehetett a feszültséget. A visszapillantóban nézve a hármasunkat, Nagy Márkot, Tomit és engem, valamiféle megerősítésre várt. – Rádió jó lesz? – tette hozzá, amikor nem jött válasz.

– Persze – felelte Tomi.

A csatornán éppen reklám volt.

„Ne maradj le Nádor Gergő Szívszakadás című bemutatkozó daláról. Premier május elsején este nyolckor az előadó YouTube csatornáján. Oszd meg az eseményt, és megnyerheted a hangfalszettet!” hangzott a fizetett hirdetés, aláfestő zenének pedig Geri dalából szólt az a tizenöt másodperc, ami publikus volt az oldalain is.

Néma csendben, reakció nélkül utaztunk tovább, és mivel szinte tudtam, hogy mi következik, bánatosan az ablakhoz hajtottam a fejem. Az *Illúzió* remixváltozata csendült fel a hangfalakból. Én viszont nem tudtam örülni neki.

Vannak helyzetek, amikor egy előadó pokoli büszke arra, hogy a zenéje mindenhol agyon van játszva. Amikor minden órában legalább egyszer leadja a rádió, rengetegen nézik a YouTube-on, egymásnak küldözgetik, vagy éppen gifeket készítenek a klipből. Pörög a Tumblrön a dalszöveg, tele van feldolgozással a net, inspirál másokat arra, hogy zenéljenek, és meghozza a kedvet a dalszerzéshez. De van, hogy egy dal nem úgy jön ki, ahogyan szeretted volna, nem azzal, akivel eredetileg szeretted volna, és van, hogy alig bírod meghallgatni, mert utálod, ami lett belőle. És akkor nagyon megszívtad.

Mert nem kerülheted el. Kísért mindenhol. Az *Illúzió* duettnek íródott. Mégis egyedül énekeltem fel. És ha senki nem veszi észre, hogy ez így nem kerek, mert nem hallják benne, amit én hallottam dalszerzés közben, én akkor sem szeretem. Mert attól, hogy másnak tökéletes, nekem még lehet, hogy semmilyen szempontból nem felel így meg. És azt hiszem, soha nem fogom tudni igazán szeretni azt a dalt. Mert nem ilyennek kéne lennie.

12.

Néma csendben utaztunk, a másodpercek kínosan hosszúnak tűntek, senki nem beszélt, csak hallgattuk a rádióból szóló zenéket, időnként pedig Márk meghúzta az üveget, amiből rémesen gyorsan fogyott az ital. Körtéhez érve szinte kimentem a fojtogató légkörű autóból. A menedzserem a fejét vakargatva várt minket a kapuban.

– Te gyerek, elhagytuk Evelint! Veletek van? – húzta be a nyakát úgy, mint aki tudja, hogy rosszat tett.

– Nem fért be a kocsiba, de úton

van ő is – szálltam ki. – Riksával jön, és van nála egy nagy torta. Szerintem úgy fél óra, és ideér – számolgattam.

– Most én ittam sokat, vagy te? – pislogott rám értetlenül, én pedig csak megráztam a fejem.

– Bárcsak én lettem volna! De sajnós te – dünnyögtem.

– Milyen volt az utad? – vigyorgott szórakozottan. Örültem, hogy ennyire élvezzi a nyomoromat.

– Ó, nagyszerű. Nagy Márk valamitől bekattant, és vedelni kezdett, Tomi szerintem még soha nem érezte magát kellemetlenebbül, Dia pedig úgy csücsörített a szelfikhez, mint egy kacska

– elevenítettem fel az utam. – Ó, és Geri reklámja folyamatosan pörög a rádióban, hangfalszettet sorsolnak ki, ha megosztják a videója premierjének eseményét a Facebookon – tettem hozzá.

– Aham – tűnődött el a hallottakon gondterhelten. – És mi van Nagy Márkkal? – kérdezte.

– Passz. Megint bekattant – vonogattam a vállam. – De nem gond, gyakran előfordul.

– Nem gondolod, hogy... nehezen nyeli le azt, hogy te és Tomi?

– Most erre mit mondjak? – fontam össze a karom magam előtt dideregve. – Mondtam neki, hogy nem jövünk, de

ragaszkodott hozzá. Az egyik pillanatban úgy tesz, mintha rendben lenne neki a dolog, utána pedig elborul az agya. Körte, én nem tudok kiigazodni rajta.

– Mert fiú – forgatta a szemét Körte. – A fiúk máshogy működnek. Most nézd meg – biccentett oldalra. Követtem a tekintetemmel, és azt láttam, hogy Tomi és Márk beszélgetnek. Vagyis látszólag beszélgettek, egyébként pedig, miközben Tomi beszélt, Márk felállt a járdaszegélyre, hogy egymagasak legyenek. Összehúzott szemmel figyeltem őket. Ekkor Tomi tovább beszélt valamiről, és felállt Márk mellé a járdára, hogy ismét magasabb lehessen

öt centivel. Ekkor Márk bólogatva válaszolt valamit, aminek nyilván semmi értelme nem volt, és lazán beletúrt a hajába. Tomi figyelmesen hallgatta, de közben levette a fejéről a full capet, és ő is megborzolta a haját.

– Ezek ketten mit művelnek? – fitorogtam a látottakat emésztve, miközben Márk megvakarta a tarkóját úgy, hogy a rövid ujjú pólóban kellőképpen megfeszüljön a karja. És ezt mindenki jól lássa. – Te jó ég – forgattam a szemem, és hirtelen nem tudtam mire vélni a két fiú között kialakult versengést, mert közben a hangoskodó Aszadék felé fordultunk,

akik egyáltalán nem örültek Evelin sztorijának, sőt, teljesen felháborodtak azon, hogy Evelin nélkülük riksázik. Kénytelen voltam beismerni, hogy a fiúismerőseim egyszerűen nem normálisak. Vagy mondhatjuk, hogy tök hülyék.

Miközben Körtével Evelint vártuk, hogy megérkezzen a riksán, a hideg áprilisi estén figyelemmel kísérhettük, ahogyan Aszádék hisztiznek a riksa miatt, valamint azt, ahogyan Tomi kiveszi Márk kezéből az üveget, és többször egymás után meghúzza, hogy beérje Márkot.

– Nem állítod le őket? – kérdeztem

Körtét fáradtan.

– Nem, megvárom, hátha lesz
zsákban futás is – röhögött a
menedzserem.

– Nagyon vicces vagy – forgattam a
szemem tehetetlenül.

– Figyi, Beki – tipegett oda hozzám
Dia.

– Igen? – néztem rá kissé
meglepetten.

– Nem mehetünk be? Pisilnem kell
– jelentette be, egyik lábáról a másikra
állva.

– Öhm. Mi megvárjuk Evelint, de
szerintem te menj be nyugodtan –
pillantottam Körtére, aki megerősítve

bólintott egyet.

– Ja, menj nyugodtan, Madzag és Sleiszek is bent vannak, keresd meg őket. De halkan. És ha találkozol a muterommal, köszönj neki! – igazította el Körte.

Dia bebotorkált a kapun a magas sarkújában, mi pedig tovább várakoztunk.

Amikor végül begurult a ház elé a „taxi” Evelinnel, Aszadék azonnal letámadták a riksást, hogy vigye el őket egy körre.

A srác kissé riadtan nézett körbe, nem biztos, hogy megszokta, hogy ennyire örülnek neki.

– Oké – adta meg magát. – De ki kell fizetni a pluszfuvart – kezdte. – És kérek egy szelfit vele – mutatott rám a srácok válla között átnézve a riksás. Úgy tűnt, én vagyok az alku tárgya. Az utcán állva kínosan elnevettem magam, és mivel Aszádék könyörgőn néztek rám, rábólintottam a dologra. – Kiraksz az Instádra? – vigyorgott rám a biciklis, miután ellőttük a képet.

– Szeretnéd? – néztem furcsállva.

– Ja – vigyorgott lelkesen.

– Hát, jó – vonogattam a vállam.

Ha valaki ennyire szeretné, akkor miért ne? A telefonomat feltartva készítettem én is egy képet, aztán feltöltöttem az

Instámra, onnan pedig megosztottam a Facebookra és Twitterre is. A srác a saját telefonján ellenőrizte, és elkerekedett szemmel meredt a frissen posztolt fotónkra.

– Azta! Mennyi lájk! Jó fej vagy, eddig egy híresség sem rakott ki, hiába kértem. Pedig vittem már egy csomót. Az egyik még fizetni sem akart – húzta el a száját csalódottan.

– De szép történet – bólintottam kelletlenül. – Hát, én meg is jelöllek a képen, ha gondolod – közöltem úgy, mintha ez nekem egyáltalán nem okozna gondot. Mert nem is okozott.

– Neee!

– De.

– A haverjaim beszarnak, ha meglátják – ámult el.

– Azért remélem nem. Megkeresed magad? – adtam át a telefonomat. A riksás srác teljesen ledöbbenve bólintott, aztán betagelte magát. – Kösz, Bexi.

– Bármikor – mosolyogtam rá.

– Na, pattanjatok – szólt Aszádékra, akik izgatottan várakoztak, majd egymást lökdösve szálltak fel a járműre.

– Felférek én is? – sietett oda Pabló izgatottan.

– Persze, kicsi vagy – vihogta

Bogyó.

– Hé – nézett hátra a válla felett a riksás srác, a hátsó ülésen nyomorgókra.

– Ti nem az a gyerekbanda vagytok? Akik a piskótáról énekelnek?

– Mákos guba – segítette ki Pepe.

– Az! Tudtam. Te meg az Üres Utcákban vagy! – ámult el teljesen, amikor Aszádék után Pablót is felismerte.

– Az semmi. Itt van valahol Nagy Márk is! – veregette vállon Puding.

– A *Hullócsillag*? Hát én besza! – bólogatott úgy, mintha ez a nap nem is alakulhatna jobban. Ja, szerintem sem.

Fél órával később, amikor Aszádék

kijátszották magukat a riksával (addig szenvedtek, amíg természetesen vezethették ők is egy kicsit), Körte nappalijában a dohányzóasztal köré ülve folytatódott Nagy Márk születésnapja. A népes társaság (tényleg sokan lettünk) viszont egyáltalán nem volt sem hangos, sem jókedvű, igazából egyikünk sem tudta, hogy mi lesz, vagy mit csináljunk. Amikor otthagytuk a szülinapi bulit, akkor jó ötletnek tűnt, viszont amikor végül valamennyien bementünk a házba, és helyet foglaltunk, akkor rátelepedett a helyiségre egyfajta kínos csönd.

– Mi lenne, ha kibontanád az ajándékaidat? – dobta be az ötletet Anti,

Nagy Márkra nézve. Valamennyien odafordultunk, Márk azonban megrázta a fejét.

– Vagy mi lenne, ha játszanánk valamit? – szólt hirtelen Pabló. Anti beszólására senki nem reagált, de a játék hallatán kábé mindenkinek felcsillant a szeme.

– Vetkőzős póker? – lelkesedett Puding.

– Mi? Hülye! – kértem ki magamnak ösztönösen.

– Csak szeretnéd – reagálta le Daniella is.

– Jobban jártok, ha én ruhában maradok – röhögött fel Evelin, és

beleszúrta a villát a tortaszeletébe.

– Én benne vagyok – közölte a társaságunk utolsó lánytagja, Dia, mire minden fiú ujjongva megtapsolta, én pedig unottan néztem össze Evelinnel és Daniellával. Persze, hogy Márk tökéletes külsejű barátnője azonnal benne van, ha mutogatnia kell magát. Amúgy sok meglepetést nem tartogat, tele van az Instája fehérneműs és bikinis képekkel.

– Ismeritek a Kínos játékot? – kérdezte Márk, figyelmen kívül hagyva a barátnője beszólását, meg úgy általában a barátnőjét.

– Én igen – vágta rá rögtön Tomi,

és esküszöm, láttam az arcán valamiféle diadalittas mosolyt, amiért ismeri azt a játékot, amiről Márk beszélt. A hirtelen kialakult rivalizálásuk kezdett roppant terhessé válni számomra.

– Én is. Hozom a kellékeket – pattant fel Körte.

Úgy nézett ki, hogy a társaságból szinte mindenki tudja, hogy miről van szó, de akadt olyan, köztük én is, meg például Anti, akik csak értetlenül várták, hogy valaki elmagyarázza a játékokat.

– Na szóval – kezdte Körte lepakolgatni a poharakat az asztalra, mindenki elé egyet, miközben Márk egy üveg piát kinyitva sorban csordultig

töltötte mindet. – A játék pofonegyszerű.
Ha valami kínos történik, iszunk.

– Ennyi? – néztem rá kérdően.

– Ennyi – felelték egyszerre. – Ha valaki bemondja, hogy kínos, iszunk. Ha úgy ítéljük meg, hogy benézte, és nem is volt kínos, akkor csak ő iszik. Mindenkinek világos?

– Igen, de ez egy hülye játék – ráztam meg a fejem.

– Minden ivós játék hülye. Azért találták ki – nevetett Evelin.

– Akkor kezdhetjük? – vonta fel a szemöldökét Márk.

– Igen – szólt azonnal Tomi.

Az egész társaság elhallgatott, és

lélegzet-visszafojtva vártuk, hogy most mi fog történni.

– Szerintetek kínos, hogy én is itt vagyok, és játszom? – kérdezte hirtelen a társaságunkban ülő riksás, mire egyszerre tört ki a röhögés mindenkiből.

– Kínos bizony – emelte meg a poharát Körte.

Nos, igen, Aszádék elég közvetlen emberek, és miután kiszórakozták magukat az utcán a riksával, behívták a tagot, hogy ünnepelje velünk Nagy Márk születésnapját. Amolyan „miért ne?” alapon. Az első kínos poharat tehát a riksás srácnak köszönhattük, aki remekül szórakozott a társaságunkban, és eszébe

sem jutott visszamenni a belvárosba, hogy turistákra vadásszon, akiket elfuvarozhat, hanem egyszerűen ott maradt velünk játszani.

A poharat a számhoz emelve megéreztem a tömény szagát, és fintorogva belekóstoltam, majd lehúztam, és miközben az ital végigégette a nyelőcsövemet, könnyezve visszatettem az üres poharat az asztalra. Miközben Márk újra töltött mindenkinek, észrevette, hogy óvatosan megrázom a fejem, és felvont szemöldökkel nézett rám. Könyörgő tekintettel meredtem rá, remélve, hogy veszi a célzást, mire bólintva kacsintott egyet, egy kicsit

időzött az üveggel a poharamnál, mintha töltene, és továbbhaladta.

– Egyszer nem engedtek felülni a hullámvasútra a magasságom miatt – szólalt meg hirtelen Pabló.

– Szegény – biggyesztette le a száját Evelin. – Mikor volt?

– Két éve – közölte az Üres Utcáktag, Bogyó pedig röhögve üvöltözni kezdett, hogy „KÍNOOOS!” és mindenki lehúzta a második pohárral.

– Kezdek szédülni – vette le a szemüvegét Anti, és mivel még csak akkor kezdtük a játékot, ez volt a harmadik Kínos. Egy percen belül.

– Na jó, állj! Stop! – tettem fel a

kezem, jelezve, hogy időt kérek. – Játékon kívül beszélek, szóval nem ér beüvölteni kínost! Oké? – fordultam körbe. – Kérem a telefonokat mindenkitől – emeltem fel a táskámat, kinyitottam, és tartottam hogy dobálják bele.

A kérésem általános felháborodást váltott ki, szóval mielőtt rohadt paradiocsommal dobáltak volna meg, újra szót kértem.

– Ne már, figyeljetek, az oldalainkon közösen kábé másfél, millió követőnk van – pillantottam Nagy Márkra, Aszádékra és az Üres Utcák két tagjára is. – Ha tovább játsszátok ezt a

hülye játékot, akkor kérem a telefonokat. Nem posztolhattok ki véletlenül valami olyat, amit senki nem tud moderálni, mert minden admin itt van – magyaráztam.

– Igaza van a gyerekeknek – tekergette a fonott szakállát Körte. – És ha nem lennék benyomva, akkor én magam is ezt a döntést hoztam volna. Adjátok neki oda – utasította a társaságot.

– Hé, és ha te posztolsz ki valamit? Hm? Te is játszol – fürkészett Bogyó gyanakodva.

– Én jól bírom a gyűrődést – nevettem fel, és összetalálkozott a pillantásom Nagy Márkéval, aki felém

nyújtotta a telefonját.

– Beki kinyírta a bulit. Kínos!!! –
üvöltött rám Puding, emelve a poharát.

– Bocs – forgattam a szemem
nevetve, és sokadszorra emeltem a
számhoz a poharat, aminek a tartalma
egyszer sem ürült ki. És ez senkinek
nem tűnt fel.

– Oké, várjatok, nekem is van egy –
kért szót Dia. A társaságból mindenki a
lány felé fordult, aki kihasználva a
figyelmet, egy kicsit produkálta magát,
átdobta a haját a válla felett, és úgy
kezdte a sztoriját. – Egyszer a szoliban
csináltam fotót magamról, feltöltöttem az
Instára, és csak külföldi pasik

kommenteltek, nem is tudtam, mit írnak oda, egy sort sem értettem – nevetett fel. Rezzenéstelen arccal néztünk rá.

– Csak te iszol – szólt rá Daniella unottan.

– Mi? Miért? Most nem kínos sztori kellett? Meséltem egyet. Nem értem – pislogott értetlenül.

– Figyelj – nézett a szemébe Daniella. – Ezt a játékot egy makimajom is simán megérti. Te nem. Így jártál.

– Jó – duzzogott, és lehúzta a poharat.

– Ezt figyeljétek – kért szót Anti. – Egyszer hegedűórára mentem... – kezdte.

– Ez már itt kínos, igyunk – emelte meg a poharát Puding, és mindenki nevetve követte a mozdulatát. Szegény Anti csalódottan nézett körbe, az ő sztorijáról soha nem derült ki, hogy valóban kínos volt-e, mert a többiek már az elején megszavazták neki a bizalmat.

A társaság teljesen feloldódott, egymás után jöttek a kínos sztorik, forgatásokról, tévés szereplésekről, csellókonцерtről (Daniella történetei fantasztikusan viccesek voltak az ő előadásában), Aszádék remekeltek a gyerekzsúrokon és iskolákban való fellépéseikkel.

Pabló és Tomi az Üres Utcák

turnéiról elevenített fel furcsa történeteket, Körte a régi tetkós sztorijait osztotta meg velünk, és persze ott volt Nagy Márk, akinek minden sztorija után emelkedtek a poharak. A hangulat a te tőfokára hágott, rajtam kívül senki nem volt józan, az egész társaság dőlt-borult nevetés közben, és úgy láttam Márkon, hogy ez az a születésnap buli, amit őszintén élvez, és amelyet igazából szeretett volna. Nem volt semmi mű, semmi kreált, semmi erőltetett. Csak egy nagy társaság, barátokkal, és rengeteg lenyúlt piával. Na jó, plusz a riksással.

Nem azért nem ittam egy pohárnál többet aznap, szent lennék, vagy mert

bármiféle elvem lenne ezzel kapcsolatban. Az, hogy nem engedtem a játéknak, hanem végig észnél voltam, az csupán azért történt, mert féltem. Féltem attól, hogy mi történik, ha nem én kontrollálom a viselkedésemet, a gondolataimat és az érzéseimet. Jobbnak láttam ha teljesen józan vagyok. Főleg azért, mert alkohol nélkül is éppen eléggé össze voltam zavarodva. Nem mertem vállalni azt, hogy felszínre engedjem, amit oly gondosan próbáltam a tudatalattimban tartani.

– Jó, és az mennyire volt kínos, amikor Bekára köptem a vizet köhögés közben egy élő beszélgetős műsorban? –

mondta Márk Tomi egy történetére kontrázva. És ezzel előhozta a régi sztorit, amikor a *Pop/Rock*-duett hetében behívtak minket zenélni, és Márk köhögőrohamot kapott, engem meg ott hagyott a műsorban.

Kissé félszegen nevetve bólintottam, és Aszádékra figyeltem, akiknek erről azonnal eszükbe jutott valami. Szintén arról a hétről.

– Mi meg kiírtuk Márk oldalára, hogy „Lájk, ha megnyalnád Nagy Márk szemöldökét”.

– Azóta sem volt annyi lájkom egy posztra sem! – röhögte el magát Márk.

– Dehogynem. A smárképetek lett a

leglájtkoltabb – közölte Pepe. – Mennyi is volt a feedback duettdöntős fotóra? Valami hazai rekord is megdőlt.

A szám szélét rágva hallgattam, ahogyan előhozzák a duettdöntős estét, és tudtam, ez ki fogja nyírni a hangulatot, mert Tomi fészkelődni kezdett, és nagyon úgy tűnt, hogy kellemetlenül érzi magát ettől. A két fiú egész este egymást próbálta überelni, állandóan egymásra kontráztak, ekkor azonban eldőlni látszott a meccs Márk javára, mert Tomi azzal nem tudott versenybe szállni, hogy mennyi, és ráadásul milyen közös emlékei vannak Márknak. Velem. És ekkor feladta.

– Én lassan lépek, Márk, kösz a meghívást, jó volt – szólalt meg hirtelen, és kissé bizonytalanul állt fel, megkapaszkodott a kanapé támlájában, majd amikor megbizonyosodott arról, hogy nem borul fel, kezét nyújtott Nagy Márknak.

– Hová sietsz? – érdeklődött Márk, magabiztos mosollyal az arcán.

– Reggel korán dolgom van. Az együttes, tudod. Megbeszélés, ilyesmi – ködösített, csak egy kicsit elszámította magát, mert volt a társaságunkban még egy Üres Utcák-tag.

– Milyen megbeszélés? – meredt rá Pabló kérdően, és látszott rajta, hogy már

régen nem szomjas.

– Hoppá. Kínos! – ismerte fel a helyzetet Pepe. Megajándékoztam egy lesújtó pillantással, és én is felálltam.

Márk nagyon meglepődött azon, hogy én is indulni készülök.

– Beka?

– Megyek én is – köhintettem zavartan, jelezve, hogy bármilyen nevetséges játékot is űztek egész este, én Tomival jöttem erre a bulira, és Tomival is fogok távozni.

– Oké – biccentett Márk idegesen, felismerve a helyzetet. És úgy tűnt, ennek nem örül. – Vége a bulinak. Mindenki kifelé – közölte egyszerűen, körbenézve

a társaságon.

Nos, ezt a bejelentést senki nem értette.

–Ember, én itt lakom. Tudod, hol vagy, ugye? – kérdezte tőle Körte finoman.

– Akkor te maradhatsz – vonogatta a vállát Márk.

– Márk, figyelj már, technikailag elköltöztünk, de ha úgy vesszük, mi sokáig itt laktunk, szóval minket sem rúghatsz ki – magyarázta Bogyó.

– Kínos! – kiáltotta újra Pepe.

– Ne most! – szólt rá Evelin szigorúan.

– Akkor mikor? – akadt ki Pepe

teljesen. – Ez az egész tiszta kínos, ti meg csaltok! – mutogatott körbe sértődötten. – Tudjátok mit? Játszom egyedül – rakosgatta maga elé a poharakat.

– Basszus, hánytam – jött vissza a nappaliba Anti, aki diszkréten közölte, hogy mi történt vele, amíg a fürdőszobában járt, majd a dermedt hangulatot látva megállt. – Lemaradtam valamiről?

– Na jó, akkor mindenki maradjon, ha akar. Én léptem – állt fel Márk, és úgy, ahogy volt, pólóban kiment a házból.

– Én ehhez túl részeg vagyok. Mi

történt? – kérdezte a riksás, felismerve, hogy valami megváltozott a társaságban egy percen belül.

– Az a hegedűs tag hányt – magyarázta el a dolgokat Dia. Elkerekedett szemmel néztem rá, és örömmel nyugtáztam, hogy ez a lány nem egy agysebész, majd felálltam, és kínosan néztem körbe.

– Oké, megpróbálok beszélni Márkkal, visszaküldöm, és utána mi lelépünk, jó? – szoltam Tominak.

– Persze, hogyne, menj utána – bólintott idegesen.

– Ne már, ne csináld – kérleltem, és kissé kellemetlenül éreztem magam... –

Szülinapja van, nem érhet így véget –
léptem Tomihoz.

– Felőlem —tárta szét a karját.

– Ne haragudj. Mindjárt megyünk,
csak... Beszélek vele.

– Miért? – nézett a szemembe.

– Mert egy barátom – vágtam rá
azonnal, gondolkodás nélkül.

– A volt barátod – javított ki, és
komolyan úgy tűnt, hogy ezt a pillanatot
találta a legmegfelelőbbnek, hogy
féltékenységi jelenetet rendezzen.

– Nem, Tomi, ebben az esetben
nem. Márk az egyik legjobb barátom,
ahogyan itt mindenki! – kértem ki
magamnak, majd átgondoltam a dolgot. –

Kivéve Diát és a riksás srácot –
korrigáltam. – Szóval ne haragudj, de...
mindjárt jövök – hagytam ott, és
kinyitottam az ajtót.

Rettenetesen hideg volt, a kapun
kilépve megborzongtam, és sietve
indultam Márk után.

– Hé! Várj már meg – kiabáltam.

Márk megfordult, és kissé
instabilan állt meg.

– Tudtam, hogy utánam jössz –
vigyorgott, mire dühösen összehúztam a
szemem.

– Te hülye vagy? Ezért csináltad?
Összevesztem Tomival emiatt, azt hittem,
hogy tényleg van valami bajod! –

akadtam ki teljesen.

Márk vigyorogva figyelt, a szemében elégedettséget láttam.

– Annyira sajnálom – kacsintott, mire dühösen megráztam a fejem.

– Borzalmas vagy. Mi bajod van? Miért csinálsz jelenetet? – néztem a szemébe csalódottan.

– Nem csinállok jelenetet, de figyelj rám – kezdte, a váltamra téve a kezét, de lecsúszott róla, ezért Márk újra megpróbálta, ezúttal viszont véletlenül vállba vert. – Bocs – mondta szórakozottan.

– Semmi gond – sóhajtottam unottan. – Márk, menj vissza Körtéhez,

senki nem érti, hogy mi bajod van.

– Tudod, hogy mi bajom van. Te vagy a bajom.

– Részeg vagy – mosolyodtam el szomorúan.

– Lehet – bólintott, és örültem, hogy legalább ezen nem akar vitatkozni.

– Menj vissza.

– Maradj velem.

– Nem lehet, ne hülyéskedj már! – túrtam a hajamba. – Mi ütött beléd? Nevetségesen viselkedsz, Márk, te hívtál meg minket Tomival. Együtt. Tudod.

– Beka, figyelj rám – hajolt közelebb, mire ösztönösen hátráltam,

mert még a józan Nagy Márk lépéseit sem tudom kiszámolni, a részegét meg egyszerűen lehetetlenség. – Figyelsz?

– Figyelek – ingattam a fejem nevetve.

– Ha visszamehetnék az időben...

– Márk, ne kezd! Könyörgöm, ezt most ne – kerekedett el a szemem.

– Ha visszacsinálhatnám – folytatta, figyelmen kívül hagyva az ellenkezésemet.

– De nem csinálhatod, Márk! Nem lehet.

– De ha mégis. Akkor ott maradnék veled. A forgatáson. Amikor Geri énekelte a *Késtélt*. Nem mentem volna át

leütni. És akkor minden máshogy alakult volna. Most nem lennél a világ legunalmasabb emberének a barátnője – fakadt ki.

– Miért mondod ezt most? – sütöttem le a szemem.

– Tudod, hogy miért mondom. Mert utálom, hogy továbbléptél. Utálom, hogy veled vagy. Utálom, ahogy rád néz, és te rá nézel. Utálom, ahogy fogja a kezét. Utálom, hogy veled látlak. Utálom, hogy szeret téged. És utálom, hogy azt hiszed, szereted – magyarázta nevetve. – Egyszerűen utálom Gerit.

– Mi? – zavarodtam össze. – Tomit! Tomiról beszélsz, nem?

– Jó, akkor őt – legyintett. – Minek van neked ennyi idegesítő srác az életedben?

—Az összes közül te vagy a legidegesítőbb – vágtam az arcába a lehető legkomolyabban.

– Lehet – bólintott részegen. – Mégis engem szeretsz, őt csak kedveled.

– Márk, nem szeretlek, hagyd abba ezt a hülyeséget! – kértem.

– De, igenis szeretsz.

– Nem fogok ezen vitatkozni veled – szóltam fáradtan.

– Látod, ennyi. Beismerted – értette félre, amit mondtam, úgy, ahogyan félre akarta érteni.

– Menj vissza – kértem.

– Szeretlek – válaszolta.

– Hülye! Ne mondj ilyeneket,

részeg vagy, a barátnőd vár, ahogyan az én barátom is vár engem, és egyébként semmi más nem érdekel téged, csak hogy az én estémet is elszúrd, ha már a tiéd ilyen lett – förmedtem rá dühösen.

– Beka – ragadta meg a kezem, és magához rántott.

– Jézusom, Márk, engedj el – toltam el magamtól. – Hallod? – tettem a kezem a mellkasára, és megpróbáltam eltolni magamtól. Hülye, részeg Nagy Márk!

– Figyelj – suttogetta.

– Nem figyelek – ingattam a fejem.

– De, de. Figyelj – suttogta a

fülembe. – Tudod, ugye?

– Mit, Márk? – sóhajtottam.

– Hogy sajnálom.

– Tudom – biccentettem.

– És szeretném, hogy boldog legyél
ezzel a Tomival, csak...

– Csak? – kérdeztem visszafojtott
lélegzettel.

– Csak azt sokkal jobban
szeretném, hogy velem legyél – mondta
nevetve, és fogalmam sem volt, hogy
amit hallok, abból mennyi Nagy Márk,
és mennyi az elfogyasztott alkohol.
Tehetetlenül néztem rá, majd ellöktem

magamtól, amik meghallottam a közeledő lépteket.

Márk hátratántorodott, majd köszönhetően annak, hogy nem egészen volt józan, karját széttárva kereste az egyensúlyát, aztán még egy lépést hátrált, és belezuhant a vízelvezető árokba. A szám elé kapva a kezem, riadtan ugrottam oda, és lenéztem rá. Körte, akinek a lépteit hallottam, és aki utánunk jött megnézni, hogy mi a helyzet, komótosan megállt mellettem, és az árokban fekvő Nagy Márkra nézett.

– Basszus, gyerek, kinyírtad? Hogy tüntessük el? Jó, te fogod a fejénél, én a lábánál – tervezgetett azonnal. Körte

igazán jó menedzser, a problémát látva azonnal tudja a megoldást is. Csak ebben az esetben kissé elkalandozott, mert semmi ilyesmiről nem volt szó.

– Mi? – meredtem rá értetlenül. – Körte, miről beszélsz? Csak elesett. Szedjük ki onnan – hadartam félig nevetve.

– Ó. Ez így sokkal könnyebb ügy – értette meg a szituációt. Bemászva az árokba felsegítettük Márkot, és mindhárman visszaindultunk.

– Mi a franc történt itt kint? – kérdezte Körte, miközben sétáltunk.

– Beka azt mondta, hogy szeret, és mivel én már nemszeretem őt, belökött

az árokba – mesélte Márk a saját verzióját, én pedig felháborodottan néztem rá.

– Tudod, az előző véletlen volt. Ez nem az – löktem meg sétálás közben, és miközben mi Körtével tovább gyalogoltunk, Nagy Márkot elhagytuk, aki másodszorra is becsúszott a vízelvezetőbe. Csak ezúttal nem segítettük ki. Mert ezt most megérdemelte.

– Várjatok már meg – sietett utánunk megállás nélkül röhögve.

– Szóval, hogy is volt ez? – kérdezte Körte aggódva.

– Sehogy. Nagy Márk hülye.

– Ezt tudjuk – bólintott.

– És részeg – tettem hozzá.

– A kérdés, hogy mennyire.

– Nagyon – vágtam rá, és csak gondolatban tettem hozzá, hogy sajnós.

Körte házába visszaérve a társaság a leült buli miatt teljesen kiütődött, mindenki ott aludt el, ahol éppen helyet talált.

– Lovagoddal mi van? – kérdezte Körte, amikor megláttuk a kanapén alvó Tomit.

– Passz – feleltem. – Szerzünk neked egy kocsit?

– Hívom. Csak add vissza a telefonomat – nyújtotta a kezét.

– Te hogy nem ütődtél ki? – csodálkoztam, mert időközben feltűnt, hogy Körte nagyon hamar kijózanodott.

– Gyerek. Ez egy zsúr volt – oltott le azonnal, utalva arra, hogy ez neki meg sem kottyant. – Régen, amikor még volt életem, barátaim, és programom, ilyen volt egy reggelim – mesélte ábrándozva.

– Szép emlékeid vannak – néztem rá tettetett elismeréssel.

– Bárcsak lennének – meredt maga elé, aztán átvette a telefonokat, kikereste közülük a sajátját, és hívott nekem egy kocsit.

– Itt hagyod az Üresfejű Tomit, vagy felkeltsük? – érdeklődött Körte a

barátomra nézve, aki a fotelben lecsúszva aludt nyitott szájjal.

– Hát, itt hagyom, ha nem gond – gondoltam át, mert mérges voltam Tomira.

– Megértem – biccentett Körte.

– És a másikat? – biccentett Nagy Márk felé, aki leült Anti és Daniella mellé, és egy másodperc alatt elaludt.

– Őt is – legyintettem egyszerűen, mert rá is dühös voltam.

– Oké – bólintott gondterhelten. – Akkor majd holnap villásreggelizünk így együtt, és dumázunk egy nagyot hármasban. Van valami ötleted, mi lehetne a téma? – gúnyolódott.

– Nagyon vicces – húztam össze a szemem. – Miért történik ez velem? – hajtottam a homlokom az ajtófélfának, miközben lehunytam a szemem. – Egy hete még minden rendben volt az életemmel.

– Hát, gyerek. Tudod, van egy mondás.

– Milyen mondás?

– Addig jó...

– Míg? – pislogtam felé.

– Míg Nagy Márk meg nem érkezik

– röhögött az arcomba.

– Nem ismerem ezt a mondást – dünnyögtem.

– Látszik – nevetett egyre jobban.

– Hé! – lépett oda hozzánk hirtelen Puding. – Engedjete már be – ütötte az ajtót. Belülről.

– Szóljak neki, hogy már bent van a házban? – meredtem Körtére elkerekedett szemmel, amikor felfogtam, hogy az Aszád-tag azt várja, hogy valaki kinyissa neki az ajtót, és bemehessen. Vagyis ki. Vagy nem tudom.

– Hagyd, majdnem fél órája elvan ezzel – rázta a fejét Körte.

– Öhm. Oké. Azt hiszem, én most megyek – tettem fel a nagyjából úgy, mint aki már nem képes több informált befogadni. Túl sok volt egyszerre. – Szia, Körte – köszöntem el, majd

amikor becsuktam magam mögött az ajtót, egy hangos puffanást hallottam. Riadtan néztem vissza, és rájöttem, hogy nagy valószínűséggel Puding be akarja törni a bejárati ajtót. Még mindig belülről.

A taxiba beszállva bementem a címet, majd hátrahajtottam a fejem a hátsó ülésen, és fáradtan lehunytam a szemem.

– Buli volt? – érdeklődött a sofőr.

– Igen – feleltem szűkszavúan.

– Jól sikerült?

– Nem tudom – mondtam őszintén, és ahogyan visszaidéztem magamban Nagy Márk szavait, túlságosan is

sokszor kellett az eszembe vésnem, hogy megszámálhatatlanul sok kínos-pohár után mondta azt, amit mondott. Nem kavarhat fel. Mert két perccel utána már kamuzott. Akkor nyilván előtte sem mondott igazat. Elvileg.

13.

Azt, hogy Nagy Márk születésnapját meddig, és hogyan ünnepeltük, csak csütörtök reggel érzékelttem leginkább, amikor félelmetesen korán arra ébredtem, hogy a fejem alatt lévő jegyzetfüzet nyomja az arcomat, és csörög a telefonom.

– Mmm? – szoltam bele egészen artikulálatlanul.

– Gyerek! Felébresztettelek? – kérdezte Körte úgy, mint aki valóban elhiszi, hogy csupán három óra alvás

után magamtól fent vagyok reggel hétkor.

– Nem, már megfőztem, kitakarítottam és futottam tíz kilométert – ironizáltam.

– Jó, értem, korán van. De ha már ébren vagy... Segítened kell.

– Oké, persze, miben? – ültem fel az ágyamban, és megdörzsöltem a szemem.

– Úton vagyok Nagy Márkkal a reggeli műsorba. Beszélnie kell a *Nélküledről*, a tegnapi posztra mindenki rákapott, óriásit ütött a hír, hogy a *Hullócsillag* után itt az új Nagy Márk-szám. Soron kívül hívták be az adásba, exkluzívnak szánják – ecsetelte.

– Aham – bólogattam álmosan. – És hogy jövök én a képbe?

– Úgy, hogy emiatt összecúsúztak a dolgok, mert Aszádék ma meglepetésvendégek Bálintka születésnapján, én mennék velük, de nem engedhetem Márkot egyedül a tévébe, úgyhogy el kéne kísérned Aszádékat.

– Várj – akadtam fenn a részleteken. – Ki az a Bálintka? – ráncoltam a homlokom, mert ez túl sok infó volt korán reggel.

– Mittomén, egy kiskölyök, akinek a szülei kifizették a fellépést. Egy órát zenélnek a játszóházban, menj oda velük, mert atom másnaposak, és félek, hogy

Puding belehány a majommaszkba, mint a múltkor. A harmadik tisztítóban vállalták csak el.

– Ne részletezd, kérlek – fintorogtam.

– Megtennéd, gyerek? Vagy volt mára valami? Nem akarok bekavarni.

– Hát, igazából csak Norbi üzletébe mentem volna el egy kicsit gyakorolni zongorán az esküvői számot, meg Gyuri bácsinak is akartam írni, hogy remekül haladok a tananyaggal, csak sajnos nem tudom bebizonyítani, de hinnie kell nekem – magyaráztam, aztán a számat elhúzva folytattam. – Meg hát, Tomival terveztem ma bármilyen kommunikációt,

mert tegnap tuti, hogy dühös volt rám, aztán pedig elaludt, és... De semmi gond, elmegyek Aszádékkal. Csak küldd el a címet, és hogy mit vigyek nekik.

– Kávét. Sokat – vágta rá.

– Oké. Vedd úgy, hogy megvan.

– Imádlak, gyerek, te vagy a legklasszabb.

– Tudom – vigyorogtam.

– Később beszélünk.

– Várj! – szóltam hirtelen. – Nagy Márk ott van veled?

– Aha. Adjám?

– Igen, légyszi – bólintottam, majd amikor Márk beleszólt egy laza „mi az, Beka?” köszönéssel, összeugrott a

gyomrom a dühtől.

– Nem akarsz valamit mondani, esetleg? – kérdeztem szemrehányóan.

– Például?

– Például bocsánatot kérhetnél a tegnap este miatt.

– Mi volt tegnap este? – feszítette a húrt. – Nem töltöttem neked, csak egyszer, mert szoltál, hogy többet ne – védte magát, miközben én a néhány órával később történeteket sérelmeztem.

– Márk, ne hülyéskedj már. Kint, az utcán.

– Voltunk kint? Várj, akkor azért van lehorzsolva a karom? Elestem, vagy mi volt?

– Ne csináld már, hogy nem emlékszel! – néztem magam elé szomorúan, és a takarómat porolgattam, mintha csak szöszös lenne.

– Beka, bocs, de van egy képszakadás. Most, hogy mondod, rémlik, hogy elcsúsztam, vagy ilyesmi, de totál homályos.

– Aham – biccentettem. – Akkor nem is rémlik, hogy beszéltünk...

– Beszéltünk? Miről?

– Te beszéltél. Mondtál néhány dolgot – köhintettem kínosan.

– Passz. Fontos volt? Ígértem valamit? Mert akkor bocs, nem volt szándékos...

– Nem, nem ígértél semmit. Sok sikert a műsorhoz – köszöntem el.

– Hé, Beka.

– Igen? – kérdeztem.

– Ha válaszoltál volna valamit, talán emlékeznék...

– Hogy érted? – húztam össze a szemem résnyire. – Mármint... Gondolom. De szerintem nem mondtál semmit – magyarázta.

– Emlékszel! Emlékszel az egészre! – ámultam el, és idegesen megráztam a fejem. – Képes lettél volna letagadni!

– Nem, Beka. Én semmire nem emlékszem.

– De emlékszel. Elárultad magad!

– Én nem. Csak feltételeztem, hogy arra nyilván emlékeznék, ha te mondtál volna valamit.

– Hazudsz – nevettem fel kínosan.

– Bizonyítsd be – nevette el magát ő is. Fúú. Miért van az, hogy képtelenség túljárni az eszén?

– Válaszolsz valamire? – kérdeztem gondterhelten.

– Igen?

– Igaz, amit mondtál?

– Nem emlékszem, hogy mondtam bármit is – hárított azonnal.

– Rendben.

– Szerintem is – értett egyet.

– Akkor megbeszéltük.

– Meg – felelte.

– Amúgy... csak vicceltem. Nem is mondtál semmit – füllentettem, bízva abban, hogy jobb lesz mindkettőnknek, ha ezt hisszük.

– Tudom, hogy nem mondtam – erősítette meg ő is.

– Jó – helyeseltem.

– Jó – ismételte utánam. – Az Unalmas Utcával minden rendben? Nem rágott be nagyon?

– Ne nevezd így! – sóhajtottam fáradtan. – És nem tudom.

– Hogyhogy?

– Márk, kicsit fura lenne, ha ezt veled beszélném meg, nem

gondolod?

– Miért? Barátságban vagyok.

Mondd csak, elbírom – röhögte el magát.

– Milyen barátságáról beszélsz? –
forgattam a szemem.

– Szóval. Mi történt? – érdeklődött.

– Nem történt semmi. Vagyis nem
tudom. Ő ott maradt én eljöttem.

– És nem hívott?

– Nem.

– És nem hívtad?

– Nem – ingattam a fejem.

– Szóval előbb beszélsz ma reggel
velem, mint vele – filózott.

– Csak azért, mert Körte hívott, és
ha már úgyis vele vagy, beszélni akartam

veled – érveltem a lehető legmeggyőzőbben.

– Persze, tudom – hagyta rám, mint egy hülyére.

– Most ez mi volt!

– Semmi – felelte idegesítően.

– Nem, Márk, pont úgy beszélsz, mint aki azt hiszi, hogy tud valamit, pedig biztosíthatlak róla, hogy semmit nem tudsz.

– Beka, ne erőlködj. Tudom, mit érzel. És jólesik.

– Márk, te egyszerűen hülye vagy – mondtam őszintén. – Tudod, miket beszéltél nekem tegnap éjjel? – vágtam a fejéhez, hogy azért ne legyen annyira

elszállva magától.

– Nem, mert részeg voltam, de benned mély nyomot hagyhatott, ha folyamatosan csak ezt hajtogatod. Bárcsak emlékeznék, de sajnos csak a pia beszélt belőlem. Viszont annak örülök, hogy ennyire tetszett neked.

– Fú, de idegesítő vagy.

– Akkor miért beszélsz még mindig velem?

– Nem beszélek – tagadtam, de közben rájöttem, hogy ez elég hülyén jött ki. – Mármint, leraklak. Most.

– Oké – hagyta rám. – Ja, egyébként reggel Aszádék egy csomó fotót készítettek a pasiddal, amíg aludt.

Bogyónak az a háttérképe is – váltott témát hirtelen.

– Nagyszerű. Milyen képek lettek?

– sütöttem le a szemem kelletlenül.

– Puding ráült a fejére.

– Idióták – dünnyögtem.

– Azok – értett egyet. – Kell a kép?

– Nem, dehogy, az milyen lenne, ha kérném?! – szörnyülködtem.

– Igazad van, jogos. Akkor küldöm.

– Köszí – húztam be a nyakam visszatartott nevetéssel. És letettük.

Pár másodperccel később Körte számáról megkaptam a fotót. Szegény Tomi, a képen a kanapén fekszik és békésen alszik, Aszádék pedig

rápakoltak egy rongyos szőnyeget, amire felültek. Evelin és Pabló a lábára másztak fel, Bogyó és Pepe a derekán és vállán foglaltak helyet, Puding pedig hely hiányában kénytelen volt a fejére ülni. A fotót látva biztos voltam benne, hogy ebből mém lesz.

Visszacsörögtem Körtének, és nem lepődtem meg azon, hogy Márk vette fel a telefont.

– Hogy tetszik? – kérdezte.

– Elég gonosz – ismertem el. – De viccesen gonosz – tettem hozzá.

– Ja.

– Miért nem a saját számodról küldted?

– Mert nem adom meg neked a számomat. Hívogatnál, meg minden – magyarázta magabiztosan, mire megráztam a fejemet.

– Igen, Márk, konkrétan zaklatnálak – meredtem a plafonra unottan.

– Nem azt mondom, csak érted, most is zavarasz, és nem veszed észre.

– Borzalmas vagy! – nevettem el magam. – Leraklak.

– Azt várom.

– Tudod... – kezdtem, de inkább nem fejeztem be. – Szia – nyomtam ki a hívást.

Azonnal visszahívott.

– Nem mondtad végig.

– Direkt – vigyorogtam elégedetten.

– Mondd végig.

– Nem.

– De idegesítő vagy, te lány.

– Tőled tanultam – közöltem. –

Amúgy, az éjjel sokkal kedvesebb voltál.

– Te viszont akkor sem – vágta rá azonnal.

– Hah! Szóval emlékszel.

– Nem emlékszem semmire. Csak tippeltem. És ezek szerint bejött – nevetett fel.

– Persze – mosolyogtam a fejemet rázva. – Szóval semmire nem emlékszel?

– Nem – erősködött.

– Akkor nyilván arra sem, hogy kétszer beleestél a vízelvezető árokba.

– Beleestem? – kérdezett vissza.

– Aham.

– Nem belelöktek? – érdeklődött, mire hangosan felnevettem.

– Nem. Beleestél. Tök egyedül. Sétáltál, és egyszer csak hopp – hazudtam.

– Hopp – ismételte meg röhögve.

– Aha. Aztán sétáltál tovább, és megint hopp – meséltem a saját verziómat.

– Még egy hopp? – kérdezte szórakozottan.

– Igen, még egy. Döbbenet, nem?

– Az. Hiszek neked, Beka, pedig komolyan úgy rémlik, hogy valaki meglökött. Kétszer.

– Én ott voltam, és nem láttam semmi ilyesmit – közöltem.

– Akkor jó, biztosan keverem a dolgokat.

– Szoktad – vigyorogtam, aztán fáradtan megdörzsöltem az arcomat. – Márk.

– Igen?

– Ha emlékszel mindenre, mert tudom, hogy emlékszel, akkor miért tagadod? – kérdeztem keserű mosollyal az arcomon.

– Mert olyan válaszra nem

emlékszem, amilyenre szeretnék – közölte, mire lesütöttem a szemem. – Várj, Körte azt kéri, hogy hangosítsam kiszólt hirtelen Márk. – Megvan, ki vagy hangosítva – tette hozzá.

– Tubicáim – hallottam Körte hangját –, nem mintha nem lenne szórakoztató hallgatni a szenvedéseket, de amúgy nem az. Szakadjatok el szépen egymástól, vagy én szakítalak szét titeket.

– Oké – dünnyögtem.

– Jó – felelte Márk is. – Úgysem bírom Bekát. Te bírod? kérdezte Körtétől, mire felháborodottan néztem magam elé.

– Hé, még vonalban vagyok!

– Igaz. Majd kibeszélünk, ha letettük – nevetett fel Márk.

– Körte, te ugye nem? – húztam el a számat.

– Soha nem tennék ilyet, gyerek – esküdözött, de nem igazán tetszett a hangsúlya, és a gyanúmat erősen alátámasztotta, hogy mindkettőből kitört a röhögés.

– Kösz. Ez jólesett – forgattam a szemem, és letettem a telefont.

A konyhába kibotorkálva Lilit már ébren találtam, ami meglepett, hiszen emlékeim szerint a tavaszi szünet mindenről szólt, csak arról nem, hogy

reggel hétkor már ébren vagyunk.

– Hé, hát te? – csodálkoztam.

– Pszt – csitított el egy pillanat alatt. Közelebb mentem hozzá, és akkor láttam, hogy a *Hullócsillag*-könyvet bújja, sőt, már a felét el is olvasta.

– Aludtál egyáltalán? – érdeklődtem.

– Beki! Olvasok! – szólt rám mérgesen, mire védekező mozdulattal feltettem a kezem, és csendben odaültem a laptopomhoz. Néha rápillantottam a húgomra, de fel sem nézett a könyvből. Hát, ilyen ez, ha valaki Márker.

Ellenőriztem az oldalaimat, megnéztem, hogy milyen reakciók

vannak a tegnap feltöltött posztokra és képekre, és örömmel láttam, hogy a riksás taggal nagyszerűen szerepelt a fotónk, annyi lájkot kapott, hogy simán lehet büszkélkedni vele, sőt, ahogy a kommenteket olvasgattam, egy csomó haverja odaírt a képünkhöz. Örültem, hogy örömet okozhattam, nem szeretem a kizárólag öncélú felületeket, mi értelme van mindennap egy agyonretusált szelfinek, ha az ember elérhetetlennek tűnik, és csak mutogatja magát. Kávészás közben nagyjából átnéztem a híreket, majd lecsuktam a laptopot, és a jegyzetfüzetemet magam elé húzva dalszövegeken agyaltam, amikor anyu

megérkezett.

– Jó reggelt – köszönt álmosan, és kérdőn nézett Lilire. – Milyen korai vagy...

– Pszt! – szisszent fel mérgesen.

– Elnézést – meresztgette a szemét és visszafojtott nevetéssel nézett rám. – Nagyszerű volt tegnap Nagy Márk születésnapja.

– Örülök – mosolyodtam el.

– Csak kissé furcsálltam, hogy Nagy Márk nincs ott.

– Ó! – húztam el a számat. – Másnak is feltűnt?

– Nem – rázta meg a fejét automatikusan. – Isteni volt a kacska.

Balogh tanácsára megkóstoltam, remekül volt elkészítve.

– Szuper – közöltem, kicsit furcsállva a dolgot.

– Beki, beszélni szeretnék veled – váltott kissé hangsúlyt anyu, mire becsuktam a noteszemet, és teljes figyelmemet neki szentelve néztem a szemébe.

– Baj van?

– Nem, dehogy. Csak György vacsorázni visz szombaton, és mivel neked ott az esküvői fellépés, az ő lánya sem ér rá, így Lilit egyedül nem vinném el, mert végig unatkozna...

– Semmi gond, eljöhetne velem az

esküvőre – bólintottam.

– Tényleg?

– Persze. Ott lesznek Aszádék, Körte, Daniella, így Anti meg persze Nagy Márk. Szerintem sokkal jobban fogja magát érezni velünk. Mármint nem úgy értem – javítottam ki magam automatikusan –, csak hát mégis.

– Értem – mosolyodott el anyu, és a húgomhoz fordult Lili, neked így jó lesz?

– PSSZT! – sziszegett azonnal, amikor ismételten hozzá merészeltünk szólni.

– Elnézést – gúnyolódott anyu és nevetve fordult hozzám. – Mit olvas ennyire?

– Nagy Márk könyvét.

– És milyen?

– Nem tudom, egyedül Lilinek van

meg, ő pedig nem rakja le – vonogattam a vállam. – Mennem kell Bálintka születésnapjára.

– Lemaradtam valamiről? – nézett furcsán anyu.

– Csak a szokásos – legyintettem nevetve. És nem túloztam.

Néha úgy érzem, hogy nem véletlen Aszádék majommaszkos jelmeze, mint alternatíva, mert a vállalhatatlan napjaikon, amikor úgy néznek ki, hogy a kölykök inkább zokogva elfutnának, akkor a majom maszkban adják elő a

dalokat. Körte csináltatta nekik a plüssfej-jelmez a majom-emojik mintájára, a gyerekek pedig imádják, mert szerintük menő. Evelinén még kis masni is van, jelezve, hogy ő az egyetlen lány a csapatban. Amikor készen lett, egyszer felpróbáltam a majom plüssfejet, de olyan meleg volt benne, hogy néhány másodperc múlva levettem. Azóta sem értem, hogy bírnak abban fellépni és ugrálni, bár egyszer Bogyót elég dehidratált állapotban szedtük ki belőle, azóta különösen odafigyelünk a folyadékpótlásukra, mert a gyerekek nem tudnak mit kezdeni ájult majommal a műsorszámban.

Éppen ezért, miután felkaptam az asszisztens-szettemet (rohangálós ruha, ami annyit jelent, hogy leggings, hosszú ejtett vállú pulcsi, bakancs és bőrdzseki), és besütöttem a hajam, hogy hullámos legyen az alja, feltoltam a fejemre a napszemüvegemet, egyenesen a kávézóba mentem, ahol vettem a többieknek nagyméretű kávékat és ásványvizeket. A megadott címen lévő játszóházig sétálva tettem meg az utat, mert a belvárosi cím közel esett hozzám, és zenét hallgatva sétáltam a napsütésben. Tominak írtam egy üzenetet, hogy hívjon fel, ha van ideje, de nem tette meg, pedig láttam, hogy

rögtön elolvasta. Az áprilisi napsütésben sétálva folyamatos lejátzásban hallgattam a *This Years love*-ot, és azon gondolkodtam, hogy már megint mi történik az életemmel. Hányszor eshet teljesen szét, és hányszor tudom kíneservesen összerakni sértetlenül? Mikor jön el az a pillanat, amikor a mozaik már nem áll tökéletesen össze, egyszerűen azért, mert hiányoznak bizonyos darabjai?

– Sziasztok – köszöntöttem Evelint és a fiúkat, amikor megláttam őket. Lerobbantan üldögéltek az irodaház előtti padokon, hangszertokkal a vállukon, napszemüveg mögé rejtve a

szó szerint kínos éjszakát. – Kávé és fánk, kávé és brownie, kávé és szendvics – osztottam ki a fiúknak, majd Evelinhez fordultam. – Kávé és almás pite – nyomtam a kezébe.

– Szeretünk – közölte egyszerűen Bogyó.

– Én is titeket – nevettem fel. – De máskor ne üljeteK rá senkire! – tettem hozzá szigorúan.

– Mondd, hogy nem volt vicces – ivott bele a kávéjába szórakozottan Evelin.

– Nem ez a lényeg! – hárítottam, mert azért azt nem vallhattam be, hogy tényleg nagyon vicces lett a kép,

ráadásul Pabló is benne volt a hülyülésben, rajta van a fotón.

– Húsleves nincs nálad véletlenül?

– érdeklődött Pepe a másnaposok nyomorult tekintetével.

– Sajnos az nincs – tártam szét a karomat. – De utána elmehetünk ebédelni, és rendelünk húslevest is – ajánlottam fel.

– Tényleg szeretünk – állt mellém, a vállamat átölelve.

– Oké, egy óra a majommaszkban, és utána bármit kérhettek. Csak bírjátok ki – tartottam bennük a lelket.

– Bármit? – vont a fel a szemöldökét Puding.

– A normál keretek között –
korrigáltam azonnal.

– Az úgy nem poén.

– Nem is kell mindennek poénnak
lennie – kacsintottam rá mosolyogva,
mire mind a három Aszád, és Evelin is
lefagyva meredt rám.

– Te most frankón kacsintottál
egyet? – ámult Bogyó.

– Nem, dehogy – ráztam meg a
fejem. Aztán átgondoltam a dolgot. – Ó,
a francba, ugye nem?

– De! – közölték egyszerre, még
mindig döbbenten meredve rám.

– Jézusom! Elkaptam! Elkaptam a
Nagy Márk-kórt – rémültem meg

teljesen. – Szabadítsatok meg tőle, mielőtt túl késő lenne! – kértem riadtan, aztán elővettem a telefonomat a zsebemből.

A kijelzőn Tomi fotója jelent meg. Intettem a többieknek, hogy ezt fel kell vennem, és kicsit arrébb sétáltam, hogy ne hallják a beszélgetést.

– Szia – szóltam bele közömbösen, mert fogalmam sem volt, hogy állunk az éjjel történetek után.

– Szia – köszönt vissza, nagyjából ugyanolyan semlegesén.

És akkor hallgattunk. Elég sokáig.

– Na jó – törte meg elsőnek a csendet. – Áll még az este?

– Milyen este? – kérdeztem a homlokomat ráncolva.

– Színház, Beki, tudod. Vagy elfelejtetted? – kérdezte, és tisztán kiérződött a csalódottság a hangjából.

– Nem, dehogy! Nem felejtettem el – füllentettem, mert persze totálisan elfelejtettem. Ettől az örült, kaotikus héttől totálisan összekeveredett bennem minden. Pedig valamikor nemrég, amikor még normális ütemben zajlott az életem, említettem Tominak, hogy mennyire szeretnék elmenni az Operettszínházba, ő pedig annyira kedves volt, megszerezte a jegyeket, pedig már mind elfogyott, de mivel

tudta, hogy mennyire szeretnék elmenni, valahogy elintézte és... És úgy tűnik, hogy a ma esti előadásra szólt. Nekem pedig ezer százalékosan kiment a fejből. Rémes barátnő vagyok. Vagy mi.

– Akkor minden oké? Köztünk? – puhatolózott.

– Persze – mosolyodtam el lelkiismeretfurdalástól gyötörve.

– Jó – felelte.

– Akkor este találkozunk – köszöntem el, de még közel sem ért véget a beszélgetésünk.

– Hihetetlen, hogy végre lesz egy programunk Nagy Márk nélkül – tette

hozzá hirtelen.

– Mi? – akadtam meg, és már majdnem úgy tűnt, hogy kibírjuk a beszélgetést anélkül, hogy Nagy Márk szóba kerülne. Szinte sikerült. Másodperceken múlt.

– Semmi, csak mostanában nehéz úgy programot találnunk, hogy nincs ott... – sérelmezte.

– Tomi, mondtam, hogy ez a hét így alakult, és nem tehetek róla – védtem magam ösztönösen.

– Persze, tudom – dünnyögte, és mivel szótlanul álltam telefonnal a kezemben, hozzátette. – Figyelj, találkozhatunk előbb is. Átugorjak?

– Nem vagyok otthon – feleltem.

A vonal túlsó végén néma csend lett.

– Aha. Értem – szólt végül. – Vele vagy?

– Kivel? – húztam össze a szemöldökömet.

– Márkkal?

– Mi van? – ráztam meg a fejem. – Miért lennék vele? – értetlenkedtem, és kezdett kissé nyomasztani a hirtelen gyanakvása. – Evelinét kísértem el egy fellépésre – tettem hozzá.

– Ja, jó, oké. Így rendben van – közölte, mire elkerekedett a szemem.

– Így rendben van? – kérdeztem

vissza.

– Aha. Este találkozunk. És mondd már meg Aszádéknak, hogy szedjék le a képet az Instáról, mert nem vicces. Pabló már letörölte.

– Rendben, átadom az üzenetet – dünnyögtem, és miután letettem a telefont, összezavarodva sétáltam vissza a többiekhez.

– Minden oké?– kérdezte Evelin.

– Igen. Azt hiszem – feleltem. – Tomi azt kéri, hogy szedjétek le a róla készült fotót az Instáról – szóltam a fiúknak.

– Mi? Miért? Iszonyat vicces, mindenki sír rajta – háborodott fel Pepe.

– Nem tudom, nekem csak annyit mondott, hogy szóljak nektek... – vonogattam a vállam.

– Nem bírom ezt a tagot, annyi humora van, mint egy levélnek – nyomkodta idegesen a telefonját Bogyó, és letörölte az ominózus képet.

– Ne már, törölted? – dühöngött Puding, ellenőrizve a saját telefonján.

– Most mit csináljak? Szólt, le kellett szedni – forgatta a szemét Bogyó.

– Idióta Tomi – közölte egyszerűen Pepe.

– Várjatok – próbálkoztam, kínosan harapdálva a számat. –Végül is róla raktatok fel egy fotót, a tudta nélkül,

ráadásul eléggé ciki rá nézve a felvétel...

– És? Egy hiphop-banda tagja! Ha ennyi hülyülés nem fér bele neki, úgy, hogy Pabló is azonnal benne volt a buliban, akkor egy igazi gyökér. Mit játssza az agyát? Ráadásul Nagy Márk, akinek ötször akkora neve és tábora van, és kábé egymilliószer többet ad magára, és a külsejére, még ő is állandóan benne van minden baromságban, soha semmiért nem szólt ránk. Fogalmam sincs, mire van ekkora arca Tominak – érvelt Bogyó. És valahol egy kicsit igaza volt? Vagy nagyon.

– Ja, és ne vedd meg ellenünk, csak

azért, mert vele nyomulsz. Kösz – húzta össze a szemét Pepe.

– Nem védem! – kértem ki magamnak azonnal.

– Akkor jó! – helyeselt. – És csak hogy tudd. Nem bírjuk Toxit.

– Mi? – nevettem el magam.

– Jól hallottad. Mi mind Toxi ellen vagyunk.

– Nincs olyan, hogy Toxi! Hagyjátok már abba – toltam fel a napszemüvegemet a fejemre, ami beleakadt a hajamba, így idegesen rángattam. – Én nem tehetek arról, hogy Tomi leszedette azt a képet, könyörgöm, csak egy üzenetet adtam át – szépítettem

a dolgot.

– Akkor most a barátnője vagy, vagy a postása? – kérdezte Bogyó.

– Ez nem volt szép – sütöttem le a szemem szomorúan.

– Jó, na bocs, igazad van – állt mellém, és a vállamat átkarolva magához húzott. – Csak annyira felcseszte az agyam hogy ennyit nem lehet vele hülyülni – magyarázkodott.

– Értem – bólintottam.

– És több mint kétezer lájk volt a képre – tette hozzá.

– Hű. Ilyen rövid idő alatt? – mosolyodtam el.

– Aha. De mindegy, letöröltem,

hogy ne hisztizzen – legyintett csalódottan.

– Azért én a helyében nem aludnék el többet a közelünkben – tette hozzá Puding, és mind a négyen elnevették magukat. Én pedig úgy döntöttem, jobb, ha nem tudom, ezt pontosan mire értették.

– Oké, mennünk kell. Készen álltok Bálintka ötödik születésnapjára? – váltottam témát, miközben rántottam egy utolsót a napszemüvegemen, ami néhány kitépett hajszállal együtt végre kiszabadult.

– Csapassuk – rázta meg magát Bogyó, és a fotocellás ajtón belépve a

többiek is a fellépésre kezdtek fókuszálni. Valamiért azonban úgy éreztem, ez a beszélgetés még közel sem ért véget.

Az irodaházban kibérelt játszóház nyüzsgött a gyerekzsivajtól. Amikor beléptünk, Evelin és a három Aszád is migrénes fejfájásra panaszkodva kapott a fejéhez. Hát igen. Ilyen ez a másnap.

A kölykök a színes labdák között játszottak, a legtöbb nevetett vagy kiabált, de volt köztük, amelyik visított, és olyan is, aki olyan hangon bömbölt, mint akit nyúznak. A szülők a miniatűr asztaloknál ülve beszélgettek egymással, fél szemmel mindig a gyerekeket

figyelve, készen arra, hogy kiszedjék a szájukból a színes labdát, vagy vigyenek egy papír zsebkendőt, esetleg kiszabadítsák egy másik gyerek alól. Bálintkát azonnal kiszúrtuk, mert koronát és palástot viselt, kezében pedig egy műanyag jogart fogott. Egyértelműen ő volt a buli főszereplője.

Az érkezésünkre egy anyuka és apuka azonnal odapattant hozzánk, ők voltak a megrendelők, Bálintka szülei. Az anyuka a kezét nyújtva bemutatkozott, és kissé értetlenül meredt rám, látszott rajta, hogy összezavarodott a jelenléteemtől, mivel az e-mailben lebeszéltek szerint az Evelin és a Fogd

be Aszád formációt kérték, Bexi-műsorról nem szólt a megrendelés. Rögtön kimagyaráztam a dolgot azzal, hogy én kizárólag kísérő vagyok, és csak néhány fotót csinálok a fellépésen a srácokról, egyébként civilben jöttem, és nem vagyok benne a műsorban. Ettől szemmel láthatóan megnyugodott, mert nagyon úgy nézett ki, mint aki nem kíván két fellépést is elrendezni (mármint anyagilag), és miután tisztáztam a szerepemet, vagyis a semmit – az anyuka megkönnyebbülten bólintott, majd hadarni kezdett Evelinéknek. Elmondta, hogy van egy kis csúszás, mivel a bohóc műsora alatt egy gyerek pánikrohamot

kapott, mert kiderült, hogy globofóbiás, azaz retteg a lufiktól, és amikor a bohóc oda akarta neki adni a lufiból hajtogatott kutyát, a kislány úgy elkezdett bőgni, hogy harminc percre le kellett állítani a műsort. Mire megnyugtatták, beállt a csúszás a zsúrban, így van bőven idő a felkészülésre, mehetnek a mosdóba átöltözni. Aztán témát váltva közölte, hogy nyugodtan együnk a tortából, ami Toy Story-s, és van belőle bőven, mert a szélét senki nem kérte, ugyanis minden gyerek olyan szeletet akart, amin felismerhető valamelyik karakter, egy kislánynak pedig nem jutott olyan, ezért megrúgta azt a kisfiút, akinél Buzz

Lightyear feje volt...

Pislogás nélkül hallgattuk az anyuka véget nem érőnek tűnő mesélését, miközben a férje unottan ácsorgott mellette, és minket figyelt.

– Bocsánat, hol találok még szalvétát? – szakította félbe a társalgást egy másik szülő, mire Bálintka anyja aggódva kapkodni kezdte a fejét, és sűrű bocsánatkérések közepette otthagytott minket, mert úgy tűnt, elérkezett az apokalipszis, nincs elég szalvéta a gyerekzsúron. A problémát pedig meg kellett oldani.

Kissé lezsibbadtunk a hirtelen kapott információktól, Evelinék amúgy

sem voltak a helyzet magaslatán, kétlem, hogy bármit fel tudtak fogni a hallottakból, csak álltak és meredtek maguk elé.

– Milyen torta? – ragadta meg a lényeket Puding.

– És ki a dögös lány a kisfiú mellett? – mutatott egy irányba Pepe. Mindannyian odafordultunk (a társaságunkban ragadt apuka is), és egyszerre ellenőriztük, hogy kire gondol Pepe. Valóban, az egyik kissrác mellett egy csinos, tizennyolc körüli lány ácsorgott.

– Ó. Ó Bálintka barátjának, Marcikának a nővére – segítette ki az

apuka Pepét, aki elismerően bólintott. Hihetetlen, hogy Aszádék képesek a gyerekzsúrokon tartott fellépéseiket is csajozásra használni.

– És van Bálintka barátjának, Marcikának a nővérének neve? – érdeklődött Pepe.

– Na jó! – szóltam közbe, mert Körte pontosan az ilyen dolgok miatt nem engedi őket kíséret nélkül fellépni. – Menni fel átöltözni, nyomás – szóltam az együttesre.

– Jó, de Beki, ha úgyis csúszás van, és van időnk, akkor átöltözés előtt kimennénk még, szívni egy... – kezdte Bogyó, aztán feltűnt neki, hogy Bálintka

apukája fürkészve figyeli a beszélgetést – szívni egy kis friss levegőt – fejezte be a mondatot egy kicsit másképp, mint ahogyan az a fejében hangzott.

Az apuka felvont szemöldökkel nézett rá.

– Cigizni mentek?

– Nem, dehogy! – esküdözött mind a négy Aszád-tag, beleértve Evelint is.

– Biztos? – ráncolta a homlokát gyanakodva.

– Biztos – állították egyöntetűen.

– Kár – dörzsölte meg két kézzel az arcát az apuka, mire kérdően összenéztünk.

– Vagyis... Ami azt illeti — kezdte

Puding, mire a férfi eszelősen megragadta a karját.

– Adjatok nekem is egyet! – rángatta könyörögve.

– Öhm. Jó, persze, jöjjön csak velünk – nézett megilletődve Puding, és egy mozdulattal kiszabadította a karját a szorításból. – De adok kettőt is, ha attól megnyugszik – mondta.

– Istenem, ti vagytok a megmentőim – pillantott hálásan a nyúzott arcú férfi.

– Már leszoktam, de az előbb végignéztem, ahogyan egy kölyök taknya ráfolyik a tortaszeletre, a lufifóbiás kislány félelmében sípcsonton rúgott, amikor meg akartam nyugtatni, a fiam

pedig királynak képzei ma magát, és reggel óta üti a fejemet a műanyag jogarral.

– Higgye el, a mi bulijaink is hasonlóan szoktak alakulni Jöjjön velünk nyugodtan – nyugtatta meg Bogyó, mire mindannyian elnevettük magunkat. A férfi is.

– Kösz, srácok. Bármit megtennék öt perc nyugalomért, és egy cigiért. A bohóctól hiába kértem, nála csak hélium volt – mesélte.

– És itt van még? – csillant fel Puding szeme.

– Felejtsd el! – szóltam azonnal, még azelőtt elvetve az ötletet, mielőtt

nagyon beleélte volna magát.

Bálintka apukája és Aszádék hamar megtalálták a közös hangot, sőt, rögtön kialakult köztük egyfajta bajtársiasság, és együtt mentek ki a zsúfolt játszóházból, „friss levegőt szívni”.

– Beki, kérd már el nekem Marcika nővérének a számát – szólt vissza a válla felett Pepe.

– Mi? Nem! Kérd el te, ha akarod! – kértem ki magamnak, mert segítőként jöttem a fellépésre, nem pedig kerítőként.

Miután kimentek, én hirtelen egyedül maradtam a játszóház közepén, és elég tanácstalanul ácsorogva néztem

körbe. Egy kis piros asztalnál észrevettem egy szabad helyet. Leültem a miniatűr székre, kissé kényelmetlennek tűnt, de mivel összetalálkozott a tekintetem a hozzám hasonlóan görnyedt pózban ülő szülőkkal, egy sokat mondó biccentéssel nyugtáztuk a nyomorunkat, majd elővettem a telefonomat, benyomtam a zenelejátszómat, feltekertem a hangerőt maximumra, és megpróbáltam kizárni a körülöttem lévő sikítást. A noteszomat az ölembe rakva fölé hajoltam, és a reggel elkezdett dalszöveget próbáltam folytatni, miközben az agyam összevissza kavargott az elmúlt napok eseményein.

Egy idő után, amikor az egész oldalon áthúzott sorok szerepeltek, lapoztam egyet, és tiszta lappal indítottam, hátha ezúttal sikerült valamiféle értelmes gondolatot papírra vetnem. Egy újabb használhatatlan oldal után sóhajtva átsatíroztam az egészet, közben pedig fejbe ütött valami. Hiába néztem körbe, nem találtam a tettest, kábé bármelyik körbe-körbe rohangáló gyerek lehetett, és bár egészen gyanús volt az a göndör hajú kislány, akinek a kezében egy kitépett Barbie-láb volt, de nem tudtam bizonyítani, ezért hagytam, és unottan fordultam vissza a füzetemhez. Ekkor feltűnt, hogy az asztal másik oldalán egy

szőke kislány könyökölve mered rám. Öt év körüli lehetett, és nem szólt semmit. Csak nézett. Kirántottam a fülemből a fülhallgatót, és mosolyogva néztem rá.

– Szia – köszöntem kedvesen. Nem köszönt vissza, csak nézett. Oké, gondoltam, akkor ezt megbeszéltük, és újra belemerültem a füzetembe. Amikor legközelebb felnéztem, már ketten ültek ugyanúgy, az asztalon könyökölve. És mindkettő bámult. – Sziasztok – intettem. A két kislány vigyorogva lehajtotta a fejét, úgy tűnt, zavarba jöttek, ezért rájuk hagytam a dolgot, és ismét leírtam néhány gondolatot, de amikor legközelebb felnéztem, már hárman

voltak. – Na jó, ez kezd para lenni. A horrorfilmek kezdődnek így – motyogtam hitetlenkedve. A három kislány tágra nyílt szemekkel figyelt rám. – Mi újság, lányok? – érdeklődtem, megpróbálva szóra bírni őket. Nem sikerült. – Ha most lehajtom a fejem, és felnézek, négyen lesztek? – kérdeztem, és bár ők nem nevettek a beszólásomon, én egészen jól szórakoztam magamon.

– Mit csinálsz? – kérdezte az egyikük végül, aki a legbátrabbnak bizonyult.

– Ó, ez csak... – mutattam fel a noteszemet. – Semmit.

– Rajzolsz? – bátorodott fel a

másik is.

– Nem egészen – magyaráztam.

– Rajzolunk? – kérdezték.

– Hát. Öhm. Persze, jó – tettem le

az asztalra a noteszemet, a lányok pedig elővarázsoltak az egyikük kis táskájából egy tolltartót, és gondosan ellapoztak, hogy ne firkáljanak bele az írásomba.

A térdemen könyökölve, mosolyogva néztem, ahogyan az oldal sarkában megjelenik egy napocska, majd a lap közepén egy ház és egy fa is, amit szigorúan lomb alatt vonallal kell elválasztani a törzstől.

– Tessék – adtak nekem is egy filcet, és úgy tűnt, átmentem a vizsgán,

bevesznek a bandába. Ezt igazán megtisztelőnek éreztem.

– Mit rajzoljak? – érdeklődtem.

– Egy katicát – jött a válasz.

– Katica? – dünnyögtem, és minden energiámat össze kellett szednem ahhoz, hogy felelevenítsek magamban egy katicát. – Mit szólnátok egy gitárhoz?

A lányok egyöntetűen rábólintottak, én pedig lefirkáltam a hangszert, majd mindannyian a papírra meredtünk, hogy kielemezzük a művet. Úgy tűnt, elégedettek voltak az eredménnyel, de nem dicsértek meg külön, számukra egyértelmű, hogy egy „felnőtt kinézetű ember” mindenfélét le tud rajzolni,

úgyhogy máris a következő projektekre koncentráltak.

– Mit tudsz még? – pislogott a szőke kislány, aki elsőként ült le bámulni.

– Hát – forgattam a kezemben a filcet, és körbenéztem. Azonnal megakadt a szemem valamin a sarokban lévő játékszekrény egy fakkjában. – Figyeljetek csak... Rajzolás helyett mi lenne, ha valaki idehozná nekem azt a kis szintit? – mosolyodtam el, a hangszerre mutatva.

A lányok elrohantak, és együtt hozták vissza a kis hangszert, hárman cipelve, mintha valami nehéz dologról

lenne szó. Bekapcsoltam a kis szintit, és lenyomtam egy billentyűt, ellenőrizve, hogy szól. Aztán játszani kezdtem rajta. A lányok csillogó szemmel figyeltek, és amikor befejeztem, azonnal skandálni kezdték, hogy „Még! Még!”

– Tetszett? Oké, akkor nézzünk valami mást – gondolkodtam gyerekdalokon, de nem nagyon jutott eszembe semmi, így kérdően néztem rájuk. – Van valami ötletetek?

– Evelin és a Fogd be Aszád! – felelték, úgy, mintha nem lenne más alternatíva.

– Jó, akkor hangolódjunk a koncert előtt – értettem egyet a döntésükkel, és

játszani kezdtem a Mákos gubát, a lányok pedig rögtön énekelni kezdték.

Miközben a kis szintit nyomkodtam, azt vettem észre, hogy egyre nagyobb a csend körülöttünk, és egyre több kölyök ül törökülésben az asztalom előtt, azt figyelve, hogy mit csinálok. Aztán, amikor véget ért a szám, ordítózni kezdtek nekem, hogy mit szeretnének hallani. A szülők hátul állva hálásan pillantottak rám, mintegy csodaként megélve azt, hogy valaki elhallgattatta a sikoltozást, néhányan pedig a mobiljukkal felvették a nagyszerű előadásomat, amit a kis műanyag szintivel az ölemben rögtönöztem.

Életem előadása lett.

Mire Evelinék bejöttek a jelmezükben, az összes kölyök előttem ülve énekelgetett, így teljesen jól jött ki a dolog, mert az együttes észrevétlenül foglalhatta el a helyét a színpadon. Oldalra pillantva láttam, ahogyan a srácok a majommaszkokban beállnak, és Bogyó a hüvelykujját felmutatva jelez nekem, hogy készen állnak, így hirtelen abbahagytam a zenélést és a gyerekekre néztem, akiknek természetesen meglepetés Aszádék fellépése.

– Na, most hogy ilyen ügyesek voltatok, szerintem halgassátok csak – mutattam félre, a kölyökök pedig követték

a mozdulatot, és amikor felfedezték, hogy az együttes ott van, egyszerűen... meghülyültek.

Olyan ordítózás és sikoltozás kezdődött, hogy fájdalmasa hunyorogva kaptam a fülemhez, a szülőkkel együtt.

– Sziasztok, srácok! – kiáltott a mikrofonba Evelin.

A köszönését kisebb hisztéria követte, az egyik gyerek olyan vörös fejjel ordított, hogy féltem, esetleg felment a vérnyomása. A banda érkezése kisebb sokkot váltott ki a kölykökből: aki nem üvöltött, tátott szájjal nézte a négytagú zenekart, mintha el sem hinnék, hogy ott vannak.

– Oké, akkor azt szeretném kérni, hogy mindenki üljön le – kezdte Evelin a rendrakást, mielőtt még pogó alakulna ki az ötévesek között az első sorban. A gyerekek túlságosan előrenyomultak, hogy közel legyenek a bandához, ez pedig nem tűnt jó ötletnek, mert megsérülhetnek. Evelin türelmesen várt, hogy mindenki elhelyezkedjen. – Te is, ott hátul! Ülj le szépen –szólt egy kissrácra, aki lázadónak bizonyult, mert nem akart leülni, pedig a többiek már valamennyien szófogadóan helyet foglaltak. – Na, ülj le szépen, mert addig nem kezdjük – kérlelte Evelin, de a gyerek csak durcásan összefonta maga

előtt a karját A kissrác anyukája odapattant, és megpróbálta leültetni a fiát, de neki sem sikerült mert a gyerek teli torokból ordítani kezdett.

Ekkor Pepe, aki megelégte a dolgot, a basszgitárjával a kezében odalépett Evelin mellé, és a mikrofonhoz hajolt.

– Ülj le, vagy odamegyek! – közölte. A gyerekekből kitört a nevetés, a dacoló kölyök pedig rémült tekintettel lehuppant, és végig ülve maradt. Lehet, hogy pszichológushoz kell majd járnia, amiért egy tetovált karú, majommaszkot viselő tag ráordított, de simán megérte, mert mindenki örömmel konstátálta, hogy

rend lett a teremben, és kezdődhet a koncert.

Evelin vidám hangon köszöntötte a gyerekeket, külön kihangsúlyozva, hogy Bálintka születésnapja miatt jöttek, majd bemondta, hogy a *Gyümölcsabécé* dallal kezdenek. Ekkor újabb tapsvihar és ováció csendült fel, a kölykök pedig Evelinnel együtt énekelték a dalszöveget. Mindegyik kívülről fújta.

A szülők pedig időnként kérdőn néztek össze, hogy valóban jól hallották-e a szöveget. Igen, jól hallották. Akkor is, ha kissé formabontónak bizonyult. Az Evelin és a Fogd be Aszád példátlan népszerűsége a gyerekek körében

pontosan annak, volt köszönhető, hogy a szövegek nem direkt gyerekeknek íródtak, nem finomítottak rajta, vagy cenzúrázták, egyszerűen csak csinálták a dalokat, amiket éppenséggel a négy és tíz év közötti korosztály talált meg. Egy percig sem titkolták, hogy eredetileg punkbandaként alakultak, a *Madárijesztő* sikere után, amikor berobbant a gyerekek körében a dal, nem váltottak „barátságosabb” vagy „családcentrikusabb” hangnemre, a zenénk ugyanolyan volt, mint régen, a riffek és dallamok megmaradtak punk stílusban, a dalszövegek pedig egyszerűek voltak és ragadósak. Ez volt

a sikerük titka. Végre egy együttes, amely nem úgy zenél és szól a gyerekekhez, mintha hülyék lennének, hanem úgy, mintha felnőtteknek játszanának. Nem rejtették el a tetoválásaikat, előben játszottak a hangszereken, nem volt playback és cukiskodás sem. A kölykök pedig megvesztek értük. Egyszerűen azért, mert érezték, hogy őszinték. És azt hiszem, ennél több nem egy előadótól.

Miközben Aszádék zenéltek, én egy csomó képet és videót töltöttem fel a Snapchatemre, jelezve a közönségemnek, hogy éppen egy Evelin és a Fogd be Aszád koncerten zúzok délelőtt tíz

órákor a kiskölykökkel, majd lőttem néhány felvételt, amit kiraktam a hivatalos Evelin és a Fogd be Aszád Facebook page-re. Mivel én vagyok az egyik adminisztrátora az oldaluknak. Ők meg az enyémmek. Így kisegítjük egymást a fellépések alatt.

A koncert hihetetlenül jól hangulatban telt, és mivel gyerekelőadásról van szó, nagyjából a felénél elkezdtek elköszönni, hogy a másik fél órát ráadásnak érezzék a kölykök, mert különben nem engedik el őket egy óra után, a fellépés ideje pedig előre le volt kötve. A szülinapos Bálintka természetesen kiemelt figyelmet

kapott, a *Madárijesztő* alatt a színpadon lehetett a bandával, sőt, énekelhetett is Evelinnel, amiért a többi gyerek nagyon irigykedett.

– Köszönjük szépen, Bálintka, nagyon ügyes voltál – kísérté le Evelin a színpadról az ünnepeltet a *Madárijesztő* után, és közben Pepe lépett a mikrofonhoz.

– Hogy érzitek magatokat? – kérdezte. A gyerekek teljes extázisban doboltak a lábukkal és üvöltöttek. – Szuper – biccentett Pepe. – A szülők hogy vannak ott hátul? – érdeklődött.

A terem hátsó részében ácsorgó felnőttek fáradtan nevték el magukat, és

bólintottak, hogy ott is minden oké.

– Nagyszerű. A következő számhoz kelleni fog egy kis segítség. Ki szeretne feljönni?

Az összes gyerek egyszerre nyújtogatta a kezét, remélve, hogy kiválasztják.

– Te, te és te – mutatott random három kisgyerekre, aztán összehúzta a szemét. – És mondjuk Marcika – mondta látszólag spontán, egyébként pedig nagyon is szándékosan.

Unottan forgatva a szemem figyeltem, ahogyan Marcika, akinek éppen volt egy nővére a helyiségben, kissé meglepődik a név szerinti

felszólításon, felmegy a színpadra a többi gyerekekkel együtt. Ekkor közösen előadták az *Elfogyott az utolsó Túró Rudi* című slágerüket, ami egyben a záró szám is volt, és egyfajta fináléként adták elő a gyerekekkel a színpadon. Ezzel pedig véget ért a koncert, és egy újabb órán át tartott, hogy minden szülő megörökítse egy fotó erejéig a gyereket a zenekarral. Evelin és a fiúk állták a sarat, az utolsó fényképet és aláírást is boldogan vállalták, Pepének pedig bejött a számítása, mert Marcikát a nővére kísérte a közös fotózásra. Először ő készített képet az öccséről és a bandáról, majd Pepe levette a fejéről a maszkot,

és miközben az ujjaival kisimította a homlokából az izzadt tincseit, rábeszélte a lányt, hogy ő is legyen rajta egy hármás szelfin. A lány azonnal benne volt, egy idő után pedig már olyan fotók is készültek, amin szegény Marcika nem is szerepelt. Éppen láttam, ahogyan Pepe és a lány számot cserélnek, és szemforgatva léptem oda az együtteshez, jelezve, hogy lassan ideje indulnunk.

Miután elkészöntünk a szülinapozóktól, a megrendelő szülőkkel együtt mentünk ki a játszóházból. Ránézésre a gyerekeknek úgy tűnt, hogy csak kikísérnek minket, de ilyenkor nem ez szokott történni. Hanem leginkább a

fellépés átbeszélése, mennyire volt elégedett a megrendelő, és a piszkos anyagiak rendezése. A kölykök erről nem kell, hogy tudjanak, nekik sokkal jobb, hogy Bálintka ma király volt, és eljött hozzá a kedvenc bandája csak úgy, meglepiből. A naivitást egy idő után úgyis felváltja a realitás, addig jó, amíg az ember ötéves és azt hiszi, az egész világ csillámpóni és szivárvány. Ráér később ráébredni, hogy mennyivel kiábrándítóbb minden.

– Nagyszerű volt a fellépés, köszönjük, srácok – szólt az apuka az irodaajtót becsukva, miután mindannyian bementünk a helyiségbe.

– És külön köszönjük, hogy Bexi, te is eljöttél – hálálkodott nekem az anyuka, amíg Evelinék kiállították a számlát, és lebeszélték az utalást a család férfi tagjával. – És nagyszerű volt a kis szintetizátorral előadott műsorod, a gyerekek imádták.

– Köszönöm – mosolyodtam el.

– Bár nem terveztük, mert nem volt benne az eredeti megrendelésemben – tette hozzá kínosan, egyértelműen jelezve, hogy mivel erről az extraműsorról nem volt szó, nem szívesen fizetne érte. Azonnal megráztam a fejem, és vadul ellenkeztem.

– Nem, nem, dehogy, ez nem egy

műsor volt, csak a kislányok kérték, hogy rajzoljak, és zenélni egy fokkal jobban tudok, ezért improvizáltam. De ez nem fellépés volt, dehogy – védekeztem, mielőtt még azt hinné, képes lennék ezért bármit kérni. Ez a baj azzal, hogy egyre több a trash-celeb, akik megélhetési kérdést csinálnak minden mozdulatukból. Az emberek hajlamosak azt hinni, hogy mindennek ára van, és mindent meg kell fizetni. Pedig létezik még olyan, hogy spontán ötlet. Én legalábbis hiszek benne.

– Ó. Hát, nagyon köszönjük, igazán szerették. És nem gondoltam, hogy egy ennyire ismert előadó csak úgy játszik a

gyerekeknek... – magyarázkodott, és látszott rajta, hogy zavarba jött a szituációtól. Ahogy az is látszott, hogy találkozott már az ellenkező esettel.

– Én csak kísérőként jöttem, ma kizárólag Aszádék voltak a főszereplők, ők egy teljes órát zenéltek, ahogyan meg volt beszélve. Én előtte pár percet szórakoztam egy kis szintetizátorral – zártam le a témát egy mosollyal.

– Ez nagyon kedves tőled – bólintott. – Srácok, titeket pedig ajánlani foglak mindenkinek, szuperek voltatok. Csomagoltam nektek tortát – emelte fel a kezében tartott szatyrot.

– Köszönjük szépen – vette át

boldogan Evelin.

– És Puding, tudom, hogy szeretnél volna egy lufikutyát, úgyhogy kerestem neked – nyújtotta át.

– Én pedig kikísérlek titeket – szólt az apuka, amikor befejezte az adminisztrációt a fellépéssel kapcsolatban. Ez burkoltan annyit jelentett, hogy szívna még egy kis friss levegőt.

Az épületből kilépve Evelin és a srácok fáradtan, de hihetetlenül feldobódva beszéltek meg a fellépés részleteit, miközben elsétáltak a táblával kijelölt helyre, ahol már zavartalanul lehetett „friss levegőt

szívni”.

– Posztoltam az oldalaitokra – mutattam a telefonomat, a többiek pedig mind belenéztek.

– De király kép. Kösz, Beki – szólt Bogyó lelkesen.

– A Snapchatre is raktam ki egy csomó videót – tettem hozzá boldogan. – És persze lőttem néhány képet Marcika nővéréről, de mivel láttam a szelfizéseket meg a számcserét, gondolom, már nincs rá szükséged – nevettem ki Pepét.

– Mi? Meglett a csaj száma? – lökte vállba Puding röhögve.

– Viccelsz? Persze hogy! –

bólogatott büszkén Pepe. – Ki vannak osztva a szerepek, ehhez tartom magam – vigyorgott.

– Milyen szerepek? – érdeklődött Bálintka apukája, aki továbbra is a társaságunkban maradt, így az együttessel élvezte a friss levegőt.

– Ő a főnök – mutatott Pepe Bogyóra, – ő a vicces – bökött Puding irányába, – ő a csaj – fordult Evelinhez –, én meg a jóképű – jellemezte magát, mire mindannyian felnevtünk.

– Á, értem – biccentett az apuka.

– Bexi pedig a legjobb barátunk – tette hozzá Pepe, ügyelve arra, hogy ne maradjak ki a felsorolásból, én pedig

hálásan mosolyogva pillantottam rá.

– Hát, srácok – bólintott Bálintka apukája. – Egy élmény volt. Tényleg ritkán látni ennyire jó csapatot. Jó, amit csináltok, és jól csináljátok. Van benne potenciál bőven – ismerte el.

– Köszönjük – felelték egyszerre.

– Örülök, hogy megismertelek titeket. Ezt adjátok át a menedzsereteknek. Hívjon fel, ha van ideje – nyomott Bogyó kezébe egy névjegykártyát.

– Oké, persze – vette el a kártyát, majd elköszöntünk egymástól. A férfi visszament az épületbe a sikoltozó gyerekek közé, mi pedig úgy döntöttünk,

hogymegyünk ebédelni.

– Mutasd csak – kértem el a kártyát, miközben az áprilisi napsütésben sétáltunk, és Aszádék még mindig Pepe kiosztott szerepein vitatkoztak.

– Hogy érted, hogy én vagyok a csaj? Az nem egy olyan szerep, mint a főnök, a jóképű vagy a vicces. Ez így szexista! Kérek én is valami klassz jelzőt – kérte ki magának Evelin.

– Most mi van? Te vagy az egyetlen csaj köztünk. Ezért lettél te „A csaj” – közölte Pepe.

– De neked meg ki mondta, hogy jóképű vagy? – kérdezte Puding.

– Ki kapott ma telefonszámot? –

kérdezett vissza Pepe. Amíg ők egymást túlkiabálva vitatkoztak, én nevetve hallgattam őket, és belepillantottam a kezemben lévő névjegykártyába, aztán kissé elidőztem a név alatt szereplő pozíción.

– Öhm. Ti tudjátok, hogy kinek a gyerekének voltunk a születésnapján? – kérdeztem.

– Nem – közölték mellékesen, és tovább vitatkoztak.

– Ezt át is küldöm Körtének, jó? Nem biztos, hogy jó lenne, ha elhagynátok – tettem el a táskámba a névjegykártyát.

– Aha, oké – hagyták rám.

Megálltam egy pillanatra, és lemaradva a többiektől lefotóztam a kártyát, és üzenetben átküldtem Körtének, egy rövid üzenettel.

„Körte! Letudtuk a fellépést, baromi jól sikerült minden. Viszont ezt Evelinék kapták a mai megrendelőtől (a kissrác apukája), és azt üzeni, hogy hívd fel. Ismered?”

Pár pillanat múlva jött is a válasz.

„Nem ismerem személyesen, de hallottam már róla. Nála volt a fellépés?”

„Igen” – írtam vissza.

„A francba, hogy mindig akkor maradok le, amikor fontos dolog

történik. Azt hittem, egy sima zsúrra mentek. Nem is mondta, hogy mit akar?”

„Csak egy hívást” – küldtem el az üzenetet.

„Oké. Basszus. Visszanéztem a maileket, a nővel beszéltem le a koncertet, ha tudom, hogy ez a tag a férje...”

„Nem volt semmi gond, jó fej volt, és nagyon jól kijött Aszádékkal. Együtt cigiztek”

„Értem, gyerek. Kösz, hogy leadtad a drótot”

„Szívesen. Egyébként, milyen műsorokat csinál? Az volt a névjegykártyán, hogy kreatív igazgató és

producer”

„Szinte minden műsort, ami a kereskedelmiken megy”

„Hű!”

„Az. Hű!” – jött a válasza.

„Megyünk ebédelni, utána beszélünk” – köszöntem el.

„Jó, mi megyünk Márkkal, lefoglaljuk a stúdiót a jövő hétre. Utána hívlak”

„Oké. Szia, Körte”

„Szia, gyerek”

14.

Az Evelin és a Fogd be Aszád születésnapjára fellépése után a játszóházhoz közeli étterembe ültünk be, hogy megebédeljünk, és amíg a többiek kopogó szemmel az étlapot böngészték (egy ilyen egyórás fellépés majommaszkban ugrálva minden energiát kivesz az emberből), én a fellépésen készült felvételeket néztem át, kitörölve azokat, amik használhatatlannak bizonyultak, a többiek pedig szintén a telefonjukat nyomkodták. A pincér kissé megilletődve állt meg az asztalunknál,

amikor megpillantotta a lerakott plüssmajomfejeket, de végül csak megvonta a vállát, és felvette a rendelésünket.

– Beki, láttad már a nyári turnénkat? Reggel küldte el Botond Körtének. Beszarás lesz! Megvan az első hivatalos turnénk összes állomása, elképesztő, koncertezni megyünk, mint fellépők, nem előzenekarként vagy roadként, hanem mint banda! – mesélte Pepe lelkesen, és felém tartva a telefonját megmutatta a tervezett szórólapot.

– De jó! És milyen sok helyszín – futottam át a listát boldogan. Azt hiszem,

nálam jobban senki nem örült annak, hogy Aszádéknak sikerült. Annyira megérdemelték, hogy szinte boldogabb voltam, mint ők.

Ismertem őket, amikor még sehol nem tartottak, csak egy névtelen punkbandaként Körte garázsában csöveztek, velük voltam, amikor roadként jöttek velem, és beugrottak a fellépéseimen, egy-egy számomat kísérve zenekarként. Jelen voltam, amikor Evelin az utánzatomként, Lexiként fel lett építve, és kilóra el lett adva. Velük voltam Londonban, amikor „megalakultak” mint Evelin és a Fogd be Aszád formáció. Részt vettem a vitában,

amikor Evelin kirúgta a menedzserét és Körtét választotta. Láttam az első fellépésüket, ami bebukott az Aranycsermely díjátadón. És utána ott voltam, amikor a YouTube pörögni kezdett, és megjött az első felkérésük. Hosszú és rögzös utat tettek meg, most pedig az első önálló turnéjukra készültek. Sígni tudtam volna a boldogságtól.

– Srácok, szívből gratulálok! – néztem rájuk, és kissé homályosan láttam őket.

– Köszí – biccentett Bogyó. – És ugye jössz velünk?

– Persze, ahová csak tudok –

néztem bele újra a listába. – A gyereknapi állatkerti fellépést például ki nem hagynám – nevettem el magam.

– Márk turnéja is ki lett rakva a hivatalos oldalaira – szólt Evelin. – Körte úgy intézte, hogy egy csomó helyszínen találkozunk. Csak mi délelőtt lépünk fel, ő meg este – magyarázta csillogó szemmel. – Imádom a fesztiválszezont, alig várom, hogy kezdődjön.

– Igen, az olyan – biccentettem mosolyogva, és eszembe jutott a tavalyi nyár.

Véget nem érő autópályák, mindennap más helyszín, benzinkúti

kaják, szabadtéri fellépés napsütésben, nyári zivatarban, strandon kánikulában, és fesztiválon este tízkor. Mindenhol másmilyen közönség, alvás a kocsiban két buli között, átöltözés a színpad mögött, sminkelés a benzinkút mosdójában, lángos éjjel kettőkor és reggeli délután kettőkor. Összekevert városok, az autópálya melletti kilométertáblák suhanása, összefolyt napok és véget nem érő utazás. Ó igen, a turné szépségei.

– Hé, gondolkodtál a dolgon, amit Balogh felkínált? – fürkészett Evelin, miközben lerakták elének a leveseket.

– Mi? – zökkentem ki a

gondolataimból, és hirtelen azt sem tudtam, hogy miről beszél.

– A dalszerzést a BPRP új reménységeinek... – mondta.

– Ja, hogy az – jutott hirtelen eszembe. – Igen, gondolkodtam rajta – bólogattam. – Csak nem tudom, hogy menne-e. Soha nem csináltam még ilyet – magyaráztam.

– Ohó. Dehogynem – vágta rá egyszerre, mire zavartan elnevettem magam.

– A Márknak írt dalok nem számítanak – ráztam meg a fejem.

– Ja, tényleg – bólogatott Bogyó cinikusan. – *Hullócsillag, Illúzió,*

Nélküled. Igazad van, ezek nem számítanak – gúnyolódott.

– Nem úgy értem – zavarodtam bele teljesen. – Csak nem tudom, hogy tudnék-e másnak is írni. Olyannak, akit nem ismerek. Meg aki...

– Aki nem Nagy Márk? – pillantott rám Evelin.

– Aha. Azt hiszem.

– Hát, addig nem is derül ki, amíg nem próbálsz – evett bele a levesébe. Valószínű, hogy az arckifejezésem elárult valamit, amit Evelin megneszelt, mert rögtön kapcsolt. – Vagy megpróbáltad? Írtál valamit? – csillant fel a szeme, és mind a négyen kérdően

néztek rám, mire sóhajtván bólintottam, és kutatni kezdtem a táskámban. Kivettem a noteszem, majd az asztalra dobtam.

– Tessék.

Evelin az asztal közepén kinyitotta a kis könyvet, hogy mindenki jól lássa, és belenéztek.

– Ez egy fa, egy ház és egy napocska – hunyorgott Pepe, aki mellettem ülve fejjel lefelé látta az oldalt, de még így is felismerte a rajzokat. – Nem rossz, de ez inkább a mi stílusunk – röhögött fel.

– Nem, ez nem... – nevettem fel, rácsapva az oldalra, hogy ne is lássák. – Ezt most rajzolták a kislányok. Lapozz –

nevettem el magam, Evelin pedig kinyitotta egy másik oldalon, Aszádék egymást lökdösve olvastak bele, én pedig magam előtt összefont karral dőltem hátra a széken, és vártam.

– Beki... – vakargatta meg a homlokát Evelin. – Ezek tök jók – közölte őszintén.

– Köszönöm – mosolyodtam el.

– Kicsit steril, meg érződik rajta, hogy nem pontosan tudod, kinek írod, szerintem mindenképpen meg kell ismerkedned azzal, akinek számot írsz, mert így hiányzik belőle egy kis...

– Őszinteség? – kérdeztem kelletlenül.

– Én azt mondtam volna, hogy érzelem, de így is fogalmazhatunk – túrt bele a szőke hajába nevetve, és tovább lapozgatott, bele-beleolvasva a sorokba.

– Uhh! Viszont ez... – bökött egy oldalra, fekete körömlakkjával mutatva a címre, de csak egy pillanatra néztem oda, nem is kellett több, ösztönösen tudtam, hogy melyiket szúrta ki. – Ez baromi jó. Na, ha ilyen lenne az összes, akkor csak sikerszámokat szereznél.

– Köszí – tettem bele a kanalamat a levesbe, és megkavartam, miközben igyekeztem nem nézni egyikükre sem.

– Ez tényleg rohadt erős szöveg. Mit kell tudni erről a számról? –

ráncolta a homlokát Bogyó, miután ő is elolvasta.

– Semmit – ingattam a fejem.

– Szerintem kábé egy szinten van a

*Nélküled*del – vakargatta az állát Pepe.

– És az *Illúzió*val – értett egyet

Evelin.

– Meg a *Hullócsillag*gal is – tette

hozzá Puding, aztán mind a négyen

összenéztek, némán tanácskoztak

valamit, amit senki más nem érthet, mert

ez olyan „Aszád-dolog”, csak ők tudják,

hogyan kommunikálnak maguk között,

végül összehúzott szemmel néztek felém.

Én pedig szigorúan a levesembe

bámultam, elkerülve a szemkontaktust.

– Hogy lehet Beki, hogy ez az egyetlen szöveg ennyire elüt a többi próbálkozástól? Khm – tűnődött Bogyó.

– Fogalmam sincs – ingattam a fejem.

– Netán ezt nem egy idegennek szántad? – fojtotta el a vigyorát Evelin.

– Dehogynem – reagáltam azonnal, talán egy kicsit hevesebben, mint kellett volna.

– Ahha – bólogatott gyanúsan fürkészve Puding. – Mit szólsz ahhoz, Beki, hogy ahányszor azt hisszük, hogy kamuzol, tesztek ebből a levesedbe – fogta meg az asztalon lévő tartót, ami tele volt darált erős paprikával.

– Nem játszom ilyet – nevettem fel
őszintén. – És nem kamuzok – tettem
hozzá.

Puding pedig azonnal beleszórt egy
kiskanál chilit a levesembe.

– Hé! – háborodtam fel.

– Szóóóval. Mikor írtad ezt? –
vigyorgott Evelin.

– Régebben – vágtam rá
automatikusán.

– Puding, szórhatod – adta ki az
utasítást Evelin. Szegény levesem
kezdett piros színűvé válni.

– Ne már! – kértem ki magamnak. –
Jó, Jó. Mostanában írtam – ismertem be.

– Mi az a mostanában?

– Nemrég – ködösítettem. Egy újabb adag chili landolt a tányéromban.

– Jó! Jó! Ma írtam. Ma hajnalban! – adtam meg magam. A többiek elégedetten bólintottak össze.

– Kinek? – vihogott Bogyó.

– Magamnak.

Egy újabb, ráadásul hatalmas adag csípős került a tányéromba. Szomorúan néztem az ehetetlenné vált levesembe.

– Vagyis. Nem egészen magamnak. Bárkinek – próbálkoztam.

– Beki, ez elég szarul néz ki – ejtett egy újabb kanállal Puding a levesembe.

– Jó! Valakinek szántam ezt a dalt – adtam meg magam. – De elég már! –

toltam el a kezét.

– Kinek? – vonta fel a szemöldökét
Evelin gonosz vigyorral az arcán.

– Nem ismeritek – szóltam, de ezt
én sem gondolhattam komolyan, ezért
nevetve legyintettem, amikor megint
beleszórtak egy adag erőset a piros
levesembe. – Oké. Ismeritek.

– Ki az? – érdeklődött Pepe.

– Anti – mondtam ki a lehető
legbénább választ, ami eszembe jutott

– Basszus, Beki, ekkora
kamuzáshoz kérnem kell még erőset –
felelte Puding, és úgy, ahogy volt, az
egész kis csésze darált erős paprikát
beleszórt a tányéromba. – Annyi

zenészt ismersz, miért pont Sleisz jutott eszedbe?

– Nem tudom – nevettem fel kínosan.

– Márk albumára írtad? – érdeklődött Evelin

– Lehet – ismertem be. – De ez nem jelent semmit. Csak... Csak egyszerűen baromi jól tudunk együtt dolgozni. És eszembe jutott, hogy a *Nélküled* után viszonylag gyorsan kell neki egy szám, egy gyorsabb, dühösebb, egy olyan, ami nem annyira lírai, mint a *Hullócsillag* és a *Nélküled*, hogy ne ragadjon bele a romantikus dalokba, mert ő annál sokkal több, és sokkal jobb előadó. Ezért...

– Ezért írtál neki egy ilyet? – mutatott le a noteszre Puding.

– Ühüm. És ez kizárólag szakmai okokból történt – magyarázkodtam, pedig nem is gyanúsítottak meg semmivel. – Figyeljetek – sóhajtottam. – Márknak szoktam dalokat írni, az *Illúzió* is az övé volt, amíg le nem passzolta, azért mert... Tudjátok, miért. És éjjel azon gondolkodtam, miután hazaértem, hogy ha kijön a *Nélküled*, ami megint egy lassú szám, akkor a haterek, meg a Gerinátorok, meg mindenki, aki Nagy Márk ellen van, azt fogják mondani, hogy nyálas, úgyhogy kell neki egy olyan szám, ami kevésbé nyálasán romantikus,

inkább olyan...

– Dühös – bólított Evelin.

– Igen.

– De miért gondolkoztál ezen ma hajnalban? – értetlenkedett Bogyó.

– Mert dalszerző vagyok.

– Vagy dühös – nevette el magát Evelin.

– Nem vagyok dühös.

– Ezt nem azután írtad, hogy belökted Nagy Márkot az árokba? – érdeklődött Puding.

– Honnan tudtok erről? – tátottam el a számat.

– Körtétől – felelték egyszerre.

– Jellemző – forgattam a szemem

idegesen. – Jó, tényleg belöktem, de nem azért írtam ezt a szöveget. Hanem azért, amit elmondtam... Mert kell neki egy gyors szám is.

– Érdekes – néztek össze.

– Szóval megint annak a hülyének írtam a legjobb szöveget ebből az egész átkozott noteszből – mutattam szomorúan a jegyzetfüzetemre, és csalódottan megráztam a fejem. – A fenébe – sóhajtottam, és megfeledkezve az előző percekről, megragadtam a kanalam, és lazán beleettem a levesembe.

– Beki, ne! – kiáltott rám Bogyó riadtan, de késő volt, teljesen

elfeledkeztem arról, hogy mit műveltek az erős paprikával, így elkerekedett szemmel néztem rájuk, miközben az égető érzés lezsibbasztotta a számat, és lángra lobbant a torkom.

– Hogy ízlik az étel? – állt meg mellettünk a pincér.

– Meghalok – krákoktam, a könnyeim közt nézve a felszolgálóra.

– Ez kedves, de én is ettem belőle, és azért annyira nem jó – értette félre a megjegyzésemet a pincér, majd amikor látta, hogy éppen fuldoklom, és patakokban folyik a könnyem, valamint az orrom és a nyálam, csodálkozva nézett a többiekre.

– Hozna egy kis kenyeret? – kérte Evelin, viszonylag higgadtan.

– Persze, mennyit?

– Amennyi van – szólt Puding, ellenőrizve az állapotomat.

Negyven perc múlva már jól voltam.

– Ezt megérdemeltem – krákoztam teljesen lesírt sminkkel, égő torokkal és érzéketlen nyelvvel. – Mert rossz ember vagyok – szipogtam, és újra kifújtam az orrom.

– Beki, nem hiszem, hogy ez történt – nyugtatott Puding. – Inkább én vagyok rossz ember – gondolta át, hogy végül is ő szórta tele a levesemet erőssel.

– Mindegy – sóhajtottam. –

Megtennétek egy szívességet?

– Persze – bólogattak egyszerre.

– Erről ne szóljatok Márknak –

fogtam meg a noteszt.

– Mármint arról, hogy milyen gusztustalan voltál ebéd közben? –
pislogott Puding.

– Nem! Hülye – nevettem el magam
fájdalmas arckifejezéssel. – A
dalszövegről.

– Nem adod oda neki? – kérdezte
Evelin.

– Még nem tudom – mondtam. –
Hülyén venné ki magát.

– Miért? – kérdezték.

– Nem tudom – ingattam a fejem. – Csak... csak légy szíves, ne szóljatok neki.

– Oké – ígérték meg. És tényleg hittem nekik. Nem kellett volna.

– Hé, Beki, jössz este Körtéhez? – érdeklődött Puding.

– Nem, az Operettszínházba megyek Tomival – válaszoltam. Mind a négyen úgy néztek rám, mintha kísértetet látnának.

– Mér'? – ocsúdott fel a döbbenetből elsőként Bogyó.

– Mert együtt járunk? – kérdeztem vissza furcsállva.

– Nem, úgy értjük, minek mentek az Operába? – értetlenkedett Pepe.

– Operettszínház – javítottam ki. –

És azért, mert nagyon szeretném megnézni a darabot – magyaráztam.

Még mindig pislogás nélkül meredtek rám.

– Miért nem mentek moziba? – érdeklődött Pepe.

– Mert az nem ugyanaz? – nevettem fel.

– Színház? De ott még előzetesek sincsenek – szörnyülködött Bogyó. Hát igen, a Fogd be Aszád formáció kifejezette rajong a kulturális programokért.

– Mármint trailerek? – fogtam a fejem nevetve.

– Ja.

– Dehogynem – közöltem. – Az előadás előtt a színészek eljátsszák negyven másodpercben más darabok rövid változatát, amolyan kedvcsinálóként – hülyítettem őket.

– Télleg? – kerekedett el Pepe szeme.

– Nem, dehogy, csak vicceltem – nevettem ki. – Járjatok színházba! – szóltam szigorúan.

– Bocs, de kihagyjuk.

– Amúgy... Mit csináltok ma este Körténél?

– Videojátékozunk – válaszolta a három Aszád.

– Ahha – hunyorogtam gyanúsan. –

Szóval ma megint nála lógtok?

– Úgy tűnik.

– Visszaköltözés-szagot érzek –
jelentettem ki mosolyogva.

– Neeem – ingatták a fejüket
egyszerre. – Jó a kéglünk. Csak Körténél
jobb.

– Értem. Evelin, te is mész? –
fordultam felé.

– Nem, mi Pablóval dögleni fogunk
nálam, és megnézünk egy öldöklős
horrorot – legyintett, ismertetve a
programjukat. – Lehetne nekünk is ilyen
kulturált, színházas-romantikus
programunk, de sajnos túl tahók vagyunk

az ilyesmihez – közölte, mire mindannyian felneveltünk, Aszádék pedig összepacsiztak Evelinnel egy „ez a mi csajunk!” felkiáltással.

Bár hulla fáradt voltam, és minden porcikám azért üvöltött, hogy az esti színház előtt pihenjek néhány órát, mert ki fogok tikkadni, az Evelinékkal töltött délelőtt után mégsem haza indultam, mert a lelkiismeretem nem hagyott volna pihenni. Így aztán oda mentem, ahová mindig megyek, ha tele van a fejem, ha elegem van mindenből, vagy ha gyakorolnom kell egy kicsit. És mivel ebben az esetben mindhárom verzió fennállt, nem is volt kérdés számomra,

hogy a lakásunkhoz közeli
hangszerüzletbe megyek, hogy
zongorázzak egy kicsit.

– Szia, Beki, rég láttalak –
köszöntött Norbi, az eladó, amikor
beléptem az üzletbe.

– Szia – mosolyodtam el, és
zavartan a hajamba túrtam.

– Igen, és jöttem volna, csak...
kicsit zűrös időszak volt – ismertem be.

– Melyik nem az? – nevetett ki.
Igaza volt, Norbi már akkor ismert,
amikor a zenei suliba jártam, és Geri
együttesét erősítettem. Aztán jött a
Késtél, és... A többit mindenki ismeri. –
Gratulálok az *Illúzió*hoz. Az egyik

kedvencem tőled – szólt kedvesen.

– Köszönöm szépen – pillantottam rá hálásan, majd a zongorára mutattam. – Szabad? – Az üzletben rajtunk kívül egy lélek sem volt.

– Persze, csak nyugodtan – intett. – Valami konkrét, vagy csak zenélgetsz? – érdeklődött, miközben ledobtam a cuccaimat a zongora mellé, és feltettem a telefonomat a tartóra, aminek a kijelzőjén meg volt nyitva a lementett kotta.

– Esküvőn lépek fel szombaton – közöltem.

– Na! És kinek a lagziján?

– A lemezkiadó tulajdonosának a

nővérének a lánya – feleltem, erősen koncentrálni, hogy jól adjam elő a Balogh családfát.

– Klassz. Mi a dal?

– *This Years Love* – szóltam sóhajtván.

– Az jó, szép szám.

– Én is szeretem – ismertem el, és felnyitottam a zongora tetejét.

– Kíváncsi vagyok, hogy énekled – figyelt a pultból.

– Hát, az esküvőn sehogy – ráztam meg a fejem. – Én csak kísérem zongorával az énekest.

– Ó! – csodálkozott el úgy, mint aki erre nem számított. – És ki az énekes?

– Nagy Márk – feleltem, és még
mielőtt Norbi bármit reagálhatott volna,
leütöttem a billentyűt, hogy belé fojtsam
a szót.

*„This years love had better last
Heaven knows it's high time*

*And I've been waiting on my own
too long*

But when you hold me like you do

It feel so right” – játszottam a
zongorán, lehunyva a szemem, csak
időnként rápillantva a kottára, ügyelve
arra, hogy ne keressek rejtett tartalmat,
titkos üzenetet az égiektől vagy David

Graytól a dalszövegben, azon belül pedig abban az egyébként kedvenc soromban, ami túlságosan is passzolt... Mindenhez.

„And when you kiss me on that midnight Street!” A fenébe.

A gondolataimból kizökkenve ütöttem félre a billentyűt amikor a telefonomon a kotta eltűnt, és hirtelen csörögni kezdett a készülék, a kijelzőn egy privát hívót mutatva. Meredtem néztem a rezgő telefonomra, és megráztam a fejem.

– Most komolyan, Sors, mit szeretnél nekem üzeni? – dünnyögtem magamban, és felvettem a telefont, úgy,

hogy nem is volt kérdés számomra, ki hív. Mert szám nélkül csak egyetlen ember keresett. – Szia, Márk – szóltam unottan.

– Mi újság, Beka? – érdeklődött szórakozottan.

– Gyakorolok a szombati fellépésre. Neked is ajánlom ezt a programot, hasznos lehet – motyogtam.

– Aha, jó – hagyta rám, és azonnal témát váltott. – Figyelj csak. Nem írtál mostanában nekem valami újat?

– Mi? – kérdeztem zavarodottan, mert még félig a fejemben volt David Gray száma, és hirtelen azt sem tudtam, Nagy Márk miről beszél.

– Csak gondoltam, megkérdezem.
Valami azt súgta, talán írtál nekem egy
újat is a *Nélküled* után. Valami...
gyorsabbat, ami... hogy is mondjam.
Dühösebb?

Bosszút forralva húztam össze a
szemem.

– Melyik Aszáddal beszéltél?

– Mi? Egyikkel sem – tagadta
azonnal. – De eltaláltam? Írtál valamit?

– Nem – hazudtam.

– Biztos? Mert mintha egy cím is
beugrott volna, várj csak, mi is volt... –
szólt szórakozottan.

– Elég! – szakítottam félbe. –
Tudtam, hogy nem bízhatok bennük, mert

áruló Márkerek – sziszegtem.

– Szóval, van szám?

– Van – ismertem be kelletlenül. –

De nem a tiéd.

– Dehogynem. Nekem írtad!

– Nem neked. Csak úgy írtam – próbálkoztam.

– Képes lennél odaadni másnak, amit nekem írtál? – háborodott fel.

– Márk, ne fárassz már.

– Kérem a számomat!

– Azt még én sem tudom – vicceltem el a helyzetet, utalva a telefonszámára, de Márk nem volt humoránál.

– A dalomra gondoltam. Nekem

írtad, mutasd meg.

– Nem.

– Nem?

– Nem.

– Nem?

– Márk, nem – közöltem határozottan, megpróbálva idő előtt lezárni, mert ismerve magunkat, ez a „nem? nem.” dolog eltarthat akár hetekig is. Vagy a végtelenségig.

– Miért nem?

– Mert Balogh kérte, hogy írjak szövegeket, és amikor összegyűlik egy csokorral, odaadom neki, ő pedig kiosztja azoknak, akiknek akarja.

– Ne már, Beka. És ha odaadja

másnak? – kérdezte, és hallottam a rémületet a hangjában.

– Én arról nem tehetek – ingattam a fejem. – Ő kérte, hogy írjak dalokat. Nem te.

– Jó, akkor most kérem én – próbálkozott.

– Késő bánat – fojtottam vissza a nevetésemet.

– Oda fogod adni nekem.

– Nem fogom – erősködtem.

– Hú, de idegesítő vagy.

– Te vagy idegesítő – kontráztam azonnal.

– Szerintem te – folytatta.

– Jézusom, Márk, hagyjuk abba –

nevettem fel, mert már nem bírtam sokáig idegekkel.

– Mutasd már meg.

– Nem mutatom.

– Miért nem? – kérdezte.

– Mert... – kezdtem, de

megakadtam.

– Mert kiderül belőle, hogy még mindig szeretsz, és az üresfejű Tominak nem tudnád mivel magyarázni, mert a *Nélküledet* régebben írtad, amikor még nem jártatok, ezt meg most és az úgy elég ciki... – válaszolta meg helyettem, mire unottan forgatva a szemem, megráztam a fejem.

– Vagy ez hülyeség, és azért nem

mutatom meg, mert nem te kértél fel dalszövegíráásra, hanem mondjuk a kiadó tulajdonosa?

– Á, az én verzióm ésszerűbb – hagyta figyelmen kívül az egyébként teljesen logikus és korrekt válaszomat.

– Gondolj, amit akarsz – vontam meg a vállamat.

– Mutasd meg a dalszöveget – tért vissza az eredeti kattanásához.

– Nem. Most leteszlek, Márk.

– Oké. Jó szórakozást estére – köszönt el. – Amúgy. Tomóval ilyen romantikusak vagytok? Operettszínház? Komoly randi – tette hozzá szórakozott hangsúllyal.

– Hé! Most komolyan, melyik Aszádnak jár a szája? – fogtam a fejem, rádöbbenve, hogy elárultak.

– Az mindegy – nevette el magát büszkén. – Szóval? Színházba visz a Tomó?

– Márk, neked ehhez semmi közöd. És ne hívd így!

– Elnézést... – közölte gúnyosan. – Csak szólj neki, hogy vegye le a sapkáját.

– Nem hiszem, hogy sapkában jön – vágtam rá azonnal. – Vagyis remélem – húztam el a számat, bízva abban, hogy nem fullcapben tervezi megnézni az előadást, őszintén szólva, még nem is

nagyon láttam anélkül.

– Mit néztek meg? – kérdezte Márk, mintha érdekelné.

– Márk, miért... ah, mindegy. A *Fame* – *A Hírnév árát* – feleltem.

– Na, szuper. Tomó bírja a musicaleket? Milyen kis aranyos – gúnyolódott.

– Na jó, én leteszlek, dolgom van – ingattam a fejem és nagyon ügyeltem arra, hogy ne hallja a visszatartott nevetést a hangomban.

– Nekem is, és amúgy is zavarasz – vágta rá azonnal.

– Te hívtál – emlékeztettem.

– A dalszöveg miatt. Átküldöd?

– Nem.

– Beka.

– Hm?

– Egészen pontosan miért írtál nekem újabb dalt? – kérdezte kicsit komolyabb hangsúllyal.

– Mert Balogh...

– Őszintén – szakított félbe, mert azonnal tudta, hogy ferdíteni fogok.

– Mert kell neked a *Hullócsillag* és a *Nélküled* után valami más stílusú, hogy ne ragadj bele a romantikus dalokba.

– Aha. Ez egyébként tök jó koncepció lenne a harmadik számnak – értett egyet. – De... miért foglalkozol ezzel?

– Mert én vagyok a dalszövegíró, az összes többit kirúgtad. Emlékszel? – sütöttem le a szemem.

– Ennyi?

– Ennyi – erősítettem meg, majd amikor nem jött válasz, hozzátettem. – Márk, tényleg ennyi. Ne képzelj bele többet.

– Oké – szólt halkan. – Megmutatod?

– Majd. Most koncentrálj a *Nélküledre*, nem akarom, hogy bezavarjon az új szám.

– Vagy ez kamu, és majd akkor mutatod meg, amikor nem bántasz meg vele senkit – vázolta fel a saját

verzióját.

– Márk! – akadtam ki. – Értsd már meg, hogy ez nekem munka.

– Hülyeség. Soha nem volt az – felelte.

– Most kacsintottál, ugye? – meredtem unottan a plafonra. Márk pedig felröhögött. Szóval eltaláltam. – Megkapod a dalszöveget. Majd – zártam le a témát.

– Jó. De akkor... nem adod oda Baloghnak? – bizonytalanodott el.

– Márk, ennyire azért ismerhetnél – mosolyogtam –, a tiéd lesz.

– Kösz, Beka.

– Szívesen.

– Jó szám lesz?

– Ühüm. Szerintem igen –

gondoltam át.

– Mennyire? – próbálkozott.

– Eléggé.

– Mint a *Nélküled*?

– Más.

– Miben más?

– Csak úgy más – ködösítettem.

– Mutasd már meg.

– Nem. A jövő héten felveszitek a

Nélküledet, és utána megkapod – ígértem
meg. – Bízz bennem, Márk, jót kapsz –
tettem hozzá, megpróbálva megnyugtadni.

– Bízom benned – felelte, a

hangsúlyából ítélve komolyan. – Na.

Akkor térjünk vissza egy kicsit arra, hogy balettra mész az üresfejűvel.

– Az Operettszínházba, ne hívd így Tomit, és nem térünk vissza rá! – szóltam a telefonba felháborodottan.

– Oké– tette, hogy befejezi.– Jó szórakozást.

– Köszönjük – biccentettem.

– Na, ne tarts fel, mennem kell.

– Ó, bocsánat, menj csak – ironizáltam, és kinyomtam a hívást.

Mielőtt újra gyakorolni kezdtem volna David Gray *This Year's Love*-ját, ismét megcsörrent a telefonom. A kijelzőn Körte fotója jelent meg.

– Gyerek! – kezdte köszönés nélkül.

– Miért? Miért maradok le mindenről?
Miért én tudok meg utoljára mindent?

– Öhm. Attól függ, hogy mit –
húztam el a számat rosszat sejtve.

– Milyen dalszövegről beszélnek
ezek?

– Attól függ, hogy kik – hárítottam,
amíg összeszedtem a gondolataimat.

– Ne idegesíts, tudod, hogy miről
beszélek. Írtál a hülyének még egy dalt?

– Most komolyan, mit nem értettek
Aszádék azon, hogy ne mondják
senkinek? – meredtem magam elé a szám
szélét rágva. – Rosszabbak, mint egy
csapat öregasszony.

– Gyerek! .

– Jó, jó. Az jutott eszembe, hogy...

– Hogy kell neki egy gyors szám is a két lassabb után. Tudok róla. De először is, miért? Másodszor, hol a dalszöveg? Harmadszor pedig... Az Operába mész?

– Jézusom – fogtam a fejem. – Na, jó. Azért írtam a dalt, mert nem akartam, hogy megint sok idő teljen el két száma között, sokkal jobb, ha Geri bemutatkozója után rögtön két Nagy Márk-szám érkezik... A dalszöveg nagyon friss, szinte pár órás – pillantottam a karórámra fáradtan. – Azért nem láttad még. És nem az Operába megyek, hanem az

Operettszínházba.

– Aha – emésztgette a hallottakat. –

Átküldöd?

– Nem mutatod meg neki? –

kérdeztem vissza.

– Ezt meg sem hallottam –

sérelmezte a feltételezést.

– Oké. Mindjárt küldöm –

biccentettem.

– Kösz – felelte. – Na és... Mit

néztek meg a lovagoddal? – érdeklődött.

– *Fame – A Hírnév ára.*

– Találó – röhögte el magát.

– Az – értettem egyet.

– Te gyerek.

– Igen?

– Mennyi chili volt a levesben? – nevetett ki.

– Na jó. Van valami, amiről nem tudsz? – kerekedett el a szemem, mert úgy tűnt, Aszádék és Körte újra besztfrendekek, és mindent megbeszélnek egymással. Szó szerint mindent.

– Attól függ. Küldd át nekem a többi dalszöveget is, amit nem Nagy Márknak írtál.

– Jó, csak azok még nagyon kezdetlegesek, és...

– És? – faggatott, bár biztos voltam benne, hogy erről is tud. Egyszerűen csak tőlem akarta hallani.

– Nem tudom, hogy elég jók-e –

ismertem be.

– Hogy érted?

– Hát. Igazából nem tudom, kinek írtam, és ezért írás közben nem jutott eszembe semmi, csak bazinagy közhelyek úgy általánosságban. Sablonosnak tűnik, mint az összes többi futószalagon gyártott szám, amik csak azért íródtak, mert kellett. Nem tudom, hogy menni fog-e Körte, hogy másnak is szerezzek dalt. Tényleg nem tudom. Nekem az kell, hogy amikor szöveget írok, és valakire gondolok, akkor valami extrém érzést váltson ki belőlem. Hogy imádjam, vagy utáljam, meg akarjam ölni, vagy azonnal látni akarjam, hogy

jusson eszembe éjjel háromkor, sírjak miatta, tomboljak, vagy hiányozzon örülten – hadartam.

Körte csendben hallgatott, majd köhintett egyet.

– Hú, bazki – mondta egyszerűen.

– Mi az? – kérdeztem félve.

– Semmi, semmi – tért ki a válasz elől. – Csak nem tudtam, hogy... hogy ilyen érzéseid vannak... a dalszövegírással kapcsolatban – fogalmazta meg óvatosan.

– Hát. Pedig valahogy így vagyok – ismertem be.

– És akkor mindet ilyennek érzed?

– Igen, egyet kivéve – ingattam a

fejem szomorúan.

– Kérdezze, hogy melyik az? –
érdeklődött.

– Minek? Úgyis tudod a választ –
legyintettem.

– Jól van, gyerek, átbeszélünk
mindent. Dobd át a szövegeket, és
átgondolom, aztán együtt kitaláljuk, hogy
mi legyen.

– Rendben, köszönöm.

– Leraklak, van egy bejövöm
Márktól.

– Oké – búcsúztam el, és
visszatettem a telefont a zongorára, majd
fáradtan megdörzsöltem az arcomat.

– Minden rendben? – sétált oda

hozzám Norbi.

– Persze – mosolyogtam rá. – Csak szerintem most már tényleg gyakorolnom kell – szóltam, és miután elküldtem Körtének a lefotózott dalszövegeket, benyomtam a telefonomon a „ne zavarjanak” gombot, és elérhetetlenné tettem magam.

Norbi mellettem állt, én pedig újra zongorázni kezdtem David Gray egyik, ha nem a legszebb dalát. Legalább hússzor eljátszottam egymás után, sikerült addig gyakorolnom, hogy semmit nem hibáztam, így fáradtan, de büszkén álltam fel a zongorától. Elköszöntem a hangszerbolti eladótól,

majd ajtót kinyitva észrevettem, hogy ömlik az eső. Tipikus április, egy kicsit nem figyelsz, és máris szélsőségesen megváltozik. Főleg az időjárás, de néha minden más is.

Bedugtam a fülhallgatót a fülembe, ahol David Gray tovább énekelte nekem a *This Years Love*-ot, majd a kapucnit a fejembe húzva kiléptem az esőbe, és a szürke felhőkkel takart ég felé pillantottam. Az emberek futólépésben siettek, a busz- és villamosmegállóknál egymáshoz préselődve várták a járatokat, az autósok bágyadtan bámultak a szélvédők mögött, amiről monoton tempóban söpörte le az esőt az

ablaktörlő. A kapucnim egy pillanat alatt átázott, az alóla kilógó hajtincseim vizesen tapadtak a dzsekimre, és ahogyan a számot hallgattam, ami folyamatos lejátszásra volt állítva, úgy döntöttem, felesleges rohannom, már mindegy, pillanatok alatt bőrig áztam, így ráérősen sétálva indultam haza, hogy elkészüljek a színházra.

„But when you hold me like you do
It feels so right
I start to forget
How my heart gets torn

When that hurt gets thrown” –
hallgattam a számot újra és újra a szakadó esőben sétálva, miközben

megpróbáltam a fejemben kavargó
gondolatokat kizárni. Nagyjából sikerült.

15.

– Szia – hajoltam Tomihoz, miután beléptem a színházba, és megpillantottam a megbeszélt helyen. Lábujjhegyre állva egy gyors puszival köszöntöttem, majd kifűjtam magam, mert az eső miatt szaladnom kellett a taxitól az épület bejáratáig.

– Szia! De csinos vagy – dicsért meg udvariasan, amikor végignézett rajtam.

– Köszönöm – feleltem zavartan, és

bíztam benne, hogy nem csak azért mondja, mert úgy szokás, hanem reméltem, hogy komolyan gondolja, tekintettel arra, hogy majdnem egy teljes órán át szenvedtem, mire eldöntöttem, hogy mit vegyek fel, és azért a kialvatlanság és fáradtság jeleit is idő volt eltüntetni a szemem alól.

Az Operettszínházba minden jeggyel rendelkező néző benyomult, mert odakint még mindig szakadt az eső, így az előtérben egészen nagy volt a nyüzsgés és a tömeg, pedig bőven volt még idő az előadás kezdetéig. És rengetegen felismertek. De tényleg rengetegen.

Éreztem a pillantásokat a hátamon, jobbról, balról, és miközben igyekeztem úgy tenni, mintha fel sem tűnne, bíztam benne, hogy Tomi szóval tart, hogy ne álljunk olyan kínosan, a fürkésző szempárok keresztüzében.

– Khm – próbálkoztam, azon agyalva, hogy milyen témát dobhatnék fel.

– Eléggé esik – szólt, és neki is feltűnt, hogy kissé bazári lett a hangulat körülöttünk, összesúgtak, a társaságok jeleztek egymásnak felém mutatva, és elhangzott néhány „Ott van Bexi” vagy éppen „Azt hittem, élőben magasabb” megjegyzés.

– Igen, tényleg esik – ismertem el.
És itt ki is fűjt a beszélgetésünk,
nagyjából.

Tomit látszólag feszélyezte, hogy minden érkező ember tekintete elidőzik rajtunk, vagyis főleg rajtam. Az Üres Utcák eléggé underground stílust képvisel, és bár nagyon népszerűek, ez a népszerűség mégiscsak egy szűkebb rétegben volt igazán érzékelhető. Ellenben az én mainstream dalaim, amiket agyonjátszik a rádió, és szinte lehetetlen elkerülni, engem is mainstreammé tettek, ezáltal sokkal többször és sokkal többen ismernek fel, mint például az Üres Utcák tagjait. És

Tomit.

– Kérsz valamit a büféből? – kérdezte hirtelen, zavartan ácsorogva előttem.

– Öhm. Persze, de jövök veled – riadtam meg, mert a kérdése úgy hangzott, mintha egyedül tervezte volna, hogy elmegy.

– Baromi nagy a sor, maradj itt, sokkal nyugisabb – nézett át a tömeg felett, mert elég magas volt ahhoz, hogy felmérje a terepet. – Mindjárt jövök, mit hozzak?

– Nem tudom... – ráztam meg a fejem értetlenül. – Perecet, talán – feleltem bizonytalanul, Tomi pedig

mosolyogva bólintott, és ott hagyott.

A szám szélét rághva próbáltam olyan arckifejezést magamra erőltetni, amiről nem derül ki semmilyen érzelem, és mivel igazán nagyon sokan figyeltek, azt tettem, amit mindenki tesz egy ilyen kínos szituációban. Elővettem a telefonomat, és üzenetet írtam.

„Kajsjsfslldkjfks jdhrhsd kajsdjh ahgszde kajs” – küldtem el Evelinnek. Azonnal jött a válasz.

„Úgy csinálsz, mintha valakivel üzengetnél?”

„Aham” – írtam vissza.

„Hol vagy?”

„Az Operettszínházban”

„És Tomi még nem érkezett meg?”

„De. Csak elment a büfébe”

„És téged ott hagyott?”

„Ühüm. Kicsit kínos. Várj, valaki idejött.”

„És most???”

„Itt áll, és azt várja, hogy felnézzek a telefonból és észrevegyem. Csak a cipője van a látóteremben” – írtam meg gyorsan az üzenetet, és elküldtem. Evelin azonnal válaszolt. „Basszus”

„Felnézek. Maradj velem”

„Jó, persze”

Leengedtem a kezemben lévő telefont, és mosolyogva néztem az előttem megálló tizenkét év körüli

lányra.

– Bexi, csinálhatunk egy képet? – kérdezte. A válla felett láttam, ahogyan a szülei várakoznak.

– Persze – bólintottam kedvesen, és hagytam, hogy mellém állva felemelje a telefonját, amin a Snapchat volt megnyitva. Belemosolyogtam a kamerába, a lány pedig csillogó szemmel nézett rám.

– Köszönöm! Annyira imádom az *Illúziót*! A kedvenc számom, megtanultam gitáron is – mesélte, én pedig kedvesen nézve hallgattam.

– Gitározol? – érdeklődtem.

– Aha. Én is énekes leszek, mint te

– lelkesedett.

– Szuper. Csak így tovább –
bízattam, a lány pedig bólogatott, és...
És egy pillanat alatt elkerekedett a
szeme.

– Azta! - mondta, mögém nézve. –

Ott van Nagy Márk! –közölte szinte
sokkot kapva, és már ott is hagyott
engem.

– Mi? – kérdeztem teljesen
ledöbbenve, és a lány után fordultam,
megnézve, hogy hová rohan. És hogy
mégis, hogy értette azt, hogy ott van
Nagy Márk.

De úgy értette, ahogy mondta. Mert
a színház bejáratánál Nagy Márk lépett

be, nem kis feltűnést keltve. Nagyjából minden szempár rászegeződött, a nyomában pedig megláttam... Antit!

Mi a fene?

Teljesen lefagyva néztem a belépőjüket, miközben az agyamban csupán egyetlen kérdés zakatolt. Hogy mit keresnek itt.

Márk mosolyogva nézett körbe, visszaköszönt azoknak, akik köszöntek neki, két-három szelfit azonnal lőtt a mellé pattanó Márkerekkel, akik egy ilyen típusú előadáson szép számmal képviseltették magukat és persze a fandumot. Ezután Márk pillanatok alatt aláírt néhány szalvétát, amit az orra alá

dugtak, majd amikor alábbhagyott az érdeklődés, és már nem mentek oda hozzá, csak nézték, Márk igyekezett jó benyomást kelteni azzal, hogy nem ünnepeltette magát, hanem félresétált Antival, és a fejét forgatva nézelődött, mintha csak keresne valakit. Aztán meglátott engem. Nem volt nehéz, én voltam a színházban az egyetlen, aki nem ámulattal vagy közömbösen figyelte, hanem kifejezetten dühödten.

– Beka! Micsoda meglepetés – vigyorgott, amikor odaléptek hozzám.

– Mi a fenét keresel itt? – kérdeztem, a fogam közt sziszegve.

– Hogy érted? Imádok ide járni –

vigyorgott.

– És te! – böktem meg Antit a vállán. – Te mit művelsz?

– Miről beszélsz? Én Márkkal jöttem, ma tartjuk a barátságnapunkat! – pislogott a szemüvege mögött, aztán sértetlen Márkra nézett. – Vagyis nekem azt mondtad! – duzzogott, felismerve a helyzetet, hogy valószínűleg nem véletlen az, hogy összefutottunk. – Te mit csinálsz itt, Beki? – kérdezte Anti gyanakodva.

– Én? Én eredetileg is jöttem volna! – kértem ki magamnak. – Márk, miért? Miért vagytok itt? – fordultam felé.

– Anti imádja a musicaleket,

gondoltam, elhozom a barátságnapunkon. Mégiscsak a legjobb barátom – ködösített.

– Először is az én legjobb barátom – jelentettem ki. – Másodszor... – kezdtem, de a fejemet rázva megakadtam. – Mi a franc az a barátságnap?

– Egy nap, amikor a barátságunkat ünnepeljük – jelentette ki Anti büszkén.

– Ezt direkt csináltad, ugye? – néztem Márkra összehúzott szemmel. – Direkt elrontod a programomat!

– Miről beszélsz, Beka? – tettette magát pofátlanul édes mosollyal.

– Tudod, hogy miről beszélek–

dünnyögtem. – Nem kellene itt lennetek – mondtam szomorúan, előre félve attól, hogy mi lesz ebből.

– Mindegy, azért tök jó, hogy így alakult, és találkoztunk – lelkesedett Anti. – Viszont – csodálkozott el – te egyedül vagy?

– Nem! Tomival – közöltem dühösen.

– És hol van? – forgolódott Márk.

– Elment a büfébe.

– És itt hagyott? – kerekedett el a szeme.

– Igen, de nem gond. Úgyis Evelinnel beszéltem – szépítettem a dolgot, mert láttam rajta, hogy ez

baromira nem tetszik neki. Ekkor viszont eszembe jutott Evelin, és riadtan néztem meg a telefonomat. Öt üzenetem jött tőle, amiben folyamatosan ordibál, hogy hol vagyok, vagy mi történik. Gyorsan visszaírtam neki, hogy minden oké, és Márkkal vagyok, mire visszaküldött két emoji-ból álló üzenetet. Meglepett arc és egy pisztoly. Bármit is akart ezzel mondani, egyetértettem. A következő pillanatban megcsörrent a telefonom, én pedig azonnal felkaptam.

– Hogy érted, hogy ott vagy Márkkal? – szólt Evelin. – Ja, és ki vagy hangosítva.

– Szia, Beki – köszönt Pabló.

– Sziasztok – szóltam. – Hát...

Nem tudom, itt van Antival. Állítólag ma van a barátságnapjuk – suttogtam, remélve, hogy senki nem hallja.

– Márk és Anti barátságnapot tartanak egy musical előadáson? Kettesben? Mennyire mélyült el ez a barátság? – kérdezte Evelin felröhögve.

– Azt nem tudom, de nem lennének itt, ha az Evelin és a Fogd be Aszád hű maradna az együttes nevéhez, és kevesebbet beszélne – mondtam dühösen.

– Ó. Szóval mi voltunk – esett le Evelinnek.

– Ki más? – sóhajtottam. –

Jézusom, jön Tomi. Mennem kell – pillantottam meg a tömegben a barátomat, aki felém lépkedett.

– Ne, ne nyomj ki minket, kíváncsiak vagyunk, hadd hallgassuk – kiabálta Evelin, de nem volt időm a kérésével foglalkozni, leraktam és a borítéktáskámba csúsztattam a telefonomat.

– Itt vagyok, de nem volt percc – érkezett meg Tomi, majd amikor meglátta a társaságomban álló Nagy Márkot Antival, szinte leesett az álla. – Ez valami szívatás, vagy mi? – kérdezte tőlem idegesen.

– Én nem tudtam róla, hogy jönnek

– tettem fel a kezem védekezőn. És ez volt az igazság.

– Mi újság, Tomi? – vigyorgott Márk.

– Mit kerestek itt? – nézett a szemébe dühösen.

– Ma tartjuk a barátságnapot, és Antal barátom szereti a musicaleket, én meg nem szoktam kihagyni olyan alkalmakat, amikor zakóban lehetek – felelte magabiztos mosollyal Márk, pontosan tudva, hogy hogyan áll rajta a szponzorruha, ami pár perc után rohamot, fél, egy óra után pedig akár kómát is okozhat annak, aki sokáig nézi.

– Mi a franc az a barátságnap? –

pislogott értetlenül.

– Egy nap, amikor a barátságunkat ünnepeljük! – vigyorgott Anti büszkén. – Nem is tudtam, hogy van ilyen, de amikor Márk hívott, hogy ez pont ma van, nagyon megörültem.

– Micsoda véletlen. Pont ma, pont itt – biccentett Tomi cinikusan. – El sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy itt vagytok – dünnyögte kelletlenül, és határozottan megfogta a kezem. Kicsit talán erőszakosabban is, mintha csak az erőt mutatná ezzel.

Márk szórakozottan figyelt minket.

– Ja, én is örülök. Épphogy tudtunk jegyet szerezni. Az utolsó pillanatban –

tetézte Márk, és félő volt, lassan átlépi azt a bizonyos határt, amin eddig egészen szépen lavírozott, bármi is volt a célja vagy a motivációja.

– Tudom. Már akkor elfogytak a jegyek, amikor én akartam foglalni. Hetekkel ezelőtt – nézett Tomi szúrósan. – Telefonálnom kellett párat, és úgy kaptam – mesélte.

– Nem semmi. Kit hívtál, 50 Centet? – kérdezte Márk, mire Tomi idegesen összehúzta a szemét. Nem igazán értékelte a poént.

– A menedzseremet – felelte.

– Ja, én is a menedzseremtől szereztem a jegyeket – kontrázott Márk.

– Körtétől? – tátottam a számat. Ah, gondolhattam volna, hogy összejátszanak. De hogy Anti is, ez igazán meglepett. Bár, ahogyan a társaságunkban álló legjobb barátomat néztem, nem hiszem, hogy tudott bármilyen hátsó szándékról. Simán bekajálta Márk „barátságnap”-hülyeségét. Nem csodálkoztam rajta, volt már szerencsém képzeletbeli Nagy Márk-kártyákhoz és kuponokhoz. És én is mindig bedőltem neki.

– Hol ültök? — érdeklődött Márk.

– A földszinten, középen – néztem meg a jegyeket.

– Ne már. Ez most komoly? –

csodálkozott el.

– Igen, de ezek szuper helyek! –
szóltam, élesen nézve Márkra, jelezve,
hogyan fejezze be a felvágást.

– Csak oda kaptunk – magyarázta
Tomi. – Ti hol ültök? – Középpáholy –
közölte Márk.

– Hogy kaptatok helyet ma a
középpáholyban? – háborodtam fel.

– Honnan tudod, hogy ma kaptak? –
nézett rám Tomi.

– Megérzés – sziszegtem
dühösen.

– Hát, van némi előnye annak, ha az
ember Nagy Márk. El lehet intézni ezt-
azt – kacintott Márk magabiztosan.

– Annyira várom már az előadást, olvastam a kritikákat a neten, és csak annyit mondok, hogy fantasztikus lesz! – szólt Anti izgatottan, mire mindhárman kérdően néztünk rá.

– Daniella hogyhogy nem jött? – érdeklődtem.

– A barátságnapunkra? – kérdezte Anti meglepetten, mint ha egyértelmű lenne, hogy ez az ő kettejük programja.

– Hol a barátnőd? – fürkészte Tomi Márkot.

– Passz. Nézd meg az Instán – felelte egyszerűen.

– Aha – értelmezte Tomi a hallottakat, és bármit is szűrt le belőle,

még jobban rákulcsolta az ujjait az enyémre. – Na, mi bemegyünk. Gratulálok a jó helyetekhez. Érezzétek jól magatokat – szólt Márknak és Antinak, majd a kezemet fogva húzni kezdett magával, egyértelműen jelezve, hogy befejeztük a közös bandázást.

– Hé – állította meg Márk, és megfogta a karját. Tomi kérdően nézett rá.

– Ne hagyd egyedül még egyszer – mondta komolyan, és természetesen arra célzott, hogy amíg Tomi a büfében volt, én ott ácsorogtam az előtérben. Egyedül.

– Ne akard megmondani, hogy mit csináljak a barátnőmmel – szólt Tomi, erősen kihangsúlyozva a szerepeket a

mondásban. Mármost az én szerepemet.
Mert az voltam. Valakinek a barátnője.

– Nem érdekel, hogy mit beszélsz –
nézett rá Márk lesajnálóan. – Akkor se
hagyd egyedül, százezres oldalai vannak,
milliók videói, sokan szeretik, és
baromira sokan utálják. Szóval csak
maradj vele és vigyázz rá! – közölte, a
szeme pedig dühösen villant.

– Hé, hé! – szólt közbe Anti. –
Nyugi. Mindenki minket néz. De tényleg
– sziszegte, én pedig magamra erőltettem
egy mosolyt, miközben a
környezetünkben valóban feltűnően
sokszor pillantottak felénk, balhét
érezve.

– Nem. Csak titeket néznek – közölte Tomi, lerázta magául Márk karját, és elment.

Értetlenül néztem utána, aztán idegesen kaptam a fejem Nagy Márk felé.

– A francba, Márk, ezt most miért kellett?

– Mi? Megvédtelek, ha nem vetted volna észre!

– Nem kell megvédened, főleg nem tőle! – kértem ki magamnak.

– Ja, persze, bocs – nézett lesajnálón. – Akkor se hagyjon ott téged egyedül, Körte leüti, ha ezt megtudja.

– De nem tudja meg! – vágtam rá

azonnal, mert ismerem Körtét, és baromira ki tud borulni az ilyesmitől. – Márk, el ne mondd neki!

– Mit kapok cserébe? – mosolyodott el.

– Nem löklek be újra egy árokba – vágtam rá kapásból.

– Azt hittem, elestem. Tudod, hopp – vigyorgott felháborítóan édes stílusban.

– Jó, lehet, hogy valaki segített az esésben – ismertem be. – És egyébként közlöm, hogy egyáltalán nem fair, hogy nem látszol másnaposnak, vagy aznaposnak, vagy fáradtnak... – néztem rá felháborodottan.

– Most burkoltan közölted, hogy jól nézek ki? – mosolygott.

– Nem – meredtem rá unottan.

– Nyugi, Beka, te is jól nézel ki – ajándékozott meg egy márkcsintással. – Nem a legjobban, de megteszi – tette hozzá, mire összehúztam a szemem.

– Szörnyen kedves vagy. Na megyek, jó szórakozást, Vagy mi – intettem nekik, kicsit furcsállva a párosukat a musical-előadáson.

– Hé, várj már – fogta meg a kezem Márk, és visszahúzott Érdeklődve néztem rá. – Mutasd a jegyeket – kérte.

– Miért?

– Csak mutasd – kérte. Előszedtem

a borítéktáskámba hajtogatott kinyomtatott jegyeket, és csodálkozva adtam oda. Márk biccentett, aztán kivette a zsebéből a sajátját, és a kezembe nyomta.

– Ez mi? – ráztam meg a fejem.

– Cseréltünk. Üljetek a páholyba az üresfejűvel.

– Mi? Dehogy! Nem, Márk, kérem vissza a jegyemet – hadakoztam, de nem adta oda, csak mosolygott.

– Beka... – szólt nyugodtan. – Ülj a jó helyre. Nézd meg rendesen az előadást.

– De miért? – néztem a szemébe.

– Csak úgy. Érezd jól magad –

kacsintott.

Teljesen elképedve léptem el tőle, zavartan forgatva a kezem közt a jegyeket, és még vissza is fordultam egy pillanatra. Márknak éppen Anti hisztizett, hogy miért adta oda a jó jegyeket, ő a páholyba szeretett volna ülni, és ez a barátságnapjuk, hogy tehette ezt, satöbbi, satöbbi. Márk fáradtan hallgatta, majd utánam fordulva észrevette, hogy nézem, és elmosolyodott. Hálásan pillantva mosolyogtam rá vissza, majd magával sodort a meginduló tömeg.

– Itt vagy? – kérdezte Tomi, amikor elnézést kérve kiléptem a forgatagból, és

megálltam előtte.

– Igen. Figyelj csak – kapkodtam a fejem, mert rossz helyen álltunk. – Elcseréltük a jegyeket, mármint Márk azt mondta, hogy üljünk mi a páholyban... – hadonásztam a kezeimmel összevissza.

– Milyen kedves gesztus – mondta idegesen. – És önzetlen –tette hozzá cinikusan.

– Hát, nem tudom. Én... én mondtam, hogy ne, de ez tényleg nagyon jó hely, és gondoltam, lehet, hogy jobban látnám a színpadot, és...

– Persze, értem – bólintott kelletlenül, megadva magát. – Üljünk oda, legalább mindent látni fogsz.

– Köszí – mosolyogtam rá hálásan, tudva, hogy ezt nehéz lehet lenyelnie. – Mehetünk?

– Aha. De figyelj. Menj csak előre, mindjárt jövök.

– Hová mész? – kaptam utána a fejem, mert Tomi hirtelen megfordult, és a kijárat felé indult. Most komolyan. Mi történik? – motyogtam elkerekedett szemmel, amikor ismét egyedül találtam magam.

Nem tehettem mást, ráhagytam a dolgot, és a lépcsőn felgyalogolva odaadtam a jegyem a kezelőnek, majd leültem a hat székből álló páholy első helyére, közvetlenül a korláthoz.

Fogalmam sem volt, Nagy Márk hogy tudott ilyen helyet szerezni az előadás napján. A színpadra tökéletes rálátásom volt, ahogyan a földszinti nézőtérre is. Nagyjából megtaláltam az eredeti helyünket, ahol még üresen álltak a székek, majd megpillantottam Márkot és Antit, ahogyan a széksorok mellett sétálnak, a helyüket keresve. Az egész sort fel kellett állítaniuk, hogy bemásszanak a középső székekhez, majd leültek. Anti a kis távcsövét rakta a szeme elé, nagyon úgy tűnt, hogy a páholyba készült, Márk pedig készített egy szelfit, amit valószínűleg rögtön fel is töltött az oldalaira. Az előttük lévő

sorban egy középkorú pár felállította az ott ülőket, hogy be tudjanak mászni a helyükre, majd amikor leültek Márk és Anti elé, kibukott belőlem a nevetés. Konkrétan a színházban lévő két legmagasabb ember ült be eléjük. És eredetileg az az én helyem lett volna.

Az államot a kezemre támasztva figyeltem őket, és miközben Anti a kezét széttárva hitetlenkedett azon, hogy semmit nem fog látni, Márk mintha csak megérezte volna, hogy figyelem, megfordult, és egyenesen a páholyunk irányába nézett. Mosolyogva intettem neki, mire röhögve visszaintett. A mellette ülő Anti is hátranézett, és

dühösen magyarázott valamit, de túl messze voltak ahhoz, hogy halljam, vagy le tudjam olvasni a szájáról, ezért csak nevetve megráztam a fejem. Anti ekkor Márkhoz fordult, és neki dühöngött tovább, aki egy darabig hallgatta, majd lefotózta az előttük ülő tagot. Automatikusan kivettem a telefonomat a táskámból, és megnyitottam az Instát. Mivel nem követjük egymást, beírtam Márk nevét, és megnéztem a képet.

A fotón két fej takarta ki az egész színpad közepét. A fénykép alatt a szokásos millió hashtag szerepelt: #eztlátommost #színház #Operettszínház #fame #hírnév #Anti #SleiszAnti #barát

#barátság #legjobbbarátok #barátságnap
#előadás #NagyMárk #márkcsintás #mik
#előadó #énekes #Hullócsillag
#Nélküled
#magasemberek#nemlátnitőlüksemmit
#jóleszezígy

Nevetve néztem a fotót és belájkoltam. És hiába voltam tizenhét másodperc után kábé a kétszázadik, észrevette az értesítést. Márk a telefonjával a kezében nézett hátra, fel a páholy irányába, és láttam rajta, hogy sikerült meglepnem. Ez volt az első alkalom, hogy reagáltam bármilyen fotójára azóta, hogy... a CsASz-forgatás óta. Csak mosolyogva megvontam a

vállam, Márk pedig kénytelen volt visszafordulni, mert Anti szólt az előttük ülőknek. Valószínűleg azt, hogy nem lát tőlük, mert a magas pár megpróbált lejjebb csúszni a széken. Semmit nem értek vele.

Már szinte elkezdődött a darab, amikor Tomi visszaért, sőt szinte berontott a páholyba, lihegve leült mellém, és az ölembe dobott egy perecet. Kérdőn néztem rá.

– Tessék, itt a büfében elfogyott, de elrohantam, mert a Nagymezőben van egy cukrászda és ott kaptam perecet – fújtatott teljesen kitikkadva.

– Te jó ég! – kaptam a szám elé a

kezem csodálkozva. – Nagyon köszönöm, de nem kellett volna. Annyira kedves vagy! – hatódtam meg teljesen azon, hogy tényleg képes volt elrohanni nekem perecért, amikor nem lett volna fontos.

– Semmiség – fújta ki magát, és kezdte rendezettebben venni a levegőt. – Gondoltam, jobb, ha hozok neked, mielőtt Nagy Márk esetleg süt neked egyet az első felvonás alatt.

– Mi? – húztam össze a szemöldökömet, miközben bekaptam egy letört darab perecet a számba.

– Semmi – legyintett hanyagul.

– Nagy Márk miatt rohangáltál

perecért?

– Mi másért – kérdezett vissza idegesen.

– Aha – dünnyögtem, és úgy tűnt, Tomi egyáltalán nem érti, hogy mi ezzel a problémám.

– Milyen a perec? – érdeklődött, és úgy tűnt, még mindig kizárólag az az átkozott perec érdekli.

– Soha nem ettem még jobbat – sziszegtem mérgesen, miközben annyira kiszáradt a torkom, hogy alig bírtam lenyelni a falatot, megakadt valahol félúton. A darab elkezdődött, én pedig azon tűnődtem közben, hogy más is fulladt-e már meg színházban egy

problémás perec miatt. És a perec ebben az esetben csupán egy metafora.

Amennyire tudtam, kizártam az agyamból mindent, és igyekeztem teljesen a darabra koncentrálni, ami nem volt nehéz, mert a zene és a látvány annyira magával ragadott, hogy előrehajolva, a korlátra könyökölve a karomon pihentettem az állam, és a színpadot bámultam, miközben az egész műsor a hatalmába kerített. Az első felvonás végéig úgy ültem, teljesen elzsibbadtam, de nem érdekelt, majd amikor véget ért, lelkesen fordultam hátra, hogy megosszam Tomival az élményt és megbeszéljük a látottakat.

Nyitott szájjal aludt. Még jó, hogy a páholy első két székén ültünk, mert rém kínos volt, ahogyan beájult, bár hozzáteszem, valóban fáradt lehetett az éjszaka után, de azért mégis. A tapsviharra felriadt, és letörölte a száját. Óriási, még nyáladzott is.

– Vége? – ült fel a félig fekvő pozícióból, ahová valamikor a darab közben csúszott le.

– Igen, az első felvonásnak – bólintottam. – Nagyon unod? – kérdeztem kínosan mosolyogva.

– Dehogy – tagadta.

– Elaludtál – mondtam ki, és elnevettem magam.

Tomí megdörzsölte a szemét.

– Basszus, tudom – ismerte be. –

De nem akartam. Csak rohadt hosszú ez a hét, a klipforgatás, meg a tegnapi piálás, baromira kivagyok.

– Menjünk? – kérdeztem, előre félve a választól, mert nyilvánvalóan eszem ágában sem volt lelépni a második felvonás előtt, de azért azt sem szerettem volna, hogy mém legyen Tomiból, ha esetleg horkolni is kezd, vagy alva járni. Ki tudja.

– Nem, te nagyon élvezed. Inkább hozok egy kávé – pofozgatta magát, és feltápáskodott. – Kérsz valamit a büféből?

– Nem, köszönöm – ingattam a fejem.

– És jössz velem? – érdeklődött, tanulva az előadás kezdete előtti incidensből.

– Nem, ha nem gond, akkor maradok – mutattam a teljesen kiürült páholyunkra, ahonnan a többi néző már kiment, vagy a mosdóba, vagy a büfébe, vagy ki az utcára egy gyors cigire.

Tommi kissé értetlenül megvonta a vállát, aztán kiment, én pedig ott maradtam egyedül.

A földszinti nézőtér szinte teljesen kiürült, az üres székek közt még néhányan járkáltak, de már majdnem

mindenki kiment. Felálltam, mert kissé elgémberedtem, és a korlátra támaszkodva nézelődtem, azon tűnődve, hogy nem sok randim volt eddig, de ez szinte a legrémesebb.

– Na, hogy tetszik a darab? – lépett be a páholyba Anti, mire odakaptam a fejem.

– Nagyon – ismertem be mosolyogva. – Neked?

– Imádom! Csak kár, hogy a színpad két szélét látom csak. Biztos, hogy az egész sokkal jobb – ült le Tomi székére. – Basszus, ez milyen jó hely.

– Bocs, én nem akartam... – kezdtem, de Anti legyintve reagált.

– Semmi gond. Már rájöttem, hogy ez a barátságnap nem is igaz – szólt szomorúan.

– Miből gondolod? – fojtottam el a mosolyomat.

– Hát – törölgette meg a szemüvegét – , a büfénél Márk és Tomi két külön sorban állva azon versenyeznek, hogy ki ér előbb a pulthoz.

– Jézusom – forgattam a szemem elképedve.

– Egy kicsit az agyukra ment a versengés – közölte Anti.

– Igen, azt észrevettem – húztam el a számat. – Sajnálom, hogy

belekeveredtél – ültem le mellé a székemre.

– Nem gond, én annak is örülök, hogy láthatom a darabot meg hogy Márk elhívott. Láttad, hogy rakott fel rólunk képet a Snapchatre?

– Nem, azt nem néztem – mosolyodtam el. – Egyébként – néztem rá. – Lehet, hogy ez a barátságnap dolog egy újabb agymenése volt csak, de azt tudom, hogy tényleg a barátjának tart – mondtam határozottan, bízva abban, hogy megnyugtatom Antit, aki eléggé szenzitív természetű. Mivel a suliban csak átnéznek rajta, és amíg oda jártam, én sem nagyon lógtam vele, fontosnak

tartottam, hogy tudja, az iskolán kívül igenis vannak barátai. Például én. És igen, Nagy Márk is.

– Köszí – pillantott rám hálásan. – Tominak tetszik a darab?

– Bealudt rajta – ismertem be csalódottan.

– Nee!

– De. Még egy nyálcsík is volt az állán – nevettem el magam kínosan, mire Anti is felröhögött.

– Óriási – ismerte el megállás nélkül nevetve. – Legközelebb, ha ilyen programot szeretnél, hívj engem – tanácsolta.

– Úgy lesz – biccentettem, majd

elővettem a telefonomat a táskámból, mert rezgett. – Szia, Evelin – emeltem a fülemhez.

– Na? Mi van?

– Mivel?

– Nagy Márk kontra Tomi. Itt várunk Pablóval, hogy hívj, és halljuk a részleteket – szólt izgatottan.

– Szia, Beki – köszönt bele Pabló. Ezek szerint megint ki voltam hangosítva.

– Szia – köszöntem vissza, majd megráztam a fejem. – De minden oké, és nincs olyan, hogy Nagy Márk kontra Tomi.

– Ó! – hallottam a csalódottságot a

hangjukból. Mivel sajnos nem tudtam elég érdekes sztorival szolgálni, leraktak, én pedig értetlenül nézve a telefontomra, megvontam a vállam.

– Tényleg nincs? – kérdezte Anti, aki végighallgatta a telefonbeszélgetést.

– Nincs. Tomival együtt járok, Nagy Márk pedig nem bírja elviselni, ha valaki mellőzi, ezért cirkuszos. Tomi pedig partner neki benne, mert simán beleállt ebbe az őrjöngésbe – mondtam, átlátva a helyzetet.

– Szóval szerinted Márk csak ezért...? – kezdte Anti, de mielőtt befejezhette volna a mondatot, közbeszóltam.

– Jól ismerem Anti. Túl jól. Csak az a baja, hogy valamiben nem ő a nyertes – sütöttem le a szemem.

– Nem tudom – ingatta a fejét úgy, mint aki nem teljesen ért velem egyet. – Azért elég sok dologban volt már nem nyertes, és elviselte – emlékeztetett arra, hogy Márk sokat és nagyot szokott bukni. – Ezt meg nem tudja lenyelni – tette hozzá.

– Sajnálom, de azért ugye tudod, hogy ezt ő alakította így? Miatta szakítottunk hónapokkal ezelőtt. Én pedig szeretnék túllépni.

– Azt hittem, már túlléptél – ráncolta össze a homlokát.

– Igen, persze! Úgy értettem –
hadonásztam a kezemmel zavartan.

– Jó, csak nem azt mondtad –
emlékeztetett a pillanatokkal azelőtti
nyelvbottlásomra.

– Anti – néztem a szemébe
komoran. – Kedvelem Tomit, és minden
oké köztünk.

– Tudom – bólintott.

– Tényleg? – csodálkoztam, mert
nem erre a válaszra számítottam.

– Igen. Mindenkinék ezt
bizonygatod egész héten. Annyit
ismételgeted, hogy szinte elhisszük. És
szinte te is – közölte, én pedig válaszra
nyitottam a számat, de nem tudtam

reagálni, mert Nagy Márk belépett a páholyba. Vigyorgott, és úgy tűnt, nagyon elégedett.

– A gyorsabb sorban álltál? – meredtem rá unottan.

– Persze – közölte magabiztosan, és szórakozottan beleharapott a csokiba, amit vásárolt. – Beka.

– Igen?

– Csinálnál egy képet rólunk Antival? – nyomta a kezembe a telefonját.

– Persze. Csak oldd fel – nyújtottam vissza, mert az ujjlenyomat olvasóval nem tudtam mit kezdeni. Márk lazán ráhelyezte az ujját, a kijelző pedig

feloldódott.

– Nagyon vicces vagy! – förmedtem rá azonnal, amikor megpillantottam a háttérképét. Egy Üres Utcák fotó volt. A hattagú banda fekete-fehér felvételen áll egy stúdióban, a legtöbb tagot eltakarták az alkalmazások, de a jobb alsó sarokban, ahol nem volt ikon, jól látszott a képen fullcapben guggoló Tomi.

– Most mi van? – mosolygott rám Márk. – Ők a kedvenceim. Rajongójuk vagyok – esett túlzásba, és úgy tűnt, remekül szórakozik saját magán.

– Borzalmas vagy – ingattam a fejem csalódottan. – Milyen képet szeretnél? – váltottam témát, és

megnyitottam a fényképezőt.

– Ahogy itt állunk Antival – dőlt neki a páholy korlátjának, Anti pedig mellé lépett, és rögtön pózolni kezdett.

– Oké – bólintottam, és csináltam rögtön öt felvételt, tudva, hogy Márk úgyis válogatni fog.

Visszaadtam a telefont, mire mindketten belemerültek, hogy átnézzék a képeket.

– Tök jók lettek – lelkesedett Anti.

– Nem tudom... – bizonytalanodott el Márk. – Csinálnál még? – adta vissza a telefont.

– Persze. Milyet? – vettem mély levegőt, és igyekeztem lenyelni az

indulatos megjegyzésemet, amiért totálisan hülyét akar csinálni belőlem.

– Legyen benne a cipőm! –
instruált.

– Oké.

– És a mennyezet is. Olyan szép.

– Te most viccelsz, ugye? –
forgattam a szemem dühösen, aztán lehajoltam, de sehogy nem volt benne Márk hülye cipője.

Kicsit hátrébb másztam, de még úgy sem volt tökéletes a kép, így végül leguggoltam a nadrágkosztümömben és magas sarkúmban, amit kifejezetten a színház miatt erőltettem magamra, máskülönben nem hordok ilyesmit, és

miközben a fotót próbáltam előni, minden erőmmel azon voltam, hogy ne veszítsem el az egyensúlyomat és boruljak fel.

– Na? – érdeklődött Márk idegesítő mosollyal az arcán.

– Várj már – szóltam, és készítettem egy újabb képet. – Tessék – adtam vissza a telefonját, Márk pedig ellenőrizte a képet. – Mondd, hogy jó lett – néztem rá a szám szélét rágva.

– Jó lett – bólogatott, de nem volt annyira határozott.

– Csak? – húztam ki belőle.

– Csak hülye ötlet volt, előnytelen ebből a szögből a kép. Szóval kösz, de

mégsem ezt töltöm fel, hanem az előzőt – nyomkodta a telefonját, én pedig minden örömmel azon voltam, hogy ne lökjem át a korláton.

Tommi belépett a páholyba, és csalódottan vette tudomásul hogy nem egyedül vagyok.

– Most kerültél sorra? – érdeklődött Márk, látszólag kedvesen, de persze erről szó sem volt.

– Nem, már rég, csak telefonáltam egyet – ködösített, és nem igazán tudtuk megállapítani, hogy igazat mond-e.

– Aha – hagyta rá Márk. – Na, csinálunk egy közös szelfit négyen? – jutott eszébe a fantasztikus ötlet. Tényleg

fantasztikus volt. Fantasztikusan rossz.

– Á, nem, inkább én csinálok rólatok – próbáltam kihúzni magam a közös kép alól, de erre Tomi és Márk is gyanúsan nézett rám, hogy vajon miért nem szeretném. Antinak mindegy volt, ő már be is állt a képre.

– Mi a baj, Beka? Melyikünkkel derogál egy képen szerepelni? – húzta fel Márk szórakozottan a szemöldökét.

Egy „igazán utállak” pillantással ajándékoztam meg, mire csak egy márkcsintással válaszolt, és beálltam Anti mellé. Így a feltartott kijelzőn megjelenő négyesünk a következőképpen nézett ki. Tomi, Nagy Márk, Anti és én.

Márk nem nyomta le a fotózást, hanem a kamerába nézve megrázta a fejét.

– Nem állsz át a barátod oldalára?
– érdeklődött. Én pedig meg tudtam volna fojtani, amiért ennyire szívta a vérem.

– De, dehogynem – dörzsöltem meg az arcomat, és átsétáltam a másik oldalra.

Tommi mosolyogva átölelte a vállamat, és mindannyian a kamerába néztünk.

– Na, ez baromi jó lett, tolom a Snapchatre – röhögött Márk gúnyosan. – Hány másodpercre állítsam? – kérdezte.

– Hát – tűnődött Anti. – Szerintem

ezt mindenki jól meg akarja majd nézni, úgyhogy tíz – tanácsolta.

– Oké – biccentett Márk. –

Várjatok, teszek a képre emojikat is.

– Inkább ne – sütöttem le a szemem.

– De, de. Jó lesz – erősködött. –

Anti fejéhez teszek egy mosolyt – nyomkodta a telefonját. – Az én fejem fölé teszek kacsintást, természetesen – vigyorgott –, Beka és Tomi fölé pedig ezt a csókolózó párt, kis szívvel – fejezte be a remekművét.

– Ne, ne! - kaptam a kezéhez, de már elküldte. A kép pedig felkerült a Snapchatre, ahol csak a jó ég tudja, hogy hány követője van. Megsemmisülve

néztem rá.

– Miért nem akartad, hogy feltegye?

- fürkészett Tomi.

– Mert pislogok a képen! - feleltem, és tényleg ez volt az igazság. Félig.

– Tényleg? – kérdezte Márk, mintha nem vette volna észre.

– Még jó, hogy én jól nézek ki a fotón – nézte a lementett felvételt. – Annyira jó, hogy beállítom zárolt képernyőnek – tűnődött el.

– Nem vagy vicces – meredtem rá, és miközben Tomi valakinek telefonált, Márk és Anti kiindultak a páholyból. Megragadtam Márk karját, és dühösen visszahúztam.

– Megörültél? – kaptam a fejemhez idegesen, Márk pedig mosolyogva figyelt. – Hogy lehetsz ilyen?

– Beka – nézett a szemembe. – Nem a MyStoryba raktam a képet, hanem csak Körtének küldtem el. Senki nem látta a fotót rajta kívül.

– De láttam, amikor beállítottad a MyStoryt... – tátottam a számat.

– Igen, beállítottam – nevetett ki. – Aztán visszaléptem, lementettem a képet, és végül csak Körtének dobtam át. Aki már válaszolt is – mutatta fel a telefonját, és úgy, hogy lássam, megnyitotta Körte videóját. Tíz másodperces röhögés kaptunk, ami

valószínűleg a felvétel elkészülte után is tartott nála. Mekkora trollok! Én pedig simán bedőltem. – A kérdés már csak az – nézett rám Márk – , hogy miért ne rakhattam volna ki publikusra a képet.

– Mert... – kezdtem... Mert majd én szeretnék kirakni közös képet, amikor eljött az ideje – mondtam.

– Fura, hogy ennyire nem vállalod a barátodat, nem? – vigyorgott.

– Ki mondta, hogy róla beszélek? – vágtam rá azonnal, utalva arra, hogy Márkkal hónapok óta semmilyen közös szereplést nem vállalunk az oldalainkon. A CsASz-forgatás óta. A liftes incidens utáni szelfit pedig mindketten figyelmen

kívül hagytuk, nem reagáltunk rá, nem osztottuk meg, vagy lájkoltuk. Azóta pedig már rég lepörgött a falunkról. Mintha sosem lett volna.

– Ó – értette meg Márk a célzásomat, és mosolyogva nézett rám. Nem szólt semmit, csak nézett, amitől zavartan lesütöttem a szemem.

– Kezdődik a második felvonás, menjünk, hátha a colos párt rá tudom venni, hogy csússzanak lejjebbid indult ki a páholyból Anti, én pedig őszintén sajnáltam, amiért ilyen szerencsétlenül alakult a barátságnapi programja. Vagy mi.

– Várj. Cseréljük vissza a jegyeket

a második felvonásra – ajánlottam fel.

– Nem, mert akkor te nem fogod látni— szomorkodott.

– Na és? Majd összerakjuk. Én láttam az elsőt, te a másodikat – nevettem fel, majd Antival reménykedve Tomira néztünk, aki már befejezte a telefonálást, és csendben hallgatta a diskurzust.

– Mi az? – kérdezte, amikor észrevette, hogy úgy meredünk rá, mintha valamit várnánk tőle.

– Semmi – legyintett Anti zavartan.

– Oké – biccentett Tomi, és visszaült a helyére. Csalódottan néztünk rá, majd össze, és némán

megállapítottuk, hogy ez nem jött össze.

– Csak szólok – kezdte Márk szórakozottan. – Hogy ha arra vártatok, hogy észrevegye magát, és felajánlja a helyét Antinak a második felvonásra, akkor kicsit egyértelműbbnek kellett volna lennetek. Tudjátok. Üres Utcák, üres fejek – közölte nevetve, és kiment a páholyból.

– Mi? – fordult hátra a székén Tomi. – Ja, hogy ide szeretnél ülni? – pillantott Antira.

– Nem, dehogy, maradj csak. Hallottam, mennyire élvezted az első felvonást is – erőltetett egy mosolyt Anti az arcára, és Márk után ment. Pislogva

néztem Tomira, aki csak vállat vont, és elhelyezkedett a székén. Folytathatta az alvást.

Az államot a karomon pihentetve támasztottam a korlátot, és a lenti nézőteret figyeltem, ami kezdett megtelni. Anti és Márk beültek a helyükre és beszélgettek, majd megérkezett eléjük a feltűnően magas pár, és kitört belőlük a nevetés. Mosolyogva figyeltem, és azon tűnődtem, mennyivel jobb a hangulatuk, mint nekünk a páholyban. Tomihoz fordultam, hogy esetleg beszélgessünk, vagy ilyesmi, de a telefonján nézett valamit.

– Mit csinálsz? – érdeklődtem.

– A legutóbbi YouTube videónk

alatti kommenteket olvasom – felelte.

– Most? – csodálkoztam el.

– Még nem kezdődött el –

védekezett, mintha csak ezzel lett volna a problémám. Pedig nem ezzel volt.

16.

Az előadás végén Tomi a kezemet fogva indult meg a kijárat felé, araszoltunk a sorban, miközben körülöttünk mindenki a darabot vitatta meg. Mi csendben lépkedtünk a tömegben, odaodamosolyogtam azokra, akikkel egyezett a véleményem, mert nem tudtam úgy tenni, mintha nem hallottam volna. Annyira közel álltunk egymáshoz az ajtó felé nyomulva, hogy nehéz volt megállapítani, ki kihez tartozik, úgy tűnt, az egész nézőtér egy nagy társasággá alakult. Az ajtón kilépve a szakadó eső

fogadott minket, így a színháztáskámat a fejem fölé tartva kérdően néztem Tomira.

– És most? – nevettem el magam.

– Hívok egy taxit – nyitotta meg az applikációt, de mielőtt beléphetett volna, Anti állt meg mellettünk.

– Hát ti? – csodálkozott.

– Most értünk ki – mondtam, jelezve, hogy a páholyból kicsit tovább tartott a kijáratig jutni, tekintve, hogy előbb az egész földszinti nézőteret ki kellett engednünk magunk előtt. – És te? – kérdeztem vissza.

– A ruhatárban kiesett a kabátomból a telefonom, azért jöttem vissza. De szerencsére megvan! – mutatta fel

büszkén.

– De jó! – mosolyogtam rá, miközben a szempillámra csöpögött a fejem fölé tartott táskámról lepergő eső.

– Hogy mentek haza? – kérdezte.

– Még nem tudom, szerzünk egy kocsit – néztem körbe, miközben a nézők egy része futva elindult, hogy a tömegközlekedést válassza, többen azonban a telefonjukon próbáltak fuvart intézni, csakúgy, mint mi.

– Gyertek velünk, mi már fogtunk egy taxit – ajánlotta fel Anti, aki pillanatok alatt bőrig ázott.

– Hol? – kérdeztem.

– A másik utcában. Már indultunk,

amikor észrevettem, hogy eltűnt a telóm. Márk a kocsiban vár. Gyertek – invitált minket.

Kérdőn Tomira néztem, aki felém mutatta a telefonját, jelezve, hogy döntsem el, ő intézi, ha akarom.

– Ahogy gondolod.

– Ha már van taxi, akkor szerintem menjünk velük – tártam szét a karomat elázva.

– Futás, mert nagyon esik – mondta Anti, a szemüvegét pedig sűrűn borították az esőcseppek, alig látott ki rajta.

A táskámat a fejem fölé tartva futottam a magas sarkúmban, amit a

pokolba kívántam, és igyekezve, hogy ne menjen ki a bokám, azon tűnődtem, mennyi ideig fogok gondolkozni azon, hogy hazaérve kivágjam a kukába a kényelmetlen darabot. Úgy ítélt meg, hogy semennyit. A taxi a másik utcában várakozott, és amikor feltéptük az ajtót. Márk kérdően fordult hátra, a sofőr melletti ülésről, miközben mi beprézelődtünk hátra.

– Hoztam két potyautast – mondta Anti.

– Akkor hány cím lesz? – érdeklődött a taxis.

– Négy – felelte Márk.

– Csak három – vágta rá Tomi.

– Ó, persze, te kiszállsz Békával –
bólintott kelletlenül.

– Ja – biccentett Tomi.

A hirtelen beállt kínos csendben Anti megköszöri torkát, és arról kezdett beszélni, hogy mennyire tetszett neki a darab, és hogy milyen szívesen megnézné újra úgy, hogy látja is. A házunk elé érve a taxis kirakta a vészvillogót (szokás szerint nem volt szabad parkolóhely, így csak másodikként tudtunk megállni).

– Mennyi lesz? – kérdezte Tomi.

– Hagyd, majd a végén én rendezem

– felelte Márk automatikusan.

– Nem kell.

– De mondom, úgy egyszerűbb.

– Nem! Ki akarom fizetni –

erősködött Tomi.

– Nekem mindegy, de döntsétek már el, mert itt nem állhatok – szólt bele a taxis.

– Mennyi lesz? – ismételte meg a kérdést Tomi egyenesen a taxishoz szólva, aki az órára mutatott. Tomi idegesen kivette a zsebéből a pénzt, és talán túlságosan sok borraivalóval együtt rendezte az utat.

A taxis bár meglepődött, azért természetesen nem tette szóvá a feltűnően nagyvonalú jattot, mi pedig kiszálltunk a szakadó esőben. A kocsi

után fordulva néztem, ahogyan a gyér forgalomban elhajt a zöldhullámban.

– Nem eszünk valamit Kemálnál? – kérdeztem Tomitól.

– Fú, nem lehetne máshol? Nem esett jól a múltkor – fintorgott.

– Ó. Nem ízlett? – néztem fel rá az esőfüggönyön át.

– Nem vagyok oda a gyrosért. Egyszer-egyszer oké, de egy héten belül kétszer... inkább nem – magyarázta.

– Értem, persze – biccentettem. – De szerintem én is inkább otthon eszem – védtem ki ezzel azt, hogy máshová menjünk enni.

– Tuti?

– Aha – feleltem. – Köszönöm az estét. Klassz volt – mosolyodtam el.

– Örülök, hogy jól érezted magad – nézett rám kedvesen.

– És kösz, hogy kibírtad. Legközelebb Antit viszem ilyen programra – nevettem el magam.

– Nem volt gáz, de Anti lehet, hogy jobban élvezte nálam – közölte szórakozottan.

– Csak nem látott semmit belőle – célozgattam.

– Ja, az szívás, ha valaki beül eléd – biccentett. Nem igazán vette a lapot. – Holnap?

– Elvileg nincs semmi – gondoltam

át de nem rémlett semmi fontos.

– Akkor találkozunk?

– Persze – bólintottam, Tomi pedig fölém hajolt, azzal a szándékkal, hogy megcsókoljon, mire elfordítottam a fejem, így a csókja egy puszivá minősült és az arcomon landolt.

– Szia – intettem, és a kapu felé indultam.

– Hé. Minden oké? – kérdezte.

– Persze.

– Hát jó – hagyta ennyiben a dolgot, és elindult.

Addig néztem utána, amíg befordult a sarkon, majd ahelyett, hogy hazamentem volna, elsétáltam a kapunk

előtt, és bementem Kemál büféjébe.

– Beki! – üdvözölt boldogan. – Milyen csinos! – dicsérte meg a szétázott outfitemet, mire mosolyogva végignéztem magamon.

– Köszönöm. Láttad volna szárazon – nevettem fel.

– Mit adni neked Kemál?

– Mindent – mutattam a pultra. – Éhen halok – ismertem be. Kemál vidáman kezdte összerakni a gyrostáلامat, majd gyanúsan pillantott rám.

– Barát hol hagyni?

– Ő most nincs itt – legyintettem.

– Miért? – faggatott.

– Kiderült, hogy nem szereti a gyrost – ismertem be fintorogva, Kemál pedig a húsvágó késsel a kezében lefagyott, és meredten nézett rám.

– Mi? – kérdezte.

– Ez van – tártam szét a karomat.

– Mondtam. Nem tetszik szeme. És nem szereti dönert. Nem jó – ingatta a fejét úgy, mintha a legnagyobb sértés érte volna. Vagyis, valószínűleg pont az történt.

– De mindegy, én szeretem helyette is – alkudoztam.

– Kemál szeret téged – biccentett. – És Nagy Márkot.

– Azt tudom – forgattam a szemem,

mert a tehetségkutató óta Kemál elvakult Márker.

– Új fiút nem szeret – ingatta a fejét.

– Pedig kedves – mosolyodtam el, hátha hatni tudok rá.

– Tessék – adta oda a tálcámat, amire extra adagot pakolt. Ahogyan szokta. – Beki, török mondás szerint, ki nem szereti döner kebab, nem jó ember – mondta határozottan.

– Mi? Nincs is ilyen török mondás. Ezt most találtad ki – húztam össze a szemem, gyanúsan fürkészve a büfést.

– Jó, igaz, ismerte be. – De ez Kemál-mondás – változtatott az eredeti

állításán, és már magáénak vallotta a szállóigét.

– Rendben, észben tartom – nevettem fel, és az egyik hátsó asztalhoz léptem, leraktam a tálcát, és leültem a székre.

A vacsorámat egyedül elfogyasztva elővettem a telefonomat, bedugtam a fülembe a fülhallgatómat és elindítottam a zenét, miközben annyira pörögtek a gondolataim, hogy azt hittem, szétrobban a fejem. Túlságosan sok dolog történt túl rövid idő alatt, én pedig úgy éreztem, egyáltalán nem vagyok ura a helyzetnek, csak belekerültem az események viharába, ami mint egy tornádó,

felkapott, és tehetetlenül vártam, hogy hol dob le. Mindennel kapcsolatban bizonytalan voltam, és az dühített a legjobban, hogy ez Nagy Márk miatt történt. Felkavarta az állóvizet, amit olyan gondosan óvtam és védtem, nehogy egy kis hullám bezavarjon. Erre megérkezett Nagy Márk és egy sziklát dobott a közepébe. A hét elején elhangzottak zakatoltak a fülemben, hogy csak ezt a pár napot kell kibírnom úgy, hogy tartom magam ahhoz, amit elterveztem, utána pedig minden visszatér az egy héttel ezelőtti kerékvágásba. Csak már azt nem tudtam, hogy szerettem-e az egy héttel ezelőtti

kerékvágást, vagy egyszerűen csak az volt, és elfogadtam.

Ezer kérdés zakatolt a fejemben, és miután teljesen egyedül megvacsoráztam a csodálatosan sikerült randink után, hazamentem. A lakásba érve semmi másra nem vágytam, csak egy forró zuhanyra és száraz ruhára.

– Beki! – köszöntött Lili elém sietve, és nagyon izgatottnak tűnt.

– Szia – mosolyogtam rá. – Mi újság?

– Kiolvastam a *Hullócsillagot* – hadarta izgatottan.

– Szuper – hagytam rá fáradtan.

– El kell olvasnod egy részt!

Hozom, bejelöltem neked! –indult meg a húgom a szobájába, de megállítottam.

– Lili, ne most, annyira fáradt vagyok, hogy semmit tudok befogadni – szóltam.

– De Beki, ez...

– Lili, kérlek – néztem rá könyörgőn. – Majd holnap megmutatod – zártam le a témát, mert képtelen lettem volna most Nagy Márkról képeket vagy jópofa idézeteket lereagálni.

A húgom sértődötten vonult be a szobájába és becsapta maga mögött az ajtót, jelezve, hogy haragszik rám, én pedig fáradtan annyiban hagytam a dolgot, letusoltam, majd szinte

bezuhantham az ágyamba, és azonnal elnyomott az álom. Az utolsó ébren töltött pillanatomban hálásan elmosolyodtam, hogy ezen az örült héten egyedül a péntek lesz a nyugis nap, amikor nem kell korán kelnem, nincs semmi program, csak gyakorolni a szombati esküvői dalt, és találkozni Márkkal. Aztán kipattant a szemem. Tomival! Nem Márkkal. Tomival! A fenébe.

A terveimből természetesen semmi nem lett, mert korán reggel telefoncsörgésre ébredtem. Fáradtan kaptam a mobilom után, és a kijelzőre hunyorogva

bámultam a számra, amit kijelzett a készülék, de nem volt elmentve. Érdekes, nem szoktak olyanok hívni, akik nincsenek a kontaktlistámban, így kissé gyanakodva vettem fel.

– Igen?

– Bexi? – szólt egy női hang izgatottan.

– Igen, azt hiszem – fűrtam a párnámba a fejem.

– Ugye nem ébresztettelek fel? Lizi vagyok – csacsogott, nekem pedig egy pillanat alatt kiment az álmosság a szememből. – Ne haragudj, hogy csak így rád csörgök, de a nagybátyám adta meg a számodat, hogy nyugodtan

hívjalak, és hivatkozzak rá.

– Igen? – ültem fel egy pillanat alatt. Ha a kiadó tulajdonosának az unokahúga telefonál, akinek a szombati esküvőjén zongorán kísérem Nagy Márkot, akkor nincs helye hisztinek korai ébresztő miatt.

– A mai próba miatt kereslek, hogy hányra érkezel? Rugalmas vagyok, de azért jó lenne, ha délig megérkeznél, mert kicsit stresszes a napom, holnap férjhez megyek, és... – magyarázta. – Mondom, ne oda tegyék, barom állatok! – ordított rá valakire olyan hangosan, hogy el kellett tartanom a fülemtől a telefont, bár már késő volt. – Elnézést,

itt vagyok – szólt újra a készülékbe. Balogh rokonától nem is vártam más stílust, így kissé félve hallgattam tovább. – Szóval délig ide kellene érni – fejezte be.

– Öhm. Milyen próba lenne pontosan? – érdeklődtem, mert nem nagyon voltam képben, Balogh semmilyen információt nem osztott meg velünk, csak annyit, hogy szombaton fellépésünk lesz az unokahúga esküvőjén.

– Hogyhogy milyen próba? – nevetett, de nem hangzott őszintének, inkább kissé hisztérikusan.

– Én úgy tudtam... Vagyis Balogh

úr nem említett próbát, csak a szombati fellépést – fogalmaztam meg finoman.

– Haha! – nevetett. – Hahahaha! – nevetett tovább, egyre hangosabban. – Hahahahahaha! – üvöltözött, mire elkerekedett a szemem. – Szóval azt hitted, hogy nem hallgatom meg a zenekart és a fellépéseket az esküvőm előtt, hanem hagyom, hogy majd meglepetés legyen? Hahahahaha! – visongott. Jézusom.

– Khm. Nem, csak... nem említették – próbálkoztam.

– Na ide figyelj! – váltott stílust. – Annyiba van ez a holnapi nap, mint az orvosi egyetem elvégzése! Két és fél

hónapja nem ettem mást, mint rohadt zöldségeket, hogy beleférjek a ruhámba! Ölni tudnék egy hamburgerért, úgyhogy ne idegesíts te is. Egy rakás barom vesz körül, senki nem tudja, hogy mi a dolga, mindenki rosszul csinál mindent, és annyi mindenkivel kell üvöltenem, hogy sorba állítottam őket, most is ott várnak! Úgyhogy ha azt mondom, hogy ma meg fogod mutatni nekem, hogy holnap mit adsz elő az életem legfontosabb eseményén, akkor azt ne kérdésnek, kérésnek, vagy szívességnak vedd, hanem utasításnak, és szedd össze magad, húzzál ide, üsd azt a szaros zongorát, hogy meghallgassam, holnap

mit fogtok művelni, mert tökéletesnek kell lennie, különben repültök mindannyian és mehettek utcazenészek! – üvöltötte le az agyam Balogh bájos unokahúga bőven reggel nyolc előtt. Szájtátva hallgattam, és még pislogni is elfelejtettem. – Megértettél?

Mit mondhat erre az ember lánya, aki függ egy zenei kiadótól, annak tulajdonosától, és ezek szerint a tulajdonos unokahúgától.

– Persze – köhintettem –, tízre ott vagyok – ígértem meg, majd eszembe jutott, hogy nem tudom a címet, ezért hozzátettem – bárhol.

– Jó. Add meg nekem Nagy Márk

telefonszámát.

– Sajnos nem tudom – ingattam a fejem.

– Fogalmam sincs, hogy mennyire figyeltél az előbb, de akkor megismétlem. Négy

idegösszeroppanásom volt az elmúlt két hétben, szóval azt, hogy nincs, nem tudom, és nem lehet, nem fogadom el válasznak, hanem egyszerűen megölöm azt, aki ilyet mond. Nem vicc, majd leülök, de akkor is kinyírom – dühöngött.

– Értem, és hidd el, mindennél jobban szeretném túlélni a mai és holnapi napot – válogattam meg a

szavaimat – , de az a helyzet hogy nekem nincs meg Nagy Márk telefonszáma. Sajnálom – mondtam. – És kérlek ne bánts – tettem hozzá félszegen.

Ezután azt hiszem, Lizike hisztérikusan zokogni kezdett, és amikor megkérdezte valaki tőle, hogy jól van-e, a hangokból ítélve megütötte, aztán kinyomta a telefont és megszakadt a hívás.

A szememet dörzsölgetve meredtem magam elé, és reméltem, hogy az egész csak álmodtam, de hamar kiderült, hogy nem. Ugyanis a telefonom facetime videohívást jelzett.

– Mondd, hogy téged is kiosztott

Balogh rokona – szóltam bele, mielőtt még Körte köszönt volna.

– Viccelsz, gyerek? – röhögött bele őszintén a kamerába. – Azt mondta, ki fog nyírni.

– Jaj de jó, már azt hittem, csak engem – könnyebbültem meg.

– A francokat. Hogy hagynálak már egyedül? Mindkettőnket kicsinál – vigyorgott.

– Jól hangzik – bólintottam, álmosan nézve a kijelzőt. – Odajössz velem?

– Persze. Jövök érted. Csak lenne előtte egy kis elintéznivalóm, mert gáz van.

– Nagyobb, mint hogy egy örült, pszichopata menyasszony korán reggel fenyeget? – érdeklődtem.

– Dönts el te. A pszichopata csellósnak mindenki elfelejtett szólni a szombati napról – közölte, mire elkerekedett a szemem.

– Úristen. Nem mondtad Daniellának az esküvőt?

– Elfelejtettem, bazki, ez a hét kész örültek háza, kiment a fejből – védte magát.

– Uhh. Hát, sok sikert – fojtottam el a nevetésemet. – Amúgy. Márk tudja, hogy ma próbálunk?

– Nem tudtam elérni, úgyhogy

üzenetet hagytam neki. Vagy megkapja időben, vagy nem – forgatta a szemét.

– Marha jó. Remélem, hogy megkapja, mert Lizike rám dobja a zongorát – képzeltem el a próbánkat Márk nélkül.

– Ne aggódj, gyerek, ha a pitbullt összeeresztjük Lizivel, akkor veled senki nem foglalkozik majd. Ellesznek egymással – vázolta fel nagyjából azt, hogy milyen lesz Daniella és Balogh unokahúgának a találkozása.

– Hm – tűnődtem el. – Szerinted ki nyer?

– Nehéz kérdés.

– Igen. De én Daniellára fogadok –

gondoltam át.

– Ne siess, gyerek. Gondold át. Liziben Balogh génjei vannak.

– Igaz – tűnődtem el. – De Daniella... ő Daniella – érveltem egyszerűen.

– Jogos – gondolkodott el Körte, és egyikünket sem zavarta különösebben, hogy miközben millió dolgunk lett volna, egy képzeletbeli bunyóra fogadtunk egymás között. – Egyébként mi ez a hang? Hol vagy? – fürkésztem a kijelzőt, de Körte kitakarta a háttérét, így nem tudtam megállapítani, hogy merre jár. De biztos voltam benne, hogy hajszáritó hangját hallom.

– Fodrásznál – felelte.

– Mi? – kérdeztem furcsállva.

– Madzagot hoztam el

kutyakozmetikába. Hogy csinos legyen – közölte.

– Ühüm – bólogattam. – Randija

lesz? – nevettem el magam.

– Á, nem mindenki olyan

szerencsés, mint te – vágott vissza. – Ó,

erről jut eszembe. Aranyos volt a

tegnapi képetek. Olyan családias –

oltogatott.

– Nagyon vicces – dűnnyögtem. –

Miért szereztél neki jegyet, tudtad, hogy

csak szét akarja szedni a programomat

Tomival.

– Mi? Én semmi ilyesmiben nem vennék részt – rázta a fejét. – Csak a barátságnapjukat támogattam Sleisszel – vigyorgott.

– Aha – bólogattam úgy, mint aki egy szavát sem hiszi el.

– Amúgy jól sikerült az este?

– Szerinted, ha kapsz egy olyan fotót, mint amit Márk küldött a Snapchaten, akkor ez a kérdés megállja a helyét, vagy csak élvezed a helyzetet, miközben tudod a választ magadtól is? – ráncoltam a homlokom.

– Inkább az utóbbi – röhögött megállás nélkül. – De imádom azt a képet. Beállítottam háttérnek.

– Nem vagy egyedül vele –
motyogtam.

– Te csináltad magadnak, gyerek.
Edd meg, amit főztél.

– Mi? Én nem csináltam semmit –
védtem magam.

– Aha, persze. Nem elég a
Nélküled, még egy szöveget szereztél
Nagy Márknak, ő ezt felhívásnak veszi
keringőre –magyarázta.

– Mi? Milyen keringő? Ez munka,
én írok neki dalszövegeket, ráadásul ezt
meg sem mutattam neki, nehogy többet
képzelfjen bele – háborogtam.

– Hát, gyerek. Jobb is, hogy nem
látta még. Ebbe nem lehet többet

képzelné. Ebben eleve több van – gondolkodott.

– Hülyeség. Csak egy dalszöveg.

– Nem. A többi az, amit átdobtál.

– Megnézted őket?

– Persze – biccentett.

– És?

– Jók – vont a vállát.

– Ennyi?

– Ja. Nem rosszak. Jók.

– Kivéve – forgattam a szemem unottan, előre tudva, hogy van egy kivéve.

– Gyerek. Amit Márknak írtál. Az nem jó, tudod nagyon jól, hogy az nem jó... Az soha nem csak jó.

– Hhaj – sóhajtottam.

– Ja. Kábé – értett egyet. – Ne mutasd meg neki! Most még ne.

– Nem fogom – ígértem meg.

– Ha ezt meglátja, soha nem adod be neki, hogy túl vagy rajta.

– Pedig túl vagyok – közöltem.

– Hogyne – hagyta rám Körte.

– Körte! – meredtem rá szigorúan.

– Komolyan mondom. Csak abba a szövegbe még beleraktam ezt-azt, ami rémlett. Régről.

– Persze, persze – bólogatott.

– Jó, higgy, amit akarsz.

– Úgy lesz – vigyorgott. – Na, kész is van Madzag. Megnézed? – fordította

el a telefont, és a kijelzőmön a kiskutya jelent meg, frissen nyírtan.

– Igazán csinos lett – dicsértem meg a yorkit nevetve. –Megyek készülődni.

– Oké. Indulok érted. Meg felkeltem Aszádékat, hogy szedjék össze magukat, és jöjjenek a próbára.

– Hol vannak?

– Nálam – válaszolta.

– Hogyhogy?

– Sokáig voltak este, aztán már nem volt kedvük lelépni, így a garázsban aludtak – legyintett.

– Hű. Visszaköltöznek?

– Nem, ez csak ma volt.

– Meg tegnap – tettem hozzá.

– Ja. Meg itt maradnak, amíg én Londonban leszek. Vigyáznak Madzagra. De aztán elhúznak innen.

– Aha, persze – bólogattam, de üvöltött rólam, hogy én ezt máshogy látom.

– Jó, gyerek, higgy amit akarsz – hagyta rám Körte, megismételve a percekkel ezelőtti mondatomat.

– Úgy lesz – ismételtem meg én is az ő válaszát, és leraktuk.

Fogmosás közben a mosdó szélén lévő telefonom rezegni kezdett, a kijelzőn Daniella bájosan mosolyogva jelent meg. Nos, a látszat gyakran csal,

így amikor felvettem a telefont, egyáltalán nem lepődtem meg azon, milyen stílusban beleszólt.

– Mi a szar, Beki? – kezdte.

– Szia, várj – köszöntöttem kissé artikulálatlanul, majd kiköptem a fogkrémet, és megtöröltem a számát. – Itt vagyok.

– Mi az, hogy holnap csellóznom kell egy esküvőn, és most tudom meg? Nekem mi a szarért nem szólt senki? Mi a retket játsszak? És milyen próbára kell mennem ma, nem készültem semmivel, azt se tudom, hogy mi a szar van – hadarta, és rájöttem, bármit megadnék egy „szarszámláló” applikációért, így

amikor Daniellával beszélek, az app számolná, hogy hányszor hangzik el a káromkodás. Esetleg járhatna bónusz. Ha például összegyűlik az ezer szar. Vagy ilyesmi.

– Igen, Körtének kellett volna lebeszélnie veled, de annyira káosz ez a hét, hogy...

– Leszarom! – vágott közbe. – És ha nem vállalom, akkor mi a szar lesz?

– Azt hiszem, hogy tiszteletdíjas – szóltam.

– Hallgatlak – váltott át kissé.

– Nem tudom a részleteket, valami olyasmi rémlik, hogy nem nagy pénz, de Körte Netflix előfizetést szánt neked

belőle, mert tudja, hogy sorozatfüggő vagy.

– Hm – gondolkodott el Daniella a vonal túlsó végén. – Csellószvitek?

– Szerintem az tökéletes – nevettem fel.

– Akkor azt játszom. Ha nem tetszik, leszarom.

– Tudom. Találkozunk a próbán.

– Amúgy, kinek az esküvője ez, vagy mi a szar? – érdeklődött.

– Ó, nagyon kedves lány, imádni fogod – tartottam vissza a nevetésemet.

– Én senkit nem imádok.

– De, őt fogod – erősködtem, és leraktam.

A hajamat copfba fogtam, felvettem egy sötétkék farmert és ejtett vállú pulcsit, ami elég kényelmes egy több órás zongorapróbához, majd tornacipőt húztam, amivel a pedálokat könnyen tudom kezelni. A sminket is szolidra vettem, csupán szemhéjpúdert és szempilláspirált használtam, majd a tükörképemet ellenőrizve megvontam a vállamat. Úgy néztem ki, mint a lány a szomszédból.

– Beki? Hová mész? – állt meg a fürdőszobaajtóban Lili.

– Mennem kell az esküvői előadást próbálni – néztem rá.

– Mikor jössz?

– Nem tudom. Ahogyan a menyasszony beszélt velem, az sem biztos, hogy valaha jövök – gondoltam át a dolgot, de mivel a húgom értetlenül nézett, hozzátettem: – Remélem, hogy nem későn.

– Jó – bólintott. – Beki, valamit meg akarok mutatni neked – emelte fel a *Hullócsillag* könyvet, aminek a vége felé egy post-it lógott ki a lapok közül, egy bizonyos helyen megjelölve.

– Lili, ígérem, hogy meg fogom nézni, de most semmi időm nincs erre, Körte mindjárt itt van értem, és még anyuval sem tudtam beszélni – kerültem ki a húgomat, aki dühösen fújtatva állt a

fürdőszobaajtóban.

Anyuval összesen másfél szót tudtam váltani, amikor Körte hívott, hogy lent vár, így megfogtam egy almát, a mosogató alá tartva leöblítettem, és a táskámat a vállamra kapva a kezembe vettem a dzsekimet, és elindultam.

Körte másodikként parkolva várakozott, így sietve szálltam a kocsiba, és már tovább is hajtottunk.

– Mit eszel? – érdeklődött, amikor a biztonsági övvel bajlódva a számban tartottam a gyümölcsöt.

– Almát – feleltem beleharapva.

– Van még egy? –kérdezte.

– Nincs, csak ezt hoztam... –

mondtam. Körte továbbra is nézte.

– Kéred?

– Kösz, gyerek, nem volt időm reggelizni – fogadta el, és kivette a kezemből.

– De ott már beleettem – kezdtem.

– És? – nézett rám furán. – Eddig Aszádékkal éltem. Mindenki megnyalta az összes kaját, hogy a másik ne egye meg és pont mindenki leszarta.

– Pfuj – néztem rá.

– Ez van – nevetett.

– Nagy Márk előkerült? – váltottam témát.

– Aha, edzésen volt, de már elindult a próbára.

– Edzésen? – csodálkoztam.

– Valami olyasmi. Azt nem tudom, hogy sportolni jár oda, vagy csak magát fényképezni, a Snapchaten nagyjából húsz fotója landolt, abból vagy hat a hasán lévő kockákról, a többi pedig márkcsintás vagy tükörszelfi – forgatta a szemét unottan.

– Értem – dünnyögtem.

– Bár soha nem gondoltam volna, hogy ezt mondom, de ennek is meglett a maga értelme.

– És mi lenne az? Azon túl, hogy mindenki a nyálát csorgatja a fotóit nézegetve... – érdeklődtem.

– Jelölték Márkot a legnagyobb női

oldalón a „legjobb felsőtest” kategóriában. Ma reggel kaptam meg a mailt róla. Díjátadó is lesz.

– Hű, micsoda érdem – gúnyolódtam. – És a „legjobb felsőtest” kategória jelöltjei félmeztelenül kell, hogy menjenek az átadóra? Esetleg csak egy csokornyakkendőben? – nevettem.

– Passz. De a „legszebb mosoly” és „legjobb stílus” kategóriában is nominálták.

– Szuper – biccentettem. – Gondolom, mindenkinek az az álma, hogy mondjuk az év felfedezettje Aranycsermely-díj után a „legjobb felsőtest” címet is elnyerhesse egy női

oldal szavazásán.

– Most mit mondjak erre, gyerek? Nagy Márk tehetséges, meg veszett jó számokat írsz neki, de valljuk be, a *Hullócsillag* csak azzal tud érvényesülni, hogy így néz ki, ahogy. Ha a *Nélküled*, és az utána lévő szám is bejön, akkor meg aztán mindent visz. Ilyen számok, ilyen külsővel... Csak győzzük visszafogni az arcát.

– Nem lesz könnyű – mosolyodtam el én is. – De azért szerintem jobb lenne, ha azt is látnák benne, hogy mennyire tehetséges – tettem hozzá kissé szomorúan.

– Hát, gyerek, azt csak te látod,

maximum – mondta. – Vagy legalábbis, csak téged érdekel.

– Kár érte – ingattam a fejem. – Hé. Felhívtad a producert Aszádék ügyében?

– Igen, az asszisztense adott egy időpontot. Két hét múlva találkozunk, és dumálunk egyet.

– Kíváncsi vagyok, hogy mit akar.

– Kiderül, gyerek. Kiderül – szólt bölcsen Körte. – Szívszerelmed mit szólt ahhoz, hogy ma is Nagy Márk társaságát élvezed?

– Uhh! – kerekedett el a szemem, és idegesen kapkodva vettem elő a telefonomat.

– Elfelejtetted hívni? – röhögött fel a menedzserem.

– Nem! – állítottam határozottan, de mivel Körte nem hagyta abba a nevetést, rászóltam. – Nem felejtettem el. – Csak... pont most akartam írni neki.

– Persze. Én láttam rajtad, pont olyan voltál, mint aki mindjárt üzen, csak még nem. De már majdnem – szívatott Körte.

– Nagyon vicces vagy – duzzogtam, és írtam Tominak egy üzenetet, hogy el kellett jönnöm az esküvői fellépést elpróbálni.

Azonnal visszaírt, hogy miért nem mondtam tegnap. Azt válaszoltam, hogy

én is ma reggel tudtam meg. Erre rögtön jött az üzenet. „Aha, oké.” Ennyi.

– Most ez mi? – csodálkoztam.

– Mi? – pillantott felém Körte.

– Nem hiszi el, hogy ma reggel derült ki a próba.

– Az szívás.

– Az – értettem egyet.

– Nem, mármint az szívás, hogy most az egyszer nem kamuzol, és tényleg így volt. Hahahaha! – röhögött fel.

– Tudod, sokkal aranyosabb voltál Aszádék nélkül – vágtam a fejéhez.

– Gondolod? – vigyorgott.

– Igen, de mégiscsak így vagy az igazi – ismertem be.

– És most mit fogsz csinálni?
Mármint az üresfejűvel.

– Jól gondolom, hogy a háta mögött
senki nem hívja Tominak? – húztam
össze a szemem.

– Nyugi, gyerek. Nem csak a háta
mögött. Előtte sem – röhögött fel
jókedvűen.

Sóhajtván írtam még egy üzenetet,
gondoltam, egy próbát megér.

„Tényleg nagyon sajnálom. Nem
tudtam előre”

Azonnal megnézte, de hiába vártam,
hogy lássam, miközben éppen ír, nem jött
üzenet.

– Nem válaszol – mondtam

Körtének.

– Sajnálom, gyerek – felelte.

– Mennyire? – kérdeztem, erősen gyanítva, hogy azért annyira nem.

– Egy tízes skálán?

– Aha.

– Egy – vallotta be.

– Legalább megpróbáltad – veregettem meg a karját.

– Sajnálom, nekem ez a kölyök túl lapos. Olyan semmilyen. Két szót nem tudok vele váltani. Ti miről dumáltok? – kérdezte hirtelen.

– Sok mindenről – hazudtam, így próbálva védeni a kapcsolatomat.

– Akkor jó, talán csak velem van

defekt, hogy ennyire nem találom a közös hangot.

– Szerintem is. Mert amúgy nagyon kedves – mondtam.

– Tudsz még legalább egy jelzőt mondani rá, ezen az egy hervadt szón kívül?

– Persze – feleltem sértetlen, és kibámultam az ablakon.

– Még ma – tette hozzá

– Ja, hogy úgy érted, most mondjak valamit? – riadtam meg.

– Mér', mikor? Szóval? Kedves, és...?

Válaszra nyitottam a számat, de hirtelen nem is tudtam, hogy mit

mondjak, mert az első jelző, ami eszembe jutott, az volt, hogy magas. De ezt azért mégsem válaszolhattam, mert Körte és Aszádék életem végéig ezzel székálnának. Azután pedig, hogy Tomi kedves és magas, az égvilágon semmi nem jutott eszembe. Szerettem volna jellemezni, hogy milyen ő, de az a helyzet, hogy annyi konditermi edzés és néhány randi után körülbelül semmit nem tudtam róla. Csak azt, hogy nem szereti a musicaleket. És a gyrost. És Aszádékat. És leginkább Nagy Márkot.

– Szeret sétálni – mondtam ki hirtelen.

– Így jellemeznéd a pasidat? Hogy

kedves, és szeret sétálni? – bámult ki a szélvédőn Körte.

– Ezek fontos tulajdonságok – szegtem fel az állam.

– Ja, mondjuk nekem is mindig ez az első, amikor valakivel megismerkedem – oltogatott. – Mindig mondom, de jó csaj, remélem, hogy szeret sétálni, mert ha nem, akkor sajnos veszett fejsze nyele. Mert mi van, ha nem szeret sétálni? Ha ülni szeret. Bazz, az aztán szívás – ingatta a fejét.

Felhúzott szemöldökkel, mereven bámultam rá.

– Befejezted?

– Jól van, gyerek, csak hülyülök –

mosolygott rám, de késő volt, mert addigra összegyűlt bennem annyi düh, hogy nem tudtam magamban tartani.

– Mi ütött belétek? A *CsASz* után mindenki azon aggódott, hogy mi lesz velem, totál kivoltam, Körte, tudod, hogy mennyire megviselt, mégiscsak szakítottam Nagy Márkkal érted, Nagy Márkkal! Aztán jött ez a srác...

– Ez a kedves srác – szólt bele.

– Igen, ez a kedves srác – bólogattam. – És jól lettem, ennek mindenki örült, aztán visszajött Nagy Márk, és hirtelen kivétel nélkül mindenki elkezdte fűzni Tomit, és Nagy Márkot éltetni, mintha csak

elfelejtettétek volna, hogy miért hagytam ott! Pedig mindannyian ott voltatok, láttátok, sőt, igazat is adtatok nekem! Kezdve veled, aztán Aszádék, Evelin – soroltam. – Evelin! Eleve ő mutatott be Tominak, most meg ellene drukkol Pablóval együtt – közöltem dühösen. – De még Anti, anyu és Kemál is Tomi ellen van valamiért, nem beszélve a Márker húgomról. Mi bajotok van nektek? Hm? – kérdeztem totálisan kiborulva, és hirtelen Körtére zúdítottam az egész heti sérelmemet. – És akkor még csodálkozom, hogy össze vagyok zavarodva? – forgattam a szemem. – Amikor egy értelmes ember sincs a

környezetemben, aki átsegítene ezen a pokoli nehéz héten, úgy, hogy mindezek mellett, amiket felsoroltam, még a nyakamba kaptam Nagy Márkot, aki marhára nem azért nyomul, mert bármit is akar, vagy érez, vagy szeretne tőlem, hanem egyszerűen imád versenyezni, és rosszul viseli, ha vesztesre áll. Ti pedig mind azon drukoltok, hogy újra legyen együtt a megszokott csapat, ami csak akkor működik, ha Márk és én kapcsolatban vagyunk. És ez marhára önző dolog, mert hol vagyok ebben én? Mert szerintem nem így kéne, hogy működjenek a dolgok. Nem egy trófea vagyok, amiért Nagy Márk kedvére

versenghet, és csak addig számít neki, amíg nem kapja meg! És nem vagyok befolyásolható sem, csak azért, mert senki nem kedveli Tomit, sőt, csapatösszetartó tag sem vagyok! Mindenki oldja meg a saját baját, és ne én oldjam meg neki, mert a sajátommal sem bírok, mégsem töri magát senki, hogy segítsen nekem. És igen, az van, hogy kedvelem ezt a srácot, mert kedves és szeret sétálni. És nem bánt meg, és nem szemét velem, és nem sírok miatta, és nem akadok ki rá minden pillanatban, és nem bánt meg, nem bánt meg annyira, hogy beleszakad a szívem. Csak marhára kedves! Ennyi! – fejeztem be üvöltve, és

kivörösödve   meredtem   a
menedzseremre,   aki   csendben
gondolkodott a hallottakon.

– Gyerek – szólalt meg végül. –
Teljesen igazad van. Csak egyvalamit
felejtessz el.

– Mit?– kérdeztem, hátradőlve az
ülésben.

– Hogy Nagy Márkkal azért akartál
együtt lenni, mert ő Nagy Márk. Tomival
pedig azért akarsz együtt lenni, mert ő
nem Nagy Márk. Majd akkor hiszek
neked, amikor Nagy Márk már
egyáltalán nem lesz a sztoriban. Addig
feleslegesen magyarázkodsz.

– Mit akarsz ezzel mondani? –

pislogtam rá a könnyeimmel küszködve.

– Én semmit. Elmondtad már te. Nálad jobban senki nem tudja megfogalmazni. Ott van a *Nélküled* dalszövegében. „Egyszerűbb lenne utálni téged, ha hagynád, hogy ne szeresselek. Mégis ezer napot választanék egyedül ha még egyet eltölthetnek veled – idézte tőlem a saját soraimat, mire szomorúan lesütöttem a szemem. – Ennél pontosabban senki nem tudja körülírni azt, ami veled és Nagy Márkkal van – mondta. – És gyerek, én drukkolok a legjobban azért, hogy ne csak kedveld ezt a Tomit. Tudom, hogy vonz benne, hogy normális, és az, hogy kedves, meg

szerény, meg ő minden, ami nem Nagy Márk. De láttalak már szerelmesnek. És belé nem vagy az. Ezt mindannyian tudjuk. Te is tudod. Talán ő is tudja. De hátha idővel megjön az is. Lehetséges – vonogatta a vállát, és miközben az ablakon kibámultam, ahol az éjjeli eső nyomai már felszáradtak az áprilisi napsütéstől, letöröltem egy könnycseppet, ami végiggördült az arcomon, egészen az államig. – És tudod mit, gyerek? – szólt újra Körte.

– Hm? – kérdeztem, továbbra is az üvegen át bámulva a pénteki forgalmat.

– Egyszer már ragaszkodtál valakihez azért, mert a régi életedet

kerested benne, azt, aki azelőtt voltál, hogy kikukáztalak a neten. Akkor Geribe kapaszkodtál. Emlékszel?

– Igen – feleltem halkán, alig hallhatóan.

– Most ugyanezt csinálod. Csak nem a régi életedet akarod, hanem a Nagy Márk nélkülit. Jól látom?

– Talán – válaszoltam keserű szájízzel.

– De hamarosan eljön az idő, amikor döntened kell majd, hogy merre tovább – tette hozzá. – És azt akarom, hogy ne érjen váratlanul. Készülj fel rá.

– Rendben – biccentettem.

– Valamelyik út járhatatlan.

– És akkor? – pillantottam felé.

– Passz. Mindenre én sem tudom a

választ. Már az is megijeszt, hogy péntek kora reggel ennyire rohadt bölcs vagyok –gondolkodott el, belőlem pedig kitört a nevetés, annyira komolynak tűnt.

– Na. Ezt szeretem, amikor nevetsz

– pillantott felém mosolyogva.

– Körte.

– Mi az, gyerek?

– Köszönöm – mondtam ki őszintén.

– Ugyan – rázta meg a fejét. –

Igazából marhára nem tudtam segíteni, csak osztom az ésszt, amikor nekem is romokban van az életem. És amúgy, mi a

szart keresek én holnapután Londonban?
Ez a te sarad! – förmedt rám, én pedig
egyre jobban nevettem.

– Jó lesz az. Betty, ipszilonnal a
végén, nagyon vár – vigyorogtam.

– Akkor én, Körte, e-vel a végén,
jól meglátogatom – határozta el.

– Hozol nekem ajándékot? –
kérdeztem mosolyogva.

– Persze, gyerek. Mit kérsz? –
pillantott félre, én pedig elgondolkodva
Londonra gondoltam, és egy pillanat
alatt rám zúdultak az emlékek.

A repülőút, a szállásunk, Nagy
Márkkal a szelfizés a Big Bennél, a
sétánk, ahogyan fogta a kezem, Evelin

vallomása, az étterem, ahol felhívta Pít, és kitört a cirkusz, az Evelin és a Fogd be Aszád megalakulása, Anti kiborulása, a sírásom a Harrodsban, Nagy Márk, ahogyan vigasztal, Nagy Márk, ahogyan mosolyog, Nagy Márk... Nagy Márk.

– Na? – faggatott tovább.

– Időutazást? – bukott ki belőlem keserűen, Körte pedig fejét ingatva elmosolyodott.

– Annyira tudtam, hogy ezt fogod mondani. Más bezzeg kekszet kér, meg teát. Most hogy a szarba csináljak időgépet? – viccelte el a dolgot.

– Te vagy a menedzser, mindent meg tudsz oldani – álltam bele a

hülyülésbe, Körte pedig bólogatott.

– Akkor este Aszádékkal

összerakjuk.

– Hajrá – nevettem.

– Na. Most komolyan. Akkor minden oké, gyerek? – fordította felém a fejét egy pillanatra, hogy ellenőrizzen.

– Igen. Azt hiszem – mondtam, és természetesen már nem az időgépes hülyülésről volt szó, hanem arról, amiről előtte beszéltünk.

– Akkor jó.

– Csak nem szeretem az áprilist.

Túl szeszélyes – gondolkodtam.

– Nem szereted te a februárt, a decembert és az októbert sem – hagyta

rám.

– Ez nem igaz! – kértem ki magamnak, majd miután egy rosszalló pillantással ajándékozott meg, sóhajtván megadtam magam. – Jó, talán ez nem is hónapfüggő.

– Ugye? – szólt, miközben leparkoltunk. – Megjöttünk – nézett ki a szélvédőn az elegáns hotel bejáratára. – Itt házasodik holnap a dög.

– Ez szép végszó volt – bólintottam elismerően, és Madzagot az ölembe véve kiszálltam a kocsiból. Annak hogy Körte előre jelezte, hamarosan választás elé kerülök majd, kifejezetten örültem, de annak még jobban örültem volna, ha

annyival előbb szól, hogy esetleg fel is tudok készülni rá. De talán ő sem tudta, hogy miután ezt kimondta, alig nyolc óra múlva be is igazolódik a jóslata. Az is lehet, hogy csak blöffölt, mert meg akart ijeszteni, mindenesetre, amikor aznap este választás elé állítottak, nem lepődtem meg. Csak éppen válaszolni nem tudtam. De akkor még, a reggeli próba előtt nem sejtettem, hogy mi vár rám, ezért gyanútlanul sétáltam be a hotelbe, hogy elpróbáljuk a másnapi fellépésünket.

17.

Balogh úr unokahúgának az esküvője az egyik legflancosabb és legelegánsabb szállodában került megrendezésre, így kissé feszélyezetten léptem be az ajtón (amit kinyitottak előttem) az alulöltözöttségem miatt, de a mellettem sétáló Körtén nem érzékeltem, hogy bármi miatt kellemetlenül érezné magát, így én is megpróbáltam természetesen viselkedni, a csillogó csillárok alatt lépkedve a Converse-ben. A személyzet és a recepción dolgozók egyáltalán nem néztek ránk rosszallóan vagy furcsán, a

hatalmas hallban azonnal a segítségünkre siettek, és eligazítottak minket, hogy merre található a terem. Ez az egyik legjobb dolog a zenészszakmában, bármit viselsz, vagy bárhogy nézel ki, azt betudják a művészi szabadságodnak és elvontságodnak. A puccos hotel különtermében óriási volt a sürgés, úgy tűnt, a másnapi esküvő előkészületei már javában zajlottak, a virágokat és fényeket rendezgették, az asztalokat egy tableten lévő ábra alapján pakolták le, és a legtöbben ordítottak valami miatt. Lizit azonnal kiszúrtam, nem is volt kérdés, hogy ő az, csak meg kellett keresnem a legbeesettebb arcú,

legkarikásabb szemű nőt, aki ráadásul a legidegbe tegebbnek tűnt. A belépőnkre odakapta a fejét, és nyúzott arccal meredt ránk, aztán csettintett egyet az ujjával.

– Ez azt jelenti, hogy menjünk oda?

– kérdeztem Körtét döbbenten.

– Vagy azt, hogy jutalomfalatkára számíthatunk – felelte szórakozottan.

– Na végre, megjöttetek – lépett oda hozzánk Lizi, miután rájött, hogy egyikünknel sem nagyon működőképes ez a „csettintek és odajöttök” parancs.

– Örülök, hogy megismerhetlek – nyújtottam a kezem illedelmesen, Lizi pedig, aki valaha ember lehetett, mára

azonban valami egészen elfajzott entitássá vált, megszorította az ujjaimat (zongorázás előtt különösen szeretem a ropogtató kézfogást), és rám förmedt.

– Hol van Nagy Márk?

– Mindjárt jön – válaszoltam, szorosabban fogva a karomban ficáncoló Madzagot, aki nyugodt kiskutyának tűnt, mégis rámorgott az örült menyasszonyra.

– Itt nem lehet kutya! – húzta össze a szemét résnyire.

– Sajnálom, nem tudtuk, de végig fogja valaki a próba alatt, nem tesszük le – védtem a kiskutyát, aki egyre agresszívebben lépett fel Balogh unokahúgával szemben. – Pszt. Nyugi –

csitítottam.

– Az állatok megérzik, ha valaki örült – susogta Körte a fülembe.

Lizi dühödten pillantott a menedzserre, majd mindannyian a terem ajtaja felé fordultunk, mert társaság érkezett.

– Megjöttünk. Hol vannak a dögös koszorúslányok? – lépett be Bogyó elsőként, nyomában pedig a többiek, Pepe, Puding és Evelin.

– Ki rendelt bohócokat? – dünnyögte Lizi.

– Ők az Evelin és a Fogd be Aszád – mutatta be őket Körte. – A vendégek érkezésekor fognak játszani.

– Az én esküvőmön? – hüledezett Lizi. – Istenem, egyszer kérek valamit a nagybátyámtól, és ez lesz belőle! Három tetovált majom meg egy lepukkant punklány! Pincér! – üvöltötte el magát, majd a mellé pattanó, szemmel láthatóan rettegő pincér felvette a rendelését. Szénsavmentes ásványvíz reggelire.

Evelin és Aszádék odajöttek hozzánk, és az idegbeteg nőre néztek, aki lekapta a tálcáról a palackot.

– Nagy Márk még nem érkezett meg, úgyhogy ezek a bohócok kezdik a próbát – fordult Lizi Körtéhez. – Nem érek rá egész nap, kozmetikushoz kell mennem.

– Remélem, kap egy új arcot –
súgta oda nekem Evelin, utalva arra,
hogy a menyasszonyban semmi bájost
vagy kedvelhetőt nem lehetett felfedezni,
ellenben tökéletes bemutatása volt
annak, hogy milyen egy emberi roncs.
Mintha egy kicsit rágörcsölt volna az
esküvőre. Egy hangyányit.

– Na! haladjunk, kezdjétek már el –
mutatott a terem végében lévő színpad
felé.

– Nincs esküvőszervező? –
érdeklődtem, mert úgy tudom, annak pont
az a lényege, hogy leveszi a
menyasszony válláról a terhet.

– Volt. De kirúgtam. Felidegesített

– közölte nem túl higgadtan. – Mind az öt – tette hozzá, aztán a dekorációt felhelyező férfihoz kapta a fejét. – Mondtam, hogy ne oda! Idióta! – ordította el magát.

– Jézusom – dörzsöltem meg a halántékomat. – Mi lesz ebből?

– A szokásos – felelte Körte. – Káosz, mi más? – vigyorgott.

Amíg Aszádék a színpadon hangoltak a próbára, én körbenéztem, hogy hol tudnék várakozni, de egyelőre csak az asztalokat pakolták ki, székek nélkül. Az egész teremben virágokkal teli dobozok, fényfüzerek és dekorációs kellékek heverték, én pedig látva Lizi

idegösszeroppanását, nem mertem megkísérelni hogy felülök egy asztalra, mert a végén még megöl miatta, így, mivel nem volt jobb ötletem, leültem a földre törökülésben, és Madzagot fogva figyeltem a próbát. Aszádék a Madárijesztővel kezdték a próbát, a rakodók és a személyzet pedig immáron zenei aláfestéssel dolgoztak, amit szemmel láthatóan sokkal jobban élveztek, mint a síri csendben szöszölést, amit csak egy-egy üvöltés tör meg. Lizi egy kifogyott pulóverben állt a színpad előtt, és árgus szemmel figyelte a produkciót.

Miközben az előadást hallgattam,

Madzag hirtelen kiugrott az ölemből, és elszaladt, mire riadtan kaptam utána a fejem. Először azt hittem, hogy Aszadék zenéjétől ijedt meg, és rohan a kijárat felé (nem Madzag lenne az első, akivel ez előfordul), de amikor a kiskutyát felkapta az ajtóban álló Nagy Márk, azonnal tudtam, hogy miatta rohant el. Nincs mese, olyan világot élünk, ahol még a kutyák is Márkerek. Márk fél karjában Madzagot fogva felém sétált, és közben lazán levette a napszemüvegét, és ügyet sem vetett arra, hogy a teremben mindenki lefagyott egy-két pillanatra, és őt bámulja. Félelmetesen jól nézett ki, és pont olyan magabiztosan lépkedett, mint

aki ezzel ezer százalékgig tisztában van.

– Mi újság, Beka? – kérdezte, és leült mellém a földre.

– Koszos lesz a szponzorruhád – gúnyolódtam mosolyogva.

– Majd küldenek másikat – kacsintott rám, és a kiskutyát felém tartotta, hogy visszaadja nekem.

– Hagyd csak. Téged jobban szeret – legyintettem vidáman.

– Mert ő egy nagyon okos kiskutya. Ugye Madzag? – kérdezte a kiskutyát dögönyözve, mire a körülöttünk lévő virágpakoló lányok felől egy közös „awh!” sóhaj hangzott fel. Unottan forgatva a szemem néztem újra Márkra.

– Megtanultad a szöveget, ugye?

– Persze – válaszolta hanyagul, és elővette a telefonját majd a kiskutyát kissé feltartva szelfizett egyet. – Milyen lett? – fordította felém a kijelzőt.

– Jézusom, Márk, mit akarsz, hogy a Márkerek sokkot kapjanak? Kiütöd a cukiságmérőt ezzel a fotóval. Te és egy kiskutya? – dünnyögtem unottan.

– Szerinted mennyi? – kérdezte szórakozottan, és természetesen a képre érkező reakciót tippeltette meg velem.

– Mutasd még egyszer – kértem, mire ismét felém fordította a már befilterezett képet. Aham. Nagy Márk mosolyogva, egy kölyök yorkie-val a

kezében. – Instán tizenegyezer,
Facebookon húsz – gondoltam át.

– Lássuk – nyomkodta a telefonját,
és már fel is töltötte. – Te nem lájkolod?

– Nem – ráztam meg a fejem
öszönösen.

– Miért nem?

– Mert nem lájkolom a képeidet...

– Tegnap lájkoltad.

– Mert az vicces volt – feleltem
egyszerűen. – Ez pedig... hatásvadász.

– De tetszik – kacsintott rám.

– Márk, mit akarsz hallani? Tudod,
hogy nincs rólad rossz kép, én sem
fogom azt mondani, hogy nem jó. Csak...
szerintem erőltetett.

– Az erőltetett kép hatszáz lájknál tart – tudatta velem a jelenlegi állást.

– Gratulálok – motyogtam. – Ez majdnem olyan nagyszerű, mint az, hogy jelöltek a „legjobb felsőtest” díjra.

– Körte mondta? – röhögött fel.

– Aha – biccentettem.

– Szavazol rám?

– Nem! – válaszoltam határozottan.

– Miért nem? – kérdezte sértetten.

– Mert előadó vagy, a hangod a fontos, és senkit nem érdekel a felsőtested – magyaráztam.

– Gondolod? – állt fel, és lazán felhúzta a pólóját, megmutatva a kockás hasát.

– Whohó! – kiáltott fel az egyik pincérlány, mire mindenki odanézett, és röhögve tapsolni kezdtek, a színpadon hangbeállítást végző Aszadék pedig azonnal kifütyülték. A fejemet fogva sütöttem le a szemem, és elnevettem magam.

– Hülye! Húzd már le a pólód – kértem, mire Márk szórakozottan visszaült mellém, és felvonta a szemöldökét.

– Szóval?

– Úgy értem, engem nem érdekel. Mást ezek szerint nem hagy hidegen – dünnyögtem kelletlenül. Téged sem – közölte magabiztosan.

– Ó, dehogynem – erősködtem.

– Ja, tényleg, bocs, tényleg, elfelejtettem, hogy téged már csak az üresfejű Tomi érdekel, meg az ő teste – gúnyolódott.

– Ne zavarjon; hogy fogalmam sincs róla, milyen – szaladt ki a számon, mire Márk elkerekedett szemmel nézett rám.

– Mi?

– Semmi – feleltem gyorsan.

– Mit mondtál?

– Semmit – meredtem előre a színpadot nézve, és azon erőlködtem, hogy ne vörösödjek el.

– Te nem... Szóval te. Te nem

láttad még... Ti még nem... Az hogy?
Mármint, mióta jártok... Már legalább –
kereste a szavakat, és úgy tűnt, eléggé
összezavartam.

– Márk – förmedtem rá. – Nem
beszélek veled erről. Meg úgy általában
semmiről – fordítottam el a fejem
kínosan. De tudtam, hogy attól, hogy nem
látom, még nagyon is vigyorog.

– Ne mosolyogj – sziszegtem a
színpadot nézve.

– Honnan tudod, hogy mosolygok?

– Ismerlek – feleltem sóhajtván. – És
hagyd abba, mert bárminek is örülsz
ennyire, az semmit nem jelent.

– Neked talán nem.

– És neked mit jelent? – meredtem rá hirtelen. – Mit akarsz ebből leszűrni? Hogy Tomival nem komoly a kapcsolatunk? Hogy nem vagyok biztos magamban? Hogy esetleg nem kedvelem eléggé? Hm?

– Hát – nézett rám. – Igazából csak azt akartam mondani, hogy mindig is tudtam, hogy klassz lány vagy, és most még jobban bebizonyosodott – kezdte. – De így, hogy ezt mind felsoroltad, már inkább ezeket gondolom – nevetett ki, én pedig dühösen rácsaptam a vállára.

– Hülye – ingattam a fejem nevetve. – És dehogy vagyok klassz lány – sóhajtottam a copfomat piszkálva.

– Beka – meredt rám – pont elég lánnyal találkozom naponta. Tele van a telefonom a nevükkel. Bármelyik névre ráírok, fél órán belül kész... bármire – kezdte. – Igazából ez a sok név... Nézd meg, elég sok. Nagyon sok. Impozáns – tűnődött el.

– Márk, a lényeket! – forgattam a szemem, mivel kezdett elkalandozni.

– Ja. Szóval hogy ezek itt mind olyan egyformák – magyarázta.

– Ezt miért mondod?

– Mert így van. Ők ugyanolyanok. Ugyanazért keresik a társaságot, ugyanazt a dumát kajálják be, ugyanazt mondom nekik, és ők ugyanúgy

reagálnak. Ugyanazokon a vicceken nevetnek, ugyanannyira könnyen kaphatóak, még csak megerőltetnem sem kell magam, sőt, bármelyik képes felkínálni magát azonnal, ha most írok neki. Te más vagy. Mindig is más voltál, és ilyenkor, amikor ez eszembe jut, akkor... – ingatta a fejét.

– Akkor?

– Akkor sajnálom a legjobban, hogy nem tartott elég ideig köztünk ahhoz, hogy legalább ezt éreztessen veled – mondta komolyan.

Lélegzetvisszafojtva hallgattam, miközben a szívem olyan hevesen vert, hogy szinte kiugrott a helyéről.

– Mert érted, ezek itt mind egytől egyig gyönyörűek, és jobban néznek ki, mint te... – mutatta újra a telefonját.

– Márk, te akkora bunkó vagy! – tátottam el a számat, és azonnal kizökkentem az álmvilágból, ahová a szavai sodortak egy pillanatra.

– Most mi van, nem mondtam végig.

– Hát ezt már nem is fogod – pattantam fel mellőle, és dühösen néztem rá. – Már majdnem elfelejtettem, hogy mennyire zseniálisan tudod kinyírni a szép pillanatokat.

– Ne már, Beka, csak vicceltem – röhögött, és úgy tűnt, ezt direkt így

akarta. Természetesen.

– Nem érdekel – förmedtem rá. – És ne beszélj róluk így – mutattam a telefonjára, a benne rejlő több száz, vagy akár ezer lányra utalva. – Ők szavazzák meg a felsőtestedet!

– Most mérges vagy – nevetett ki. – Bírom, amikor mérges vagy. Vicces.

– Nem, nem az – álltam előtte csípőre tett kézzel.

– De. És most bár felpattantál, nem tudod, hogy hová menjél, mert mindjárt a mi próbánk jön, és totál hülyén érzed magad, amiért nem léphetsz le, de velem sem akarsz maradni, csak ácsorogsz előttem – látta át a szerencsétlenségemet,

mire fintorogva behunytam a szemem.

– De idegesítő vagy! – mondtam, és ezzel beismertem, hogy igaza van.

– Na, ülj vissza – ragadta meg a kezem, és lehúzott maga mellé.

Ahogy visszaültem a földre, Márk továbbra sem engedte el a kezem, hanem megsimította az ujjamat, mire a döbbenettől az adrenalin felkészített egészen a torkomig, és olyan hirtelen kaptam el tőle a kezem, hogy még én is meglepődtem a mozdulat hevességétől.

– Ezt ne csináld még egyszer! – szoltam szigorúan.

– Bocs, ez nem... Nem volt tudatos – mondta, de nem tudtam, hogy hihetek-e

neki.

– Hát ez valami förtelmes volt! –
üvöltött Lizi, amikor véget ért Aszadék
próbája.

– Már tudom, ki lesz a legnagyobb
rajongónk – vihogta Puding.

– Köszönjük! – szólt Bogyó
Lizinek.

– Mondom, förtelmes! – ismételte
meg Balogh unokahúga, mert a négytagú
zenekar büszkén bólogatott.

– Hallottuk. És ez egy egészen jó
kritikának számít a mi esetünkben –
vigyorgott Evelin.

– Jézusom. Jó, a bohócparádé úgyis

a vendégek érkezésekor zenél, a kölyköket kell, hogy szórakoztassák, Alma, intézze úgy, hogy a vacsoráig lemenjen a zenéjük – utasította Körtét, aki összeráncolt homlokkal nézett rá.

– Körte. A nevem Körte.

– Kit érdekel? Felőlem papaya is lehet, hol van a csellista? – kapkodta a fejét Lizi. Daniella és Anti még nem futottak be, így Körte bedobta, hogy szerinte addig játsszuk el mi a *This Years Love*-ot Márkkal.

– Felőlem – legyintett Lizi, és idegesen Pudingra meredt, aki egy szendvicset fogott a kezében.

– Te! Ott! Kifelé a kajával.

– Mi? – kerekedett el Puding szeme.

– Kifelé. Elöttem nincs evés, mert felzabállak a szendvicseddel együtt. Tűnés! – tapsolt, mire Puding a szendvicsét és egy kicsit saját magát is féltve kiment a teremből.

– Ti ketten. Színpadra – csettintett Márknak és nekem az idegbajos menyasszony, és mivel Márknak még új volt ez a fajta megszólítás, értetlenül nézett rám.

– Jól láttam, hogy...

– Igen – bólintottam.

– És ezt el kell túrnünk, mert...

– Igen – helyeseltem.

– Marha jó – tápáskodott fel.

– Az – értettem egyet, és félszavakból kommunikálva beszéltek meg, hogy sajnos nem tehetünk semmit, mert Balogh unokahúgáról van szó, aki ha akar, így beszél velünk. Vagy hozzánk.

A színpadra fellépve a zongorához ültem, és felnyitottam, miközben Márk beállt a mikrofon elé.

– Na, halljam azt a számot, amire megismerkedtem ezzel nyomorulttal! – ült fel Lizi egy asztalra (neki persze lehetett).

– A vőlegényed igazán szerencsés – szólt Márk a mikrofonba, majd kacsintott egyet, a teremben rendezkedő virágkötők

pedig egyszerre nevettek fel, miközben sóhajtvá figyelték Márk tökéletességét.

A zongorabillentyűt leütve játszani kezdtem, de amikor Márk nem kezdett énekelni a részénél, abbahagytam, és széttártam a karom.

– Mi az? Mi a baj? Ne idegesítsetek! – kezdett tombolni Lizi.

– Én nem tudom – ráztam meg a fejem, Márk pedig ellépve a mikrofontól, odajött hozzám, és lehajolt. – Miért nem énekelsz? – suttogtam.

– Bocs, nem tudtam, hol szállok be – felelte.

– Mi? Hogyhogy nem tudtad? – kérdeztem, aztán a szám elé kaptam a

kezem. – Márk, mondd, hogy legalább meghallgattad.

– Nyugi, majd improvizálok. Csak segíts – hadarta.

– Mi? A szöveget sem tudod? Márk, nem is ismered ezt a számot? – akadtam ki teljesen úgy, hogy közben azért mosolyognom kellett, nehogy feltűnést keltsek. A teremben mindenki érdeklődve nyújtogatta a nyakát, minket figyelve.

– Nem volt rá időm. Mutasd a szöveget... – nyúlt a telefonoméért.

– Jézusom, ki fognak nyírni téged. És miattad engem is! Pedig szeretek élni – szomorodtam el, amíg Márk átfutotta a

szöveget, és villámgyorsan próbálta memorizálni.

– Jó, megvan. Kábé hol kezdek énekelni?

– Kábé? Basszus, nem kábé, hanem pont itt! – mutattam a kijelzőmön lévő kottára.

– Ebből semmit nem értek – felelte.

– És mi lenne a világgal, ha azok, akik zenésznek vallják magukat, tudnának kottát olvasni? – dünnyögtem magamban.

– Itt! — mutattam újra, de hiába.

– Mi lesz már? ~ üvöltötte el magát Lizi.

– Oké. Akkor duettben játszunk,

csak... csak kövess, és csináld, amit én – tanácsoltam Márknak suttogva, ő pedig bólintott, és a mikrofonhoz lépett.

Oldalra nyúlva magam elé húztam a másik mikrofonállványt, bekapcsoltam, és nagy levegőt vettem, majd újra játszani kezdtem. – „*This years love had better last, Heaven knows its high time*” – kezdtem énekelni.

– Állj! Állj! Elég! – kiabálta Lizi, lefújva az egészet. – Bexi, nem hallani tőled Nagy Márkot. Mi történik?

– Semmi, csak az én mikrofonom erősebben szól – füllentettem, bízva abban, hogy laikusként Lizi simán beveszi a sztorimat.

– Jó, hát akkor, kérlek, ne énekelj ilyen hangosan. Vagy egyáltalán ne. Már az egész násznép tudja, hogy Nagy Márk fogja énekelni ezt a számot, nem akarom, hogy leordítsd. Kezdjétek újra – utasított. Én pedig tudtam, hogy megszívjuk, mert ha én nem éneklek, akkor hamar ki fog derülni, hogy senki.

Ismét játszani kezdtem a számot, Márk pedig a mikrofon előtt állva várta, hogy énekeljen.

– „*This years love had better last*” – kezdte, és olyan szépen szólt, hogy ösztönösen is elmosolyodtam, mert már el is felejtettem, hogy mennyire imádom a hangját. Kár, hogy a következő

pillanatban lehervadt az arcomról a vigyor. – „*Heaven knows*” nánáná ná – énekelte. Vagy mi.

Félrekapva a fejem a színpad előtti asztalon ülő Lizire néztem, akinek egy másodperc alatt eltorzult az arca.

– Szünet! Szünetet kérünk – pattant oda Körte, megpróbálva menteni a menthetetlent.

– Nem tudod a szöveget??? – üvöltötte el magát Lizi, a teremben meg megremegtek a csillárok. Ki tudja, talán a szálloda szobáiban is.

– Holnapra tudni fogom – ígérte Márk lazán.

– Te nem tudod a szöveget? –

kérdezte újra a sokkos állapotba került menyasszony, és egyáltalán nem vette figyelembe, hogy Márk mit beszél. – Holnap lesz a rohadt esküvőm, és te nem tudod a rohadt szöveget abból a rohadt számból, amire rohadtul megismerkedtünk? – állt fel hirtelen.

– Na, ez milyen ismerős hangulat – lépett be Daniella a terembe Antival a nyomában. – Jó a buli – vigyorgott.

– Ez ki? – fröcsögte Lizi, az érkezők irányába kapva a fejét.

– A csellista – felelte Körte.

– Éppen időben érkezted! Ja nem, bocs, rohadtul egy órája itt kellene már lenned! – förmedt rá Lizi.

– Mi a szar? – nézett körbe Daniella értetlenül. Na, szépen álltunk, összetalálkozott végre a „rohadtul” és a „mi a szar”.

– Oké, szerintem mindenki nyugodjon meg – tanácsolta Körte.

– Szép napot! – lépett be Balogh úr vidáman a terembe. És akkor mindenkiben megállt a levegő, mert Lizi dühödten indult a nagybátya felé.

– Mégis milyen dilettáns barmok ezek? Hogy játszhat az esküvőmön egy kutyaneevekből álló együttes, egy gyümölcsnevű menedzser, egy énekes, aki a szöveget sem tudja, és egy unszimpatikus csellista? – ordított

torkaszakadtából.

– Lizike – kezdte csitítani Balogh úr miközben körbepillantott a társaságunkon, és szikrát szórt a szeme, amiért feldühítettük a szeme fényét.

– Oké, most leszünk kivágva mindannyian a kiadótól. Jó volt, meg minden – motyogtam visszatartott lélegzettel.

– Ja, én is bírtam – bólogatott Márk. – Azért maradjunk kapcsolatban – tette hozzá.

– Mindenképpen – mosolyogtam rá.

Pár pillanatig tényleg úgy tűnt, hogy Lizi kiborulása miatt nem csak az esküvői fellépésünket fújják le, hanem

konkrétan mindannyian repülünk a BPRP Recordstól is, amikor valami olyasmi történt, amire egyikünk sem számított, de megmentett minket. Lizi elájult. De komolyan. Mint egy zsák, úgy dőlt el, ezért Balogh sietve bevitte az ügyeletre. Később kiderült, hogy mivel nagyjából két és fél hónapja nem evett, a szervezete kicsit legyengült, plusz az idegrendszere is felmondta a szolgálatot, leesett a vércukra, meg... hogy is fogalmazta meg Körte? Kicsit megreccsent az elméje. Az elmondottak alapján, valami infúziót kapott, meg valami nyugiszurit, hogy aludja ki magát, bent tartják éjszakára, de megígérték,

hogy másnap az esküvőjére már kiengedik.

– Még jó, hogy nem a pszichiátriára vitték, mert onnan nem jöhetne ki ilyen hamar – gondolkodott Evelin, miután Körtének telefonált Balogh, hogy beszámoljon Lizike állapotáról.

Mindannyian a szálloda különtermében ültünk a földön az esküvői előkészületek közepette, és az idegösszeroppanástól kidőlt menyasszonyról beszélgettünk, azon tűnődve, hogy most mi lesz. Balogh telefonja után azonban Körte ünnepélyesen felszólalt, hogy mindenki nyugodjon meg, összerakják Lizit és

lesz holnap esküvő, így a dekoratőrök folytatták a drapéria felhelyezését, a többi ember pedig az asztalok és székek elrendezését. Minden ment tovább, mintha mi sem történt volna.

A mi társaságunk azonban kissé tanácstalanul nézett egymásra, nem pontosan tudtuk, hogy mi a dolgunk.

– Mi a szarnak cipeltem idáig a csellómat, ha a csaj, akinek zenélnem kell, a következő pillanatban elájult? – dühöngött Daniella.

– Azért az sem véletlen, hogy a te érkezésedkor nyekkent meg végleg az idegrendszerem – röhögte ki Bogyó.

– Ja, tényleg – bólogatott Körte. –

A kis pitbullunk elintézte – ölelte át a vállát röhögve, Daniella meg unottan meredt maga elé.

– Mindig ez van – közölte, belőlünk pedig kitört a röhögés.

– És most? – érdeklődött Evelin, és ez valamennyiünket érdekelt.

– Most mindenki mehet a dolgára - jelentette be ünnepélyesen Körte, mire valamennyien feltápászkodtunk. –Kivéve ti ketten – szólt Márkra és rám mutatva. Sejtettem.

Amíg a többiek összeszedték a cuccukat és elpakolták a hangszereket, Körte megállt előttünk, és dühösen nézett ránk. És az fájt a legjobban, hogy

mindkettőnkre. Pedig én nem csináltam semmit.

– Ilyet soha többet nem akarok látni! Ez akkor is meló, ha nem hivatalos!

– De... én gyakoroltam, és... – kezdtem.

– Nem tanuljátok meg a dalt? Improvizáltok? Azt hallom szöveg helyett, hogy „nánáná”? – kérdezte szemrehányón.

– Már nem azért, de a többes szám egy kicsit rosszul esik – meredtem rá felháborodottan.

– Csitt, gyerek! – szólt rám szigorúan. – Engem nem érdekel, hogy

az egyik tudja, a másik nem, ki tanulta meg, ki nem, ki készült, ki nem. Ketten léptek fel, mindenki leszarja, hogy a vállalhatatlan előadást melyikőtök cseszi el. Húzás gyakorolni, ha kell, akkor holnap reggelig, de az esküvőn olyan pengén fog szólni a *This Years Love*, ahogyan David Gray sem adta elő soha! Megértettük egymást?

– Igen – helyeseltem.

– Igen – bólogatott Márk is.

– Egy dolgotok lett volna az egész elcseszett héten! – nézett ránk mérgesen.

– Én meghallgatom a bajaitokat, pátyolgatom a lelketeket, szerzek Operettszínház-jegyet, veszek kék

ajándékot, leléphetünk egy buliról és piálhatunk reggelig, benne vagyok minden hülyeségben, de cserébe elvárom, hogy úgy viselkedjeteK, mint amik elvileg vagytok! Profi előadók. Vagy mi! – szidott minket felváltva.

– Igazad van – motyogtam, és nagyon rosszul éreztem magam, pedig én nem is csináltam semmit.

– Jogos – bólogatott Márk

– Na. Azért – biccentett Körte. – Ne halljak rólatok addig, amíg nem tudjátok előadni ezt a kicseszett számot.

– De én moziba mennék – szólt Márk, mire dühödten néztem rá.

– Tényleg? Én meg képzeld, hogy a

barátommal szerettem volna kibékülni, aki egy kicsit be van rágva így a hét vége felé. Kit érdekel a mozizásod? Miattad történt az egész! Hétfő óta nem voltál képes megtanulni a dalszöveget – vágtam a fejéhez.

– Hé, hé – szólt Körte élesen. – Felőlem megölhetitek egymást – kezdte. – De majd holnapután. Amikor vége az esküvőnek, és én elrepültem innen a francba – hadarta. – Már bocs, de egész héten egymáson szenvedtetek, igazán belefért volna pár szaros sor megtanulása és begyakorlása. És nem, gyerek, nem érdekel, hogy te tudod zongorán, mert semmire nem mész vele

Márk nélkül, ha egyszer ő lett énekesnek felkérve. Tudjátok mit? A francba veletek, lefárasztottatok külön-külön, meg együtt is, hétfő óta semmi másról nem szól az élet csak a ti szenvedéseitekről, miközben egy dolgotok volt, hogy erre a számra készüljetek. Elfáradtam, csináljatok, amit akartok – fordult meg hirtelen, majd Madzagot felkapva a kijárat felé ment, és meg sem várta, hogy reagáljunk, egyszerűen ott hagyott minket.

Pislogás nélkül néztem utána, és nem hittem el, hogy tényleg elment.

– Szép volt, Márk, még soha nem láttam ilyennek – biccentettem dühösen,

és fogalmam sem volt, hogy mi lesz, mert Körte igazán csalódottnak és besokalltnak tűnt.

– A francba – túrt Márk a hajába gondterhelten. – Lemondom a mozit, és megyünk próbálni – sétált el a telefonjával, nekem pedig abban a pillanatban üzenetem jött. Körte volt.

„Gyerek, ne mondd el, hogy én vagyok” – írta.

„Oké” – üzentem vissza azonnal.

„Ott van Márk?”

„Igen, de telefonál” – pillantottam fel.

„Jó. Na. Nem úgy értettem ám, nehogy magadra vedd. De vele csak így

lehet beszélni, máskülönben link lesz, és nem veszi komolyan a dolgot. És azért kaptál te is a fejedre, hogy ő ne érezze egyedül magát” – írta, én pedig próbáltam elrejteni a mosolyomat, nehogy Márk észrevegye.

„Oké, megértettem” – üzentem.

„Sose beszélne így veled”

„Tudom. De amúgy baromira hiteles volt, komolyan megijedtem”

„Ja. Amióta Aszádék elköltöztek, és üresek lettek az estéim, kiolvastam egy könyvet. Amatőr színjátszás kezdőknek, fejlesztem magam”

„Szerintem már haladó vagy”

„Kösz”

„De Körte... Stresszoldó színező, amatőr színjátszás... főzni nem tanultál meg?” – küldtem el az üzenetet, és alig bírtam ki nevetés nélkül.

„Ott azért még nem tartok. Figyelj a hülyére, tanulja meg a szöveget!”

„Megoldom, nyugi”

„És gyerek”

„Igen?”

„Ne engedd a netre”

„Mi történt?” – írtam azonnal, a lehető legrosszabbat sejtve, mert Körte csak akkor óv minket a nettől, ha ott kitört a balhé. „Geri előrehozta a dalpremierjét” – jött az üzenete. „Micsoda????– kerekedett el a szemem.

„Átrakta május 1-jére. Úgy csinálta, mintha közkívánatra történne. A jövő hétvégén bedobja, és megelőzi vele Márk premierjét”

„A francba”

„Ja. Úgyhogy London után felvesszük Márkkal a számokat, és mi is kijövünk, ahogy tudunk”

„Oké. De várj. Mi az, hogy számokat? Nem csak a *Nélküledet*?

„Nem. Mindkettőt. Erre nem számítanak a MusicNotes-osok. Jön egy lassú és egy gyors Nagy Márk-szám”

„Uhh” – írtam a szám szélét rágva.

„Jaja, kemény lesz. De ne mondd neki, mert be fog örülni már megint.

Nádor miatt állandóan elveszíti az eszt.
Koncentrálatok a holnapra”

„Rendben, de mégis hogy a fenébe
tiltsam le a netről?”

„Mittomén. Oldd meg. Használd fel
a Bexi-kártyádat.”

„A micsodámat?”

„Nem tudom, gyerek, nektek olyan
hülye dolgaitok vannak, találj ki
valamit”

„Rendben. Mennem kell, itt van”

„Jó. Hajrá”

A zsebembe csúsztottam a
telefonomat, Márk pedig idegesen állt
meg előttem.

– Oké, ugrott a mozim.

– Kérem a telefonodat – nyújtottam ki a kezem.

– Minek?

– Azért, Márk, mert mostantól nincs net – próbálkoztam, bízva abban, hogy bejön a dolog.

– Nem fogok netezni – ígérte meg, de nekem ez így kevés volt, mert nem lehettem biztos benne, hogy betartja az ígéretet. Volt már, hogy megszegett ezt-azt. Khm.

– Nem érdekel – játszottam rá a szerepemre. – Körte a legfontosabb ember az életemben, és most annyira haragszik rám miattad, mint még soha. Add ide a telefont, elegendem van a hamis

ígéretekből. Azt is megígérted, hogy megtanulod a szöveget, és ez lett belőle – tártam szét a karomat színpadiasan.

Márk sóhajtva nézett rám, végül odaadta a telefont. Hah. Ez könnyen ment. Talán elkérem Körtétől azt a színjátszó könyvet.

– Sziasztok, holnap találkozunk – indultak ki a többiek az ajtón.

– Mit csináltok ma? – érdeklődtem, tudva, hogy ők valamennyien sokkal jobban jártak, mint én.

– Randi – tette fel a kezét Pepe.

– Megyünk kajálni Körte nénihez.

Péntek van, biztos, hogy süt valamit – felelte Bogyó és Puding lelkesen.

– Én Pablóval találkozom –
válaszolta Evelin.

– Mi moziba megyünk – intett Anti
és Daniella.

– Mit néztek? – érdeklődött Evelin.

– Passz. Valamit, amiben
meghalnak – vonogatta a vállát Daniella.

– Lehet, hogy jövünk veletek –
gondolta át Evelin, és lebeszéltek a
dupla randit kifelé menet.

– Jó szórakozást – intettem utánuk
kicsit szomorúan, majd a hülye Nagy
Márkra néztem. – Oké. Hol tudunk
próbálni?

– Itt? – kérdezte, abban a
pillanatban pedig lekapcsolódtak a

lámpák, a terem elsötétült, és csupán a fényfüzerek világították be a helyiséget.

– Itt nem hiszem – néztem körbe.

A virágillatban állva a körülöttünk lévő égősorok megvilágították az arcunkat, és kérdően néztünk egymásra. Ez így kínosan romantikus volt, ezért gyorsan gondolkodni kezdtem, hogy mit csináljunk.

– Hangszerbolt? – dobtam be az ötletet.

– Péntek délután? – kérdezte Márk.

– Közönségünk lesz.

– Igaz – jutott eszembe, hogy amennyiben bárki benéz a kirakaton, vagy esetleg belép az üzletbe, és

felfedezi Nagy Márkot, azonnal posztol a Facebookra, és tarthatunk nyilvános próbát...

– Menjünk hozzám – gondolta át.

– Tényleg – jutott eszembe. – Még jó, hogy dísznek tartasz egy zongorát – indultam meg a kijárat felé.

– Ajándékba kaptam egy fotózás után – magyarázkodott.

– Miért kapsz ajándékba egy zongorát? – nevettem fel értetlenül.

– Mert a zongorával fotóztak, ami azóta nem kevés falon lóg poszterként? – kérdezett vissza.

– Tanulj meg rajta játszani – tanácsoltam. – Sokkal jobb program,

mint pózolni vele.

– Kellene egy jó tanár – szólt, és mikor ránéztem, mosolyogva kacsintott egyet, majd felvette a napszemüvegét.

– Felejtsd el – ingattam a fejem automatikusan, jelezve, hogy ez egy rossz ötlet. Nagyon rossz.

Az áprilisi napsütésben sétálva elővettem a telefonomat, hogy hívjak egy taxit, amikor észrevettem, hogy van egy üzenetem. Tomitól jött.

– Márk, bocs, de muszáj telefonálnom egyet – közöltem, előre jelezve, hogy ez privát lesz, vagyis félre fogok vonulni.

– Oké, de addig add vissza az

enyémet – kérte az általam lenyúlt mobilját.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Miért nem?

– Mert... koncentrálj a dalszövegre.

– Net nélkül nehéz lesz, mivel nem tudom fejből – magyarázta.

– Akkor a dallamra – improvizáltam, eléggé bénán.

– Beka, add ide a telefonomat.

– Mindjárt, csak...pszt, beszélek – sétáltam félre.

– Mit csináljak telefon nélkül? – tárta szét a karját tehetetlenül.

– Két percig? – kérdeztem vissza,

miközben Tomi kicsöngött. – Nézd magad a buszmegálló üvegében! – jutott hirtelen eszembe, Márk pedig egy „na ne viccelj” pillantással ajándékozott meg.

– Szia, most láttam az üzeneted – szóltam bele, amikor Tomi felvette.

– Szia, Beki – köszönt. – Figyelj, csak annyit akartam, hogy bocs, láttam az Instán és Snapchaten is Evelin fotóit, hogy tényleg próbán vagytok mindannyian, úgyhogy asszem, kicsit túlreagáltam a dolgot.

– Semmi gond, ez egy húzós hét. Mindenkinek – ismerem el, elfogadva a bocsánatkérését.

– Oké. Akkor rendben vagyunk?

–Persze.

– Mikor végzel?

– Nem tudom. A többiek már szabadultak, de mi Márkkal életünk legrémesebb formáját hoztuk, úgyhogy Körte totálisan kiakadt, most mennünk kell próbálni.

– Ó. Sajnálom.

– Nem gond, megoldjuk, csak én sem ezt terveztem mára – feleltem.

– Figyelj, odajövök egy kicsit, merre próbáltok? – kérdezte, nekem pedig földbe gyökerezett a lábam, mert már a fejemben is rémesen hangzott a válasz, és tudtam, kimondva csak rosszabb lesz.

– Hát úgy van, hogy itt nem maradhatunk, mert le-föl kapcsolgatják a világítást, meg amúgy is pakolnak, a hanglemezboltban péntek délután sanszos, hogy lesznek mások is ami elég zavaró – vezettem fel. – Így Márkhoz megyünk. Neki van zongorája – sütöttem le a szemem.

– Tessék? – kérdezte, mintha csak nem hallotta volna jól.

– Van zongorája – ismételtem, bár gyanítottam, hogy a mondatomban nem ezzel a résszel volt gondja.

– Aha. Marha jó. Szóval a volt barátodnál töltöd a nap hátralévő részét, és zongorázgatsz neki? – kérdezte

dühösen mire tehetetlenül megráztam a fejem.

– Jó, tudom, ez így rémesen hangzik, de hidd el, hogy nincs más lehetőség, holnap fellépünk együtt, és vége ennek az örült hétnek – kezdtem magyarázkodni, de elég hülyén éreztem magam attól, hogy ennyire bizonygatnom kell bármit is, amikor én tényleg nem tehettem semmiről.

– Jó, felőlem – hagyta rám. – Majd beszélünk. Vagy mi – tette le a telefont.

Gondterhelten néztem magam elé, majd Márkhoz fordultam, aki... Aki a buszmegálló üvegében állva igazgatta a haját. Óriási.

Dühösen odasétáltam hozzá.

– Pokollá teszed az életemet –
jelentettem ki egyszerűen.

– Tudom – bólintott, majd kissé
elgondolkodott. – De most pontosan
miért is? – zavarodott össze.

– Argh! – legyintettem.

– Add vissza a telefonomat egy
kicsit – kérte.

– Nem. Minek?

– Megnézni, hogy áll a képem
Madzaggal.

– Ha megmondom, az úgy jó? –
kérdeztem fáradtan.

– Jó – bólintott.

Megnyitottam az Instát.

– Hatezer. És nagyon sok nyálcsorgató emoji van a kommentekben – mondtam. – A Facebook pedig – nyomtam rá az ikonra. – Tizenkettő eddig.

– Nem rossz – ismerte el. – De komolyan, semmi nem fogja lenyomni azt a fotót. Félmeztelen szelfi, kiskutyás kép, tök mindegy, bármit rakok ki, egyszerűen nem megy, azt a képet nem lehet behozni – röhögte el magát.

– Melyik képet? – érdeklődtem.

– Szerinted? – mosolygott rám, mire beugrott. Naná, hogy a közös fotónk a *Pop/Rock*-csókról.

– Azért egyszer hátha sikerül –

vonogattam a vállam.

– Talán egy ugyanolyannal –
kacsintott rám.

– Csak szeretnéd – néztem rá
összehúzott szemmel.

– Szeretném – bólintott, én pedig
idegesen elfordítottam a fejem. – Itt a
kocsi – pillantottam az útra, mikor
megérkezett a rendelt jármű. Azt hiszem,
ha erről a hétről írnék egy dalt, az lenne
a címe, „Már megint taxira várok”.

18.

Miután megérkeztünk Nagy Márkhoz, én azonnal a nappaliban lévő zongorához léptem, hogy minél előbb elkezdhessük a próbát.

– Mit csinálsz? – pillantottam a pulattal elválasztott konyha felé, ahol Márk lehajolva a hűtőben turkált.

– Egy szendvicset. Kérsz? – érdeklődött.

– Nem! – feleltem kicsit durvábban, mint kellett volna, mire értetlenül nézett rám. – Kezdhetjük? – mutattam a zongorára.

– Mindjárt, csak kajálok. Éhen halok – pakolgatta ki a hűtőből azokat a dolgokat, amiket a szendvicsébe szánt. Nagyjából mindent.

– Ah, de idegesítő vagy – forgattam a szemem, miután ráeszméltem, hogy addig úgysem fog énekelni, amíg nem evett, mert ha Nagy Márk egyszer a fejébe vesz valamit, akkor. Nos, azt tudjuk milyen. – Jó, edd meg, és utána kezdjük.

– Biztos nem kérsz? – pillantott rám.

Odaléptem a pulthoz, és megnéztem, hogy mit művel. Éppen mustárral locsolta le a szendvicsét.

– Nem – közöltem pislogva.

– Merre van a mosdó? – váltottam témát.

– Második ajtó – mutatott maga mögé, én pedig otthagytam, és elindultam a megadott irányba.

Halántékomat dörzsölgetve lépkedtem, és azon tűnődtem, mégis mit keresek péntek délben Nagy Márknál, miközben Tomi totálisan kiborult rám, a húgomra három percem sincs, anyuval a héten szinte nem is tudtam normálisan beszélni, aput napok óta nem volt időm felhívni, Körte tombol, Balogh várja a választ arra, hogy írok-e másnak dalszöveget, amikor is... Teljesen

megfeledkeztem arról, hogy mit mondott Márk, és bementem az első ajtón. Egyértelműen nem a fürdőszoba volt. A világos helyiségben, ahová érkeztem, megcsapta az orrom az akril és olajfesték szaga, hatalmas ablakok eresztették be az áprilisi napsütést és száradó festmények heverték mindenfelé. Olyan volt a szoba, mint egy műterem, a festőállványon üres vászon volt bekészítve, a falhoz és bútorok elé pedig az elkészült képeket támasztották.

Zavartan kihátráltam a szobából, pont úgy, mint aki tudja, hogy olyan helyen van, ahol nem szabadna, és visszacsukva az ajtót átmentem a másik

helyiségbe, ami ezúttal tényleg a fürdőszoba volt. Miután visszatértem a nappaliba, Márk a fotelben ült, a világ legnagyobb szendvicsével a kezében, és azzal foglalatосkodott, hogy rájöjjön, mégis hogyan tudna beleharapni.

– Öhm – kezdtem félve. – Véletlenül rossz ajtón mentem be – ismertem el, mert a kíváncsiságom nem hagyott nyugodni.

– Nem gond – vontam meg a vállát, továbbra is a szendviccsel szenvedve.

– Azt hiszem, hogy egy műterembe, vagy ilyesmi – folytattam.

– Aha – biccentett.

– Nem akartam, vagyis véletlen

volt, de láttam ott néhány festményt.
Gyönyörűek – mondtam.

– Tetszik? – vont a fel a szemöldökét.

– Nagyon – ismertem el. – Ki készítette?

Márk megrágta a falatot, majd megtörölte a száját, és bólintott, jelezve, hogy mindjárt mondja, csak lenyeli előtte. Türelmesen váraкоztam, mire végül megszólalt.

– Én – felelte egyszerűen.

– Mi? – kerekedett el a szemem. – Te? Te festesz?

– Ja. Szoktam – mondta.

– Azokat ott te festetted? –

értelmeztem a hallottakat.

– Aha – közölte hanyagul, mintha ez nem lenne nagy dolog, miközben én annyira ledöbbentem, hogy szóhoz sem jutottam.

Márk mosolyogva beleharapott a szendvicsébe, és felállt.

– Gyere – mondta, és elindult a helyiség felé.

Továbbra is elképedve próbáltam a hallottakat emésztetni, miközben Márk benyitott az ajtón, és mindketten bementünk. A szendvicsével állt meg, hagyva, hogy előremenjek, és nézelődjek.

– Úristen, Márk, ezek fantasztikus

képek – ismertem el, jobban szemügyre véve a festményeket.

– Kösz – biccentett.

– Nem is tudtam, hogy... – kerestem a szavakat.

– Mindegy – legyintett hanyagul, és a festőállvány elé lépett. – Figyelj, Beka – gondolkodott el.

– Hm?

– Lefesthetlek? – kérdezte egyszerűen, mire elkerekedett a szemem.

– Hogy mi? – csodálkoztam.

– Szívesen lefestenélek – ismételte meg.

- Engem? Miért? Mármint... komolyan, miért? – motyogtam, és azt

hiszem, életemben nem voltam még ennyire zavarban.

– Mert – kezdte. – Csak úgy – magyarázta meg ennyivel, a festékekhez nyúlt, miközben még mindig azt a hülye szendvicset ette.

– Úgy érted, most? – kérdeztem riadtan, mert úgy tűnt, nem viccel.

– Persze. Ha már itt vagy, és kiderült, akkor – kacsintott rám vigyorogva.

– Engem még soha nem festettek le – mondtam. – És azt sem gondoltam volna, hogy ezt valaha ki fogom mondani – ráncoltam a homlokom.

– Nyugi– szólt.

– Oké – túrtam a hajamba, és enyhén kellemetlenül éreztem magam, amíg Márk előkészítette a festékeket és a palettát. Ez túl sok volt így hirtelen. – Mit kell csinálnom?

– Vetközz – felelte egyszerűen.

– Tessék? – kérdeztem úgy, mintha rosszul hallottam volna, ezzel lehetőséget adtam neki, hogy változtasson a mondatán.

– Jó, eredetileg aktot akartam, de ha nem, akkor nem. Jó lesz így is – röhögött ki.

– Hülye, felejtsd el! – sziszegtem kínosan és tehetetlenül széttártam a karomat. – És most? Csak álljak itt?

– Nem, leülhetsz.

– Oké. És hogy? Vagyis... csak úgy üljek? – forgattam a fejem, és magam alá húztam egy széket, aminek nem volt háttámlája.

– Persze. Csak legyél természetes – nézett a szemembe.

– Jó. Természetesen ülök amíg lefestesz. Akármilyen hülyén is hangzik ez – mondtam teljesen elképedve, és elnevettem magam.

– Ne neved – szólt szigorúan, majd az ecsettel húzott egyet a vásznon.

– Oké, bocs – próbáltam elkomolyodni, és azt néztem, ahogyan Márk a festővászon és az arcom között

kapkodja a tekintetét, miközben dolgozott. Öhm. Erre mennyi esélyt láttam még reggel? Nem sokat.

Megpróbáltam nem mosolyogni, hanem komoly arcot vágni, de nem mindig sikerült, mert Márk annyira belemélyedt a munkába, hogy teljesen átszellemült, és rengetegszer nézett csak úgy, hosszú másodpercekig, amitől enyhén zavarba jöttem, de nem szóltam rá, mert nyilván úgy gondoltam, hogy ez is része a festés folyamatának. Egy óvatlan pillanatban a karórámra lestem, és feltűnt, hogy már negyven perce szobrozok a kényelmetlen széken, azóta nem szóltunk egy szót sem, csak néztük

egymást, Márk pedig időnként bólintott, és színeket keverve tovább festett a vászonra.

– Khm – szóltam. – Nagyjából meddig fog tartani? – érdeklődtem.

– Pszt – csitított el.

– Egy kicsit elzsibbadtam – fészkelődtem.

– Pszt! Ne zavarj az alkotói folyamatot – szidott le komoran, az ecset szárát a szájába véve, és hunyorogva méregetett, mintha csak nem lenne biztos valamiben.

– Elnézést – dűnnyögtem, és kicsit fészkelődtem, bár egyáltalán nem éreztem a fenekem, és a bal lábam

megállás nélkül hangyázott, jelezve a totális zsibbadást. – Megnézhetem?

– Még nem – pillantott rám, és már megint azt csinálta, amit az elmúlt negyven percben elég sokszor. Nem csinált mást, csak nézett, memorizálva a látottakat, hogy majd vászonra vigye.

– Oké. Akkor ülök itt tovább – raktam keresztbe a lábamat, hátha így elmúlik a bizsergés, de Márk fújtatva nézett rám.

– Ne! Ne mozogj, maradj úgy, ahogy voltál – kérte szigorúan, én pedig sóhajtvá visszaraktam a lábam, és reméltem, hogy majd amikor felállhatok végre, akkor sikerülni is fog.

Újabb hosszú percek teltek el, és miközben Márk az ecsettel dolgozott, nekem összeszaladt a szemöldököm, mert felúnt, hogy túl hosszú és túl szabályos vonalakat húz.

– Ez mi? – kérdeztem.

– Micsoda?

– Amit most festesz.

– Még az arcod – mondta.

– Az arcom?

– Aha.

– Márk – álltam fel hirtelen, de a lábam majdnem összecsuklott alattam, annyira elzsibbadt.

– Ne! Ülj vissza! Még nem vagyok készen! – riadt meg.

– Mutasd! – rivalltam rá.

– Nem – ragadta meg a vásznat két kézzel, amin maga felé fordítva volt a műve, és leemelte az állványról, hogy esélyem se legyen megnézni.

– Márk, mutasd meg! – néztem idegesen.

– Miért? Még nincs kész.

– Látni akarom, félkész állapotban – dörzsöltem a combomat fájdalmas arckifejezéssel.

– Jó – adta meg magát, és láttam rajta, hogy alig bírja visszatartani a nevetést. – De előre szólok, hogy absztrakt a kép – kezdte, majd megfordította a vásznat. Így én is

láthattam.

A képen nemhogy én nem voltam sehol, de más sem, csupán kis maszatokban különböző színeket kent rá randomszerűen. A kis piros, kék, lila foltokat olyan mozdulattal vitte fel, hogy komolyan elhittem neki, valamit fest, vagyis, hogy engem fest, csupán akkor jöttem rá, hogy életem legnagyobb trollkodásán vagyok túl, amikor megunt a pepecselést, és hosszabb vonalakat húzott a vászon szélére. Csak akkor jöttem rá, hogy hülyére vett. Nem is tud festeni, istenem, hogy dőlhettem be neki? Márk nem bírta abbahagyni a röhögést, miközben én dühödten meredtem a világ

legrémesebb festményére, aminél egy csimpánz is szebbet fest.

– Te hülye vagy! – jelentettem ki egyszerűen.

– Látnod kellett volna, hogy... hogy milyen komolyan veszed – kezdte, de annyira nevetett, hogy alig értettem, mit mond.

– Bunkó! Hittem neked, tényleg azt hittem, hogy... Ah, mindegy. Egy teljes órát elhülyültél, ráadásul annyira elzsibbadtam, hogy alig bírok állni – meredtem rá idegesen.

– Mondd, hogy nem volt jó poén – röhögött.

– Nem volt az, Márk! – feleltem. –

Egy órán keresztül bámultuk egymást, marha sok értelme volt – tártam szét a karomat csalódottan.

– Több, mint gondolnád – kacsintott rám.

– Márk, ez nem vicces! A kapcsolatom Tomival szétesőben van miattad, Körte borzasztóan haragszik ránk, holnap fel kell lépnünk egy esküvőn egy olyan dallal, amiről fogalmad sincs, erre most semmi szükség nem volt – ingattam a fejem. – Legalább valami szépet festettél volna. De ez egy nagy semmi – böktem a képemre, amin maximum akkor vagyok én, ha egy lila plecsni a fejem. – És

tudod... Tényleg elhittem neked, ah, de hülye vagyok, egy pillanatig elfelejtettem, hogy milyen vagy!

– Ne már, Beka. Csak hülyültem – kérlelt.

– Mindegy – ráztam meg a fejem.

– Most haragszol? – kérdezte megbánó arckifejezéssel, mire eltátottam a számat.

– Persze, hogy haragszom! Kinek van ilyen elmebeteg humora. Egyáltalán kié ez a sok kép? – mutattam körbe.

– Anyué – ismerte el. – Illusztrátor.

– Ó – mondtam elcsodálkozva. –

Nem is tudtam. Sose mondtad.

– Sose kérdezted – felelte

egyszerűen. – Na, Beka – lépett hozzám.

A mozdulattól ösztönösen hátráltam egy lépést.

– Ne, ne gyere ide! – tettem fel a kezem magam előtt.

– Csak megvigasztallak – vigyorgott.

– Inkább ne, nem is haragszom, jó? – kértem, megrettenve attól, hogy nála mit jelenthet a vigasztalás.

– Oké – állt meg, tiszteletben tartva a kérésem. – De mondd, hogy nem volt jó poén – röhögte el magát újra.

– Jó, nyertél – gondoltam át az elmúlt egy órát, és elképedve nevettem el magam. – Tényleg vicces volt –

ismertem el, mert soha, senki nem tudott még ekkora hülyét csinálni belőlem.

– Na, ugye? Mikor jöttél rá?

– Csak a végén, amikor felálltam.

Addig remekül csináltad – ismertem el.

– Kösz.

– Tudsz egyáltalán festeni?

– Persze – mutatott rá a remekművére.

– Úgy értem, valami normálisat.

– Ja, azt nem – nevetett fel. – De az aktot szívesen megpróbálnám, úgy érzem, van hozzá affinitásom – jelentette ki ünnepélyesen.

– Affinitásod, mi? – húztam össze a szemem dühösen. – Na, varázsold át

magad a zongorához, mert most addig fogod énekelni a *This Years Love*-ot, amíg hányingered nem lesz tőle – közöltem szigorúan, majd a festményhez léptem, és felkaptam.

– Mit csinálsz? – kérdezte értetlenül.

– Hogyhogy mit? Ez az én képem. Egy órát ültem érte a világ legkényelmetlenebb székén. Még jó, hogy megtartom – közöltem ellentmondást nem tűrve.

Márk őszintén felröhögött.

– Jó fej vagy, Beka, más biztos tombolna egy ilyen után – ismerte el, mire a vállamat vonva elmosolyodtam.

– Na, aláírod, vagy mi lesz? –
kérdeztem.

– Persze – lépett oda, és az ecsetet
felvéve a kép szélére biggyesztette a
nevét.

– Csodás. Köszönöm –
biccentettem.

– Bármikor. És ha mégis úgy
döntesz... – kezdte, de nem engedtem
végigmondani.

– Márk, nincs akt!

– Jó, értem – röhögött. – De ha
esetleg – próbálkozott tovább.

– Na jó, elegendő van belőled –
tettem le a képet, felkaptam a palettán
lévő ecsetet, és eredetileg csak Márk

felé böktem volna vele, de elvétettem a mozdulatot, ezért egy sötétkék csíkot húztam végig az arcán. Márk egy kicsit sem számított erre, mert elkerekedett a szeme, aztán idegesen körbenézett, bosszút forralva. – Ne! Véletlen volt! – kezdtem, de hiába, mert megragadta a másik ecsetet, amit belemártott a piros akrilba. Ösztönösen az ajtó felé kezdtem rohanni, de Márk elkapta a karomat, visszarántott, és magához húzva a szemembe nézett. – Kérlek, ne! – kértem rémülten, de ahogyan az arcán lévő kék csíkra néztem, elnevettem magam. Ez nem segített abban, hogy megszánjon, így erősen behunytam a szemem, és mivel

fogott, tehetetlenül forgatva a fejem hagytam, hogy kenje az arcomat a pirosba mártott ecsettel. Úgy álltunk ott, a műterem közepén, egymást összefestékezve, miközben mindketten nevettünk.

– Khm! – szólt egy hang az ajtóból, mire automatikusan odakaptuk a fejünket. Nagy Márk anyukája nézett ránk kérdően, valamiféle magyarázatot várva arra, hogy mit művelünk a műtermében és miért tiszta festék az arcunk.

Teljesen lefagytam, és el sem tudtam képzelni, hogy festhetek (mármint szó szerint, ami az arcomat illeti), így

csak beharapott szájjal néztem rá, bízva abban, hogy nem gyűlölt meg az első, meglehetősen szerencsétlen találkozásunkkor, amiért illetéktelenkedtem a műtermében.

– Csak megmutattam Bekinek a képeidet – felelte Márk lazán.

– Értem – bólintott, és fürkészve nézett végig rajtam. – Beki, örülök, hogy végre megismerhetlek – enyhült meg az arca, mire megkönnyebbülten kifújtam a levegőt, amit azóta bent tartottam, hogy megérkezett.

– Én is nagyon örülök – feleltem óvatosan mosolyogva. – És gratulálok, gyönyörűek ezek a festmények – tettem

hozzá.

– Köszönöm – bólintott. – Szóval megmutattad a műtermet – fordult újra Márkhoz.

– Aha – bólintott Márk ködösítve. Számomra pedig eljött a reváns ideje.

– Igazából Márk lefestett – tettem hozzá szórakozottan.

– Valóban? – kérdezte Márk anyukája.

– Igen. Csodás lett. Ez az – emeltem fel a vásznat, és büszkén mutattam fel.

– Valóban remekmű – biccentett visszatartott nevetéssel.

– Még soha nem festettek le, ezért

nem voltak nagy elvárásaim, de ez...
több mint fantasztikus – ironizáltam. –
Egy teljes órán át ültem modellt.

– Egy órán keresztül? És Márk ezt
festette? Nem semmi – bólogatott. A
szarkasztikus hangvétellő beszélgetés
közepette azonnal egy hullámhosszra
kerültünk. Márk kék festékkel az arcán,
flegmán meredt ránk.

– Befejeznétek az oltogatásomat?
Kösz – dűnnyögte.

– Na, akasztják a hóhért, és nem
bírja – nevette ki az anyukája. Én pedig
máris megkedveltem.

– Tudjátok mit? Magatokra hagylak
titeket, ha már ilyen jól kijöttök

egymással. Inkább gyakorlom a dalt. Beka, majd gyere. Vagy ne. Mindegy – tette fel a kezét Márk, mert úgy ítélte meg, számára nem szórakoztató, ha nem vele, hanem rajta nevetünk, és mivel kettőnkkel nem bírna el, kiment a szobából, és otthagyt minket.

Mivel ottmaradtam kettesben Márk anyukájával, akár kínossá is válhatott volna a szituáció, de egy pillanatig sem feszélyezett a kialakult helyzet, hanem ösztönösen a szétpakolt festékesüvegekhez léptem.

– Segítetek elpakolni – mondtam, utalva arra, hogy Márk jó nagy rumlit hagyott maga után.

– Hagyd csak – szólt azonnal.

– Nem, szívesen visszarakom – erősködtem.

– Köszönöm – mosolyodott el őszintén. Miközben visszazártam az üvegeket, összeszedtem az ecseteket, és visszavittem a széket a helyére, Márk anyukája is a helyiségben pakolászott, de közben azért hosszasan nézett, és folyamatosan méregetett a tekintetével.

– Mire készültök? – érdeklődött, megtörve a csendet.

– A kiadó tulajdonosának az unokahúga holnap házasodik, és mi énekeljük az első tánc alatt a dalt. Illetve, Márk énekli én zongorázom –

meséltem.

– Értem. Márk nem sokat mondott a részletekről, de annak igazán örülök, hogy újra együtt dolgoztok – szólt őszintén.

– Öhm. Miért? – néztem érdeklődve.

– Mert akkor rendszerint nyugalom van körülötte – ismerte el. – És az már rég volt. Ráfért.

– Értem – bólintottam zavartan.

– Viszont láttam a *Nélküled* dalszövegét, megmutatta. Fantasztikus lett – váltott témát.

– Köszönöm. Remélem, hogy a közönség is szeretni fogja. – És nem

csak a Márkerek, hanem szélesebb körben is – sóhajtottam gondterhelten.

– Szerintem rendben lesz – biztatott. – Hálás vagyok, hogy segíted Márkot.

– Ez természetes – feleltem azonnal.

– Gondolod? – húzta fel a szemöldökét.

– Nekem az – javítottam ki.

– Igen, én is így látom – helyeselt.

Az ajtóban Márk bukkant fel egy dobozos üdítővel, és megtámasztva az ajtófélfát, érdeklődve nézett ránk.

– Oké, általában szeretem, sőt, igénylem, hogy rólam beszéljenek, de ez

így kicsit kínos. Beka, jössz? – elégette meg azt, hogy az anyukájával kettesben maradtam, ő pedig kimarad az egészből.

– Persze – nevettem fel.

– Pedig rólad beszéltünk – szekálta az anyukája.

– Gondolom, csak jót – vigyorgott Márk.

– Mást nem is lehet – mondtam unottan.

– Így van – értett egyet az anyukája.

– Beki, te is Márker vagy?

– Hogyne – gúnyolódtam. – Mivel én írom a dalszövegeit, nincs más választásom.

– Nekem mondd? Én meg az anyja

vagyok – kontrázott azonnal, mire hangosan felnevettem. – Alig kapok néhány márkcsintást – tette hozzá.

– Azt nekem is ki kell érdemelnem – feleltem.

– Na jó, nem tetszik a párosotok – közölte Márk unottan, és megint elment. Szórakozottan néztem utána, és igazán élveztem, hogy végre nem ő diktál.

– Sajnos tényleg próbálnunk kell, de nagyon örültem a találkozásnak, szívesen folytattam volna ezt a beszélgetést – szóltam sóhajtván.

– Majd legközelebb – bólintott Márk anyukája kedvesen.

– És igazán gratulálok a munkáihoz,

lenyűgöző festmények. Mihez készültek?
– érdeklődtem, körbenézve.

– Egy mesekönyv illusztrációi lesznek – válaszolta fáradtan. – Egyszer.

– Csodaszép lesz – néztem körbe mosolyogva.

– Köszönöm – pillantott rám hálásan, miközben kimentem az ajtón. – És Beki! – szólt utánam.

– Igen? – léptem vissza, és benéztem a szobába.

– Ha egyszer egy rendes portrét is szeretnél magadról, akkor nekem szólj. Bár Márk képe is igen jól sikerült – forgatta a szemét, én pedig hangosan felnevettem. – De tényleg szívesen

megcsinálom, csak szólj.

– Tényleg? – érdeklődtem megilletődve.

– Persze.

– Köszönöm szépen! Mindenképpen szeretnék élni a lehetőséggel.

– Akkor majd egyeztetünk – nézett a szemembe kedvesen, én pedig boldogan mentem vissza a nappaliba, ahol Márk unottan üldögélt a zongora előtt.

– Na, engedj oda – állítottam fel, hogy elfoglalhassam a helyem.

– Mi volt? – kérdezte, mert hiába próbált közömbösnek tünni, látszott rajta, hogy nagyon is érdekli, miről volt szó a távollétében.

– Semmi – vigyorogtam rá. – Csak anyukád majd csinál rólam egy rendes portrét.

– Viccelsz, ugye? – döbönt le.

– Nem. Ő mondta. Miért?

– Mert nem szokott? – kérdezett vissza teljesen lefagyva.

– Biztos megsajnálta a nyomi festményed miatt – vonogattam a vállam.

– Nem. Rosszabb – fogta a fejét.

– Mi? – érdeklődtem.

– Kedvel téged. A francba – dörzsölte meg az arcát.

– És az baj?

– Igen, Beka, az baj – bólogatott.

– De miért?

– Azért, mert... – kezdte, és mély levegőt vett, hogy átgondolja, mielőtt folytatja. – Nem akartam, hogy találkozz vele. Mert tudtam, hogy bírni fog. Márpedig ő egy barátnőmet sem bírja, mindet szívből utálja, az összesből kiborul. Téged meg lefest. Basszus – magyarázta.

– Márk, én nem vagyok a barátnőd – szóltam halkán, bízva abban, hogy ezt ő is tudja.

– Na látod, ezért baj, hogy kedvel – rázta a fejét. – Mostantól mindenkit hozzád fog hasonlítani. Eddig is utálta őket, de így esélyük sincs.

– Sajnálom – nyitottam fel a

zongorát. – Diát sem kedveli?

– Diát? Amíg jártunk, agyhalottnak hívta – közölte Márk, majd átgondolta a dolgot, és hozzátette. – Mondjuk nem állt messze a valóságtól...

– Várj. Hogy érted, hogy amíg jártatok? – döbbsentem le. – Már nem vagytok együtt? – szorult össze a torkom az információ hallatán.

– Kivel?

– Diával.

– Nem, dehogy – rázta meg a fejét.

– Mégis mikor szakítottatok?

– A születésnapom után. Reggel. Vagy délelőtt. Inkább reggel –gondolkodott el, és úgy tűnt, nem biztos benne.

– Hú – néztem rá elkerekedett szemmel. – Nem is mondtad – szaladt ki a számon.

– Miért kellett volna mondanom? – nézett rám mosolyogva.

– Nem úgy értem – jöttem zavarba azonnal. – Csak azt hittem, hogy vele komolyabb, vagy ilyesmi.

– Úgy nézett ki? – nevetett fel.

– Nem tudom, én ezt nem tudom megítélni – ingattam a fejem.

– Hé – fürkészett.

– Igen?

– Jól látom, hogy kattogni kezdte valamin?

– Nem! – tagadtam. – Csak

meglepődtem, ennyi.

– Miért?

– Mert azt hittem, vele mentél volna ma moziba...

– Nem. Mással.

– Aham. Hát persze – értettem meg, hogy Nagy Márk számára a magány ismeretlen fogalom, mert percenként talál negyvenhét lányt, aki ezen segíteni akar.

– Na, most mi bajod lett? – mosolygott rám, maximálisan élvezve a helyzetet.

– Semmi. De haladjunk, mert nem érek rá egész nap. Tessék, a dalszöveg – nyomtam a kezébe a telefonomat.

– Dühös lettél – nevetett ki, mire rosszallóan ránéztem.

– Nem, csak a hülye szendvicsed és festegetésed miatt elment az idő, és nekem dolgom van – förmedtem rá.

– Ki kell békítened Tomót? – kacsintott.

– Nem vagy vicces, komolyan gáz van köztünk, ráadásul miattad – vágtam a fejéhez.

– Nem érdekel – felelte mosolyogva.

– Miért nem? – döböntem le, mert nem erre a válaszra számítottam.

– Mert téged sem érdekel.

– Dehogynem érdekel! –

háborodtam fel.

– Beka. Ha zavarna, hogy gáz van, már nem lennél itt...

– De a holnapi fellépés miatt kénytelen vagyok – érveltem.

– Nem, nem vagy. És ezt te is tudod. Ha menned kéne, akkor nem hagytad volna, hogy lefesselek – röhögött fel.

– Azt hittem, hogy igazi portré! – kértem ki magamnak.

– És akkor már ráér Tomi későbbre? – érdeklődött.

Fú, de utálom, hogy mindig mindent tud. Hülye okoskodó Nagy Márk.

– Ritkán festik le az embert –

érveltem elég bénán, mire Márk hangosan felnevetett.

– Tudod, hogy ez hülyeség – nézett a szemembe.

– Kezdjük, jó? – tettem a kezem a billentyűkre, és leütöttem az első hangot.

19.

Öt teljes órán keresztül próbáltuk az esküvői fellépést, összesen annyi szünettel, hogy mosdóba jártunk, illetve én egyszer kimentem a kertbe, hogy kiszellőztessem a fejemet, de hiába, David Gray dala az agyamba kúszott, és onnan szólt megállás nélkül, mindig előlről kezdve. A számot újra és újrájátszottam a zongorán, Márk pedig a hangszerre támaszkodva énekelt. Én pedig minden egyes alkalommal, amikor eljátszottuk, összetörtem egy kicsit. Hogy miért? Fogalmam sincs. Annyira

szépen énekelte, olyan tisztán, és annyira passzolt neki, hogy minden erőmmel azon voltam, ne gyengüljek el, és közöljem, a holnapi esküvőn inkább én akarok hozzámenni...

A hatásvadász szám, a kínosan ránk passzoló dalszöveg, a közös próba, és eleve Nagy Márk jelenléte olyan mélyről hozott elő belőlem érzéseket, hogy a létezésükről már teljesen elfeledkeztem, vagy legalábbis bíztam benne, hogy már régen elmúltak

Nagy Márkkal elég két percet is eltölteni ahhoz, hogy az ember teljesen belezúgjon, ezért az ötórás próbát ezzel a dallal igazán kegyetlenségnek éreztem,

minden szempontból Durvább volt, mint a *Somebody That I Used To Know*. Sokkal durvább. Minden egyes alkalommal, amikor a szám vége felé jártunk, azt kívántam, rontson valamit, hogy még egyszer elpróbálhassuk. De nem rontott többet. Profi volt, profin végezte a dolgát, profin énekelt, én pedig tudtam, lassan végzünk. Mindennel.

– Hogy van a kezed? – érdeklődött fáradtan, amikor észrevette, hogy az ujjaimat tornáztatom, mert kissé elszoktam a hosszú órákon át tartó zongorázástól.

– Minden oké – feleltem, megdörzsölve az arcomat. – Még

egyszer, és utána szerintem megyek, mert ez így már jó lesz – közöltem, utalva arra, hogy elégedett vagyok az elért eredménnyel.

– Akkor ebbe beleadok mindent, jó? – kacsintott rám, igyekezve, hogy lelkesnek tűnjön.

– Jó – mosolyodtam el, és utoljára elkezdtem a számot.

„This years love had better last, heaven knows its high time. And I’ve been waiting on my own too long” – kezdte, én pedig vakon zongorázva néztem az arcát, ahogyan énekel, majd annál a résznél, amiről ő is pontosan tudta, és én is, hogy félelmetesen

passzol, szomorú mosollyal nézett a szemembe. – „And when you kissed me on that midnight Street, sweep me off my feet singing ain't this life so sweet.”

Elkaptam a tekintetem, és a billentyűket nézve játszottam tovább, miközben erre semmi szükség nem volt, mert álmomból ébredve is el tudtam volna játszani a számot. Bármikor. Amikor befejeztem, óriási gombóccal a torkomban néztem Márkra.

– Szerintem megvagyunk – szólaltam meg.

– Rendben – biccentett.

– Azért holnap reggel még nézd át a szöveget – tanácsoltam.

- Persze – helyeselt.
- Akkor én megyek.
- Jó.

Feltápaszkodtam a zongorától, és fájdalmasan megnyújtóztam, majd az ajtó felé indultam. Útközben felkaptam a falnak támasztott festményemet.

– Holnap találkozunk – nyitottam ki az ajtót.

– Szia, Beka – köszönt el Márk.

– Anyukádat üdvözlöm – jutott eszembe.

– Átadom – ígérte meg.

Az utcára kiérve és magam mögött tudva Nagy Márkot, valamint az együtt töltött délutánt, nekitámaszkodtam a

kapuajtónak, és a tenyerembe temetve megdörzsöltem az arcomat. – A francba – sóhajtottam, és mélyeket lélegezve maradtam egy kicsit, hogy összeszedjem magam és az erőmet.

A This Years Love megállás nélkül zakatolt a fejemben, minden egyes sora beleivódott az agyamba, Nagy Márk hangjával kiegészülve.

Ott álltam a kapuban, és a szám szélét rágva a könnyeimmel küszködtem, amikor valamiféle neszt hallottam, mire riadtan oldalra kaptam a fejem. Nem volt ott semmi, csak... Csak a kamerás kapucsengő. Onnan hallottam a hangot. Érdeklődve néztem a készüléket, és azon

tűnődtem, vajon csak beképzelttem magamnak, vagy Nagy Márk áll a kamera másik oldalán a házban, és végignézte a kijelzőn, hogy percek óta próbálom összeszedni magam. Sose derült ki, mert hirtelen ellöktem magam a kaputól, és sétálva elindultam az utcán, David Gray-jel a fejemben. És Nagy Márkkal.

„And won't you kissed me on that midnight Street!”

Igen. Nagyjából így éreztem magam. De persze, ha tudtam volna, hogy ennél csak rosszabb lehet már a napom, akkor biztosan nem élem meg ennyire tragikusan a próbánkat. Csak

nem tudtam előre, hogy még mi vár rám.

Egy újabb taxi újabb hátsó ülésén tartottam hazafelé, amikor észrevettem, hogy a táskámban két telefon van. Nagy Márké is nálam maradt. Már majdnem szóltam a sofőrnek, hogy forduljunk vissza, amikor feltűnt, hogy az én mobilomon viszont van egy üzenet, amit elolvasva úgy ítéltem meg, hogy nincs idő visszavinni Nagy Márk telefonját, ugyanis Tomi üzent. Hogy beszélni szeretne velem, és teljesen mindegy mikor érek haza, ott fog várni.

– Marha jó – néztem idegesen az órára.

Az üzenetet egy órája kaptam, tehát

azóta vár rám. Visszaírtam, hogy már úton vagyok, és minden piros lámpánál, minden feltorlódott kocsisornál sziszegve fészkelődtem, mintha ettől csak gyorsabban haladhatnánk.

– Itt jó is lesz! – mondtam a sofőrnek, és bár még nem voltunk a házunk előtt, a péntek késő délutáni dugó miatt inkább előbb kipattantam a kocsiból, és gyalog tettem meg a fennmaradó távot, mert úgy éreztem, képtelen vagyok tovább egy helyben ülni, ennél az is jobb, ha gyalogolok, legalább érzem, hogy mozgásban vagyok, és nem vesztegelek egy helyben.

Ezer százalékgig biztos voltam

abban, hogy Tomi ma este szakít velem, és ennyi volt a rövid, továbbá viszonylag eseménytelen kapcsolatunk. Kizárt dolognak tartottam, hogy nem ez fog történni, így a friss, meglehetősen csípős levegőn sétálva megpróbáltam agyilag összeszedni magam annyira, hogy el tudjam viselni a tényt, miszerint a barátom nem kívánja tovább folytatni így a kapcsolatunkat. Nem hibáztattam érte, nem készültem kontrázással, vagy azzal, hogy ellenkezni fogok. Úgy döntöttem, bárhogymint is közli velem, megértő leszek, mert ez a minimum, amit egy ilyen hét után megtehetek. Nem szándékoztam elmagyarázni neki, hogy

az esetek kilencvenkilenc százalékában a körülmények áldozata lettem, nem akartam kibúvót, sem veszekedést. Túlságosan fáradt és túlságosan zavarodott voltam ahhoz, hogy ne fogadjam el a döntését Hiszen, ha jobban belegondolok, én is szakítottam volna magammal a helyében. Így léptem be a kapun. A lépcsőházban Tomi a hideg lépcsőn üldögélt, és az érkezésemre felkapta a fejét, levette a fülesét, amiből a néma csendben hallatszott a rapzene, ami a telefonján szólt, én pedig halványan elmosolyodtam, és leültem mellé a lépcsőfokra.

– Szia – köszöntem halkan.

– Szia – köszönt vissza.

– Sajnálom, hogy ennyit vártál, későn láttam az üzenetet – ismertem el.

– Nem para. Addig gondolkoztam – mondta, belecsapva a dolgok közepébe.

– Értem. És mire jutottál? – kérdeztem, miközben meg voltam róla győződve, hogy tudom a választ.

– Figyelj, Beki. Én tőkre bírlak – kezdte.

– Én is bírlak téged – vágtam rá, mert mindentől függetlenül ez volt az igazság.

– Vagyis, bírtalak – javította ki magát.

– Ó – bólintottam a szám szélét

harapdálva, amolyan „akkor kezdjük” stílusban.

– A múlt hétig totál rendben voltál.

– Én most is rendben vagyok – érveltem, de nem hagyta.

– Akkor mi nem vagyunk rendben.

Így, ketten – közölte. – Tökre sajnálom.

– Én is. Hidd el – suttogtam, azt gondolva, hogy pillanatokon belül kimondja, szakítsunk. De a legnagyobb meglepetésemre nem mondta. Sőt.

– Én nem akarom ennyiben hagyni – közölte, mire teljesen kiestem a szerepemből, és értetlenül néztem fel.

– Nem akarom ennyiben hagyni. Bírom azt a lányt, akit megismertem.

Vele szeretném folytatni.

– Tomi, az én vagyok – mondtam.

– Nem. Nem te vagy.

– De igen – gondolkodtam el azon, hogy pontosan min is vitázunk.

– Nagy Márk nélkül kedveltelek.

– Nézd, ő hozzátartozik az életemhez, dalszövegeket írok neki, együtt van néha fellépésünk, egy a kiadónk, a menedzserünk, a baráti társaságunk... – magyaráztam, de Tomi megrázta a fejét.

– Tudom, megértem, de egy héttel ezelőttig minden oké volt. Akkor nem ragaszkodtál ennyire semmihez, sem a kiadóhoz, sem a barátaidhoz, meg azért a

menedzseredhez sem...

– Ez nem igaz! – kértem ki magamnak. – Csak kicsit széthullott a csapat, de régóta ez a felállás, amit most látsz.

– Elhiszem – vonogatta a vállát. – De mondjuk azt nehezen veszem be, hogy azért, mert egy kiadónál vagytok, nem tudjátok elkerülni egymást Márkkal. Érted, én is a BPRP-nél szerződtem a bandával, mégse lógtunk együtt soha veled, csak a hivatalos cuccok alkalmával találkoztunk – mondta. És azért ebben volt némi igazság. Tomi fürkészve figyelt, majd folytatta. – Beki, jófej csaj vagy, és tőkre sajnálnám, ha

dobnálak úgy, hogy esélyt sem adok arra, hogy eldönthesd, mit akarsz – közölte.

– Tessék? – néztem rá elkerekedett szemmel.

– Nem szakítok veled – egyszerűsítette le.

– Hű. Ennek nagyon örülök – kerestem a szavakat –, de nem pontosan értem. Ha nem bírod Nagy Márkot, meg hogy vannak közös dolgaink, akkor... Ezt hogy gondolod?

– Úgy, hogy válassz te – felelte egyszerűen, mintha csak azt kérné, döntsék, citromos vagy epres fagyit kérek.

– Hogy micsoda? – pislogtam

tökéletesen értetlenül.

– Ne mondj most semmit, csak hallgass meg. Oké?

– Oké – bólogattam úgy, mint akit fejbe vertek.

– Én egész héten azt figyeltem, hogy Nagy Márk nyomul rád, te meg kedves vagy vele, mert mindenkivel kedves vagy, de nem dőltél be neki. Ezért nem doblak. Mert láttam, hogy mennyire nagyon akarod, hogy velem működjön, csak az a szemét...

– Ne hívd így! – szóltam bele reflexből.

– Jó – bólíntott, és megválogatva a szavait folytatta. – Szóval, láttam, hogy

Márkot sem akartad megbántani, meg
mittomén, van közös múltatok, dolgotok,
satöbbi. Amúgy kibuktam volna, de te
álltad a sarat, megpróbáltál mindenkivel
normális lenni, csináltad, amire
utasítottak, szóval még mindig simán
lehet, hogy szarul jött ki az egész. Ezért
mondom, hogy ha gondolod, akkor
folytassuk, mert nekem ez, ami köztünk
van, marhára bejönne...

– Csak?

– Csak Nagy Márk nélkül – fejezte
be.

– Nyilván – értettem egyet, mert ez
így logikusan hangzott, Egy kapcsolat két
emberből áll. – Szóval azt kéred, hogy

kevesebbet találkozunk Márkkal, csak fellépéseken, és... – gondolkodtam el.

– Nem – vágott közbe. – Azt kérem, hogy dönts el. Ő vagy én – szólt egyszerűen.

– Tomi, Márkkal együtt dolgozunk, és...

– Nem kell együtt dolgoznotok, csak ha akarod – mosolygott.

– Igen, de azóta... – próbálkoztam.

– Azóta mi? Írtál neki számot. És?

Ennyi volt a szereped. Hacsak nem akarsz több szerepet. Ez szerintem csak rajtad áll – tárta szét a karját. – Mi nem is szoktunk nagyon találkozni azzal, aki az alapot csinálja a zenénkhez, mégis

elég jól működünk együtt.

– Azt kéred, hogy ne találkozzak vele többet? – nevettem el magam kínosan, majd látva, hogy Tomi nem nevet velem, összeszaladt a szemöldököm. – Most komolyan. Ezt kéred?

– Azt kérem, hogy legyél olyan, mint egy hete. Te döntöd el, hogy menni fog-e.

– Figyelj! – kezdtem felháborodottan, de felállt.

– Ne mondj most semmit, jó? Mert biztos, hogy elhamarkodott lenne. Gondold át, de minden szempontból, meg főleg a te oldaladról.

– És ha mégis most mondok valamit, mert tudom a válaszomat? – kérdeztem, továbbra is a lépcsőn ülve, miközben felnéztem az előttem ácsorgó srácra.

– Nem tudod biztosan. Mert akkor már rögtön mondtad volna. Gondold át, Beki. Holnap beszélünk.

– Az esküvőn leszek – dünnyögtem teljesen lesokkolódva.

– Ahogyan én is – mondta.

– Mi? Eljössz az esküvőre? – kerekedett el a szemem, és kezdtem úgy érezni, hogy feladom, nem bírok több dolgot megemészteni.

– Ja.

– Hogyhogy?

– Balogh kiadójánál vagyok, tudod... – nevette el magát zavartan. – Szóltam, hogy meg akarom nézni az előadást, amire ennyire sokat készültetek – mondta cinikusan, az arcomon lévő festéket fürkészve. – Balogh meg rábólintott. Csak azt kérte, hogy ne fogyasszak – tette hozzá.

– Oké. Akkor...

– Holnap.

– Holnap – ismételtem, és miután bevágódott mögötte a kapu, én hosszú percekig ültem a néma lépcsőházban a jéghideg kövön, és képtelen voltam reálisan átgondolni a dolgaimat,

egyszerűen túl sok volt hirtelen.

Fogalmam sem volt, hogy ezt kívül beszélhetném meg. Minden családtagom és ismerősöm Márker, Körtét nem mertem hívni, mert ő már reggel előre vetítette, hogy ez lesz, Evelin Pablóval jár, aki Tomi együttesének a tagja, Aszádék nem bírják Tomit, Anti Márk legjobb barátja, és... Nagyjából ennyi. Kétségbeesve vettem elő a telefonomat, és felhívtam az egyetlen embert, akire számíthattam.

Fél óra múlva Kemál éttermének hátsó asztalánál ültem, az arcom még mindig festékes volt, fejemet a tenyerembe

támasztva meredtem a segítőmre, aki végighallgatott, majd egy falafelt szűrve a villájára, megrázta a fejét.

– Bazki. Ez aztán szar helyzet – állapította meg Daniella, és elgondolkodva rágta meg a falatot. Nem véletlen, hogy őt kerestem meg a problémámmal, hiszen ő volt az egyetlen pártatlan barátom, aki sem Nagy Márk, sem pedig Tomi mellett nem foglalt állást, mert ő egyformán utál mindenkit.

A török büfében ülve, a festménnyel a mellettem lévő széken, hosszasan magyaráztam neki a kialakult helyzetet, közben Kemál időnként odajött hozzánk, és lerakott elénk ezt-azt.

Falafelt, szőlőlevelet, baklavát.

– Szóval – dörzsölte meg Daniella a halántékát, aki az Antival és Evelinékkal töltött közös mozizás után épphogy hazaért, és elindította a kedvenc sorozatának új részét, amikor futott a kétségbeesett hívásom, és elrángattam otthonról. – Azt hitted, hogy Tomi szakítani fog veled.

– Igen – biccentettem.

– Mert csináltál valamit? –
fürkészett gyanúsan.

– Nem, dehogy! – mondtam határozottan. – Csak az egész hét miatt...
Meg mert...

– Mert Nagy Márk rád szállt.

– Igen.

– De Tomi nem szakított veled.

– Nem.

– Hanem azt kérte, hogy válassz,

Nagy Márk vagy ő – értelmezte a hallottakat.

– Igen – biccentettem.

– És ez a választás azért nehéz neked, mert... – akadt meg.

– Mert nem fair! – közöltem egyszerűen. – Egész héten kiálltam Tomi és a kapcsolatunk mellett, pedig Márknak néha, tényleg bicskanyitogató húzásai voltak, mégsem foglalkoztam vele, hagytam, hogy beszéljen, vagy tegyen, amit akar, mert mindvégig az

lebegett a szemem előtt, hogy én Tomival járok, és ezen Nagy Márk akkor sem tud változtatni, ha belegebed! – Nem volt kérdés számomra, hogy kitartok Tomi mellett.

– Egészen addig, amíg... – szedte ki belőlem a gondolataimat.

– Amíg nem közölte, hogy válasszak! Mert nekem egészen addig eszembe sem jutott, hogy választanom kéne. Ő a barátom, Nagy Márkkal van néhány közös projektünk, és ennyi. De így, hogy közölte...

– Így elbizonytalanodtál – értette meg,

– Igen, Mert ha nem bízik bennem

annyira, hogy egy ilyen hét után, és ismétlem, Nagy Márkkal egy hét úgy, hogy nem dőlök be neki, nem kis feladat, mert...

– Tudom, milyen Márk – forgatta a szemét, miközben legyintett.

– Szóval ha egy ilyen hét után azt mondja, hogy válasszak köztük, akkor fogalmam sincs, hogy mit akar. Mert ha az nem elég egyértelmű neki, hogy mondjuk, vele járok, akkor jogosan bizonytalanodok el – dörzsöltem meg a szemem.

– Szóval Tomival maradtál volna, ha nem rontja el ezzel a beszéléssel.

– Igen. Mert vagy szakítson velem,

vagy ne, de ne hozzon ilyen helyzetbe, mert nincs miért.

– De azt mondod, hogy miközben Nagy Márkkal próbáltatok ma, kicsit meginogtál – kapott be egy újabb falafelgolyót.

– Daniella, ha Nagy Márk öt órán keresztül neked éneklí a *This Years Love*-ot, te is meginogsz! – förmedtem rá. – De még ekkor is csak összeszedtem a cuccom, és leléptem, mert...

– Mert van barátod – bólogatott.

– Igen. Vagyis azt hiszem. Vagy nem tudom.

– Szereted? – pillantott rám.

– Nagyon kedvelem – mondtam. –

Vagyis kedveltem, de most elbizonytalanodtam.

– Jó, de én Nagy Márkra gondoltam – húzta el a száját.

– Mi? Ja, nem – ingattam a fejem. – Jó, van közös múltunk. Meg együtt dolgozunk. Meg ő Nagy Márk, szóval egészen hamar el tudja érni, hogy az ember belezúgjon, de nem. Nem szeretem. Már nem – néztem a szemébe határozottan.

– Mert még mindig haragszol rá?

– Nem. Hanem azért, mert az esetek tíz százalékában ő a legfantasztikusabb ember, akit valaha ismertem. Az esetek kilencven százalékában viszont ő Nagy

Márk, akiben kevesebb szeretni való van, mint ebben az asztalban – mutattam magam elé.

– És most mit fogsz csinálni? – kérdezte pont olyan arckifejezéssel, mint aki nem lenne a helyemben.

Kemál mellénk lépve összeszedte az üres tányérokat, majd a festményemre nézett.

– Ez mi? – érdeklődött.

– Csak egy... – néztem a remekműre, keresve a szavakat, hogy mégis mivel tudnám jellemezni. – Egy hülyeség. Márk csinálta – legyintettem.

– Nagy Márk?

– Persze – bólintottam.

– Hová viszed?

– Nem tudom, igazából nekem nem kell, csak nem akartam nála hagyni, mert egy órán keresztül ültem érte – meséltem.

Na, ezt sem Daniella, sem pedig Kemál nem értette.

– Szabad? Állítom ki étteremben – csillant fel Kemál szeme.

– Ezt? Persze – vonogattam a vállam.

– Szuper. Híres ember festeni Kemál éttermében. Rakom pult fölé – ragadta meg két kézzel a vásznat, és elvitte.

Daniella válla felett értetlenül

néztem, ahogyan a török szomszédom kiskalapáccsal szöget próbál ütni a falba az étteremben vacsorázó vendégek legnagyobb döbbenetére.

– Akarjam tudni, hogy miért ültél egy órát ezért a festményért, amit Nagy Márk pingált, és miért festékes az arcod?
– meredt rám Daniella.

– Ne – reagáltam azonnal.

– Gondoltam. Szóval. Most mi a szar lesz? – kérdezte a saját stílusában.

– Nem tudom – feleltem őszintén. – Kedvelem Tomit. Vagyis kedveltem. Tudod, vele olyan normális minden. Nincs örület, nincs káosz, nincs veszekedés, sírás vagy agybasz. A múlt

hétig tökéletesen működött köztünk minden, elmentünk ide-oda, érdekelte, amit mondok, engem érdekelt, amit ő mond, hallgattam a zenéit...

– Szóval álmokkapcsolat volt –
értette meg Daniella.

– Ühüm.

– Csak aztán...

– Csak aztán bejött a képbe a hülye Nagy Márk, és felrúgott mindent. És hirtelen Tomit is máshogy kezdtem el látni. Eltűnt az a rózsaszín köd, és maradt a valóság, ami... Nézd, nem szereti a barátaimat, nem szereti azokat a programokat, amiket én szeretek. Még ezt a helyet sem szereti – tártam szét a

karomat. – Nincs bennünk semmi közös, és ezen a héten ez baromira kiderült, azt sem tudom, hogy eddig hogy nem tűnt fel. Mégis... – gondolkodtam – azt hiszem, hogy a múlt hétig boldog voltam. Vagy legalábbis más, mint most.

– Felkavarta Nagy Márk az állóvizet?

– Fel – bólintottam. – De nem akartam. És még mindig minden erőmmel azon vagyok, hogy ne nyerjen. Mert két hónappal ezelőtt, amikor otthagytam azon az átkozott forgatáson, és este szakítottunk, akkor abból, ami most van, semmim nem volt, Daniella. Csak Tomi. És én hálás vagyok neki ezért,

olyanból húzott ki, amiből nem gondoltam volna, hogy sikerül kijönnöm.

– Hálából nem lehetsz valakivel, Beki, az rohadtul nem megy.

– De jól elvultunk... Tényleg.

– De már nem vagytok – közölte.

– Nagy Márk miatt! Mindenről ő tehet – húztam össze a szemem.

– Nem, Beki. Miattad. Te változtál, a környezetedben minden ugyanolyan maradt. Tomi a múlt héten is a legunalmasabb ember volt a földön, Nagy Márk pedig a múlt héten is Nagy Márk volt. Te fordultál egy nagyot, azért, mert újra belépett az életedbe Márk, és szokása szerint felrúgott mindent.

– Gondolod? – pislogtam szomorúan.

– Nem. Én ezt tudom – mondta. – És igen, választanod kell a két fiú között. Sőt – ingatta a fejét. – Nem is a két fiú között kell választanod. Hanem a két életforma között. Te döntöd el, hogyan tovább. A nyugit választod, Tomival, akit ugyebár kedvelsz, és akivel minden olyan normális volt a múlt hétig. De akkor nincs dalszövegírás Nagy Márknak, nem kíséred ide-oda, nem mész el a stúdióba vele, hanem elengeded a közös projekteket, hagyod, hogy pótolhasson téged, nem sietsz a segítségére azonnal. Akkor maradtok egy

kiadónál, néha összefuttok, szia-szia, mi újság-semmi különös, és ennyi. Te csinálod a dolgod, éled az életed, és hagyod, hogy ő is ezt tegye. Nélküled. Ha viszont dobod Tomit, akkor az örületet választod, Nagy Márk körül forog majd megint az életed, valószínűleg megint összejöttök, vagyis, ahogy szoktatok, tehát marad ez a se veled, se nélküled kapcsolatotok, hisztikkel, sírással, veszekedésekkel, de mégis együtt, akármit is jelentsen ez nálatok. Ha Tomival maradsz, vagy szétesik megint a csapat, vagy marad, de akkor nélküled – gondolkodott. – Ha dobod Tomit, akkor viszont talán soha

nem fogsz tudni nyitni az új dolgok felé,
nem fogsz esélyt adni a normális életnek,
hanem elfogadod hogy téged éltet ez az
őrület, ami az ilyen heteken történik,
mint a mostani. Figyelj, Beki – mondta.
– Két verzió van, mindkettőt felvázoltam
neked nagyjából, és csak te tudod, hogy
melyik az, amire igazán vágysz –
sóhajtott. – Az egyik viszonylag
normális élet, már amennyire előadóként
normális életed lehet. A másik viszont...
a másik Nagy Márk. Ezt bővebben nem
is kell taglálnom.

– Nem – ingattam a fejem fájdalmas
arckifejezéssel.

– Ez rég nem a két fiúról szól.

Hanem kizárólag rólad – mondta.

– Te mit tennél a helyemben? – kérdeztem, mire Daniella megrázta a fejét.

– Nem mondom meg.

– Miért nem?

– Mert ebből a szarból egyedül kell kimásznod. Bocs – húzta el a száját

– Értem – bólogattam.

– De kíváncsi vagyok – tette hozzá.

– Hát erre én is – tettem a tenyerembe az arcomat – Köszönöm, hogy meghallgattál.

– Bármikor – mosolygott rám. – Tok jó, hogy nem én vagyok ilyen tré helyzetben.

– Gondolom – nevettem fel. – Örülök, hogy veled és Antival minden rendben.

– Én is. Kicsit hasonlíthatna jobban Dylan O'Brienre. Vagy valamennyire – tűnődött el, én pedig röhögve beleszúrtam a villámat a baklavába, és bekaptam az édes süteményt, ami egészen keserűnek hatott.

A Daniellával töltött beszélgetős vacsora után fáradtan baktattam fel a lépcsőn, és hazaérve meggyötörten köszöntem Lilinek és anyunak, akik a hűgom szobájában válogattak a ruhák között, hogy mit vegyen fel Lili másnap.

– Sziasztok – álltam meg az

ajtóban, és a halántékomat az ajtófélfának támasztva figyeltem őket.

– Kislányom, rémesen festesz – üdvözölt anyu, amikor felnézett rám. Ez rendkívül jólesett, az ilyesmit mindig szívesen hallja az ember. – Jól vagy?

– Persze, csak szörnyen fáradt vagyok. Megyek, lefekszem – köszöntem el.

– Beki, várj! – pattant fel Lili a földről, és rátaposva a kiterített ruhákra, utánam futott. – Mutatni szeretnék valamit a könyvben!

– Lili – néztem rá fáradtan. – Tudom, és ígérem, hogy holnap megnézem, de ma este képtelen vagyok

Nagy Márkról olvasni, képet nézni, hallani. Gondolni sem akarok rá – néztem a szemébe, remélve, hogy megérti, ez nekem most nem fog menni.

– Baj van? – pislogott szomorúan.

– Mikor nincs? – mosolyodtam el fáradtan.

– Tudok segíteni?

– Nem. De nagyon köszönöm – nyomtam egy puszit a fejére.

Rekordgyorsasággal végeztem a fürdőszobában, a vizes hajamat meg sem szárítottam, csak megtöröltem, és hagytam, hogy átnedvesítse a pizsamám felsőjét. Végigdőlve az ágyamon a plafont bámultam, megpróbálva

kikapcsolni az agyam. Nem sikerült, ráadásul a táskámból folyamatosan rezgő hangot hallottam, ezért idegesen felültem, és kivettem a telefonomat. Nem az volt. Értetlenül matattam tovább, majd a kezembe került Márk mobilja. A kijelzőn megállás nélkül értesítések, üzenetek, és nem fogadott hívások jelentek meg, A fenébe. Azért, hogy ne rezegjen nekem egész éjjel, gondoltam, inkább kikapcsolom a telefont, amikor is... A szalagon megláttam egy értesítést, és mielőtt lepörgött volna, csak egy nevet kaptam el. Nádor Gergő.

Hogy hol, mit, miért írt Geri, azt nem tudtam kikövetkeztetni, mert túl

gyorsan eltűnt, én pedig vadul dobogó szívvel próbáltam feloldani a telefont, de nem tudtam a kódot, beütve Márk születésnapját. A készülék határozottan rezegve jelezte, hogy hibás. Megpróbáltam a négy nullát is, bízva abban, hogy Márk azon emberek közé tartozik, akik a legegyszerűbb verziót választják. Ez sem jött össze. A kioldatlan telefonon a szalag megállás nélkül mutatta az értesítéseket, de engem egyik sem érdekelt, csak az, amit a szemétláda Geri írhatott, összehúзва a homlokom, minden mindegy alapon, tudva, hogy előbb-utóbb le fog tiltani a telefon, egy újabb dátumot próbáltam

meg, mire a kijelző feloldódott.

– Jézusom – dünnyögtem, elkerekedett szemmel nézve a telefont, majd gondolkodás nélkül kezdtem keresni, amit Geri írt. A kód egyébként a duettdöntő dátuma volt.

A messengert megnyitva az olvasatlanok között azonnal kiszúrtam Geri nevét, és megnyitottam az üzenetet.

„Na mi van, Hullócsillag, nem is reagálsz az előrehozott dalpremierre?” – írta. A beszélgetésnek nem volt előzménye. Úgy tűnt, Geri várt valamiféle reakciót a nagy hírre, amiről elvileg Nagy Márk nem is tudott, mert nálam volt a telefonja. Geri pedig,

nyilván a menedzserével karöltve úgy döntött, hogy provokálják egy kicsit. Így pedig látta, hogy elolvasták az üzenetet. Csak Geri arra nem számított, hogy én. Gondolkodás nélkül visszaírtam.

„Ne erőlködj, Geri, mert a végén még megszakadsz. Beki.” – küldtem el az üzenetet.

„Jó poén, Márk, majdnem elhittem, hogy nem te válaszolsz” – írta azonnal. Úgy tűnt, nem hiszi el, hogy velem beszél, ezért unottan lőttem egy szelfit, és elküldtem neki Márk telefonjáról. Láttam, hogy megnyitotta, de percekig nem jött válasz.

„Mi a franc?” – írta végül.

„Ez van” – küldtem el.

„Mit keres nálad Nagy Márk telefonja? Nagy Márk is ott van? Mit szól ehhez az Üres Utcák-tag?” – kaptam meg az üzenetet, mire fáradtan sóhajtván írtam vissza.

„Na, legalább most van min gondolkodnod. Szia, Geri” – köszöntem el

„Hé, Beki!”

„Mi van?” – kérdeztem, de elég furcsa volt mindezt Márk profilképével tenni.

„Ha gondot okoz a két fiú... válaszd a harmadikat”

„Idióta” – küldtem el a tömör, de

nagyon is igaz üzenetet.

„Beki, gondold át. A te közönséged és a Gerinátorok egyesülnek. Tudod, hogy milyen sikerünk lenne? Tudod, hogy mennyi lájk, és megosztás? Gondold át, még mindig áll a közös út, várlak vele”

„Jól van, Geri, akkor várj tovább” – zártam le, majd eszembe jutott, hogy nem szeretném, ha nyugodtan aludna. – „Ó, és még valami”

„Igen?”

„Hamarosan nagyon meg fogsz lepődni”

„Miért?” – írta, de nem válaszoltam, ezért üzengetni kezdett.

„Beki?”

„Miért lepődnék meg?”

„Blöffölsz, mi?”

„Beki!”

„Rebeka!!!”

„Menjetek a fenébe” – olvastam el

az utolsó üzenetet, és elégedetten kikapcsoltam a telefont, majd az éjjeliszekrényemre tettem, némi töprengés után pedig a sajátomat is kikapcsoltam, majd leoltottam a lámpát, és hanyatt fekve meredtem a sötétbe, várva, hogy elnyomjon az álom. De nem sikerült elaludnom, a fejemben megállás nélkül zakatoltak a gondolatok, végül dühösen lerúgtam magamról a takarót, és

felültem az ágyamban. Hihetetlenül fáradtnak éreztem magam, mégsem tudtam aludni, mert nem sikerült kikapcsolni az agyam, ezért lemondóan sóhajtvá felkeltem, a konyhában csináltam magamnak egy bögre kakaót, majd visszatérve a szobámba, pizsamában leültem a földre, az ölembe vettem a gitáromat, felraktam a fejemre a fülesemet, és azt tettem, amit mindig, ha kétségbeesett, tanácstalan és szomorú vagyok. Zenéltem. A fejemben kavargtak az elmúlt hét, elmúlt hónap és elmúlt év történései, az arcok, a nevek, az események és az eseménytelen napok úgy cikáztak az agyamban, hogy

követni sem tudtam, és megpróbáltam mindent kizárni, miközben megpengettem a húrokat. Már világosodott, amikor feleszméltem, és örömmel vettem tudomásul, hogy sikerült egy újabb éjszakát átzenélnem. Legalább ez egy biztos pont az életemben. Elzsibbadva az ágyamhoz botorkáltam, és fejemre húzva a takarót, végre elaludtam. Semmi más nem volt a fejemben, csak dallamok. És végre, a hosszú, túlsúfolt és kilátástalan napok után sikerült aludnom egy nagyot. De nem azért, mert olyan nyugodt lettem volna. Inkább csak kimerült. És szomorú. És tanácstalan. És... mert mást úgysem tehettem.

20.

Az esküvő napján, ami egyben életem egyik legrémesebb, legkegyetlenebb, legmegdöbbentőbb, és legvitatottabb napja, délben keltem. És nem magamtól.

Anyu matatására ébredtem, aki a szekrényemben keresett valamit. Hunyorogva kidugtam a fejem a takaró alól, és értetlenül néztem.

– Felébresztettelek? – kérdezte suttogva.

– Nem – füllentettem, mert nem akartam megbántani.

– Kölcsönveszem a sötétkék

blúzodat.

– Csak nyugodtan – ültem fel bólogatva.

– Hacsak nem azt veszed fel az esküvőre – szólt riadtan.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Feketében leszek.

– Nincs valami kevésbé gyászos ruhád? Ami az alkalomhoz illőbb?

– Miért? Nem az én esküvőm – ásítottam, és kibotorkáltam a szobámból.

A konyhapulthoz ülve megittam a tejeskávémat, megnéztem az oldalaimat, lájkolgattam Aszádék bejegyzéseit, megköszönve a közönségemnek a támogatást megosztottam az *Illúzió*

videoklipjét, ami újabb milliót ért el, aztán csak meredtem magam elé, amikor megérkezett a húgom, a *Hullócsillag*-könyvvvel a kezében, amit lerakott elém a pultra.

– Ez mi? – kérdeztem.

– Megígérted! Bejelöltem neked – mutatta fel, és valóban, a könyv vége felé egy sárga post-it volt a lapok közé rejtve.

– Lili... – próbálkoztam, de megrázta a fejét.

– Bekk ne már. Csak fúsd át. Nem kell az egészet.

– Jó, rendben, majd a kocsiban elolvasom – adtam meg magam.

– Nem. Most! – közölte
ellentmondást nem tűrve.

– Oké, ha neked ez ennyire fontos –
néztem rá a lelkiismeretfurdalástól
gyötörve, amiért az elmúlt napokban
ennyire ehanyagoltam, és felkapva a
könyvet meg a bögrémet, visszamentem a
szobámba. Az ágyra felmászva
megtámasztottam a hátam a falnak, majd
fellapoztam a *Hullócsillag*ot a bejelölt
helyen, és elolvastam a cetlin Lili
kézírását. Ez állt rajta: „Beki, innen
kezd! Ez egy fontos részlet Nagy Márk
Hullócsillag című könyvéből. Az egész
fejezetet olvasd el!” – írta, valószínűleg
azért, mert napok óta megpróbált rávenni

az olvasásra, és bejelölte arra az esetre, ha mondjuk magamtól találom meg a lakásban...

A jelölőcetlit kiszedve összegyűrtem a tenyeremben, és nekikezdtem az interjúkötet végének olvasásába, belemerülve Gál Szilárd (a könyv ezen részén már csak G. Sz. rövidítéssel szerepelt) és Nagy Márk beszélgetésébe.

G. Sz.: *És mi történt a Csatáznak a Sztárok forgatása alatt? (Nagy Márk a kvízműsor forgatásán átrohant a szomszédos stúdióban próbát tartó Pop/Rock sztár leszek! műsor*

színpadára, és összeverekedett az egyik versenyzővel Nádor Gergővel – a szerk.)

Nagy Márk: *Ó, hát ott egy kicsit elpattantam.*

G. Sz.: *Bővebben?*

Nagy Márk: *Ennek volt némi előzménye.*

G. Sz.: *Bexire gondolsz? (Budai Rebeka, Márk csak Bekaként emlegeti, ismert hazai előadó, Nádor Gergő gimnáziumi barátnője. Bexi a Nádor Gergőnek posztolt Késtél című dallal jutott be, amit a menedzsere, Körte fedezett fel a közösségi oldalon, majd felkarolta az énekeslányt, aki*

magántanulóvá vált, és sorra írta a sikerdalokat. A Késtél című bemutatkozó albuma után megjelent a nagy sikerű Offline-lemez. A Pop/Rock sztár t lesznek! műsorban Nagy Márk duettpartnerként lépett fel, és a döntőbe juttatta Nagy Márkot. Ezek után Ezer szó címen ő énekelte fel egy népszerű tinisorozat főcímdalát, továbbá megírta Nagy Márk debütáló dalát, a Hullócsillagot – a szerk.)

Nagy Márk: Igen, rá gondolok.

G. Sz.: Úgy érzem a szűkszavú válaszaiból, hogy ahhoz, hogy eljussunk a CsASz forgatásáig, egy kicsit bővebben kellene beszélned a

kapcsolatokról.

Nagy Márk: *Ha muszáj...*

G. Sz.: *Örölnék neki. Úgy tudom, éppen a napokban szakítottatok.*

Nagy Márk: *Ő szakított velem.*

G. Sz.: *Elnézést, akkor ő szakított veled. Azért ez elég meglepő. Nem olyan fiúnak tűnsz, akit elhagynak...*

Nagy Márk: *Nem is fordult még elő.*

G. Sz.: *Úgy látom, megviselt.*

Nagy Márk: *Mondhatjuk.*

G. Sz.: *Mesélnél egy kicsit a Bexihez fűződő kapcsolatodról? Vagy volt kapcsolatodról? Kezdve az elején.*

Nagy Márk: *A Pop/Rock*

forгатásán találkoztunk először. Tudtam, hogy ki ő, persze, hogy tudtam, mindenki tudta. A Késtél-lány, aki a gigaslágert írta, valami volt barátjának. Ezerszer hallottam a számot, meg az egész albumot, és nem is értettem, hogy miért a Késtél robbant be, amikor sokkal jobbakat is írt. Mindegy; a producer kiosztotta a duettpartnereket, és őt kaptam. A Gotye-dallal. Nem nagyon foglalkoztam vele, meneteltem a döntő felé, pont magasról tettem mindenre, mert azt hittem, az életem legjobb időszakát élem, és soha nem ér véget. Minden új volt. A rajongók, a felvételek, az

interjúk, a próbák. Minden lépésemet kamerák kísérték, a semmiből ott voltam az újságokban, az emberek szavaztak rám, érdeklődtek irántam, imádtak, és jöttek a lányok. Te jó ég, mennyi lány! Azt sem tudtam, hogy kivel jöttem össze, nem emlékeztem a nevekre, összefolyt minden, az egész műsor egy nagy bulinak tűnt, tízezrek nézték vissza az előadott dalaimat, és marhára elhittem, hogy szupersztár vagyok. Az is voltam. A műsor azzá tett. És én tényleg nem gondoltam bele, hogy ez csak egy show. Bekajáltam az egészet, sodródtam vele, mentem a döntő felé, minden héten ott álltam a

színpadon, és azt vártam, hogy mondják a nevemet. A versenytársaimat leelőztem, dőltek a lájkok, mindenki engem akart, küldték az ajándékokat és leveleket.

G. Sz.: Szóval királyság volt.

Nagy Márk: De mekkora! Aztán érkezett a duetthét, és jött ez a lány. Beka.

G. Sz.: Miért nem hívod Bexinék vagy Rebekának, esetleg Bekinek, mint mindenki más?

Nagy Márk: Mert én nem vagyok neki mindenki más.

G. Sz.: Ó, értem. Folytasd, kérlek. Akkor találkoztatok először.

Nagy Márk: *Igen. A duetthét hétfőjén. A színpadon állt, és a Gotye-dalt énekelte a hangosítóknak. Aztán meglátott engem, és nem is tudom. Valahogy más volt, mint a többiek, akikkel akkoriban találkoztam.*

G. Sz.: *Hogy érted?*

Nagy Márk: *Nem tudom. Közömbös volt. Nem dobta el az agyát. Én meg nem értettem, mert mindenki más eldobta. Ő meg csak felvette a kesztyűt, nem hagyta magát, és ha én elvettem a sorát a számból, akkor ő elvette az enyémet. Nem láttam rajta, hogy odalenne értem, és...*

G. Sz.: *És ez kíváncsivá tett?*

Nagy Márk: *Nézd, ha ezer ember áll veled szemben, akkor egy idő után fel sem tűnik. De ha egy hátat fordít közülük, akkor arra odafigyelsz.*

G. Sz.: *Ezt tette? Kitűnt a tömegből?*

Nagy Márk: *De mennyire. Nem is értettem. Annyira idegesített, hogy nem tudtam másra gondolni. Csak arra, hogy ez nem normális, ez a lány. Mindenki nem tévedhet, márpedig engem mindenki imádott, ő meg egyszerűen nem. Nem fogott rajta semmi, ami minden más lánynál bevált. A tökéletesre fejlesztett márkágomra immúnisan reagált.*

G. Sz.: *Mit jelent az, hogy márkáság?*

Nagy Márk: *Márkság. Ami én vagyok. Mármint, ami publikusan vagyok, amit kitaláltam, mint brandet. A márkáság az, amit képviselek. Laza, felháborítóan jól néz ki, jó a hangja, magabiztos...*

G. Sz.: *Tehát fogalommá tetted magad.*

Nagy Márk: *Tulajdonképpen igen.*

G. Sz.: *És ebből adódóan lettek a rajongóid a Márkerek.*

Nagy Márk: *Igen.*

G. Sz.: *A kacsintásod pedig márkacsintás.*

Nagy Márk: *Pontosan.*

G. Sz.: *De ezek szerint Bexire nem hatott.*

Nagy Márk: *Nem. Egy kicsit sem. Ott volt az a lány, sikeres, vicces, gyönyörű... Nem úgy gyönyörű, mint a filterezett, mesterséges Insta-lányok. Természetesen gyönyörű, úgy, ahogy van.*

G. Sz.: *Tehát megfogott külsőleg és belsőleg.*

Nagy Márk: *Meg. Azonnal. Annyi ember volt akkor körülöttem, és mindegyik akart tőlem valamit. Beka meg semmit. Nem érdekelték az allűrjeim, nem érdekelte, hogy*

mindenki odavan értem, nem kért semmit, és nem akart semmit. Csak előadni velem a számot, amit feladatnak kaptunk. Én meg nem tudom. Mivel nem hatott rá a márkóság, nem is erőlködtem, hanem elkezdtem levetközni előtte...

G. Sz.; Már mint nem szó szerint, nyilván.

Nagy Márk: Néha úgy is, de az sem érdekelte. Szóval elkezdtem megfeledkezni a szerepemről, amikor vele voltam. És azt láttam, hogy akkor jobban kedvel. Amikor nem a Pop/Rock versenyzője voltam, nem egy sztárjelölt, nem a tehetségkutatók

leghelyesebb versenyzője...

G. Sz.: *A szerénységed határtalan.*

Nagy Márk: *Nem panaszkodom. Na szóval, ő azt kedvelte bennem, amit senki más nem ismert. Csak engem, úgy simán.*

G. Sz.: *Beleszerettél?*

Nagy Márk: *Persze. Azonnal.*

G. Sz.: *Elmondtad neki?*

Nagy Márk: *Akkoriban még nagyon őrlődött, ott volt neki a volt barátja, Geri, akivel éppen kibékültek volna, de az a gyökér csak arra használta, hogy felkapaszkodjon a hátán, mert úgy volt vele, hogy Beka is miatta futott be. Merthogy neki írta a*

Késtélt, és ezt Geri túlságosan is magáénak érezte. És akarta a sikert, jobban, mint bárki, akit valaha ismertem.

G. Sz.: Tehát te szeretted Bexit, aki a volt barátját szerette, Gerit, aki pedig a sikert szerette.

Nagy Márk: Kábé.

G. Sz.: Együtt töltöttétek Bexivel azt a hetet. Beteg voltál, nála aludtál, mentetek műsorokba, próbáltatok éjjel-nappal... Aztán egyszer csak vége lett?

Nagy Márk: A mai napig nem tudom, hogy mi történt. Elvesztettem az eszem.

G. Sz.: Ez még a későbbiekben is

előfordult.

Nagy Márk: *Igen, de talán az volt az első alkalom, amikor... Beőrültem. Egész héten együtt voltunk, aztán bedobták, hogy jön az új Pop/Rock-széria, és mehetek a darálóba a többiekkel együtt Közben megismertem Beka barátait, a menedzserét, az anyukáját és egyre jobban nyomasztott, hogy mi lesz az adás után. Mi lesz velük és velem, ők egy megszokott csapat, akik vigyáznak egymásra, segítik a másikat, én meg ott álltam a tehetségkutatóban, mint egy cirkuszi állat, aki produkálja magát, hozva a nézettséget meg az érdeklődést, aztán*

lecserélik az új szezonra, kidobják a francba, hogy kösz, mostantól boldogulj, ha tudsz. De előtte ott volt még a duettadás végén a csókunk, mi a produkció része volt, és ami olyan reakciót váltott ki az emberekből, hogy nem hittem el, hogy innen én ezt elbukhatom.

G. Sz.: Mennyire volt színpadi, vagyis mesterkélt a csók és mennyi volt benne az igazi szenvedély?

Nagy Márk: Semmi mesterkélt nem volt benne.

G. Sz.: Látszott.

Nagy Márk: Tudom.

G. Sz.: És bejutottál vele a

döntőbe, biztos nyertesnek könyveltek el. Mi történt?

Nagy Márk: *Elvesztettem az eszem. Nem hittem, hogy elvehetik tőlem a győzelmet, mert túl nagy volt a hype, közben pedig azok, akiket a barátaimnak hittem, eltűntek.*

G. Sz.: *Bexivel véget ért a próba, hiszen megvolt a fellépés, a menedzsere, Körte, aki időközben a te menedzsered is lett, ő döntő végét várta, hogy együtt dolgozzatok...*

Nagy Márk: *Igen, hogy dolgozzunk. De a többi? Hirtelen ott voltam, ahol a megismerkedésünk előtt, csak marhára nem akartam ott lenni.*

Mert hiányoztak. És nem a munka. Hanem a hülye barátai, Aszádék, a legjobb haverja, Anti, a kishúga, aki egy tünemény, és... Hiányzott Beka. De úgy éreztem, leszarják a fejem, csak meló volt nekik, és minden, ami a héten történt, kizárólag a munka részét képezte, semmi mást. És akkor elszabadult nálam a pokol.

G. Sz.: Jöttek a balhék, a csajok...

Nagy Márk: Jött minden. Amit csak él lehet cseszni, azt én megtettem, és úgy buktam el a műsort, ahogyan még senki.

G. Sz.: Híres döntő volt. Zengett tőled a sajtó. Hogy másztál ki a

gödörből? Egy egész szakma ásta neked a lyukat.

Nagy Márk: *Hogy jöttem ki belőle? Szerinted?*

G. Sz.: *Bexi?*

Nagy Márk: *Persze, hogy ő. Mindig ő. Kihúzott a szarból, írt nekem egy számot...*

G. Sz.: *Ez volt a Hullócsillag?*

Nagy Márk: *Igen. Senki nem hitt bennem, mindenki azt gondolta, hogy egy másodrangú celeb maradok, senki nem keresett, eltűntek a rajongók, az érdeklődés, a műsor hirdette a következő szériát, várták az új reménységeket, akik majd az én*

álmomat élik újra, teljesen kivoltam, maga alá gyűrt ez az egész, és nem engedett, amikor... Amikor jött Beka, és felrántott a földről. Megírta nekem a Hullócsillagot, aztán elmentünk forgatni Londonba.

G. Sz.: Újra együtt volt a csapat?

Nagy Márk: Igen. Csak közben csatlakozott hozzánk Evelin, akkor még Lexiként volt wannabe Bexi utánzat, de Londonban elpattant az agya, és beállt Aszádékhoz énekesnek.

G. Sz.: Híres út lehetett.

Nagy Márk: Az volt.

G. Sz.: Bexivel hogy alakultak a dolgok akkoriban?

Nagy Márk: *Szarul. A kretén volt barátja, Geri, kicsinálta idegileg aztán jelentkezett a Pop/Rock-ra, és azzal jutott be, hogy bedobta, Beka a barátnője. Amúgy kivágták a válogatón, csak ezzel mászott vissza az élő műsorba.*

G. Sz.: *Elmondhatod ezt, ilyen nyíltan?*

Nagy Márk: *A BPRP kiadó tulajdonosa, Balogh úr szabad kezet adott az interjúkötethez, az esetleges peres eljárást pedig a könyvkiadóra hárítja. Szóval nekem mindegy. Mondom, ami volt, aztán pereljen, aki akar, be tudom bizonyítani, hogy igaz.*

G. Sz.: *Értem. Hát, jó. Szóval Geri jelentkezett a műsorba. Abba, amiben te is szerepeltél.*

Nagy Márk: *Igen. Nem nyugodott. Bekerült az adásba, és elkezdte a saját karrierjét építgetni. Beka kárára.*

G. Sz.: *Ezután mi történt?*

Nagy Márk: *Beka kiakadt, és lelépett.*

G. Sz.: *Hová ment?*

Nagy Márk: *Az apukájához vidékre.*

G. Sz.: *Te tudtál róla? Kapcsolatban voltatok?*

Nagy Márk: *Igen, sokat beszéltünk, megmutatta az új számot, amit írt.*

G. Sz.: *Az Illúziót.*

Nagy Márk: *Azt...*

G. Sz.: *Hónapokig volt távol.*

Meglátogattad?

Nagy Márk: *Nem, nem akarta. Én itt vártam rá.*

G. Sz.: *Ez elég romantikus.*

Nagy Márk: *Ja, nagyon, közben agybajt kaptam, mert mindenféle istállótakarító fiúval idegesített. Tudod, mennyit gugliztam?*

G. Sz.: *Vicces lehattél féltékenyen.*

Nagy Márk: *Nem voltam az. Már mint vicces.*

G. Sz.: *De féltékeny igen.*

Nagy Márk: *Az igen. Túl régóta*

vártam erre a lányra, túl közel volt az, hogy minden rendben legyen, és végre sikerüljön, nem akartam elcseszni.

G. Sz.: Pedig sikerült.

Nagy Márk: Ha valamiben igazán jó vagyok, akkor az az, hogy az utolsó pillanatban mindent szétromboljak magam körül, és kudarcot valljak.

G. Sz.: Mi történt?

Nagy Márk: Beka visszajött, és minden oké volt. Elmentünk az Aranycsermely díjátadóra.

G. Sz.: Ahol a színpalak mögött volt egy kis nézeteltérés, ha jól tudom.

Nagy Márk: Geri beszólt Bekának, én közbeléptem, és beverte az orrom.

G. Sz.: *Akkor nem ütöttél vissza?*

Nagy Márk: *Nem lehetett. Még szerződésben voltam a Pop/ Rockkal, Geri a műsor legnagyobb esélyese volt, nem tehettem meg, hogy megütöm.*

G. Sz.: *Pár nappal később mégis megtetted.*

Nagy Márk: *Az pár nappal később volt. Egy egészen más szituációban.*

G. Sz.: *Értem. Mi volt ezután?*

Nagy Márk: *Összejöttünk.*

G. Sz.: *És még most is mosolyogsz!*

Nagy Márk: *Igen, lehet. Az elég jó volt. Végre minden rendben volt, tudtam, hogy szeret, mert elmondta, tudta, hogy szeretem, mert én is utaltam*

rá, és aztán... A jégpályás fellépés után... A francba.

G. Sz.: Nehezen beszélsz róla?

Nagy Márk: Hát, ha valaki ennyire elcseszi a dolgokat, mint én, akkor nehezen birkózik meg azzal a néhány emléikkel, amiképpen minden rendben volt.

G. Sz.: Mikor lett vége a kapcsolatotoknak?

Nagy Márk: Nagyjából azután, hogy elkezdődött.

G. Sz.: Miért?

Nagy Márk: Mert egy barom vagyok?

G. Sz.: Mesélsz egy kicsit a CsASz

forgatásáról? Mi történt ott veled?

Nagy Márk: *Besokalltam.*

G. Sz.: *Mitől?*

Nagy Márk: *Minden jól ment a forgatáson, a MusicNotes-osok ellen voltunk, és bár eléggé egymásnak feszült a két csapat, ez még belefért a játékba. Aztán bevágták a másik stúdióban lévő Pop/Rock első élő adásának a próbáját. Emlékszem, Beka mellett álltam, teljesen lefagyott, mert a kivetítőn Geri állt, és a Késtélt énekelte. Az ő számát. Amit akkor írt, amikor még jártak. Amivel befutott. Ami sikeressé tette. És a rohadék ezt énekelte, pontosan tudva, hogy*

mindenki ismeri a történetüket. Megtudtam volna ölni, amiért azt láttam Beka arcán, amit.

G. Sz.: Mégsem ekkor indultál át a másik stúdióba.

Nagy Márk: Nem. Életem legnagyobb mellényúlása, hogy nem akkor indultam meg. De úgy éreztem, azzal védem Bekát, ha nem csinálok jelenetet. Ha akkor átmegyek, és leütöm miatta, akkor a hármasunk repítette volna Gerit a döntőbe. Mi lettünk volna a rosszak, Beka, aki befutott azzal a számmal amit neki írt, aztán szakítottak, és összejött velem, közben pedig nem támogatja Geri zenei

pályafutását, hanem leütteti velem. Az emberek ebbe nem láttak bele, azt mondták volna, irigyek vagyunk, Beka nem akarja, hogy Geri is befusson, én meg valljuk be, elbuktam azt a műsort, amibe ő is nevezett, és leütöm... A lehető legrosszabbul jöttünk volna ki ebből, Geri lett volna a mártír, az áldozat, mi meg a telhetetlenek. Nem, akármennyire is dühített, tudtam, hogy észnél kell lennem, mert provokál minket, és csak arra vár, hogy lépjünk. Geri trash-celebbé vált a műsor előtt, kifolyt a bulvármédiából, semmi más nem érdekelte, csak a hírnév, és ezért mindenre kapható volt. Nem akartam

kitenni Bekát annak, hogy ezért cikkezzenek róla. Ez a lány nem is való ebbe a cirkuszba. Nem egy sima énekes, nem egy celeb. Félelmetes dalszövegeket ír, olyan zenét szerez, ami harminc hétig képes vezetni a slágerlistákat, őstehetség, a legnagyobb zenész, akivel valaha találkoztam, és a legjobb ember, akit csak ismerek. Nem hiányzott neki a balhé, ezért nem tettem semmit. Akkor.

G. Sz.: De utána igen.

Nagy Márk: A francba... Minden erőmmel azon voltam, hogy Bekát védjem, de egyvalamire nem figyeltem. Magamra. Mert amíg Beka helyzetét

simán átláttam, és tudtam, hogy nem állhat bele a provokálásba, addig elfeledkeztem magamról. És akkor az a tetű kacsintott egyet a színpadon.

G. Sz.: Mindenki tudja, hogy ez a te védjegyeddé vált, amíg a műsorban szerepeltél. Magát járatta le vele. Miért nem hagytad annyiban?

Nagy Márk: Mert nem tehettem.

G. Sz.: Miért nem? Ha hagyod, akkor mindened megmarad. A jó híred, a barátnőd...

Nagy Márk; Ezt senki nem érti, azóta sem.

G. Sz.: Mert mindent egy lapra tettél fel, és te húztad a rövidebbet.

Bexi elhagyott, ne haragudj, de teljesen jogosan, Nádor Gergő pedig ezek után megnyerte a műsort. Megérte?

Nagy Márk: Ha azt kérdezed, megérte-e, a válaszem: nem. De ha azt kérdezed, jólesett-e, akkor a válaszem: nagyon.

G. Sz.: De miért?

Nagy Márk: Mert járt neki. És elnézést, de ebből ki kell hagynom Bekát. Mert ez nem róla szólt. Sajnálom, mert szólhatott volna róla is, de mégsem ő volt a főszereplője ennek a sztorinak. Hanem én. Geri ott állt, azon a színpadon, ahol én is álltam. Ahol elbuktam. Ahol felemeltek, majd

leejtettek. Ahonnan indultam, és ahonnan egy nagy nullaként kerültem ki. Ahol használtak, ahol elhitették velem, hogy számítok, hogy különleges vagyok, hogy valóra válnak az álmaim. Azért jelentkeztem a Pop/Rock műsorba, hogy megnyerjem. Hogy előadó legyek, hogy legyen közönségem, hogy Nagy Márk lehessenek. Tudod, kívülről ez olyan rohadt szépnek tűnik. Megélni maga a pokol. Geri az elején volt, tudatosan cselekedett, fel volt készítve. Én, amikor ott voltam, ösztönösen toltam a dolgot, senki nem készített fel semmire, mindent magam tapasztaltam meg, felépítettem mindent,

és mi a szarért? Hogy aztán bárki utánam csinálja? Hogy ellopják a mozdulataimat, az ötleteimet, a show-t? Senki nem tudja, milyen érzés kihasználnak lenni, amíg nem tapasztalja. Elborított a tehetetlen düh, hogy már annyi nincs az emberekben, hogy új ötleten agyaljanak, egyszerűbb elvenni másét, hiszen egyszer már bejött, miért ne lovagolhatnánk meg? Nem egy hülye kacsintásról van szó. Hanem arról, hogy miért tette. Hogy mit vett el tőlem, előlem. És megtehetette. Senki nem szót érte. Azok az emberek, akik a műsor alatt a hátamat veregetve engedtek színpadra, most Geri hátát

veregették, mondva, csináld csak, egyszer már bejött. Akkor ő volt a kedvenc, előtte én. Előttem meg más. Az egész egy nagy szarság egy soha véget nem érő mókuskerék, ahonnan kirúgják az embereket, ha már nem kellenek, vagy elég volt belőlük, beraknak újakat, és minden kezdődik előlről. Én pedig az első élő show főpróbáját látva besokalltam. Mert ha más nem maradt nekem abból az átkozott műsorból, csak az egyetlen mozdulat, gesztus vagy kacsintás, amivel azonosítani tudtak, akkor azt nem adhattam oda szó nélkül. Hanem megindultam. És tudod, mi a legdurvább? Hogy tisztában voltam

vele, hogy Beka elhagy ezért. És megértettem. Jogosan döntött. Ha érte nem állok ki, akkor magamért miért? Láttam a szemében. Utánam kapott, de nem ért el, én pedig már akkor tudtam, hogy ezt soha nem bocsátja meg nekem. Imádom azt a lányt, komolyan mondom, soha, senki nem volt még annyira fontos nekem, mint ő, de akkor nem számított, mert valami olyat kellett rendeznem az életemben, ami még bőven Beka előtti volt. Nem Gerit ütöttem le. Vagyis technikailag igen, de egyébként nem. Hanem azt az átkozott műsort, ami bedarálja az embert, elhiteti, hogy a határ a csillagos ég,

használja néhány hónapig jól
megrágja, majd kiköpi a francba.
Belemondják az arcodba, hogy már nem
kellesz, nesze, most boldogulj
magadtól, mi indítjuk a következőt. És
ne félj, abban is lesz egy Nagy Márk.
Mert csinálunk egyet. Mindannyian
hullócsillagok vagyunk, az én sérelmem
pedig bőven a Beka előtti időre nyúlt
vissza, ezért mondom, hogy nem róla
szólt és nem is Geriről. Egyszerűen
elszabadult egy bábu, amit már nem
irányíthattak többé, mert önálló életre
kelt. Mert eszembe jutott, amikor hét
órát vártam a meghallgatáson, ültem a
tömegben, és az arcokat néztem.

Ugyanolyanok voltak, mint én.
Reménykedtek. Hogy bejutnak. A
darálóba igyekeztek, és nem is tudták.
Mondj egy embert az én szériámból.
Nem tudsz. Hol vannak? Mi van velük?
Senki nem tudja. Még a nyertesről sem
hallani. Nekem szerencsém volt, mert
Beka írt nekem dalt, a menedzserem
pedig nem gyökér, mint az összes többi,
hanem figyel rám, és kitart mellettem.
Ezért tartok ott, ahol. Csak nekik
köszönhetem, ők egyedül nem
kihasználták ideig-óráig, aztán
eldobták. De mi van az elmúlt években
felfedezett, hogy is mondták,
„csiszolatlan gyémántokkal”? Akik

megtöltik a Wembley-t, hogyne, meg Grammy-nyertesek lesznek, nyilván. Ugyan már. Ezt mindenkinek elmondják. Aztán egy-két hónap után lecsengenek, elengedik őket, mert már nem kellene, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Tehetségek mindig lesznek, ahogyan tehetségkutató műsorok is, és nézők is. De hogy mi történik a versenyzővel, amikor elmúlik a csillogás, és pofán vágja a valóság? Amikor elmúlik az illúzió? Megmondom, mert én tudom. Semmi.

G. Sz.: Hű!

Nagy Márk: Ja.

G. Sz.: Elmondtad ezt Bexinek?

Nagy Márk: *Nem.*

G. Sz.: *Miért nem?*

Nagy Márk: *Mert nem volt rá alkalom.*

G. Sz.: *Pedig biztos, hogy megértené. Az emberek nem gondolnak bele ezekbe a dolgokba, nem is jutna eszükbe.*

Nagy Márk: *Lehetséges.*

G. Sz.: *Ha már szóba került az Illúzió...*

Nagy Márk: *Ez Beka új száma lesz.*

G. Sz.: *Úgy tudtam, hogy duettnek íródott.*

Nagy Márk: *Már nem aktuális a duett.*

G. Sz.: *Értem. És, hogyan tovább?*

Nagy Márk: *Nem tudom. Valami biztos lesz. Mindig van.*

G. Sz.: *Mi lesz Bexivel és veled?*

Nagy Márk: *Semmi.*

G. Sz.: *És ha elolvassa a könyvet?*

Nagy Márk: *El fogja. Tudom.*

G. Sz.: *Szerinted így már megbocsát?*

Nagy Márk: *Nem számít.*

G. Sz.: *Miért nem?*

Nagy Márk: *Mert „nem jár második esély, bárki bármit ígér”.*

G. Sz.: *Ez a Hullócsillagból van, ugye?*

Nagy Márk: *Igen.*

G. Sz.: *Miért idézted most ezt a szöveget?*

Nagy Márk: *Mert igaznak gondolom.*

G. Sz.: *Ha visszamehetnél az időben...*

Nagy Márk: *Igen.*

G. Sz.: *Meg sem vártad a kérdés végét, már rávágta. De, hogy az olvasók is értsék, azért befejezem. Ha visszamehetnél az időben, akkor máshogy csinálnád?*

Nagy Márk: *Igen.*

G. Sz.: *Nem ütnéd le Nádor Gergőt?*

Nagy Márk: *Nem. De kizárólag*

Beka miatt nem. Egyedül őt nem érte meg elveszítenem. Más nem érdekel. De mivel nem mehetek vissza az időben, Gerit pedig leütöttem, azt kell mondanom, hogy minden veszteségem ellenére megpróbálom a jó oldalát nézni a dolgoknak.

G. Sz.: Mi lenne az?

Nagy Márk: Hogy rohadt jólesett beleverni a fejébe.

Lélegzetvisszafojtva néztem a sorokra, és mivel ezután másra terelődik a téma, becsuktam a könyvet, majd pislogás nélkül néztem a fekete-fehér borítót, és a tenyeremmel letakartam Nagy Márk

fotóját, miközben szorosan lehunytam a szemem. Úristen.

– Beki, nem kellene készülődöd?

– nézett be anyu a szobámba.

– Hogyan? – kérdeztem bambán.

– Készülődöd. Az esküvőre. Körte hívott, hogy ki vagy kapcsolva, mondtam neki, hogy későn keltél, és valamit csinálsz a szobádban, valószínűleg zenélsz, vagy nem tudom, de lassan idő van, nemsokára jön érted, hogy elvigyen a hotelbe – kopogtatta meg a karóráját.

– Öhm. Persze – ráztam meg a fejem kábán, megpróbálva felocsúdni a sokkból. Hogy mi? Hotel? Milyen hotel? Ja, az esküvő. Amin mindjárt fellepek.

Nagy Márkkal. Aki a szakításunk utáni héten mondta ezeket a dolgokat. Ami olvasható a könyvében. Mindenki elolvashatja. Mert hamarosan megjelenik. Jézusom.

– Na, hogy van? – dugta be a fejét Lili.

– Nem tudom, érdekesen fest. Lemaradtam valamiről? – fürkészett anyu felváltva minket.

– Nem! – vágtuk rá mindketten egyszerre, és összenéztünk Lilivel. Anyu ránk hagyta a dolgot, és kiment, miközben Lili odaült mellém az ágyra.

– Muszáj volt tudnod róla, hamarosan megjelenik a könyv –

sóhajtott, mert látta rajtam, hogy mennyire megvisel az egész.

– Köszönöm – bólintottam az arcomat dörzsölve.

– És most mi lesz? – pislogott rám a húgom.

– Most? El fogunk késni – közöltem, és felpattanva a fürdőszobába mentem, hogy valamiféle emberi alakot öltsek az esküvőre.

Több mint egy órán keresztül készülődtem, mire sikerült hasonlítanom arra a lányra, akit az emberek Bexiként ismernek. Éppen a hajamat sütöttem, hogy hullámos legyen, amikor anyu megállt a fürdőszobaajtóban.

– Csodásan nézel ki – dicsérte meg a fekete alkalmi ruhának minősülő ujjatlan overálomat, amit karkötőkkel és egy övvel dobtam fel, majd külön kitért a nagy nehezen elkészített sminkemre is, amit fájdalmasan sokáig tartott a fejemre varázsolnom. – Csak szomorúnak tűnsz – tűnődött el, végignézve rajtam.

– Nem az én esküvőm, nekem lehet rossz kedvem – vontam meg a vállam.

– Mi a baj? – kérdezte anyu, azonnal átlátva rajtam.

Az ember lehet híres énekes, vagy sikeres dalszövegíró, felléphet nagyközönség előtt, és érhet el milliós nézettséget a klipjével. A fürdőszobában

állva, a könnyeivel küszködve az anyja előtt csak egy tini marad, a tizenévesek problémáival és az útbaigazítás igénylésével

– Nem tudom, csak úgy érzem... – kezdtem, amikor megszólalt a kapucsengő.

– Ó. György nagyon pontos volt – pillantott az órájára. – Beleszólok, hogy várjon egy kicsit, és jövök vissza, megbeszéljük ezt a dolgot – intett, hogy várjak egy pillanatig, de megráztam a fejem.

– Anyu! – mondtam. Visszanézett a fürdőszobaajtóban. – Menj csak. Én is mindjárt indulok. Később megbeszéljük,

ha hazaértem, elmondok mindent.

– Biztos? – fürkészett gyanúsan.

– Persze – biccentettem, és magamra erőltettem egy mosolyt, hogy el is higgye, amit mondok. – Menj, ne várasd meg! – nógattam.

– Nem is tudom – vizsgálgatott, az arcomat figyelve.

– Anya, menj! – szóltam újra. – És érezd jól magad.

– Rendben. Mikor jössz?

– Nem tudom – ráztam meg a fejem.

– Ahogy Balogh elenged – sóhajtottam.

– Tudod... – pillantott rám csalódottan. – Semmi – legyintett lemondóan, és kiment. Nem fejezte be a

mondatot. Ja, nem is kellett, tudtam jól, hogy megint azon dilemmázik, vajon jó szülő-e, amiért hagyta, hogy az történjen velem, ami történt. Hogy Bexi lettem, és kicsúszott a kezéből az irányítás, mert nem ő, hanem a szerződések és lekötött fellépések befolyásolják a napjaimat, amivel szemben a szülői szó semmit nem ér, mert bőven felette áll.

Sóhajtvá becsuktam mögötte az ajtót majd az előszobatükörben ellenőriztem a rúzsomat (hogy nem kenődött-e rá a fogamra, mert az kínos lenne), aztán Lili szobájához mentem, és bekopogtam.

– Lili, kész vagy? Körte perceken

belül itt lesz értünk – szóltam.

– Megvagyok – nyitotta ki az ajtaját. Nagyjából ugyanúgy néztünk ki. Ő volt a tízéves kiadásom.

– Miért vagy feketében? – érdeklődtem.

– Nem csak neked rossz a kedved – felelte. Jogos.

Lilivel együtt mentem le a lépcsőházba, majd a kapun kilépve az ég felé pillantottam. Szakadt az eső. Tipikus április. Sose tudod, hogy mi történik a következő pillanatban.

Körte másodikként állt meg, és miközben dudálva kerülgették a körúton haladó autók, mi Lilivel a kocsinhoz

siettünk, de az ablakon benézve megtorpantam az esőben.

– Ülj előre – szóltam, a hátsó ajtóhoz nyúlva.

– Tényleg? – kérdezte csillogó szemmel.

– Igen – dünnyögtem. A hátsó ülésen Nagy Márk ült, én pedig beszálltam mellé, mire Körte csodálkozva fordult meg.

– Mi ez a helycsere? – pillantott hátra a menedzserem, aki öltönyt viselve feszengett a volánnál, és értetlenül nézett a mellé huppanó Lilire.

– Én vagyok most itt. Beki hátra ült – húzta át maga előtt a biztonsági övét a

húgom.

– Ülhetsz te egyáltalán elől, kisgyerek? Hány centi vagy? – érdeklődött Körte.

– Elég nagy ahhoz, hogy itt legyek! – kérte ki magának Lili.

– Jó, jó, csak megkérdeztem. Pablónál például nem volt egyértelmű – röhögött fel, aztán a visszapillantóból rám lesett. – Te gyerek, vidámabb ruhád nem volt? – érdeklődött, utalva arra, hogy a fekete overálomra egy fekete dzsekit is felvettem, csak azért is, hogy boldogabb legyen az összehatás.

– Nem – közöltem egyszerűen, és dühösen Márkra néztem.

– Oké. De előre szólok, hogy nincs bunyó hátul – látta át Körte egy pillanat alatt a helyzetet. Majd átgondolva a dolgot, hozzátette. – És maradjatok ruhában.

Csak egy bosszús pillantással ajándékoztam meg, és Márk kezébe nyomtam a telefonját.

– Tessék. Kikapcsoltam, mert egymillió nem fogadott hívásod, kétmillió üzeneted és ötvennégymillió értesítésed volt.

– Kösz – vette át.

– Ó. És bocs, de láttam, hogy volt Geritől egy üzeneted, úgyhogy beléptem, és elveszekedtem vele – tettem hozzá.

Márk csodálkozva meredt rám, aztán a hajába túrva zavartan felröhögött.

– Hogy tudtad feloldani a kódot?

– Kitaláltam – mondtam,

– Aha – húzta el a száját kínosan, és ritkán történik ilyen, de kifejezetten zavarba jött.

– De semmi mást nem néztem meg. Esküszöm – szóltam bizonygatva, hogy nem használtam ki a helyzetet és néztem át az egész telefonját.

– Elhiszem – nézett a szemembe. – De megnézhetnél volna bármit. Nincs semmi extra. Csak egy halom barcelonai városnéző kép az anyámmal – vonogatta

a vállát, mire csodálkozva meredtem rá.

– Anyukáddal voltál?

– Ja.

– Miért? Vagyis hogyhogy? –

döbbsentem le, mert azt hittem, Márk valami lánnyal utazott el néhány hete.

– Mert akinek eredetileg foglaltam a repülőjegyet, kidobott, és nem tudtam hirtelen, hogy kire írassam át – közölte egyszerűen.

Ó. Ez talált. Pislogás nélkül néztem rá, majd sóhajtván megráztam a fejem.

– Márk, miért nem mondtad el?

– Hogy anyámmal utazom?

– Nem, hülye! – ingattam a fejem. –

Azt, hogy mi történt a CsASz

forгатásán...

– Elolvastad a könyvet – értette meg egy pillanat alatt.

– Igen, azt a részt – suttogtam szomorúan. – Miért nem mondtad el?

– Mert nem értetted volna meg.

– Honnan tudod? Meg sem próbáltad elmagyarázni!

– Engedted volna? – húzta össze a szemöldökét, és mielőtt rávágtam volna, hogy igen, persze, inkább átgondoltam a választ, és eszembe jutott, mit éreztem akkor este, mennyire voltam dühös és csalódott, és mennyire volt biztos, hogy anélkül, hogy bármit mondhatna, elhagyom Nagy Márkot.

– Nem. Nem engedtem volna – ismertem be.

– Akkor? Mit számít? – kacsintott rám nem túl őszinte mosollyal az arcán.

– Ja, egyébként tudok Geri előrehozott dalpremierjéről. Ezért nem kellett volna elvenned a telefonomat, de igazából jól is jött, mert végre alá tudtam írni az ezer darab dedikálókártyát, amit a könyvem előrendeléséhez ígért a kiadó. Ha nem veszed el, talán soha nem szánom rá magam – köszönte meg, hogy lenyúltam egy éjszakára a mobilját.

– És mit szólsz? Gerihez? – puhatolóztam, mert nem szerettem volna, ha megint egy közös fellépésünk előtt

örül be miatta. Volt már rá példa a múltban. Többször is.

– Semmit. Próbálkozzon csak – közölte magabiztosan.

– Örülök, hogy így látod – mosolyodtam el óvatosan.

– Nincs nagyon más lehetőségem. Elegem van abból, hogy második legyek. Legyőzöm azt a rohadékot.

– Nem vagy második, Márk – suttogtam, óriási gombóccal a torkomban.

– Ezt most gondold át újra – kapcsolta be a telefonját, és az értesítéseket figyelve nyomkodni kezdte, miközben én a könnyeimmel küszködve

néztem az arcát, amiről semmit nem tudtam leolvasni. – Amúgy... Jól nézel ki – mondta, fel sem nézve a telefonból.

– Köszönöm – fordultam el az ablak irányába, és az üvegen pergő esőcseppeken át néztem az elázott várost.

21.

A szállodánál leparkolva Lili az ölébe vette Madzagot, miközben kiszálltunk, és Körte a csomagtartóhoz sietett, hogy kivegye belőle az esernyőt.

– Miért van nálad a bőrönd? – kérdeztem, belesve a kocsiba, ahol egy kis méretű gurulós bőrönd hevert.

– Mert a lagzik hajnalig szoktak tartani, én meg reggel repülök Londonba, úgyhogy innen egyenesen a reptérre megyek. Ha semmi nem jön közbe – pillantott rám bosszúsan.

– Semmi nem jön közbe – ígértem

meg, és megpróbáltam a lehető legőszintébbnek tünni.

– Sumákolsz valamit, gyerek? – kérdezte, szokása szerint a vesémbe látva.

– Nem – hazudtam, de csakis azért, hogy őt védjem.

– Ahhaa – fürkészett. – Figyellek.

– Oké – bólintottam és bebújtam az esernyő alá, miközben a szálloda bejárata felé igyekeztünk.

Az ajtóban Botond ácsorgott, és az érkezésünkre izgatottan integetni kezdett.

– Végre! Megérkezett az utolsó zenésztársaság – húzta ki az iPadjén lévő „to do” alkalmazásból a letudott

feladatot, aztán fíntorogva nézett végig rajtunk. – És szintén gyászosan öltözve. A többiek már bent vannak, a násznép percekben belül megérkezik, már elindultak a hotel felé – közölte.

Nem pontosan értettük, hogy mi baja az öltözékünkkel. Lili fekete szoknyában és blúzban volt, én fekete alkalmi overálban, Körte és Nagy Márk pedig fekete öltönyben. Ahogy beléptünk a virágokkal és fényfüzérékkel borított, megterített asztalokkal teli különterembe, ahol a többiek várakoztak, azonnal megértettük, hogy Botond, aki ideiglenesen nem csak Balogh asszisztense volt, hanem

felcsapott esküvőszervezőnek is, mire utalt azzal, hogy gyászosak vagyunk.

Mindenki feketét viselt. Aszádék, Evelin, Daniella, Anti, Pabló és Tomi is. Khm. Hát, ez van, amikor az ember nem akar mellélőni, hanem a tutira megy, a fekete pedig minden alkalomra telitalálat, nem nagyon lehet vele hibázni. Kivéve, ha ennyien viseljük egyszerre egy társaságban, mert inkább hasonlítottunk egy szektához, mint az esküvői zenekarhoz.

– Hú – döbbsent le Daniella, amikor összegyűltünk az üres teremben. – Ki halt meg? – röhögött fel, a sok fekete ruhát nézve.

– Senki – vágta rá Körte, majd a Márk és Tomi közti feszültséget érzékelve gyorsan hozzátette – még.

A társaságunkban lappangó kimondatlan ellentétek és indulatok szinte megfagyasztották a levegőt, mindenki kínosan kapkodta a fejét, végül Pabló törte meg a csendet a meghívóját olvasgatva.

– Szerintetek véletlen, hogy én a gyerekasztalhoz lettem ültetve, vagy diszkriminálnak a magasságom miatt? – érdeklődött, mire szinte mindenki felröhögött a beszéláson. Kivéve Tomit és Márkot, akik egymással farkasszemet nézve engedték el a fülük mellett a

megjegyzést. Ők teljesen mással voltak elfoglalva. Daniella köhintett egyet, én pedig rápillantottam.

Kérdőn nézett rám, és ő volt az egyetlen a társaságból, aki pontosan tudta, hogy mi történik éppen.

– És most? – suttogta, széttárva a karját.

Éppen válaszra nyitottam a számat, amikor Botond ész nélkül berohant, és elordította magát.

– Itt vannak! Mindenki a helyére!

És akkor megkezdődött a felfordulás. Evelin Aszádékkal együtt a színpadra pattant, és rákezdték a gekkóról szóló dalukra, a pincérek az

aperitifekkel teli tálcákkal vigyázzba vágta magukat, készen állva arra, hogy fogadják a vendégeket, Daniella felkapta a csellójának a tokját, és velünk együtt a terem hátsó részébe vonult, ahol nem zavarjuk az érkezőket

Nagy Márk és Tomi között megállva (nem szándékosan álltam oda, csak így alakult), figyeltem a bejáratot, ahol a menyasszony és a vőlegény elsőként lépett be a terembe, nyomukban a násznéppel. Lizi fantasztikusan nézett ki, hófehér, hatalmas abroncsos ruhájában lépkedett, az arca nem tűnt nyúzottnak, ami vélhetően az ipari mennyiségű sminknek volt köszönhető,

és meglepő módon mosolygott. Egy pohár pezsgővel a kezében indult felénk, mire ösztönösen hátrálni kezdtünk, de nem volt hová, a terem végéből nem menekülhettünk.

– Minden annyira csodálatos! – nevetett boldogan. – Bexi! – tárta szét a karját, egyértelműen ölelésre várva. Én valami cselnek hittem, ezért félve néztem körbe, de Körte bólintott, jelezve, hogy megvéd, ha bármi történik, így esetlenül átöleltem a menyasszonyt, aki pont úgy festett, mint aki a felhők felett lebeg. – Olyan boldog vagyok! És milyen aranyos kis szám szól – áradozott elégedetten. – Szia, kiskutya! – indult meg a húgom

ölében fészkelődő Madzag irányába, és ez már sokkal több volt, mint gyanús.

– Üdvözlöm a nagy sikerű előadóimat – lépett hozzánk Balogh úr, aki szokása szerint hátranyalt fekete hajjal érkezett. Nem tudtam megállapítani, hogy az eső, valami zselé, vagy egyszerűen a génjei, amik így tartják a frizuráját.

– Annyira örülök, hogy Lizi mára ennyire jókedvű lett – szóltam furcsállva. – Nem gondoltam, hogy ilyen jó hatással van az esküvő az emberekre – tettem hozzá, miközben azt néztem, hogy Lizi Madzagnak gügyög.

– Majdnem – felelte Balogh. – Az

igazság az, hogy kapott az orvostól valami pirulát, amiből reggel kellett bevennie egyet, a tanácsomra azonban kettőt kapott be, azóta pedig repül. Három kamerással rögzítetem az esküvőt, hogy majd vissza tudja nézni, mert szerintem arra sem fog emlékezni, hogy férjhez ment – magyarázta. – Pincér! Hozzon nekem koktélvirslit – állította meg a tálcával rohangáló felszolgálót.

– Uram, a vacsora egy óra múlva kezdődik, addig nem szolgálunk fel ételt – magyarázta, és valószínűleg fogalma sem volt arról, hogy kivel beszél, mert Balogh csodálkozva nézett rá.

– Fiam. Ezt az egészet én fizetem. Téged is. És ha ismernél, tudnád, ezt mennyire nem szívesen teszem. Úgyhogy légy jó szépen, és hozzál nekem koktélvirslit, mielőtt még lefokozlak, és az esőben fogod várni a taxikkal érkező vendégeket.

– Azonnal – értette meg a pincér srác, hogy ezzel a taggal nem érdemes packázni, és elrohant a konyha irányába.

– Milyen csodás nap – pislogott Balogh elégedetten.

Mindannyian rezzenéstelen arccal néztük, majd amikor megerősítésre várva rákérdezett, hogy szerintünk is az-e, valamennyien bólogatva esküdöztünk,

hogy ennél szebb nap talán még soha nem is volt.

– Kimegyek a hallba, próbálok egy kicsit – szólt Daniella a csellótokját felkapva, Anti elkísérte.

– Én meg megyek, leülök a gyerekasztalomhoz – indult meg Pabló.

– Várj, oda szól az én meghívom is, jövők veled – sietett utána Lili, így ők elmentek a színpadhoz legközelebb eső összetolt asztalhoz, ahol éppen nem ült senki, mert az összes kölyök Aszadék zenéjére fogócskázott az emelvény előtt, miközben a terembe továbbra is özönlöttek a megázott, lefolyt sminkű, kiöltözött vendégek, akik nem akartak

leülni, hanem kisebb csoportokba verődve kezdtek beszélgetni pezsgőzés közben. Botond körülöttük pattogva próbálta leültetni őket az asztalokhoz, hogy ne legyen csúszás, de ügyet sem vetettek rá, mivel senki nem tudta róla, hogy kicsoda. De ha tudták volna, akkor sem nagyon foglalkoztak volna vele. A fényképész és a kamerások minden pillanatát dokumentálták az eseménynek, a nyüzsgő teremben időnként felhangzott egy nagyobb társaság röhögése, miközben Evelin a mikrofonba azt ismételte, hogy ő „egy madárijesztő”.

Balogh koktélvirslivel a kezében sietett el előttünk, a pincérek alig

győzték felszolgálni a pezsgőket, Botond kétségbeesetten próbált rendet tenni, én pedig Körtével, Nagy Márkkal és Tomival ácsorogtam, és miközben azt gondoltam, ez egy kínos szituáció, elővettem a rezgő telefonomat, és a hívószámára néztem, ami egyáltalán nem tűnt ismerősnek, ezért gyanútlanul felvettem.

– Igen? – szóltam bele, befogva a másik fülem, hogy halljak valamit.

– Min fogok meglepődni? – kérdezte Geri köszönés nélkül. Úgy tűnt, az éjjeli üzenet óta ezen agyal.

– Jézusom, Geri, honnan a fenéből tudod a számomat? – szörnyülködtem,

mire mindhárman felém kapták a fejüket Nagy Márk, Körte, és Tomi is.

– Mi van? Gerivel beszélsz? Hány volt barátodat kell még elviselnem? – idegesedett be Tomi.

– Hé! Szépen beszéljél vele! – förmedt rá Márk.

~ Vagy? – kérdezte Tomi unottan.

– Na jó! – elégelte meg Körte a kitörni készülő balhét és figyelmet kért. A fülemhez tartva a telefont, ahol Geri folyamatosan mondta a magáét, a menedzseremre néztem. – Te nyugodj meg – szólt Tomira. – Te is nyugodj meg – nézett Márkra. – Te pedig add azt nekem ide – kérte el a telefonomat, és a

füléhez emelve a készüléket, beleszólt. – Nádor. Szervusz, itt Körte. Figyelj, sokat gondolkodtam a dolgokon. És arra jutottam, hogy én megyek el veled a nyaralásútra – mondta ki. – A számhoz kapva fojtottam el a nevetésemet, miközben Körte tovább magyarázott neki. – Nem, komolyan beszélek. Be van pakolva a bőrönd, ott van a kocsimban. Indulásra készen állok. Kicsit horkolok, meg előfordul, hogy matt részegre iszom magam, de jól elleszünk. Alszom veled, na – mondta. – Halló? Halló? Lerakta – adta vissza a telefont. – Szerintem egy darabig nem fog keresni. Nem értem, hogy miért – tűnődött el, majd a

tekintetével a két fiú között pásztázva idegesen megrázta a fejét. – A francba, mosdóba kell mennem.

– Mi tart vissza? – kérdezte Tomi nem túl jókedvűen.

– Üres Utca, nem vagy régóta a csapatban ahhoz, hogy tudd, egy pisilésnyi idő elég ahhoz, hogy valami történjen – oltotta le lazán. – És mivel minden erőmmel azon vagyok, hogy holnap reggel felüljek a londoni gépre, és meglátogassam a leendő idegenvezető csajomat, nem kockáztatok, úgyhogy nem megyek egyedül brunyálni. Márk, jössz te is velem – ragadta meg a tarkóját, mire Márk behúzta a nyakát, és

értetlenül hagyta, hogy Körte maga előtt tolja.

– Megvárhatlak az ajtóban? – kérdezte.

– Nem. Az veszélyes. Bejössz velem – kötötte az ebet a karóhoz Körte.

– Mindig erre vágytam – közölte Márk, és miközben a vendégek hölgy tagjai egymás karját lökdösték, azt susogva, hogy „Ez Nagy Márk! Úristen!” én kettesben maradtam Tomival.

– Hogy vagy? – érdeklődött halkan.

– Jól – füllentettem. – Te?

– Én is – biccentett, de nem hittem neki. – Gondolkoztál a dolgon?

– Igen – néztem a szemébe.

– És? Jutottál valamire? –
fürkészett.

– Igen – mondtam ki őszintén, majd mély levegőt vettem, hogy elkezdjem, ami ébredés után fogalmazódott meg a fejemben, amikor hirtelen rezegni kezdett a kezemben tartott telefonom. Dühösen pillantottam a kijelzőre, készen állva arra, hogy kinyomjam Gerit, de anyu fényképe nézett vissza rám a telefonomról. – Bocs, ez anyu, fel kell vennem – szóltam Tominak, aki kissé idegesen, de bólintva vette tudomásul, hogy még várnia kell arra, hogy elmondjam, mit gondolok a dolgokról. – Anyu! – szóltam, de nem hallottam jól,

Evelinék örült hangerővel játszották a Mákos gubát, a vendégek emiatt egyre hangosabban beszélgettek, egy kisgyerek pedig kidurrantott egy lufit, amitől másik három sikítani kezdett. – Várj, nem hallak, ki kell mennem – törtem utat a násznép között, a kijárat felé igyekezve, miközben a tömegben rengetegen megfogták a vállamat, integettek és szólítottak.

– Bexi, egy szelfit! – rángatott maga mellé egy lány, ügyet sem vetve arra, hogy éppen telefonálok, ráadásul kifelé igyekszem, így készült valami borzalom fotó rólam, ahogyan beállok egy társaságba.

– Mindjárt jövök vissza, csak... – mutattam a telefonra, és elléptem tőlük. Láttam rajtuk, hogy megsértődtek, és a távozásom után minden bizonnyal egy beképzelt tahónak nevezték, aki „fogalmuk sincs, mire olyan nagyképű”, én pedig csak reménykedtem abban, hogy később lesz alkalmunk egy normális fotóra, mielőtt teleszórják a netet a felháborodott véleményükkel.

A teremből kilépve megálltam a hallban, és a fülemhez szorítottam a telefont.

– Anyu! Itt vagy?

– Itt! – szólt, de nem tetszett a hangja.

– Baj van? – szorult össze a mellkasom, és rosszat sejtve szorosan lehunytam a szemem.

– Nem. Nem tudom – felelte zavartan, és eléggé visszhangzottak a szavai.

– Hol vagy most? – kérdeztem egyre idegesebben.

– Az étterem mosdójában.

– Mi történt? Anyu, beszélj! – kérleltem, és a gyomromban apró köveket éreztem a stressztől.

– Nem tudom, hogy mondjam, Beki.

– Mit, anya? Megijesztesz! – kiáltottam tehetetlenül.

– György.

– Mi van vele? – kérdeztem türelmetlenül. – Úristen. Baleset történt? Rosszul lett? Ételmérgezése lett? Szívrohamot kapott? Mindig olyan vörös a feje, talán a vérnyomása? – kérdezgettem, miközben az agyam megállás nélkül zakatolt, és rémképek ezrei cikáztak át a szemem előtt, mire anyu végre megszólalt.

– Nem, Beki! Hallgass meg.

– Igen? – szóltam visszafojtott lélegzettel.

– György megkérte a kezem – mondta ki, én pedig lemerevedtem, és belém szorult a levegő. – Itt vagy? Beki? Rebeka!

– Itt vagyok – dűnnyögtem. –
Úristen – bambultam magam elé. – És...
És mit mondtál?

– Hogy mosdóba kell mennem.
Azóta pedig veled beszélek.

– Mi? Nem válaszoltál semmit? –
kerekedett el a szemem.

– Mit mondhattam volna? Ezt meg
kell beszélnem veled.

– Miért pont velem?

– Mert a lányom vagy – közölte.
Logikus válasz.

– Ez nem ér. Lili is a lányod –
hárítottam a tízéves húgomra, ami nem
volt túl szép tőlem, de hirtelen nem jutott
jobb eszembe.

– Lili még kicsi – felelte.

– Jó, de... – kerestem a szavakat, teljesen kiégett aggyal – szerinted nem kellene valamit mondanod?

– Nem tudom. Ott hagytam gyűrűvel a kezében.

– Anya, vissza kell menned! Lefotózzák, ahogyan ott ül nyomorultul egy üres asztalnál, gyűrűvel a kezében, és mém lesz belőle! – gondolkodtam.

– Tudom! De most mit csináljak? Váratlanul ért.

– Hidd el, engem is – mondtam, továbbra is lefagyva.

– Úristen. Kopognak az ajtón. Biztosan ő az! Most mit csináljak, Beki?

– Szerintem nyisd ki. Nem zárkózatsz be egy étterem mosdójába örökre. Valamikor nyilván zárnak – próbáltam humorosan kezelni a dolgot, mert nem volt jobb ötletem.

– Jó. Kimegyek.

– Várj! És mit fogsz mondani? – kérdeztem, földbe gyökerezett lábbal.

– Nem tudom – ismerte el. – Beki.

– Igen?

– Lilinek ne mondd el, kérlek.

– Dehogy mondom! – ígértem meg azonnal. – Anyu.

– Igen?

– Bármit is mondasz, bármi is a válaszod, én támogatlak – suttogtam.

– Köszönöm – felelte színpogva, és nekem is könnybe lábadt a szemem.

A hívás megszakadt, én pedig esetlenül leengedtem a karomat, és a földet bámultam.

– Gyerek! Mi történt? – állt meg mellettem Körte Márkkal együtt, akik úgy tűnt, végeztek a mosdóban. Bambán emeltem fel a fejem, és felváltva néztem rájuk.

– Azt hiszem... azt hiszem, anyu feleségül megy Györgyhez – mondtam ki.

– Ma? – kerekedett el Körte szeme.

– Nem, dehogy ma – ráztam meg a fejem.

– Ja, jó. De ennek a hírnek örülünk, nem? – fürkészett Körte, megpróbálva kitalálni, hogyan is érzek.

– Igen, gondolom – biccentettem.

– Na. Szuper. Újabb lagzi! Anyád és Dzsordzs. Beszarás – röhögött boldogan. – Én mondom, az nagy buli lesz.

– Lili nem tudhatja! – jutott eszembe az ígéretem.

– Jól van, gyerek, ígérem, a kisgyerek előtt egy szót sem szólok. De erre innom kell. Pincér! – indult a mellettünk elrohanó felszolgáló után, miközben én továbbra is lesokkolva álltam, és megpróbáltam a héten

sokadszorra is felfogni a hallottakat.

– Hé! – kereste a tekintetem Márk, és a szemembe nézett – Jól vagy?

– Nem! – nevettem el magam őszintén.

– Tudok segíteni valamiben? – kérdezte.

– Nem hiszem – ingattam a fejem, és úgy éreztem magam, mintha valaki ülne a mellkasomon.

A teremből óriási taps hangzott fel, mire odakaptuk a fejünket az ajtóban pedig megjelent Botond, és dühödten meredt ránk.

– Hol vagytok már? Ti jöttök! – ordította el magát.

A francba. Márkkal riadtan összenéztünk, majd bementünk az ajtón, és a vendégek közt, akik kis folyosót nyitottak előttünk, felmentünk a színpadra.

– Figyelj, ha nem bírod, megértem, és nyugi, megcsinálom egyedül, zongora nélkül – hajolt oda hozzám Márk, amikor leültem a hangszerhez.

Hálásan pillantottam rá, és megráztam a fejem.

– Nem hagylak cserben — mondtam összeszedve magam, és felnyitottam a zongorát, miközben Botond bemondta a mikrofonba, hogy következik az ifjú pár első tánca.

– A dalt előadja Nagy Márk, zongorán kíséri Budai Rebeka, Bexi – konferált fel minket (valószínűleg nem először, csak mi nem voltunk a teremben), majd óriási tapsvihár közepette játszani kezdtem a számot.

A helyiségben sötét lett, csupán a fényfüzerek és ledék világították be a táncteret, ahol Lizi hófehér abroncsos ruhájában fogadta el a férje kezét, és belibbentek a színpad elé.

Vakon játszva a számot, könnyfátyolon keresztül néztem a táncukat, majd Márk énekelni kezdett

– „This years love had better last, heaven knows it's high time” – szólt a

dal az előadásunkban.

Az asztaloknál ülők büszkén és könnyezve figyelték a táncot, én pedig zongorázva járatam körbe a tekintetemet a termen. Lili mosolyogva figyelt, vidámnak és boldognak tűnt, semmit sem sejtett abból, ami a város egy másik termében történik éppen anyuval és Györggyel. Evelin Pabló ölében ülve, a gyerekasztalnál hallgatta a számot. Pepe, Puding és Bogyó egy nyugdíjasakból álló társaság között foglalt helyet, és amíg az öregek a produkciót figyelték, ők kicserélgették a poharaikat velük, bízva abban, hogy elég szenilisek ahhoz, hogy azt higgyék, már megitták, és nem

gyanakszanak majd rájuk. A baloldalon Daniella és Anti álltak az asztalok mellett, Anti a mobiljával kamerázva a szemét törölgette meghatottságában, Daniella pedig unottan figyelte a táncot, az arckifejezéséből ítélve giccsesnek és nyálasnak találta. Körte a terem legvégében két pohárral a kezében figyelte a produkciónkat, mellette Balogh derűsen biccentett a látottakra és hallottakra, úgy tűnt, elégedett a csapatával. Vagyis velünk. A terem jobb oldalában pedig Tomi állt, maga előtt összefont karral, és engem nézett. Elkaptam róla a tekintetem, majd, hogy nehogyan hibázzak, a zongorabillentyűket

figyeltem az ujjaim alatt.

– „And won't you kiss me on that midnight Street, sweep me off my feet, singing ain't this life so sweet” – énekelte Márk száz százalékos formáját hozva, a násznépből pedig több lány és nő kezdte legyezni magát, ahogyan figyelték, majd amikor Márk mosolyogva kacshintott, vagyis bocsánat, márkcsintott egyet az ifjú párnak, mindenki egyszerre nevetett fel, és a termet betöltötte a tapsvihar.

A tánc véget ért, ahogyan a számunk is, én pedig felálltam a zongorától, Márk mellé sétáltam, aki megfogta a kezem. A mozdulattól ezer emlék tört rám, hirtelen

ott találtam magam a *Pop/Rock* duettadás végén, ahogyan egymás kezét szorongatva álltunk a kamerák és fények közepette, megsüketülve a tapsvihartól és ovációtól. Egy pillanat alatt visszatértem a jelenbe, és a fényfüzerek alatt szorítva Márk kezét egyszerre meghajoltunk, majd Márk mosolyogva felém fordult és barátilag átölelt, amitől még nagyobb tapsot kaptunk.

– Szép volt, Beka – suttogta a fülembe, amitől a libabőr egészen a tarkóig futott fel.

– Köszönöm. Szuper voltál – válaszoltam, a könnyeimmel küzdve, és úgy éreztem, egyszerűen megszakad a

szívem.

– Tudom – közölte magabiztosan, mire elléptem tőle, és mosolyogva letöröltem az arcomon végiggördülő könnycseppet.

– Miért sírsz? – csodálkozott el.

– Mert... – kerestem a szavakat. – Mert fogalmam sincs, hogy jól döntöttem-e.

– Mi? – kérdezte, a fejét értetlenül megrázva.

– Márk, várunk a fotóra!!! – kiáltották oda neki a koszorúslányok, Márk pedig összeráncolt homlokkal meredt rám, és látszott rajta, hogy nem érti, miről beszélek.

– Menj, várnak – nyeltem le a könnyeimet, és rámosolyogtam.

– De miért mondtad, hogy... – kérdezte idegesen.

– Menj – sürgettem, mire látszólag nem szívesen, de lement a színpadról, és odament az érte sorban állókhoz, akikkel egyesével fotózkodni kezdett, miközben elég gyakran nézett vissza rám.

Elkaptam róla a tekintetem és a zongorához lépve lecsuktam a hangszert, és ösztönös mozdulattal megsimítottam a tetejét. A teremben a vacsorához készülődve csörgés és zúgolódás kezdődött, Daniella pedig fellépett mellém a színpadra a csellójával, mivel

idő volt, lassan kezdenie kellett.

– Bazki, nagyon jók voltak. Anti végigvette az egészet – kezdte. – Ahogyan kábé háromszáz ember, úgyhogy mindegy, lesz egy csomó felvételed róla.

– Klassz – biccentettem.

– Hé – állított meg Daniella. – Minden oké?

– Igen, csak... Azt hiszem, itt az ideje... – akadtam meg.

– Amiről tegnap beszéltünk? – kerekedett el a szeme, én pedig lenéztem a színpadról.

Márk fotókat készített a koszorúslányokkal, Tomi a falnál

ácsorogva telefonált. Néztem a két fiút, és megráztam a fejem. A francba. Most vagy soha.

– Igen. Megyek – indultam el. – Megmondom neki, hogy ezt így nem folytathatjuk – suttogtam tehetetlenül.

– Oké – bólintott Daniella. – De... Beki, várj! – szólt utánam idegesen. – Melyiknek? – kiáltotta, én azonban nem fordultam vissza, csak otthagya a csellójával lementem a színpadról, és minden erőmet összeszedve elindultam, miközben elkaptam Körte tekintetét, aki magától rájött arra, hogy mi történik, és a száját elhúзва széttárta a karját. Azt hiszem, valami olyasmit olvastam le az

arcáról, hogy „Gyerek, ne már, el akarok menni Londonba.”

Folytatása következik...

Az ötödik részből

Mindenkit csak egy dolog érdekelt a héten. Hogy a két szám közül, amelyek végül egy napon jöttek ki, a *Nélküled*, vagy a *Szívszakadás* ugrik a listák élére. És akkor még senki nem tudta, hogy Nagy Márknak van egy másik dobása is.

A *Hullócsillag*-könyv a tavasz legnagyobb slágere lett, dedikálása olyan tömegeket vonzott, hogy még a hírekbe is bekerült, (egy lány ráugrott Márkra, azt üvöltve, hogy imádja), én pedig sorra kaptam az indulatos

kommenteket a Márkerektől, akik a *CsASz*-fejezet után nem igazán kedveltek... Sőt. Igazából Körte és Aszádék alig győzték moderálni az oldalaimat.

– Te gyerek – szólt Körte.

– Hm? – kérdeztem a telefonomat lezárva, miközben boldogan pillantottam a zárolt képernyőn lévő fotóra.

– Spamnek jelezte a mailem, ezért hetekkel ezelőtt bevágta a szemét mappába, és csak most láttam, de létezik, hogy jött neked egy levél a Zeneművészeti Tanulmányi osztályáról?

– Mi? Nekem? – néztem fel az

elsötétült kijelzőről.

– A te nevedre szól. Budai Rebekának.

– Mutasd – vettem el a tabletjét, és összehúzott szemöldökkel futottam át a sorokat.

A turnébuszban ülve Aszádék koncertjére igyekeztünk az év legmelegebb napján, és miközben a többiek a bedöglött klímájú járgány ablakát lehúzva próbáltak levegőt venni, én görcsbe rándult gyomorral néztem a netes szórólapot a koncertről. A flyer szerint délután hattól az Evelin és a Fogd be Aszád játszott, héttől az Üres Utcák,

nyolctól pedig a fő fellépő... Nagy Márk. Tudtam, hogy ez szörnyen kínos lesz, de azt nem is sejtettem, hogy mennyire. A busz leparkolt, a többiek kimenekültek az ajtón, én pedig letettem a gitáromat az ülésre, és utánuk indultam.

– Szia – köszöntött mosolyogva, a busz mellett állva. Nem számítottam arra, hogy vár, ezért meglepetten felnevettem, és boldogan leugrottam az utolsó lépcsőfokról a nyakába borulva. – Szia. Hiányoztál – mondtam őszintén, mire hosszasan megcsókolt ott a világ végén, a turné közepén, egy lepukkant parkolóban.

Table of Contents

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[9.](#)

[10.](#)

[11.](#)

[12.](#)

[13.](#)

[14.](#)

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

Az ötödik részből